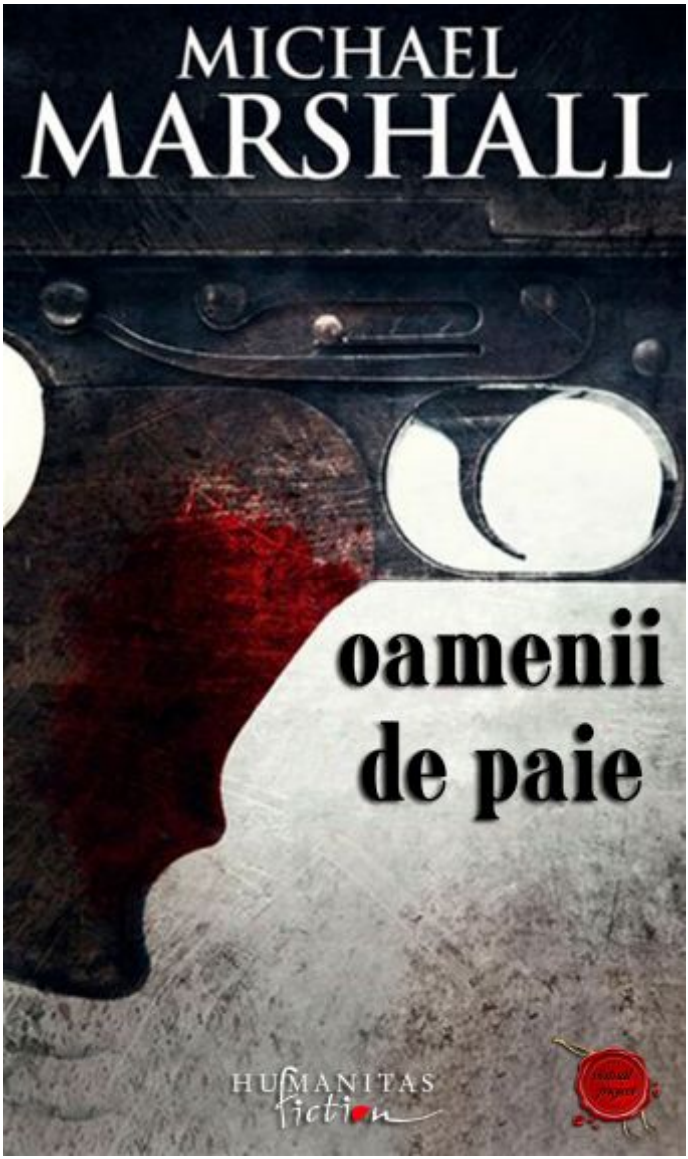
MICHAEL
MARSHALL
oamenii
de paie
HUMANITAS
fiction

MICHAEL MARSHALL

OAMENII DE PAIE

Original: *The Straw Men* (2002)

Traducere din limba engleză şi note de:
MIRCEA PRICĂJAN

virtual-project.eu

EDITURA HUMANITAS fiction

— 2007 —

MICHAEL MARSHALL (Smith) s-a născut în Anglia, în 1965. A studiat filosofia, sociologia şi ştiinţele politice la Cambridge, dar în timpul studenţiei marea lui pasiune a fost dramaturgia: a scris numeroase piese de teatru şi scenarii, ba chiar a şi urcat pe scenă. A lucrat câţiva ani ca *graphic designer* şi *copywriter,* iar în această perioadă a început să scrie povestiri. Şi-a făcut repede un nume în genurile SF şi *horror* şi în prezent este unul dintre cei mai premiaţi autori britanici: British Fantasy (de cinci ori), Philip K. Dick, International Horror Guild, August Dereleth, plus patru nominalizări la World Fantasy Award. *Oamenii de paie* (*The Straw Men,* 2002) este primul lui thriller – semnat cu numele scurt (Michael Marshall, fără Smith) –, un mare succes pe ambele maluri ale Atlanticului. Au urmat *The Lonely Dead* (publicat în SUA sub titlul *The Upright Man*), *Blood of Angels* şi, în 2007, *The Intruders.*

MULȚUMIRI

Îi mulțumesc lui Doug Winter pentru că a rostit o frază care mi-a pus mintea în mişcare; lui Susan Allison, Chris Smith şi Jim Rickards pentru că au făcut-o să se mişte până destul de departe; dar şi Lindei Shaughnessy, lui Bob Bookman, David şi Margaret Smith pentru comentariile lor; lui Nicholas Royle, Howard Ely, Conrad Williams, Stephen Jones şi Adam Simon pentru sprijinul acordat în timpul scrierii acestei cărți şi nu numai a ei.

Ca întotdeauna, toată dragostea pentru familia mea, cu mulțumiri speciale Paulei – fiindcă m-a ajutat să văd crăpăturile din zidul de care mă dădeam cu capul şi fiindcă mi-a fost alături când am încetat s-o mai fac.

„E prea târziu pentru zei şi prea
devreme pentru Ființă. Poezia Ființei,
tocmai începută, este omul.”

MARTIN HEIDEGGER,
Limbaj, adevăr, gândire

PALMERSTON, PENNSYLVANIA

Palmerston nu este un oraş mare, şi nici nu se poate spune în mod justificat despre el că ar excela în vreo privință. Există, pur şi simplu, ca o urmă pe trotuar.

Are un trecut şi cândva avea un viitor, dar în cazul de faţă s-a dovedit că viitorul înseamnă doar mai mult praf pe străzi şi pe case şi un aer tot mai mohorât, un loc tot mai aproape de marginea istoriei; e un robinet vechi şi înţepenit la capătul unei ţevi tot mai ruginite care într-o bună zi se va crăpa atât de rău, încât niciun strop de apă nu va mai ajunge până la el.

Oraşul e situat pe malurile râului Allegheny, la umbra dealurilor masive, şi are mai mulţi copaci decât ai putea vreodată să numeri – asta, bineînţeles, dacă nu ai o grămadă de timp la dispoziţie şi nu suferi de vreo manie gravă. Calea ferată trecea prin apropiere, pe celălalt mal al râului, dar la mijlocul anilor *'70* gara a fost închisă şi toate şinele scoase din pământ. Acum n-a mai rămas din ele aproape nimic, în afară de amintiri şi un muzeu neinteresant, pe care nici măcar şcolarii nu-l mai vizitează. Din când în când, câţiva turişti intră alene, se zgâiesc cu indiferenţă la fotografiile sumbre ale celor morţi demult, apoi se urcă repede în maşini dornici să recupereze timpul pierdut.

Oraşul e construit în jurul unei intersecţii în formă de T, cu silueta literei alterată de străzile lăturalnice care nu ştiu nici ele prea bine de ce sunt acolo. O biserică din lemn stă în mijlocul intersecţiei principale, acum cu pereţii coşcoviţi, dar încă atrăgătoare când se profilează pe cerul de un albastru rece. Dacă o iei la stânga, aşa cum ai face-o dacă ai merge spre vest, pe Route 6, să arunci o privire la lacul de acumulare Allegheny – iar acesta e cam singurul motiv pentru care te-ai afla în trecere prin oraş – ajungi pe Strada Principală. Acolo găseşti câteva bănci şi magazine:

vitrinele celor dintâi sunt ca oglinda şi anonime; ale celor din urmă trebuie spălate neapărat şi conţin antichităţi de o valoare discutabilă. Aranjamentele neîngrijite sugerează că obiectele vor avea destul timp să câştige valoare *in situ.* În partea de sud a străzii, izolată pe un teren întins, se află o frumoasă casă în stil victorian. E nelocuită de ani buni şi, chiar dacă majoritatea geamurilor sunt intacte, pereţii s-au scorojit mult mai rău decât cei ai bisericii şi câteva scânduri au început să se desprindă din pereţi.

Dacă vi se face foame, sunt şanse mari să ajungeţi în restaurantul McDonald's situat ceva mai sus pe stradă, dincolo de Muzeul Căii Ferate. Asta fac cei mai mulţi. Palmerston nu-i un loc rău. E liniştit, iar locuitorii lui sunt prietenoşi. Un colţişor plăcut al lumii, cu o rată a criminalităţii foarte scăzută şi la o aruncătură de băţ de Susquehannock State Forest. Te-ai putea naşte, ţi-ai putea creşte copiii şi ai putea muri acolo fără să ai impresia că soarta te-a nedreptăţit în vreun fel.

Numai că, între aceste clipe importante ale vieţii, n-ai prea avea ce să faci.

•

Miercuri, 30 octombrie 1991, la ora prânzului, la McD's era aglomeraţie. Majoritatea meselor erau deja ocupate şi de la tejghea porneau patru cozi. Două fetiţe, de patru şi şase ani, ieşite cu mama lor în oraş, strigau vehement să li se dea Chicken McNuggets. Toţi ceilalţi se uitau cu ochii mijiţi şi cu respectul cuvenit la panourile cu meniuri.

În local erau trei străini, zi de mare sărbătoare pentru turismul din Palmerston. Unul era un bărbat de

vârstă mijlocie, în costum, singur la o masă din colț. Numele lui era Steve Harris şi se întorcea la Chicago după o lungă călătorie de afaceri care-i adusese mai ales dezamăgiri. Turnulețul de inspirație italiană al casei victoriene se vedea perfect din locul unde stătea şi, în timp ce-şi mesteca mâncarea, bărbatul se gândea la proprietate: i se părea uimitor faptul că nimeni nu se sinchisise s-o revendice şi s-o renoveze.

Ceilalți doi erau o pereche de turişti englezi, aşezați din întâmplare la masa alăturată. Mark şi Suzy Campbell săriseră peste micul dejun pentru a parcurge dimineața vreo trei sute de kilometri şi erau mai mult decât dornici să mănânce ceva. Speraseră să aibă parte de o masă pitorească, dar, după o cercetare amănunțită a oraşului, se mulțumiseră cu un *fast-food.* Molfăindu-şi sendvişurile înghesuiți defensiv unul în celălalt, fuseseră la început alarmați şi apoi vag mulțumiți să descopere că nimeriseră lângă un localnic care chiar vorbea. Îl chema Trent. Era înalt, trecut de patruzeci de ani şi avea o claie frumoasă de păr arămiu. Aflând că porniseră doar de câteva zile într-o călătorie de la o coastă la cealaltă, clătinase din cap în semn de aprobare condiționată – de parcă i-ar fi fost descrisă o ocupație pe care o înțelegea, dar pe care nu dorea s-o practice vreodată, cum ar fi să colecționeze cutii de chibrituri, să facă alpinism sau să-şi ia o slujbă. Anglia îi era cunoscută doar ca idee şi ştia că avea o istorie îndelungată şi o înfloritoare industrie a muzicii rock, amândouă lucruri pe care le aprecia.

În cele din urmă, discuția s-a stins în mod firesc, risipindu-se în banalitățile experiențelor comune. Suzy

era puțin dezamăgită, dat fiind că întâlnirea o bucurase. Mark era preocupat, pentru că voia să facă nişte cumpărături. În hotelul la care trăseseră cu o seară în urmă, barmanul pierduse o bună bucată de timp încercând să găsească la radio ceva de ascultat la volum maxim. Dăduse din întâmplare peste un post de muzică clasică şi, preț de o clipă scurtă şi minunată, prin bar plutise o frântură din Variațiile Goldberg. Mark îşi imaginase că postul de radio era compus dintr-un singur individ, izolat undeva în munți, cu uşa bine încuiată de teama hoardelor înarmate până-n dinți cu discuri de Garth Brooks. În orele următoare, pline de balade siropoase care subliniau contrastul dintre fragilitatea căsătoriei şi loialitatea veşnică a câinilor, nu reuşise să-l uite pe Bach şi voia să-şi cumpere un CD pe care să-l asculte în maşină. În Palmerston nu exista un magazin de muzică clasică.

Pentru soții Campbell, discuția cu Trent a fost o întârziere scurtă şi neplăcută. În absența ei, ar fi ieşit pe uşă cel târziu la 12:50. Suzy îşi dorea mult să fumeze o țigară, ocupație pe care anunțurile de pe pereți o interziceau prin intermediul unor propoziții scurte, uşor de citit, şi al unei iconografii internaționale. Steve Harris nu se grăbea cine ştie cât şi tot acolo s-ar fi aflat, încă uitându-se din când în când la casa de pe terenul întins, întrebându-se nu tocmai conştient cât putea să coste.

La 12:53, o femeie țipă în mijlocul restaurantului.

•

A fost un strigăt scurt şi viguros, care a transmis doar o notă ultimativă. Oamenii s-au ferit inconştient

din calea ei, lăsând un spațiu gol pe culoarul din mijloc. Devenise evident că doi bărbați – unul aproape ieşit din adolescență, celălalt având în jur de douăzeci şi cinci de ani, amândoi îmbrăcați în pardesie lungi – monopolizaseră atenția femeii. Curând, a fost limpede şi că țineau în mâini puşti semiautomate.

Lumina din sală parcă a devenit brusc mai strălucitoare, sunetele anormal de precise şi seci, ca şi cum ar fi fost înlăturat cine ştie ce strat de eter izolator. Când iei prânzul într-un McDonald's în timpul săptămânii, cafeaua tocmai se apropie de temperatura potrivită şi îți dai seama că noaptea s-a lăsat pe un cer senin, timpul se împotmoleşte într-o clipă de luciditate. Aidoma secundei interminabile dinaintea impactului maşinilor implicate într-un accident, pauza aceea nu survine pentru a te ajuta. Nu e o cale de salvare sau un dar dumnezeiesc şi nu e suficient de lungă. Nu poți să faci altceva decât să profiți de ocazie pentru a întâmpina moartea şi a te întreba de ce i-a luat atât de mult timp.

Trent a avut vreme doar să spună „Billy?" pe un ton de o uimire comică, apoi cei doi bărbați au început să tragă.

Stăteau pe culoarul din mijloc şi trăgeau calm şi metodic, cu paturile puştilor bine proptite în umeri. Când prima victimă a căzut secerată, cu o expresie de surpriză mută încremenită pe față, atacatorii au înaintat: concentrați, siguri pe ei, căutând parcă să demonstreze unei autorități mai înalte că erau demni de acea misiune şi că o puneau în practică cât puteau ei de bine.

După altă secundă şi alte două morţi, toţi cei din restaurant şi-au revenit brusc, consternaţi. Timpul s-a întors cu picioarele pe pământ şi au început ţipetele. Au încercat să fugă sau să se ascundă sau să-i tragă pe alţii în faţa lor. Unii şi-au forţat norocul alergând spre uşi, dar puştile s-au întors simultan şi i-au doborât pe dezertori cu eficienţă. Linia focului a ajuns la străini şi Mark Campbell a încasat un glonţ direct în ceafă cam în acelaşi timp când faţa soţiei sale era împrăştiată peste păienjenişul de crăpături din sticla-oglindă a vitrinei care oprise înaintarea ambelor gloanţe. Trent a murit în plină acţiune la scurt timp după aceea, pe jumătate ridicat în picioare şi lansat în misiunea blestemată de a-i ataca pe trăgători. Puţini au avut prezenţa de spirit ca măcar să se gândească la o acţiune atât de pozitivă, iar cei care au făcut-o au murit într-o clipă.

Cei mai mulţi încercaseră doar să fugă. Să scape de acolo. Încercase vicepreşedintele de la Bedloe Insurance, la fel şi asistentul lui exasperant de ineficient. Încercaseră doisprezece elevi. Încercaseră toţi odată şi se împiedicaseră unul de altul. Mulţi se pomeniseră cu picioarele blocate între corpurile răniţilor şi muriseră contorsionaţi, dislocându-şi în cădere genunchii şi şoldurile. Cei care aveau cale liberă au fost împuşcaţi în timp ce alergau, prăbuşindu-se peste mese, lovindu-se de pereţi şi de tejgheaua în spatele căreia singura vânzătoare încă în viaţă stătea strâns ghemuită, mult prea conştientă că zăcea în propria sa urină. De acolo vedea zvâcnetul picioarelor lui Duane Hillman, tânărul cu care se plimbase nu

demult de-a lungul căii ferate. Fusese un dulce şi se oferise să folosească un prezervativ. Cum ştia că în clipa când fusese împuşcat avea în mâini o oală cu ulei încins, nu simţea nevoia să se uite la el. Spera în schimb că, dacă nu vedea absolut nimic şi se făcea cât mai mică, avea o şansă să scape. Un glonţ rătăcit a trecut mai târziu prin tejghea şi i s-a înfipt în coloana vertebrală.

Mai erau cei care nici măcar nu încercaseră să se salveze, ci rămăseseră pe loc, cu ochii larg deschişi, cu sufletele deja pierdute înainte ca gloanţele să le perforeze plămânii, organele genitale sau pântecele. Şi măcar unul dintre toţi, o femeie diagnosticată recent cu aceeaşi formă de cancer care-l luase încet şi pe tatăl ei, nu văzuse această turnură a evenimentelor într-o lumină complet negativă. Adevărul este că tânărul doctor de la spital, în care nu avea încredere mai ales din cauză că semăna cu personajul negativ din serialul ei preferat, ar fi reuşit s-o salveze dacă ea ar fi supravieţuit şi i-ar fi urmat sfaturile.

Ceilalţi clienţi transformaţi în stane de piatră nu aveau niciun motiv să-şi păstreze sângele rece. Au fost pur şi simplu incapabili să se mişte până în clipa când n-au mai avut de ales.

Într-o cameră plină de victime, criminalii seamănă cu zeii. Bărbaţii au continuat să tragă, cu schimbări ocazionale de direcţie, puştile întorcându-se împreună să deschidă focul asupra unui colţ sau altul al sălii. Au reîncărcat de câteva ori, dar niciodată în acelaşi timp. Erau foarte eficienţi. De-a lungul întregului incident, niciunul n-a scos un cuvânt.

Dintre cei optzeci şi nouă de oameni aflaţi la ora prânzului în restaurantul McDonald's, numai patruzeci au auzit detunătura înfundată a ultimei împuşcături. Nouăsprezece dintre ei erau morţi înainte să se lase întunericul, ridicând numărul victimelor la şaizeci şi opt. Printre cei care trăiau se afla şi fata din spatele tejghelei, care n-a mai mers niciodată şi a devenit alcoolică înainte să-l afle pe Dumnezeu şi apoi să-l piardă din nou. A supravieţuit şi una dintre cele două fetiţe. A fost dată în grija unei mătuşi din Iowa şi a dus o viaţă relativ liniştită. Unul dintre prietenii lui Trent a scăpat cu viaţă şi, patru ani mai târziu, era salvamar la Laguna Beach.

Steve Harris a supravieţuit şi el. În mod normal ar fi trebuit să moară la început, în prima rafală de gloanţe care măturase partea stângă a restaurantului, dar cadavrul lui Suzy Campbell se prăbuşise peste el tocmai când încerca să se strecoare sub masă. Greutatea ei îl făcuse să alunece de pe scaun şi să cadă cu capul înainte. După câteva clipe, li se alăturase soţul lui Suzy, deja mort. Feţele soţilor Campbell n-ar fi fost recunoscute la o confruntare cu fotografiile din paşapoarte (amândouă păstrate cu grijă în buzunarele jachetelor, în caz că le spărgea cineva maşina cât timp luau masa), dar hainele cu care erau îmbrăcaţi – unele împăturite cu atenţie acasă, în Anglia, altele cumpărate în trecere la o lichidare de stoc într-un Gap din zona Back Bay a Boston-ului – erau de-a dreptul imaculate. Abia dacă aveau nevoie să fie scuturate şi ei ar fi putut ieşi pe uşă, s-ar fi urcat în maşina închiriată şi şi-ar fi văzut mai departe de drum. Poate că într-o realitate mai

bună asta avea voie să se întâmple şi, printr-un noroc fericit, Mark ar fi găsit Variaţiile Goldberg în alt oraş şi în restul zilei ar fi parcurs o porţiune lungă de drum drept mărginit de copaci cu frunze care păreau luminate din interior. Ar fi străbătut urcuşurile şi coborâşurile autostrăzii care avea să-i ducă spre după-amiază şi apoi spre seară, fără să observe nicio clipă că erau singuri pe drum.

În această lume nu făcuseră altceva decât să salveze viaţa unui om, viaţa lui Steve Harris, care stătea nemişcat sub ei, ameţit şi redus la imobilitate după ce se lovise cu capul de gresia de pe jos. De jur împrejurul lui erau trupuri căzute şi vedea numai haos şi moarte; nu mai simţea decât pulsaţia tăieturilor şi o durere rece care s-a transformat mai apoi într-o comoţie atât de gravă, încât uneori avea să i se pară că nu se va vindeca niciodată. O infirmieră tânără, care se uita la el aproape cu evlavie pentru că supravieţuise în vreme ce toţi ceilalţi muriseră, avea să stea toată noaptea lângă patul lui în spitalul din Pipersville, încercând să-l ţină treaz când el şi-ar fi dorit foarte mult să doarmă.

Dar asta s-a întâmplat mult mai târziu, la fel şi infarctul din 1995 care a reuşit ceea ce gloanţele nu reuşiseră. N-a încercat niciodată să afle dacă locuinţa în stil victorian era de vânzare. Pur şi simplu a muncit până a căzut din picioare.

Peste răpăitul cadenţat al focurilor de armă, peste gemetele şi strigătele muribunzilor s-a suprapus sunetul îndepărtat al sirenelor, tot mai puternic. Puşcaşii au mai tras încă aproximativ douăzeci de secunde, eliberând un spaţiu nu prea mare lângă

tejgheaua unde mama şi fetiţele îşi găsiseră refugiu provizoriu. Apoi s-au oprit.

Când s-au uitat prin sală, feţele lor nu trădau nicio reacţie. Cel mai tânăr dintre ei – băiatul pe nume Billy – a făcut un pas în spate şi a închis ochii. Celălalt l-a împuşcat drept în faţă. În timp ce corpul lui Billy încă se mai zvârcolea slab pe podea, bărbatul s-a aplecat să-şi înmoaie mâinile în sânge. S-a ridicat şi a mai aruncat o privire prin încăpere, calm, destins. Nu şi-a întors privirea nicio clipă spre maşinile de poliţie îngrămădite pe Maine în sus, sosite mult prea târziu pentru a mai influenţa în vreun fel tragedia care avea să readucă în sfârşit Palmerston în conştiinţa colectivă.

Apoi, când a fost pregătit trup şi suflet, a sărit prin geamul spart din spatele cadavrelor soţilor Campbell şi a dispărut. A scăpat, se zice, de-a lungul vechii căi ferate. N-a fost prins niciodată.

Nimeni n-a reuşit vreodată să-l descrie precis şi, cu timpul, parcă a ieşit dintre graniţele evenimentului şi a dispărut în umbră. Vina a ajuns să cadă numai pe umerii lui Billy, un puşti care făcuse doar ce-i spusese un bărbat pe care îl considera noul lui prieten.

Au trecut zece ani.

PARTEA I

„Din deal, nu de pe deal...”
FRANK LLOYD WRIGHT,
Despre arhitectura din Taliesin

1

Înmormântarea ieşise foarte bine, dat fiind că se bucurase de o participare numeroasă, iar oamenii erau îmbrăcaţi cum se cuvine şi nu se ridicase nimeni în picioare la un moment dat să spună: „Sper că vă daţi seama, asta înseamnă că sunt morţi”. Se desfăşurase la o biserică de la marginea oraşului. Habar n-aveam cărei confesiuni îi aparţinea şi cu atât mai puţin de ce trebuia să figureze asta în instrucţiunile lăsate la Harold Davids. Din câte ştiam, părinţii mei nu aveau convingeri religioase, cu excepţia unui ateism amabil şi a convingerii neexprimate că, dacă Dumnezeu într-adevăr există, probabil conduce o maşină frumoasă, aproape sigur de producţie americană.

De organizarea funeraliilor se ocupase foarte eficient biroul lui Davids, iar mie nu-mi rămăsese altceva de făcut decât să mă prezint. Mi-am petrecut o bună parte din cele două zile în salonul de la Best Western. Ştiam că ar fi trebuit să merg acasă, dar nu aveam curaj s-o fac. Am citit aproape în întregime un roman prost şi am frunzărit o sumedenie de reviste, fără să reţin altceva decât că poţi cheltui o avere pe un ceas de mână. În fiecare dimineaţă, plecam devreme de la hotel cu intenţia să mă plimb pe strada principală, dar nu ajungeam mai departe de parcare. Ştiam care erau ofertele magazinelor din Dyersburg, Montana, însă nu mă aflam acolo pentru a cumpăra nici echipament de schi, nici obiecte de „artă”. Seara luam masa în restaurantul hotelului, iar la prânz ceream să mi se aducă sendvişuri în cameră. Toate mesele erau însoţite de cartofi prăjiţi a căror consistenţă îmi dădea de

înțeles că între recoltare şi farfuria mea interveniseră o mulțime de procese industriale. Era imposibil să eviți cartofii prăjiți. Am discutat problema în două rânduri cu chelneriţele, dar a trebuit să renunț în fața panicii care le înflorea în priviri.

După ce preotul le-a explicat tuturor de ce moartea nu este sfârşitul absolut, aşa cum pare la prima vedere, am ieşit încolonați din biserică. Îmi părea rău că plec. Mă simțeam în siguranță acolo. Afară era foarte frig, un aer tăios şi tăcut. În spatele cimitirului se ridicau dealurile de la poalele munților Gallatin, piscuri mute în depărtare, pictate parcă pe sticlă. Fuseseră pregătite două locuri, unul lângă altul. Erau aproximativ cincisprezece persoane de față. Era şi Davids acolo, împreună cu cineva care părea să fie asistentul lui. Mary stătea lângă mine, cu părul cărunt strâns într-un coc sever, cu fața ridată acum netezită de frig. Pe doi dintre ceilalți mi s-a părut că-i recunosc vag.

Preotul a mai rostit câteva cuvinte, minciuni reconfortante în asemenea momente. E posibil să fi avut cât de cât importanță pentru unii dintre îndoliați. Eu de-abia le-am auzit, concentrat cum eram să-mi împiedic inima să explodeze. Apoi, doi bărbați – care cu asta se ocupau, asta făceau în fiecare săptămână – au coborât cu pricepere sicriele în pământ. Frânghiile le-au alunecat încet printre degete şi sicriele s-au aşezat la adâncimea precis măsurată de doi metri sub pajiştea pe care încă mai stăteau cei vii. S-au mai auzit câteva fraze de consolare, dar acum bolborosite la repezeală, de parcă biserica ar fi recunoscut că timpul pe care-l avea la dispoziție pentru predici înălțătoare se scursese.

Nu poți pune oameni în cutii de lemn sub pământ fără ca spectatorii să-şi dea seama că se întâmplă ceva foarte nelalocul lui.

O ultimă declarație în şoaptă şi cu asta, basta. Se sfârşise. Lui Donald şi Philippa Hopkins nu li se mai putea întâmpla nimic. Cel puțin, nimic care să fie un subiect de reflecție.

Câțiva participanți au mai zăbovit o clipă, acum fără un scop precis. Apoi am rămas singur sub cerul de o imensitate mereu uimitoare. Am rămas acolo de parcă aş fi fost două persoane în acelaşi timp. Una cu gâtul blocat de pietre incandescente şi care credea că nu se va mai putea mişca niciodată; cealaltă conştientă de inutilitatea veghei în fața celor două morminte, dar şi de faptul că, nu prea departe, oamenii treceau în maşini, ascultând Dixie Chicks şi gândindu-se vag la problemele lor băneşti. Fiecare dintre cele două părți o găsea pe cealaltă ridicolă.

Ştiam că nu pot rămâne acolo o veşnicie. Nu se aşteptau la asta din partea mea. N-ar fi avut niciun sens, n-aş fi schimbat nimic şi era într-adevăr foarte frig. Când am ridicat în cele din urmă capul, mi-am dat seama că Mary era încă acolo, la numai câțiva paşi de mine. Avea ochii uscați, aspriți de conştiința faptului că în curând avea să împărtăşească aceeaşi soartă şi că asta nu era nici de râs, nici de plâns. Am strâns din buze şi ea a întins mâna şi mi-a atins brațul. O vreme, am tăcut amândoi.

Cu trei zile în urmă, când mă sunase, stăteam pe terasa unui hotel mic şi grațios de pe De la Vina, în Santa Barbara. Eram pentru moment şomer, sau din

nou şomer, şi-mi cheltuiam economiile firave pe o vacanţă nemeritată. Stăteam cu o sticlă de merlot bun în faţă, hotărât s-o golesc. Nu era prima sticlă din seara aceea, aşa că, atunci când mi-a sunat mobilul, am fost înclinat să las mesageria să răspundă. Dar am aruncat o privire la afişaj şi am văzut cine mă căuta.

Am apăsat tasta verde.

— Hei, am făcut eu.

— Ward, zise ea.

Şi-apoi nimic.

Într-un târziu, am auzit un sunet pe fir. Era slab şi cleios.

— Mary? am întrebat. Te simţi bine?

— O, Ward, zise ea cu voce tremurată, ca de femeie foarte bătrână.

M-am îndreptat atunci în scaun, cu speranţa deşartă că o promptitudine de faţadă, o împotrivire de ultim moment ar fi putut diminua cumva forţa loviturii.

— Ce-i?

— Ward, ar fi bine să vii aici.

În cele din urmă, am convins-o să-mi spună. Un accident de maşină în centrul oraşului Dyersburg. Amândoi părinţii mei morţi înainte să ajungă la spital.

Presupun că ştiusem din prima clipă că va fi ceva de felul ăsta. Dacă n-ar fi fost vorba despre amândoi, nu Mary m-ar fi sunat. Dar chiar şi acum, stând alături de ea în cimitir şi uitându-mă în jos la sicriele lor, nu reuşeam să pronunţ o frază care să exprime sensul deplin al morţii lor. Acum nu mai puteam nici să răspund la mesajul pe care, cu o săptămână în urmă, mama mi-l lăsase pe robotul telefonic. Pur şi simplu,

nu găsisem timpul s-o fac. Nu mă aşteptam să fie amândoi şterşi fără preaviz de pe faţa pământului şi aşezaţi sub el, acolo unde nu mă puteau auzi.

Brusc, mi-am dat seama că nu mai voiam să stau lângă cadavrele lor. Am făcut un pas în spate. Mary a scotocit în buzunarul hainei şi a scos ceva de care era legată o etichetă mică din carton. Un set de chei.

— Azi-dimineaţă am dus gunoiul, a zis ea, şi-am aruncat câte ceva din frigider. Lapte şi altele. Nu voiam să-nceapă să miroasă. Pe celelalte le-am lăsat la locul lor.

Am dat din cap, uitându-mă ţintă la chei. Eu nu aveam chei. Nu simţisem niciodată nevoia să am. În rarele ocazii când le făceam o vizită, erau de fiecare dată acasă. Mi-am dat seama că acum o vedeam prima dată pe Mary altundeva decât în bucătăria sau în camera de zi a părinţilor mei. Aşa stăteau lucrurile cu bătrânii. Tu te duceai la ei, nu viceversa. Voiau să fie centrul de gravitaţie. Voiseră.

— Vorbeau despre tine, să ştii. De multe ori.

Am dat iar din cap, deşi nu eram sigur că o cred. O mare parte din ultimii zece ani, părinţii mei nici măcar nu ştiuseră unde mă aflam şi tot ce aveau de spus se referea la altcineva mai tânăr, singurul lor copil care trăise cu ei conform altor obiceiuri şi care cândva avea să se maturizeze. Nu e vorba că nu ne-am fi iubit. Ne iubeam, în felul nostru. Doar că nu le dădusem prea multe subiecte de discuţie, nu bifasem niciuna dintre căsuţele care-i fac pe părinţi să se laude în prezenţa prietenilor şi vecinilor. Nici soţie, nici copii, nici slujbă

despre care să spună ceva. Mi-am dat seama că Mary încă ținea mâna întinsă şi am luat cheile.

— Cât timp rămâi? m-a întrebat.

— În funcție de cum merg lucrurile. Poate o săptămână. Poate mai puțin.

— Ştii unde mă găseşti. Să treci pe la mine. Nu-ți trebuie un motiv.

— O să trec, am spus repede, zâmbind strâmb.

Îmi doream să am un frate sau o soră care să poarte în locul meu discuția aceea. Cineva responsabil şi sociabil.

Mi-a întors zâmbetul, dar distantă, de parcă ar fi ştiut deja că nu aşa mergeau lucrurile.

— Presupun că vei pleca în scurt timp, zise ea şi începu să coboare panta.

La şaptezeci de ani, era puțin mai în vârstă decât părinții mei şi se mişca greoi. Ştiam că locuia în Dyersburg de când se născuse şi că fusese infirmieră, nimic altceva.

Am văzut că Davids stătea în picioare lângă maşina lui, în partea cealaltă a cimitirului, omorându-şi timpul cu asistentul, dar în mod evident aşteptându-mă. Avea aerul cuiva hotărât să pună la punct rapid şi eficient ultimele detalii.

Am mai aruncat o privire în spate, către morminte, apoi am coborât încet pe potecă să înfrunt problemele administrative provocate de dispariția întregii mele familii.

•

Aproape toate documentele se aflau în maşina lui Davids, care m-a invitat să le discutăm în jurul mesei

de prânz. Nu ştiu dacă aşa a fost o treabă mai puțin neplăcută decât dacă am fi făcut-o în biroul lui, dar am apreciat gestul de politețe venit din partea unui om care nu mă cunoştea mai deloc. Am luat masa în centrul istoric al Dyersburg-ului, la un local numit Auntie's Pantry[1]. Interiorul fusese proiectat în aşa fel încât să semene cu o cabană din bârne, cu mobilă parcă cioplită de elfi. Meniul conținea o gamă largă de supe organice şi pâini de casă, însoțite de salate în mare parte pe bază de germeni de fasole.

Cam de vârsta părinților mei, înalt şi uscățiv, cu un nas mare, acvilin, Davids semăna cu tipul pe care-l cheamă Dumnezeu când vrea să declanşeze iadul pe pământ. Şi-a deschis servieta şi a scos o mulțime de documente, le-a răsfirat în fața lui cu un gest profesional, apoi a luat meniul şi-a început să-l citească. Davids era avocatul părinților mei şi-i servise în această calitate de când îl cunoscuseră după ce se mutaseră din California de Nord. Mai vorbisem cu el de vreo două ori înainte, de Crăciun şi de Ziua Recunoştinței, acasă la ei, dar acum era doar unul dintre mulți alții cu care relațiile mele erau pe punctul să se sfârşească brusc. Consecința era un straniu amestec de distanțare şi dorință de a-i prelungi contactul, pe care nu mă simțeam în stare să-l exprim prea bine într-o conversație directă.

Din fericire, Davids a preluat frâiele imediat după ce-au sosit bolurile cu unt de arahide şi supă de licheni. A recapitulat împrejurările morții părinților mei, care, în

[1] Cămara mătuşicii. (N. tr.).

lipsa martorilor, se reduceau la un singur fapt. În seara de vineri a săptămânii trecute, la aproximativ 11:05, după ce fuseseră în vizită la nişte prieteni pentru o partidă de bridge, maşina lor fusese implicată într-o coliziune frontală la intersecția străzilor Benton cu Ryle. Cealaltă maşină stătea pe loc, parcată pe partea opusă a drumului. Autopsia arătase că tata, care era pasager, avea o alcoolemie echivalentă cu aproximativ o jumătate de sticlă de vin, iar mama băuse mult suc de afine. Drumul era înghețat, intersecția nu era prea bine luminată şi, doar cu un an înainte, în acelaşi loc se mai petrecuse un accident. Asta era tot. O situație ca atâtea altele, doar dacă nu voiam să mă implic inutil într-un proces civil, lucru pe care nu mi-l doream. Altceva nu se mai putea spune.

Apoi Davids a trecut la subiect, adică mi-a dat să semnez mai multe hârtii, şi astfel mi-am exprimat acordul să devin proprietarul casei şi al tuturor bunurilor din ea, al câtorva bucăți de pământ necultivat şi al portofoliului de acțiuni al tatălui meu. Mulțimea de probleme fiscale legate de toate astea mi-a fost prezentată eficient, după care a fost rezolvată cu alte semnături. Chestiunile financiare îmi intraseră pe-o ureche şi îmi ieşiseră pe cealaltă. Am aruncat o singură privire la documente, în treacăt. Tata avusese evident încredere în Davids, iar Hopkins Senior nu era un om care să-şi risipească respectul în stânga şi-n dreapta. Dacă fusese destul de bun pentru tata, era destul de bun şi pentru mine.

Spre sfârşit, îl ascultam doar pe jumătate, dedicându-mă de fapt supei – după ce îmbunătățisem

rețeta adăugând sare şi piper din belşug. Priveam lingurile pline cum urcă spre gură, savuram gustul într-un fel ştiinţific, deliberat, lăsând aromele să-mi ocupe cât mai mult posibil din minte. Mi-am revenit la realitate doar când Davids a pomenit de UnRealty.

Mi-a spus că firma tatei, prin intermediul căreia vânduse cu succes multe proprietăţi imobiliare cu un preţ frumuşel, intrase în procedură de lichidare. Imediat după aceea, valoarea activelor rămase avea să fie vărsată în contul pe care-l numeam eu.

— A lichidat UnRealty? am întrebat, ridicând privirea spre el. Când?

— Ba nu.

A clătinat din cap în timp ce-şi ştergea bolul cu o bucată de pâine.

— A lăsat instrucţiuni să se întâmple asta după moartea lui.

— Indiferent ce aş avea eu de spus?

A aruncat o privire pe geam şi şi-a frecat mâinile cu o mişcare calculată, scuturându-şi de pe degete câteva firimituri.

— A fost cât se poate de neechivoc în privinţa asta.

Mi s-a părut că supa se răcise brusc şi avea gust de ierburi de baltă măcinate. Am împins bolul deoparte. Înţelegeam acum de ce insistase Davids să rezolvăm hârtiile azi şi nu înainte de înmormântare. Am strâns documentele care-mi reveneau şi le-am vârât în plicul pe care mi-l dăduse el.

— Asta-i tot?

Vocea mea era slabă şi aspră.

— Aşa cred. Regret că te-am obligat să treci prin asta, Ward, dar e mai bine să isprăvim treaba.

A scos portofelul din sacou şi a citit nota de plată cu o neîncredere profundă, ca şi când ar fi dezaprobat nu doar cifrele, ci şi caligrafia chelneriței. Degetul său mare a ezitat deasupra unei cărți de credit, dar apoi a scos bani gheață. I-am interpretat gestul drept dorința de a nu include costul prânzului în cheltuielile de afaceri.

— Ai fost foarte amabil, am spus.

Davids a refuzat complimentul cu o fluturare din mână şi a lăsat un bacşiş de exact zece la sută.

Ne-am ridicat şi am ieşit din restaurant, făcând slalom printre mesele turiştilor care sporovăiau. Afară, am rămas împreună o clipă, privind fascinați femeile pline de bani care se plimbau în sus şi-n jos pe College Street în cârduri înfometate, cu cărțile de credit gata de atac.

În cele din urmă, Davids îşi vârî mâinile în buzunarele pardesiului.

— Dacă pot să fac ceva pentru tine, te rog să-mi dai un telefon. Sigur, nu-i pot aduce pe morți la viață, dar în alte privințe s-ar putea să-ți fiu de folos.

Ne-am strâns mâinile şi s-a îndepărtat în pas destul de vioi în susul străzii, cu fața studiat inexpresivă. Abia atunci mi-am dat seama, inadmisibil de târziu, că Davids nu fusese doar avocatul tatălui meu, îi devenise şi prieten, şi că probabil nu eram singurul care trecuse printr-o dimineață dificilă.

•

M-am întors la hotel cu pumnii încleştaţi şi la ora nouă eram deja beat. Uşile nici nu se închiseseră bine în spatele meu şi strângeam deja în mâini primul *boilermaker*[2]. Imediat după ce-am luat prima înghiţitură, am ştiut că fac o greşeală. Problema era că nu vedeam nicio rezolvare inteligentă a situaţiei în care mă aflam.

La început, am stat cocoţat la bar, dar după o vreme m-am mutat într-un separeu de lângă fereastra mare. Un bacşiş preventiv şi substanţial îmi garantase că nu trebuia să aştept şi nici măcar să mă mişc din loc pentru ca paharele mele să fie mereu pline. O bere, un scotch. O bere, un scotch. Un mod pragmatic şi eficient de a te îmbăta, iar barmanul cu faţă de copil a continuat să mi le servească aşa cum îi cerusem.

Am scos hârtiile din plicul de manila de la Davids şi le-am răsfirat în faţa mea, concentrându-mi atenţia asupra unui anumit punct.

În copilărie, învăţasem bine un lucru despre tata: era un om de afaceri. Cu asta se ocupa şi asta îl definea. Era un *Homo sapiens* „afaceriensis". Se trezea dimineaţa şi ieşea din casă pentru a face afaceri şi, mulţumesc lui Dumnezeu, seara se întorcea întotdeauna cu rezultate. Părinţii mei nu discutau niciodată despre primii lor ani de căsnicie şi rareori despre ceva cât de cât important, dar ştiam de UnRealty. Tata lucrase câţiva ani la o firmă locală, apoi, într-o seară, o scosese pe mama în oraş şi-i spusese că vrea să înceapă ceva pe cont propriu. Folosise chiar

---

[2] Amestec de whisky şi bere. (N. tr.).

cuvintele astea, se pare, de parcă ar fi fost vorba de-o reclamă la împrumuturi bancare. Discutase cu câțiva oameni, își făcuse relații și adoptase toată retorica antreprenorială care-ți dă dreptul să iei într-o bună zi cuvântul la barul clubului country și să spui: „Am făcut ce-am vrut”. Probabil că nu-i fusese ușor, dar tata avea forță și voință. Mecanici și instalatori, băieți de parcare și vânzători de bilete, toți îi aruncau o singură privire și se hotărau să nu-l calce pe bătături. Când intra într-un restaurant, chelnerii știau că era timpul să se pună pe treabă și să nu mai scuipe în supă. Compania lui și trecutul lui erau lucrurile cele mai concrete pe care le-am înțeles despre el.

Și totuși, în testament stipulase că UnRealty va fi lichidată. În loc să-i lase fiului său această decizie, șterse cu seninătate mai bine de douăzeci de ani de muncă.

Știam că asta însemna un singur lucru, știam din clipa când Davids îmi dăduse vestea. Părinții mei nu voiau să preiau afacerea. În multe privințe, era de înțeles. Am vândut o grămadă de chestii, dar niciodată o casă scumpă. Știam totuși că există și așa ceva, și încă cum. Cunoșteam revista *Unique Homes,* Registrul Dupont și Christie’s Great Estates. Cunoșteam zonele exclusiviste și ranch-urile pentru turiști, eram familiarizat cu valoarea obiectelor de artă europene, cu terenul neted de la gaura 15, cu oazele de intimitate unde calmul stă să dea pe-afară. Nu puteam să fiu altfel. O aveam în sânge. Urmasem până și doi ani de arhitectură înainte să abandonez studiile din cauza unui incident nefericit și să-mi caut alt drum. Cu toate

astea, nu dorise sau nu avusese încredere în mine să preiau afacerea. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă durea mai tare.

Am continuat să beau, sperând că situația se va îmbunătăți. Nu s-a îmbunătățit. Am continuat totuşi să beau. În prima parte a serii, barul a fost liniştit. Apoi, la zece, s-a înregistrat o afluență puternică de bărbați şi femei în haine de seară, scăpați de la cine ştie ce reuniune mondenă plină de emfază, lumini strălucitoare şi tabele de punctaj. S-au îngrămădit în mijlocul barului, sporovăind frenetic, surescitați ca nişte puşti la ideea de a face tămbălău şi a da pe gât câteva beri *light.* Pe-atunci îmi simțeam deja capul greu şi rece. Rumoarea era puternică şi s-a amplificat, de parcă aş fi fost înconjurat de oameni care încărcau pietriş cu lopata.

Am rămas pe poziții în separeu, aruncându-le invadatorilor priviri agresive. Cu multă dezinvoltură, doi bărbați şi-au dat jos sacourile. Un individ şi-a lărgit chiar şi nodul de la cravată. Subalternii se apropiau ezitanți de şefi şi roiau în jurul lor ca muştele, aşteptând vorbe de laudă. Eram hotărât să le țin piept. Aveam să înfrunt furtuna. Poate că indivizii ştiau cum să facă tabele de calcul şi liste de active, dar dacă venea vorba de un test de rezistență la bar, nu erau decât nişte papă-lapte. Eram încrezător în forțele mele. Aveam un avantaj. Acum, gândindu-mă mai bine, eram chiar mai beat decât credeam.

Trei bărbați au apărut în cadrul uşii. S-au oprit, s-au uitat în jur.

Imediat după aceea, am auzit țipete şi oamenii în haine elegante s-au aruncat la adăpost. La început m-am speriat, dar apoi mi-am dat seama că de mine fugeau.

Mă clătinam în mijlocul încăperii, cu hainele ude de berea pe care o vărsasem. Aveam un pistol în mână şi-l îndreptasem spre bărbații din uşă, strigând o serie lungă şi incoerentă de ordine. Păreau îngroziți. Pesemne din cauză că, atunci când te amenință cineva cu pistolul, eşti dispus să faci ce ți se cere. Pe de altă parte, e dificil dacă nu înțelegi ce spune.

Într-un târziu, am încetat să mai strig. Bărbații de la uşă ajunseseră pentru scurt timp şase la număr, apoi au rămas din nou trei. În jurul meu se lăsase tăcerea, dar aveam senzația că inima mea atinsese punctul de fierbere. Toți aşteptau ca situația fie să se îmbunătățească, fie să se agraveze.

— Scuze, am mormăit. E o neînțelegere.

Am pus pistolul înapoi în buzunar, am cules hârtiile de pe masă şi am ieşit cu paşi mari. Am ajuns la jumătatea foaierului înainte să mă prăbuşesc, trăgând după mine o față de masă, o vază mare şi flori în valoare de o sută de dolari.

•

La ora trei în dimineața următoare, înfrigurat de ploaia rece ca gheața, stăteam întins cu fața în sus pe patul din camera mea.

Vorbisem atât cu directorul hotelului, cât şi cu polițiştii, care se arătaseră înțelegători, insistând totuşi că trebuia să renunț la pistol pentru restul şederii mele acolo. Am pus totul pe seama înmormântării. Le-am zis

că am permis portarmă, lucru care i-a surprins. Mi-au făcut totuşi observaţia, destul de întemeiată, că asta nu-mi dădea dreptul să flutur pistolul prin baruri. Documentele de la biroul lui Davids, cele care dovedeau că acum aveam un milion opt sute de mii de dolari bani gheaţă, au fost puse cu grijă pe calorifer, la uscat. Nu mai eram supărat pe nimeni. Faptul că testamentul tatălui meu puţea a bere părea să-i dea dreptate fără urmă de îndoială.

După o vreme, m-am rostogolit pe o parte, am ridicat receptorul şi am format un număr. Telefonul a sunat de şase ori, apoi am auzit mesageria vocală. O voce pe care o cunoşteam mai bine ca pe-a mea a spus că domnului şi doamnei Hopkins le pare rău că nu pot să răspundă, dar mă roagă să las un mesaj. Mă vor contacta ei.

2

În dimineaţa următoare, la zece, stăteam palid şi spăsit la capătul aleii care duce la casa părinţilor mei. Purtam o cămaşă curată. Mâncasem ceva la micul dejun. Îmi cerusem iertare de la toţi cei pe care-i găsisem în hotel, până şi de la tipul care se ocupa de întreţinerea piscinei. Eram uimit că nu-mi petrecusem noaptea într-o celulă. Mă simţeam ca naiba.

Casa se înălţa aproape de capătul unui drum îngust şi povârnit, pe partea dinspre munte a principalei zone rezidenţiale din Dyersburg. Fusesem oarecum surprins când se mutaseră în ea. Terenul era destul de întins, cam de-o jumătate de acru, cu doi copaci bătrâni care umbreau o latură a casei. În jur erau proprietăţi cam la fel de mari, case în stil victorian târziu pe care nimeni

nu părea să aibă chef să le vopsească. Un gard viu bine îngrijit delimita proprietatea de-o parte şi de alta. Mary locuia vizavi şi nu era nici pe departe bogată. Un profesor de colegiu şi soţia lui doctorandă se mutaseră de curând alături. Cred că tata le vânduse casa. Şi ei erau oameni cumsecade – dar mi-era greu să cred că se scăldau în şampanie. Casa noastră avea etaj, o verandă elegantă de jur împrejur, un atelier în pivniţă şi un garaj în spate. Era, fără îndoială, o reşedinţă frumoasă şi bine mobilată, într-un cartier bun. Dacă ar fi vrut cineva să se stabilească acolo, n-ar fi găsit motive să se plângă. Pe de altă parte, *Homes of the Rich and Famous* n-ar fi venit niciodată în goana mare să facă un episod special despre ea.

Am făcut cu mâna în caz că Mary se uita din întâmplare pe fereastră şi am pornit încet pe alee. Aveam impresia că mă apropii de un impostor. Adevărata casă a părinţilor mei, cea în care crescusem, se afla cu mulţi ani în trecut şi la mai bine de-o mie de kilometri spre vest. Nu mă mai întorsesem niciodată în Hunter's Rock de când se mutaseră, dar cunoşteam casa ca pe propriul meu buzunar. Felul în care erau dispuse camerele probabil că îmi va influenţa toată viaţa modul de înţelegere a spaţiului domestic. Cea din faţa mea era ca a doua soţie cu care te căsătoreşti prea târziu şi cu ai cărei copii nu mai poţi întreţine o relaţie care depăşeşte cordialitatea detaşată.

Într-o parte a uşii era un tomberon din tablă zincată cu capacul ridicat din cauza sacului plin dinăuntru. N-am văzut niciun ziar pe verandă. Am presupus că se ocupase Davids de asta. O măsură corectă, dar îmi lăsa

impresia că peste casă se aşternuse deja un strat de praf. Am scos din buzunar cheile cu care nu eram obişnuit şi am descuiat uşa.

Era atâta linişte înăuntru, încât casa părea să pulseze. Am luat cele câteva plicuri de corespondenţă, fleacuri în mare parte, şi le-am pus pe măsuţa din hol. Apoi am rătăcit o vreme, plimbându-mă dintr-o cameră în alta, uitându-mă la tot şi la nimic. Camerele mi se păreau nişte galerii de vizionare pentru o stranie lichidare la solduri, fiecare obiect provenind din altă casă şi pus în vânzare la un preţ cu mult sub valoarea reală. Până şi lucrurile care formau un grup distinct – cărţile din biroul tatei, colecţia mamei de ceramică englezească din anii ’30, frumos aranjată pe scrinul vechi de pin din salon – păreau izolate ermetic de atingerea mea şi a timpului. Habar n-aveam ce să fac cu ele. Să le pun în cutii şi să le depozitez undeva unde s-ar umple de praf? Să le vând şi să cheltuiesc banii sau să-i donez unei cauze caritabile? Să trăiesc în mijlocul acestor piese de muzeu, ştiind că nu le voi acorda niciodată decât o atenţie de mâna a doua?

Singura soluţie care părea să aibă cât de cât sens ar fi fost să las totul aşa, să ies din casă şi să nu mă întorc niciodată. Asta nu era viaţa mea. Nu era viaţa nimănui, nu *mai* era. În afara singurei poze de nuntă din hol, nu mai văzusem nicio fotografie. Nu fuseseră niciodată fotografii în familia noastră.

În cele din urmă am ajuns înapoi în salon. Camera dădea spre grădină şi spre stradă şi avea ferestre înalte şi largi care transformau lumina rece de-afară în căldură. Erau acolo o canapea şi un fotoliu cu

imprimeuri rafinate. Pe o comodă cu uşi din sticlă fumurie, un televizor mic şi compact, cu ecran lat. Mai era şi scaunul tatei, un bătrân cal de povară din lemn de culoare închisă, cu tapițerie de pânză verde, singura piesă de mobilier din cameră pe care o aduseseră din fosta lor casă. O biografie recentă a lui Frank Lloyd Wright pe măsuța pentru cafea, pagina unde ajunsese tata cu lectura fiind marcată cu o chitanță de la Denford's Market. Cu opt zile în urmă, unul dintre ei cumpărase câteva felii de carne, o prăjitură cu morcovi (cred), cinci sticle mari de apă minerală, o cutie de lapte degresat şi un flacon de vitamine. Unele dintre ele erau probabil în tomberonul din față, unde le aruncase Mary. Apa minerală pesemne că mai era în casă, la fel şi vitaminele. Mai târziu poate avea să mi se facă sete.

Până una-alta, m-am aşezat în scaunul tatei. Mi-am plimbat mâinile peste intarsiile roase ale mânerelor, apoi le-am încrucişat în poală şi m-am uitat la grădină.

Şi, multă vreme, am plâns în hohote violente.

•

Mult mai târziu, mi-am amintit o seară din vremuri de demult. Trebuie să fi avut şaptesprezece ani şi, pe-atunci, locuiam în California. Era vineri şi urma să mă întâlnesc cu băieții la un bar de pe o stradă lăturalnică, la ieşirea din oraş. Lazy Ed's era una dintre cârciumile cât o cutie de chibrituri, cu parcare proprie, care par să fi fost proiectate de mormoni. În ele băutul devine o faptă nu doar strigătoare la cer, ci şi tristă, monotonă şi fatalmente lipsită de speranță. Ed înțelesese că nu-i dădea mâna să fie mofturos şi, cum nu-i făceam niciodată probleme şi alimentam permanent cu monezi

de-un sfert de dolar masa de biliard şi tonomatul – Blondie, Bowie şi bătrânul Bruce Springsteen, în zilele de glorie ale lui Molly Ringward[3] şi-ale culorilor ţipătoare – nu avea nimic împotriva păcatului nostru adolescentin.

Mama nu era acasă, plecase la o bună amică de-a ei să facă ce fac femeile atunci când în preajmă nu sunt bărbaţi cu feţe plictisite care să le calce pe bătături. La ora şase, tata şi cu mine stăteam la masa cea mare din bucătărie şi mâncam lasagna pe care ne-o lăsase ea în frigider, evitând însă salata. Gândurile îmi hoinăreau în altă parte. Habar n-am unde. Nu pot pătrunde în mintea celui care-am fost la şaptesprezece ani mai mult decât în mintea unui băştinaş din Borneo.

După o vreme, mi-am dat seama că tata terminase şi se uita la mine, aşa că m-am uitat şi eu la el.

— Ce-i? am întrebat, destul de binevoitor.

Îşi împinse farfuria într-o parte.

— Ieşi în oraş diseară?

Am dat încet din cap, plin de nesiguranţă adolescentină, şi m-am întors să-mi îndes în gură o furculiţă de mâncare.

Ar fi trebuit să înţeleg imediat ce mă întreba. Dar n-am priceput, aşa cum n-am priceput nici de ce pe farfuria lui, altfel lustruită lună, rămăsese o grămăjoară de salată. Mie nu-mi trebuia rahatul ăla verde, aşa că nu mă atinsesem de ea. Nici lui nu-i trebuia, dar mâncase totuşi puţină – chiar dacă mama nu era acolo

---

[3] Actriţă americană, celebră în principal pentru rolurile jucate în anii ’80 în filme pentru adolescenţi. (N. tr.).

să-l vadă. Acum înțeleg că mormanul din bol trebuia să scadă, altfel, când s-ar fi întors acasă, mama ar fi bodogănit că nu mâncăm sănătos. Să arunce pur şi simplu o parte din ea la gunoi i s-ar fi părut nedrept, pe când, dacă rămânea o vreme pe farfurie – dacă traseul trecea, de fapt, prin farfuria lui –, era în ordine. Dar atunci mi s-a părut un gest inexplicabil şi stupid.

Am terminat şi eu şi mi-am dat seama că tata nu se ridicase încă de pe scaun. Asta nu-i stătea în fire. De obicei, odată ce isprăvea ritualul alimentar, se dedica imediat altei activități. Pune farfuriile în maşina de spălat vase. Du gunoiul afară. Pune de cafea. Treci la următoarea treabă. Mai repede, ce naiba, mai repede.

— Şi tu ce-ai de gând să faci? Să te uiți le televizor? am întrebat cu un efort. Mi se părea că mă port ca un adult.

S-a ridicat şi a luat farfuria de pe masă. După o pauză, a zis:

— Mă întrebam...

Nu era un început prea interesant.

— Ce te întrebai?

— Dacă n-ai vrea cumva să joci câteva partide de biliard cu babacul tău.

M-am uitat țintă la spatele lui. Tonul pe care rostise întrebarea contrasta cu obişnuita lui încredere în sine, mai ales încercarea patetică de-a se auto-desconsidera. Îmi venea greu să cred că se aştepta să muşc din momeală. Nu era bătrân. Făcea jogging. Îi bătea pe tineri la tenis şi golf de nu se vedeau. Era, mai presus de orice, ultimul bărbat din lume pe care mi-l puteam imagina jucând biliard. Pur şi simplu nu se potrivea

profilului său. Dacă am trasa o diagramă Venn cu cercuri pentru „oameni care arată ca şi când ar juca biliard”, „oameni care arată ca şi când s-ar putea să joace” şi „oameni care arată ca şi când n-ar face-o, dar poate au făcut-o”, locul lui ar fi pe altă foaie de hârtie. În seara despre care vorbesc, aşa cum se întâmpla atât de des pe-atunci, era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni din bumbac de culoarea nisipului călcată perfect şi o cămaşă nouă din pânză albă, niciuna, nici alta cumpărată de la vreun magazin de serie precum Gap. Era înalt, bronzat, cu păr grizonat şi avea genul acela de trăsături care-i conving pe oameni să te voteze. Arăta croit pentru a sta aplecat peste balustrada unui iaht uriaş, în largul coastei de la Palm Beach sau Jupiter Island, trăncănind despre artă. Cel mai probabil, despre arta pe care încerca să ți-o vândă. Eu, pe de altă parte, purtam o pereche de Levi’s negri, obişnuiți, şi un tricou negru. Amândouă arătau ca şi când ar fi fost folosite la curățat motoare. Probabil că aşa şi miroseau. Tata avea parfumul lui dintotdeauna, unul pe care atunci nu-l percepeam, dar acum îl simt la fel de intens ca şi când el s-ar afla în spatele meu: sec, precis, corect, ca lemnele de foc frumos stivuite.

— Vrei să vii să jucăm biliard? am întrebat, încercând să verific dacă nu-mi pierdusem mințile.

A ridicat din umeri.

— Mama ta e plecată. La televizor nu e nimic.

— N-ai ceva pe video?

Era de neconceput. Tata avea cu aparatul acela relația pe care alți tați o au cu bătrânul lor câine de vânătoare, şi rânduri întregi de casete etichetate şi

aranjate cu grijă se aflau în biblioteca din birou. Acum, dacă aş avea o locuinţă stabilă, în mod sigur aş face acelaşi lucru. Dacă aş avea timp, le-aş pune etichete cu coduri de bare. Dar, pe-atunci, obiceiul acela îmi aducea aminte mai mult decât orice altceva de dictaturile fasciste.

Nu mi-a răspuns. Am curăţat resturile de pe farfuria mea, făcând, fără să mă gândesc, o treabă bună. Eram la vârsta când îmi era ruşine să-mi demonstrez iubirea faţă de mama şi a mă asigura că preţioasa ei maşină de spălat vase nu se înfundă cu tot soiul de rahaturi era o acţiune care-o dovedea fără ca nimeni, inclusiv eu însumi, să-şi dea seama că o fac. Nu voiam să merg cu tata la bar. Mai simplu de-atât nu poate fi spus. Când ieşeam în oraş trebuia să urmez o rutină. Savuram drumul cu maşina. Era un moment numai al meu. Pe deasupra, băieţilor avea să li se pară ciudat. Şi *chiar* era ciudat, fir-ar să fie. Pe amicul meu Dave, care probabil că avea să apară îndopat cu droguri, l-ar fi apucat pandaliile chiar acolo şi-atunci dacă m-ar fi văzut alături de un reprezentant al autoritarismului, băţoşeniei şi boşorogelii.

M-am uitat la el, întrebându-mă cum să pun asta în cuvinte. Farfuriile erau la locul lor. Salata rămasă ajunsese înapoi în frigider. Bufetul fusese şters. Dacă o echipă de criminalişti ar fi dat năvală mai târziu pentru a încerca să găsească dovezi ale vreunei activităţi alimentare, n-ar fi avut niciun dram de noroc. Asta mă scotea din sărite îngrozitor. Dar, când a împăturit şervetul şi l-a pus peste mânerul aragazului, am simţit prima oară ceea ce aveam să simt cu adevărat peste

aproape douăzeci de ani, în ziua când stăteam cu fața udă de lacrimi în scaunul lui, într-o casă goală din Dyersburg. Conştiința faptului că prezența lui nu era inevitabilă sau un dat; că, într-o bună zi, va rămâne prea multă salată în bol şi cârpele nu vor mai fi împăturite.

— Mda, cum vrei tu, am zis.

Nu mi-a trebuit cine ştie cât să mă îngrozesc gândindu-mă cum vor reacționa băieții şi am grăbit plecarea cu patruzeci de minute. Îmi făceam socoteala că aşa vom avea un răgaz bun, poate chiar de-o oră, înainte să ne întâlnim cu amicii mei, dat fiind că întârziau de fiecare dată.

Am pornit spre localul lui Ed, tata în scaunul pasagerului şi ciudat de tăcut. Când am oprit în fața barului, s-a uitat prin parbriz cu ochii mijiți.

— Aici vii tu?

Am dat din cap, oarecum defensiv. El a mormăit ceva. Traversând parcarea, mi-a trecut prin minte că apariția mea împreună cu tata va întări îndoielile pe care Ed le mai avea în privința vârstei mele, dar era prea târziu să ne întoarcem. Noroc că nu semănăm foarte mult. Poate avea să-şi spună că tata era un tip mai în vârstă pe care-l cunoşteam. Un senator sau ceva asemănător.

Înăuntru era aproape pustiu. Doi boşorogi pe care nu-i cunoşteam stăteau aplecați peste o masă din colț. Localul prindea viață abia seara târziu şi era o vitalitate precară, de genul pe care două alegeri neinspirate consecutive la tonomat o puteau ucide cât ai clipi. Stând la tejghea şi aşteptând ca Ed să catadicsească să

iasă din spate, tata s-a aplecat peste marginea barului şi s-a uitat în jur. Nu era cine ştie ce de văzut. Scaune şubrede, praf cât cuprinde, o masă de biliard, penumbră şi lumină de neon. Nu voiam să-i placă. Într-un târziu, Ed a ieşit şi-a rânjit când m-a văzut. De obicei, îmi beam prima bere stând la taclale cu el şi probabil credea că asta avea să se întâmple şi acum.

Dar apoi l-a observat pe tata şi s-a oprit. Nu ca şi când s-ar fi lovit de-un zid sau mai ştiu eu ce, dar a ezitat şi zâmbetul i s-a ofilit, înlocuit de o expresie pe care n-am putut s-o descifrez. Tata nu era omul care să-şi piardă timpul prin baruri şi cred că Ed se întreba ce bizară greşeală de citire a hărții îl adusese acolo. Tata s-a întors să se uite la el şi a dat o dată din cap. Ed i-a răspuns la fel.

Îmi doream sincer să se termine odată totul.

— Tatăl meu, am zis.

Ed a mai dat o dată din cap şi aşa s-a încheiat un alt moment important de comunicare socială masculină.

Am cerut două beri. Aşteptându-le, m-am uitat la tata care se apropia de masa de biliard. Mă obişnuisem încă din copilărie ca oamenii să alerge la el în magazine şi să înceapă să-i vorbească, crezând că e directorul, singura persoană în măsură să rezolve cine ştie ce banalitate pe care o transformau repede într-o tragedie. Capacitatea lui de a se purta firesc şi într-un bar infect era un fel de şmecherie şi am simțit un strop de respect față de el. Era un respect foarte special şi limitat – pe care-l simți față de cineva care face dovada unei calități la care ai putea aspira şi tu într-o bună zi însă asta era.

M-am dus lângă el la masa de biliard şi, de atunci încolo, relaţia noastră familială a început să se deterioreze. Am câştigat toate cele trei partide. Au fost partide lente şi lungi. Nu-i vorba că ar fi jucat îngrozitor de prost, dar fiecare lovitură pe care o dădea era parţial imprecisă, iar eu conduceam jocul. N-am vorbit cine ştie cât. Doar puneam bilele în poziţie, loveam şi ne dădeam ştafeta când ratam. După ce a doua partidă a ajuns cu greu la sfârşit, el şi-a mai luat o bere, în vreme ce eu recuperam bilele. În speranţa că se va opri la una singură, îmi lăsasem berea aproape neatinsă. Apoi am jucat ultima partidă, care a fost puţin mai bună, dar în esenţă tot atroce. La sfârşit, a pus tacul înapoi în rastel.

— Gata? am întrebat, încercând să par nonşalant. Eram atât de uşurat, încât am riscat să mai scot un sfert de dolar.

El a clătinat din cap.

— Nu-ţi dau prea mult de furcă.

— Atunci de ce nu-mi zici: „Hei, puştiule, eşti bun”, sau ceva de felul ăsta?

— Nu, răspunse el cu blândeţe. Pentru că nu eşti.

M-am uitat la el cu ochi mari, uluit ca un copil de cinci ani.

— Ei, asta-i, am izbutit în cele din urmă să zic. Mersi de-ncurajare.

— E un joc, a spus, ridicând din umeri. Nu mă deranjează că nu eşti bun. Mă deranjează că nu te deranjează asta.

— Cum? am izbucnit, pentru că nu-mi venea să cred. Asta ai citit-o în vreo tâmpenie motivaţională? Zi-i una

dură la momentul potrivit şi copilul o să ajungă şeful consiliului de administraţie?

— Ward, nu face pe prostul, a zis el fără asprime.

— Prost eşti tu, am mârâit eu. Ai crezut că-s un nepriceput şi că poţi să vii aici şi să mă baţi chiar dacă nu ştii *deloc* să joci.

A rămas nemişcat câteva clipe, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, uitându-se la mine. Era o privire ciudată, rece şi scrutătoare, dar nu lipsită de afecţiune. Apoi a zâmbit.

— Cum vrei tu.

Şi-a plecat. Cred că s-a dus acasă pe jos.

M-am întors la masă, am înşfăcat berea şi am băut dintr-o înghiţitură tot ce mai era în sticlă. Apoi, cu o lovitură puternică, am încercat să bag una dintre bilele lui în buzunarul din spate şi-am ratat cu un kilometru. În clipa aceea, îl uram, îl uram cu adevărat.

M-am dus valvârtej la bar şi am descoperit că Ed îmi pregătise deja altă bere. Am dat să scot banii, dar el a clătinat din cap. Nu mai făcuse asta înainte. M-am aşezat pe un scaun şi n-am scos un cuvânt vreo câteva minute.

Încet-încet, am început să discutăm despre altele: părerile lui Ed despre politica locală şi feminism – avea convingeri destul de radicale în ambele privinţe – şi o ascunzătoare pe care se gândea s-o construiască în pădure. Nu mi se părea că Ed poate să aibă opinii demne de luat în seamă în privinţa primelor două subiecte sau că va reuşi vreodată să construiască ascunzătoarea, dar tot l-am ascultat. Când Dave şi-a

făcut apariția, am reuşit mai mult sau mai puțin să mă prefac că totul era ca întotdeauna.

A fost o seară *okay.* Am discutat, am băut, am mințit. Am jucat biliard nu foarte bine. La capătul ei, m-am dus la maşină şi am rămas blocat când am văzut un bilet sub ştergător. Era scris de mâna tatei, dar cu litere mult mai mici ca de obicei.

„Dacă nu poți citi asta din prima", spunea, „roagă pe cineva să te aducă acasă. O să vin mâine cu tine să luăm maşina."

Am mototolit biletul şi l-am aruncat, dar am condus cu grijă până acasă. Când am ajuns, mama se culcase deja. În biroul tatei ardea lumina, dar uşa era închisă, aşa că m-am dus direct în camera mea.

•

M-am ridicat de pe scaun o singură dată, dimineața târziu, şi mi-am făcut un nes. În rest, am stat acolo până la mijlocul după-amiezii, când soarele deja traversase cerul şi începuse să intre direct prin ferestre şi să-mi bată în ochi. Asta a spulberat vraja în care căzusem şi m-am ridicat ştiind că nu voi mai sta acolo niciodată. În primul rând, nu era un scaun comod. Perna era plină de cocoloaşe şi, după două ore de stat fără pauză pe ea, mă durea fundul. M-am dus înapoi în bucătărie, am spălat cana şi am lăsat-o cu gura în jos pe marginea chiuvetei să se usuce. Apoi m-am răzgândit, am şters-o şi-am pus-o la loc în dulap.

M-am oprit nehotărât în holul de la intrare, întrebându-mă ce să fac mai departe. O parte din mine credea că un fiu adevărat ar fi renunțat la camera de la hotel şi ar fi dormit acasă peste noapte. Cealaltă parte

nu voia să facă asta. Pur şi simplu, nu voia. Îmi doream lumini puternice, un burger, o bere, cineva care să stea de vorbă cu mine despre orice în afară de moarte.

Dintr-odată irascibil şi trist, m-am furişat înapoi în camera de zi să-mi iau telefonul de pe măsuța pentru cafea. Mă durea spatele, probabil de la scaunul incomod.

Scaunul. Poate s-a întâmplat fiindcă se schimbase calitatea luminii: soarele trecuse în cealaltă parte a curții şi arunca umbre noi. Sau, mai degrabă, câteva ore de vărsat lacrimi pur şi simplu îmi curățaseră puțin mintea. În orice caz, acum, când mă uitam mai atent la ea, perna avea un aspect oarecum bizar. Strecurând încet telefonul Nokia în buzunar, m-am încruntat la scaun. Perna, care era parte integrantă a scaunului, avea o umflătură evidentă în mijloc. Am întins mâna prudent şi-am împuns-o cu degetele. Era destul de tare.

Poate că tata o dăduse la retapițat sau o umpluse cu ceva. Cu pietre, pesemne. Mi-am îndreptat spatele, pregătit s-o uit şi să ies din casă. Mahmureala începea să dea în floare. Apoi, altceva mi-a reținut atenția.

Există un mod corect de-a aşeza obiectele în relație unul cu celălalt, mai ales dacă sunt voluminoase. Unii oameni nu văd asta. Aruncă pur şi simplu mobila de-a valma sau o aşază pe toată lipită de pereți, în unghiuri drepte sau în aşa fel încât toată familia să vadă la televizor. Tata se asigura întotdeauna că mobilele erau aşezate cum voia el şi se supăra dacă le mişca cineva. Iar scaunul lui nu era în locul obişnuit. Nu fusese mişcat prea mult şi nu cred că altcineva ar fi observat diferența. Era prea perpendicular în raport cu restul

mobilelor şi părea să stea prea mult în faţă. Pur şi simplu, nu-şi găsea locul.

M-am lăsat pe vine în faţa lui şi am examinat porţiunea unde perna era prinsă de lemnul scaunului. Îmbinarea era mascată cu un şnur decorativ. Era ros şi deşirat. L-am apucat de un capăt şi am tras. S-a desprins cu uşurinţă, dând la iveală o deschizătură care părea să fi fost cândva cusută.

Am strecurat mâna înăuntru. Degetele mele şi-au făcut loc printr-un material uscat şi moale, probabil bucăţi de burete. În mijloc au dat peste un obiect solid. L-am scos afară.

Era o carte. Un roman în ediţie de buzunar, un exemplar aparent nou dintr-un thriller de succes, de genul celor pe care mama le cumpăra fără să se gândească prea mult de la casa supermarketului, pentru a le frunzări după-amiaza. Nu părea să fi fost citit. Cotorul nu era îndoit, iar mama nu fusese nici pe departe o persoană obsedată de integritatea cărţilor. Nu avea sens. Nu putea să fi ajuns în scaun din întâmplare.

L-am răsfoit. La mijloc am găsit un petic de hârtie. L-am scos. Era un bilet care conţinea doar un rând scris de mâna tatei.

„Ward”, spunea, „nu suntem morţi.”

3

Un torent în sudul Vermontului, cu apă limpede şi rece, curge repede peste un pat de bolovani palizi, printre pereţii abrupţi ai unei văi din înaltul Munţilor Green. Cerul pare să înceapă la doar câţiva metri deasupra

copacilor, un văl cenuşiu de zahăr îngheţat ţesut în lumina zilei care se apropie de sfârşit. Frunzele de pe jos, ca nişte flori din sticlă colorată care s-au spart, sunt acoperite de petice de zăpadă murdară. Pe ambele maluri ale torentului, unite prin două poduri vechi de piatră la distanţă de aproximativ cincizeci de metri unul de altul, se întinde micuţul sat Pimonta. În total sunt poate douăzeci de case, deşi cam douăsprezece dintre ele par să fie folosite doar în timpul verii, dacă nu cumva sunt complet abandonate. Lângă una dintre ele stă un Buick foarte vechi, cu caroseria ruginită, acum de culoarea unui nor de furtună. Se văd maşini şi în faţa altor case, iar starea lor deplorabilă e o dovadă că proprietarii au mulţi copii şi cel puţin un câine. E o linişte deplină, dacă nu pui la socoteală vuietul torentului care curge de atât de mult timp, încât zgomotul lui e mai mult culoare decât sunet. Fumul se înalţă leneş din câteva hornuri, inclusiv din cele ale Hanului Pimonta, o demipensiune cu oarecari pretenţii care stă cu spatele la râu şi care, în această ultimă săptămână de toamnă, e ocupată aproape în întregime.

Pe unul dintre poduri stă un bărbat, sprijinit de parapet şi uitându-se în jos la apa învolburată. Numele lui e John Zandt. Are aproximativ un metru optzeci şi, pentru a se apăra de frig, poartă o haină groasă. Îi accentuează silueta robustă, cu umeri laţi. Pare a fi un bărbat care poate căra cale lungă două valize grele sau poate lovi pe cineva extrem de tare. Amândouă aceste presupuneri simt adevărate. Are păr scurt, închis la culoare şi trăsături aspre, dar armonioase. Pe bărbie şi pe obraji i-au crescut ţepii unei bărbi de două zile.

Ultimele două săptămâni a stat la Hanul Pimonta, într-un apartament alcătuit dintr-un dormitor, o baie şi un salon mic cu şemineu, toate foarte comode, dar într-un stil *country* dezordonat. Şi-a petrecut timpul făcând plimbări în munţii şi văile din zonă, evitând cărările marcate care forfotesc de excursionişti îmbrăcaţi în haine viu colorate şi care se tem doar de urşi. Uneori a dat peste vestigiile vechilor gospodării, acum mormane de lemne înnegrite risipite printre copacii pitici. Nu se aude niciun ecou, oricât de mult ai sta nemişcat şi-ai asculta, iar locurile care au fost cândva aproape de o cărare au dispărut de pe hărţi. Drumurile şi-au găsit alte trasee, transformând unele puncte în destinaţii şi lăsând altele pustii, poate pentru totdeauna.

Lui Zandt îi place să stea în asemenea locuri o vreme şi să se gândească la cum erau ele altădată. Apoi porneşte din nou la drum şi nu se mai opreşte până oboseşte sau vine timpul să se întoarcă la pensiune. Serile şi le petrece în salonul mic şi comod, evitând politicos discuţiile cu alţi oaspeţi şi cu proprietarii stabilimentului. Cărţile din biblioteca modestă vorbesc doar despre fosile şi satisfacţii personale. În ultimele două săptămâni, poate patruzeci de persoane l-au salutat cu o înclinare din cap, fără să-i afle numele sau să-l poată descrie mai târziu cât de cât amănunţit.

După masa de seară, care este în general excelentă, deşi servită cu întârziere, se întoarce în apartamentul lui, aţâţă focul şi rămâne treaz cât de mult poate. În ultima vreme, visează mult. Uneori, visele sunt despre Los Angeles, despre o viaţă dispărută pentru totdeauna şi de care, prin urmare, nu poate scăpa. În trecut, a

încercat şi alcoolul, şi heroina, dar n-a găsit prea mult ajutor în aceste vicii, nici măcar practicate în exces. În prezent, se trezeşte şi rămâne pur şi simplu întins pe spate, aşteptând venirea dimineţii şi gândindu-se la neant. N-a încercat niciodată să se sinucidă. Nu-i stă în fire. Dacă i-ar sta, ar fi deja mort.

Acum, sprijinit de parapetul podului în lumina apusului, se gândeşte la ce va face mai departe. Are bani, în parte strânşi după o vară întreagă de muncă grea cu mâinile. Se gândeşte că a venit poate momentul să urce înapoi în şa şi să plece spre un oraş. Poate undeva în sud, cu toate că între timp a descoperit că-i plac frigul şi pădurile întunecate. Hotărârea lui e zădărnicită de faptul că nu doreşte cu adevărat să câştige alţi bani şi nici să facă ceva cu cei pe care-i are deja. Dar şi din cauză că, după o viaţă petrecută printre clădiri, acestea au încetat brusc să mai aibă vreun sens pentru el. Drumurile pustii şi spaţiile nemărginite par să aibă mai multă rezonanţă decât orice s-ar afla de-o parte şi de cealaltă a unei străzi.

Ridică privirea când aude zgomotul unei maşini care se apropie pe drum, dinspre nord. După o vreme, razele farurilor, folosite încă de la primele ore ale după-amiezii, cum e obiceiul locului, apar de după creasta dealului. Curând, maşina le urmează jos, în sat, trecând pe lângă micuţul magazin universal şi centrul de închiriat casete video. E un Lexus, foarte negru şi foarte nou. Se opreşte lin în faţa hanului.

Maşina păcăne când motorul începe să se răcească. Un timp, nu coboară nimeni din ea. Zandt o priveşte până când e sigur că siluetele dinăuntru se uită la el.

Propria lui maşină, un model ieftin şi de fabricaţie străină, cumpărată de la un dealer posomorât din Nebraska, stă în faţa primului corp de clădire, în care se află apartamentul lui şi alte câteva. Are cheile în buzunar, dar nu poate ajunge la ea fără să se apropie de Lexus. Ar putea să traverseze podul, apoi ar trece printre casele de pe celălalt mal şi s-ar îndrepta spre dealuri, dar nu are de gând s-o facă. Ştie că ar fi trebuit să achite cu numerar. Aşa procedează de obicei. Dar, când sosise, nu avea niciun sfanţ în buzunar şi era târziu. Dacă ar fi scos bani de la un bancomat din oraş ar fi lăsat un semn la fel de clar. Ocazia de a evita această confruntare, indiferent care ar fi semnificaţia cuvântului, trecuse deja de două săptămâni. Se mulţumeşte să se uite la apa de sub pod şi aşteaptă.

Portiera maşinii se deschide şi coboară o femeie. Are păr negru, lung până la umeri, poartă un costum verde-închis şi e de înălţime potrivită. Figura ei este izbitoare, ceea ce înseamnă că o poţi considera fie ştearsă, fie frumoasă. Majoritatea oamenilor pariază pe prima variantă, iar asta n-o deranjează deloc. Tăcerea pe care-a păstrat-o de-a lungul drumului l-a iritat deja pe agentul Fielding, care a cunoscut-o doar cu trei ore în urmă – şi care, dacă n-ar fi fost însărcinat s-o ducă cu maşina la Pimonta, ar fi ajuns deja acasă de câteva ore bune. Fielding încă n-are idee de ce a fost târât atâta amar de drum, iar aşa e cum nu se poate mai bine, pentru că plimbarea asta cu greu putea trece drept misiune oficială. El face pur şi simplu ceea ce i se cere, un talent de obicei mult subestimat.

Femeia închide portiera cu un sunet moale, pe care ştie că bărbatul care aşteaptă îl poate auzi. El nu se mişcă şi nici măcar nu ridică privirea până când ea ajunge pe pod, după ce a trecut de han şi de atelierul cu ferestrele acoperite cu scânduri al unui localnic mort.

Se apropie la câțiva metri de el şi se opreşte, simțind absurditatea situației şi răceala aerului.

— Bună, Nina, zice el, tot fără a ridica privirea.

— E foarte frig, răspunde ea. Sunt impresionată.

El se întoarce.

— Frumos costum. Semeni cu Dana Scully.

— În ziua de azi, toți vrem să arătăm aşa. Până şi unii dintre băieți.

— Cine-i în maşină?

— Un agent local din Burlington. A fost bun şi m-a adus până aici.

— Cum m-ai găsit?

— Cartea de credit.

— Aşa-i, zice el. Ai bătut ceva drum.

— Pentru tine, merită.

Bărbatul se uită sceptic la femeia pe care cândva o găsise atrăgătoare şi care acum i se pare comună.

— Ce vrei? E frig. Mi s-a făcut foame. M-aş mira să avem ceva să ne spunem.

O clipă, femeia pare din nou frumoasă. Şi rănită. Apoi, ca şi când asta n-ar însemna nimic pentru ea sau n-a însemnat niciodată, zice:

— S-a întâmplat din nou. Mă gândeam că ai vrea să ştii.

Se răsuceşte pe călcâie şi se întoarce la maşină. Motorul porneşte înainte ca ea să deschidă portiera şi, în două minute, valea este la fel de goală şi tăcută ca înainte. Rămâne doar bărbatul de pe pod, cu gura uşor deschisă, palid.

•

A ajuns-o din urmă treizeci de kilometri mai la sud, gonind de-a lungul drumurilor înguste de munte şi ţâşnind înainte după fiecare curbă. Sudul Vermontului nu e conceput pentru viteză şi maşina derapase de două ori pe petice de gheaţă. Zandt nu observase asta, nici nu-i băgase în seamă pe rarii şoferi din zonă care aveau timp doar să-l zărească o clipă înainte să fie deja în spatele lor, accelerând, lăsându-le maşinile să se clatine în urma sa. La Wilmington găsise o intersecţie. Lexusul nu se vedea nicăieri. Îşi făcuse socoteala că Nina se îndrepta spre cel mai apropiat oraş de unde putea lua un avion care s-o ducă înapoi la civilizaţie şi cotise la stânga pe Route 9, spre Keene, puţin dincolo de graniţa cu New Hampshire.

Scosese un timp mai bun pe şosea şi, curând, începuse să vadă în depărtare stopurile inconfundabile ale Lexusului, pâlpâind printre copaci acolo unde drumul făcea o curbă sau stingându-se când maşina cobora în spatele unei creste. În cele din urmă, o prinsese pe o porţiune dreaptă, puţin mai la sud de Hardsboro, unde şoseaua trecea pe lângă un lac ca oglinda în care se reflecta un cer plin de umbre.

Îi făcu semn cu farurile. Niciun răspuns. Se apropie mai mult, îi făcu din nou semn. De data asta, Lexusul acceleră puţin. Zandt acceleră şi el, forţând maşina, şi

văzu că Nina se întoarce şi-i recunoaşte faţa prin lunetă. Îi spuse ceva şoferului, care nu încetini.

Apăsă pedala de acceleraţie până la podea şi trase de volan în stânga, ţâşni cu toată viteza înainte, apoi le tăie faţa şi frână brusc. Coborî înainte ca motorul să se fi oprit, ceea ce făcu şi Fielding, cu mâna deja în interiorul sacoului.

— Lasă-l, îi sugeră Zandt.

— Du-te-n mă-ta.

Agentul ţinea pistolul cu ambele mâini. Între timp, Nina coborâse pe cealaltă parte, având grijă să nu calce în noroi.

— Te avertizez, zise Fielding calm. Nu te apropia.

— E-n regulă, interveni Nina. Rahat. S-au dus dracului pantofii mei.

— Ba nu-i în regulă, fir-ar să fie. A încercat să ne scoată de pe şosea.

— Probabil că voia doar să stea de vorbă cu mine. Te cam copleşeşte singurătatea pe-aici.

— Poate să stea de vorbă cu sula mea, zise Fielding. Tu... pune mâinile pe maşină.

Zandt rămase pe loc până ce Nina ocoli Lexusul şi ajunse în faţa maşinii, pe asfalt.

— Eşti sigură că-i el? întrebă Zandt.

— Crezi că altfel aş fi bătut atâta drum?

— N-am înţeles niciodată nimic din ce-ai făcut. Indiferent de situaţie. Doar răspunde-mi la întrebare.

— Vrei să pui dracului mâinile pe capota maşinii? strigă Fielding.

Se auzi declicul moale al siguranţei ridicate.

Zandt şi Nina se întoarseră spre el. Agentul era furios foc. Nina aruncă o privire de-a lungul şoselei, unde un Ford mare şi alb care părea să țipe „De închiriat” venea încet către ei, în timp ce pasagerii se bucurau în voie de priveliştea lacului în lumina amurgului.

— Uşurel, sugeră ea. Doar nu vrei să-i dai explicații şefului tău despre un incident cu arme de foc.

Fielding se uită scurt peste umăr. Observă că maşina oprise pe marginea drumului, cam la o sută de metri distanță, de unde scena putea fi văzută mai bine. Lăsă pistolul jos.

— Vrei să-mi spui ce dracu’ se întâmplă?

Nina clătină iute din cap, apoi se întoarse spre Zandt.

— Sunt sigură, John.

— Şi-atunci de ce eşti aici şi nu acolo?

Nina ridică din umeri, un gest obişnuit pentru ea.

— Sinceră să fiu, nu ştiu. N-ar trebui să fiu aici şi în mod sigur n-ar trebui să discut cu tine. Vrei să fugi sau mai bine mergem undeva să discutăm?

Zandt se întoarse şi se uită la suprafața liniştită a lacului, unde unele porțiuni erau negre, iar altele cenuşii din pricina gheții. Pe celălalt mal erau un mic luminiş şi o casă de vacanță din buşteni, cu câțiva stânjeni de lemne stivuite alături. Nu părea să fie prefabricată sau cumpărată dintr-un catalog – mai degrabă era opera cuiva, sau a doi cuiva, care petrecuseră multe seri pe unde apucaseră şi desenaseră proiectul pe carnețele luate de la birou, dorindu-şi cu disperare să se proiecteze în altă realitate. Nu era prima dată când Zandt ar fi vrut să fie altcineva. Poate tipul care locuia în casa din buşteni.

Sau unul dintre turiştii care mai devreme stăteau pe marginea şoselei şi care acum se adunaseră ciorchine lângă apă şi se uitau la copacii de pe malul celălalt. Hanoracele lor în culori aprinse îi făceau să semene cu un pâlc de semafoare.

În cele din urmă, dădu din cap. Nina se duse la Fielding şi-i vorbi o vreme. După un minut, pistolul agentului dispăru înapoi sub sacou. Când Zandt se întoarse cu spatele la lac, Fielding stătea la volan, cu o expresie mai destinsă.

Nina îl aştepta pe Zandt la maşina lui, cu un dosar mare la subsuoară.

— I-am spus că merg cu tine, zise ea.

Când femeia se urcă în maşină, Zandt se apropie de Lexus. Fielding ridică privirea spre el, cu o expresie indescifrabilă, şi porni motorul. Apoi apăsă un buton şi coborî geamul.

— Cred că de data asta o las baltă, zise el.

Zandt zâmbi. Era un zâmbet subțire şi semăna prea puțin cu ceva provocat de veselie.

— Nu va mai exista altă dată.

Fielding îşi lăsă capul într-o parte.

— Şi asta ce-ar trebui să-nsemne?

— Că, dacă ne întâlnim iar şi mai scoți pistolul la mine, pe-un lăcuşor frumos ca ăsta or să plutească multe bucățele de agent federal. Şi nu-mi pasă nici cât o ceapă degerată dacă asta dă ecosistemul peste cap.

Zandt se întoarse, lăsându-l pe agent gură-cască.

Apoi Fielding dădu repede în marşarier, împroşcând o ploaie de pietriş. Tură motorul şi zbură pe lângă el,

încetinind doar cât să scoată pe geam degetul mijlociu de la mâna dreaptă.

Când Zandt se urcă în maşină, văzu că Nina se uita la el, cu braţele încrucişate şi o sprânceană ridicată.

— Capacitatea ta de socializare e din ce în ce mai bună, zise ea. Poate ar trebui să ţii un curs pe tema asta, să scrii o carte. Vorbesc serios. E un dar. Nu te opune, împărtăşeşte-l şi altora. Fii tot ce poţi să fii.

— Ţine-ţi gura, Nina.

•

Până la Pimonta n-au mai scos un cuvânt. Nina ţinea dosarul în poală. Când ajunseră din nou în cătun, era întuneric şi apăruseră şi câteva maşini ale localnicilor. Luminile ardeau la multe ferestre. Zandt parcă în faţa hanului şi opri motorul. Cum nu dădea niciun semn că ar vrea să deschidă portiera, Nina rămase pe loc.

— Mai vrei să mănânci? întrebă ea într-un târziu.

În maşină începuse să se facă frig. Două perechi trecuseră deja fără grabă pe lângă ei, în drum spre clădirea principală, cu feţele însufleţite de perspectiva unei mese bune.

Zandt se mişcă pe scaun, întorcându-se parcă de la mare depărtare.

— Tu hotărăşti.

Ea încercă un ton vesel:

— Mi-e indiferent.

— Nu şi aici. Cina e între şase treizeci şi nouă seara. Mâncăm acum sau mâine dimineaţă. Micul dejun e de la şapte la opt şi e sărăcuţ.

— Cum? N-ai de unde să iei un burger între mese? În locul ăsta nu se poate comanda un sendviş puţin mai târziu?

Zandt întoarse capul şi acum zâmbetul lui părea aproape real.

— Nu eşti de prin partea locului, nu?

— Nu, slavă Domnului. În locul de unde vin eu poţi să mănânci când vrei. Tu le dai bani şi ei îţi dau mâncare. E un procedeu modern şi convenabil pentru ambele părţi. Ai stat la ţară atât de mult încât ai uitat?

El nu-i răspunse. Brusc, Nina aruncă dosarul pe jos şi deschise portiera.

— Aşteaptă aici, zise.

Zandt aşteptă, urmărind-o prin parbriz cum mărşăluieşte hotărâtă spre clădirea principală. Foamea care-l rodea după plimbarea din timpul zilei dispăruse demult. Era îngheţat, pe dinăuntru şi pe dinafară. Nu mai era obişnuit să aibă de-a face cu cineva care-l cunoştea bine şi se simţea stânjenit, gândurile şi sentimentele lui fuseseră scoase din ritm. Petrecuse mult timp în mişcare, încercând să se piardă în peisaj: bărbatul de la bar care aşteaptă încă un pahar; tipul care munceşte ceva în spatele casei vreo două zile; omul de la benzinăria măturată de vânt, uitându-se în gol peste capota maşinii în timp ce alimentează. Perioade lungi, nu se gândise la aproape nimic, ajutat de absenţa completă a oricărui motiv care să-l readucă în propriul lui trecut. Prezenţa Ninei schimbase asta. Îşi dorea să fi plecat de acolo cu o zi mai devreme, îşi dorea ca ea să fi venit şi să fi descoperit că ajunsese prea târziu. Dar Zandt ştia mai multe decât alţii despre

încăpățânarea ei şi mai ştia că, odată ce-şi pusese în gând să-l găsească, ar fi continuat la nesfârşit.

Se uită la dosarul de pe jos. Era gros. Nu voia să-l atingă, cu atât mai puțin să vadă ce era în el. Ştia, oricum, cea mai mare parte. Restul ar fi fost asemănător. Îi stârnea în suflet un amestec respingător de amorțeală şi oroare, lame de ras înfăşurate în vată.

Auzi zgomotul unei uşi care se închide şi ridică privirea. O văzu pe Nina care se apropia dinspre clădirea principală a pensiunii. Ducea ceva într-o mână. Zandt coborî din maşină. Era mult mai frig acum, iar cerul devenise plumburiu. Zăpadă.

— Isuse, făcu ea, şi răsuflarea i se ridică în norişori în jurul capului. Nu glumeai. Aici ți se dă mâncare numai cât să nu mori de foame. Dar am pus mâna pe asta.

Ridică o sticlă de whisky irlandez.

— Le-am spus că-mi trebuie ca dovadă.

— Nu mai beau, zise el.

— Nu-i nimic, eu da. Poți să te uiți.

Deschise portiera şi luă dosarul. Zandt o surprinse când verifica poziția lui pe podea. Voia să ştie dacă el aruncase o privire în lipsa ei.

— Nina, de ce ai venit aici?

— Am venit să te salvez, zise ea. Să-ți urez bun venit înapoi în lume.

— Şi dacă nu vreau să mă întorc?

— Te-ai întors deja. Doar că nu ştii încă.

— Ce-ar trebui să însemne asta?

— John, aici e mai frig ca în chiloții unei călugărițe. Hai înăuntru. Sunt sigură că-mi poți arunca la fel de

bine şi sub un acoperiş noua ta privire de sunt-la-ani-lumină-depărtare.

Spre surprinderea lui, Zandt se pomeni că râde.

— Eşti puțin cam grosolană, nu crezi?

Ea ridică din umeri.

— Ştii regulile. Dacă te culci cu o femeie, are dreptul să-ți fie superioară tot restul vieții.

— Chiar dacă ea a început? Şi tot ea a pus punct?

— N-ai tras cu dinții şi cu ghearele în niciunul dintre cele două cazuri, din câte-mi aduc aminte. Care dintre grajdurile astea rustice e domiciliul tău actual?

El îi arătă clădirea şi Nina porni într-acolo în pas de marş. După un moment în care evaluă şi respinse ideea de a se urca înapoi în maşină, Zandt porni pe urmele ei.

4

În timp ce Nina stătea pe unul dintre fotoliile îmbrăcate în pânză rară, cu picioarele pe măsuța pentru cafea, Zandt aprinse focul. Era conştient că ea studia camera la lumina veiozei: covoarele roase într-un stil rafinat, mobila în mod deliberat sărăcăcioasă, tablourile pe care numai un hotelier le-ar fi putut admira. Podelele erau vopsite într-un alb gălbui şi un buchet de flori din partea locului stătea mândru într-o vază, la câțiva centimetri de picioarele Ninei.

— Ei, la ce oră vine Martha Stewart[4]?

---

[4] Martha Stewart (n. 1941), magnat al presei americane, scriitoare şi realizatoare de emisiuni de mare succes, o autoritate în domeniul stilului de viaţă şi al confortului domestic. (N. tr.).

— Imediat după ce pleci tu, zise el, intrând în baie să ia două pahare. Între noi e o relație animalică.

Nina zâmbi şi se uită la lemnele care ardeau în spatele grilajului de fier al şemineului. Focul pocnea şi pârâia, bucuros că fusese trezit, pregătit să consume. Trecuse mult timp de când nu mai văzuse un foc. Îşi aminti de o vacanță din copilărie şi se înfioră.

Zandt se întoarse, deşurubă capacul sticlei şi turnă în pahare. Mai rămase o clipă în picioare, ezitând, dar apoi se aşeză în celălalt fotoliu. Camera începea încet-încet să se încălzească.

Nina ridică paharul la buze cu ambele mâini, fără să-şi ia privirea de la Zandt.

— Deci, John... Ce mai faci?

Zandt stătea acolo, privind în gol, şi nu se întoarse spre ea.

— Spune-mi, zise el.

•

Cu trei zile în urmă, o fată pe nume Sarah Becker şedea pe o bancă de pe Third Street Promenade din Santa Monica, California. Asculta un mini-disc la un player pe care-l primise de ziua ei, când împlinise paisprezece ani. Printase la computerul de-acasă o etichetă mică şi îngrijită cu numele şi adresa ei şi o lipise pe spatele aparatului cu bandă transparentă, să nu se şteargă scrisul. Deşi îi era groază să maculeze luciul argintiu al playerului, o înspăimânta şi mai mult ideea de a-l pierde. Când aparatul a fost găsit, s-a aflat că albumul pe care-l asculta era *Generation Terrorists,* al unei formații britanice numită Manic Street Preachers. Numai că, aşa cum ştia şi Sarah, le spuneai

doar The Manics. La şcoala ei trupa nu era considerată printre cele mai tari, iar acesta era unul dintre motivele pentru care-i asculta. Toţi ceilalţi erau înnebuniţi după prinţese pop înţepate şi formaţii de băieţi insipide, ori bâţâiau din cap în vreme ce vreun hip-hopper tembel urla jargonul de anul trecut pe muzica altcuiva. Sarah prefera altă muzică, una care suna ca şi când, undeva pe traseu, cineva chiar îşi pusese în gând să transmită ceva prin intermediul ei. Bănuia că vârsta avea şi ea un cuvânt de spus. La paisprezece ani nu mai eşti o puştoaică. Nu în ziua de azi, nu, nici pe departe. Nu în Los Angeles. Nu acum, în 2002. Părinţilor ei le luase un timp să se obişnuiască, dar până şi ei acceptaseră adevărul. În felul lor, se împăcaseră cu ideea, ca nişte neanderthalieni care privesc cu prudenţă apariţia primilor oameni de Cro-Magnon.

În capătul unde stătea ea, lângă fântâna din faţa librăriei Barnes and Noble, Promenade era destul de liniştită la ora aceea a serii. Câţiva oameni intrau şi ieşeau din librărie şi-i vedea pe ceilalţi prin vitrina din sticlă înaltă cât două etaje: răsfoiau concentraţi reviste şi cărţi, comparând caracteristicile computerelor sau căutând formule magice în manualele de scenaristică. Fusese într-o vacanţă de două săptămâni la Londra, cu un an în urmă, şi librăriile de-acolo o uimiseră. Erau de-a dreptul stranii. Pur şi simplu aveau doar cărţi. Nici cafea, nici reviste, uneori nici măcar toalete. Numai şiruri peste şiruri de cărţi. Oamenii le luau, le cumpărau, apoi plecau. Mamei ei i se păruse super, într-un fel, dar Sarah credea că era unul dintre puţinele lucruri de-a dreptul nasoale pe care le văzuse în Anglia.

În cele din urmă, găsiseră din întâmplare o librărie Borders nouă şi uriaşă, iar ea dăduse năvală înăuntru şi-i descoperise pe The Manics la unul dintre posturile de ascultare. Formaţiile britanice erau beton. The Manics erau beton în mod special. Londra era beton în general. Şi cu asta, basta.

Stătea pe bancă şi se uita de-a lungul lui Promenade, dând aprobator din cap în vreme ce vocalistul proclama sus şi tare că este un „câine blestemat". La celălalt capăt al zonei pietonale lungi de trei străzi erau mai ales restaurante. Tata o lăsase acolo în urmă cu douăzeci de minute şi stabiliseră să vină după ea la nouă fix – lucru care se întâmpla o dată pe lună. Sarah ar fi trebuit să se întâlnească la Broadway Deli cu prietena ei Sian Williams. Domnişoarele luau masa în oraş. Acest ritual lunar era produsul minţii mamei lui Sian, care se adapta la adolescenţa fiicei sale deschizând toate uşile pe care le întâlnea în cale, de teamă că, lăsând-o închisă pe cea nepotrivită, ar distruge relaţia specială dintre ele. Mama acceptase fără să ezite prea mult: parţial pentru că toată lumea avea tendinţa să fie de acord cu Monica Williams, parţial pentru că Zoë Becker păstrase un contact suficient de strâns cu eul ei tânăr încât să-şi dea seama cât de mult i-ar fi plăcut să facă asta la aceeaşi vârstă. Totuşi, tata avea uneori dreptul de veto şi, câteva clipe lungi şi neplăcute, ea crezuse că va face uz de el. Cu câteva luni în urmă, fuseseră ucişi câţiva oameni care aveau legături cu crima organizată, în parte din cauza restructurării la nivel înalt în lumea drogurilor. Dar, în cele din urmă, după ce tata le propusese şi ajunseseră

la o înțelegere asupra unor măsuri de precauție – inclusiv ducerea şi aducerea ei înapoi la ore şi în locuri bine stabilite, dovada că bateria mobilului era încărcată complet şi învățarea pe de rost a principiilor de bun-simț pentru evitarea loviturilor imprevizibile ale destinului – fusese de acord. Întâlnirea făcea acum parte din calendarul ei social.

Problema era că, atunci când Sarah şi tatăl ei ajunseseră la întâlnire, Sian nu o aştepta la colțul străzii.

Michael Becker îşi lungi gâtul, scrutând strada în sus şi-n jos.

— Ei, unde-i legendara doamnă Williams? mormăi el, bătând darabana pe volan.

Ceva mergea aiurea cu serialul de televiziune la care lucra pentru Warner, şi era stresat la maximum. Era de un calm forțat presărat cu accese de nervozitate. Sarah nu ştia precis care era problema, dar cunoştea în schimb crezul tatălui ei potrivit căruia există un număr infinit de feluri în care lucrurile pot să meargă rău în Branşă şi numai unul singur de-a le face să meargă bine. Citise sinopsisuri şi prime variante pentru episodul pilot al serialului şi el chiar îi ceruse părerea despre câteva detalii, considerând că fiica lui face parte din publicul țintă potențial. De fapt, şi spre uşoara ei surprindere, lui Sarah i se păruse că serialul era destul de mişto. Chiar mai bun ca *Buffy* sau *Angel.* În sinea ei îşi spunea că Buffy era cam forțată şi că englezoiul mai în vârstă nu vorbea nici pe departe ca Hugh Grant, cum părea el să creadă. Şi nici măcar nu semăna cu el. Eroina din *Dark Shift* era mai independentă, mai puțin

prezentabilă şi mai puțin predispusă la văicăreli. Era, în acelaşi timp – deşi Sarah nu-şi dăduse seama de asta –, inspirată în linii mari de fiica lui Michael Becker.

— Uite-o, zise Sarah, arătând cu degetul în susul drumului.

Tatăl ei se încruntă.

— N-o văd.

— Ba da, uite... acolo sub felinar, în faţa lui Hennessy and Ingels.

În clipa aceea, un cretin claxonase în spatele lor şi tata întorsese capul să-i arunce prin lunetă o privire cruntă. Aproape niciodată nu se înfuria în familie, însă uneori îşi descărca nervii pe lumea exterioară. Sarah ştia, după ce studiase problema de curând la şcoală, că era o reacţie care ţinea de raporturile de forţă, de stabilirea unei ierarhii în jungla de asfalt – însă în sinea ei era îngrijorată că, într-o zi, tata îşi va manifesta voinţa împotriva gorilei greşite. El nu părea să priceapă că şi taţii pot stârni furia destinului sau că vârsta are prea puţină importanţă când vine vorba de asprimea pedepsei.

Deschise portiera şi sări afară.

— Merg pe jos până acolo, zise ea. E-n ordine.

Michael Becker îl urmări cu buzele strânse pe individul nerăbdător din LeBaron care trecea pe lângă ei.

Apoi se întoarse şi se schimbă la faţă. O clipă, parcă în spatele frunţii lui n-ar mai fi existat nicio scenă şi nici cm personaj, parcă ar fi văzut lumea printr-o reţea de amintiri vechi şi resturi străine. Părea de-a dreptul

epuizat şi probabil că avea nevoie de-o cafea fierbinte, însă era totuşi tatăl ei.

— Ne vedem mai târziu, zise Sarah, făcându-i cu ochiul. Ai grijă să nu faci un infarct până acasă.

El se uită la ceas.

— N-am timp. Poate mici probleme la prostată, în schimb. La ora nouă?

— Fix. Eu vin de fiecare dată mai devreme. Tu eşti cel care întârzie.

— Ce să zic! Nokkon, domniță.

— Nokkon, tată.

Închise portiera şi urmări cu privirea maşina care se strecura în trafic. Tata ridică mâna, un salut scurt, apoi dispăru, înghițit iar de lumea lui lăuntrică, mereu la mila oamenilor care cumpărau cuvinte la metru şi nu ştiau niciodată ce doreau până când nu era deja produs în serie. Privindu-l cum dispare, Sarah era sigură de un lucru – ea, una, nu se va îndrăgosti niciodată de Branşă.

Sian nu o aştepta sub felinar, bineînțeles. Sarah se prefăcuse doar, pentru a-i da tatei un motiv să plece, să se întoarcă acasă şi să se apuce iar de treabă. Nu apăru nici în următoarele zece minute, apoi telefonul lui Sarah sună.

Era Sian. În clipa aceea, stătea lângă maşina mamei ei pe Sunset, atât de furioasă încât îi venea să scuipe. Sarah o auzea pe doamna Williams în fundal, descărcându-şi nervii pe un ton imperios pe cine ştie ce mecanic nefericit, care, văzându-le pe mamă şi pe fiică la ananghie, îşi imaginase probabil un adevărat film porno în direct. Sarah spera să-şi fi dat seama de-acum

nu numai că asta *nu* avea să se întâmple, dar şi că, dacă nu repara maşina în doi timpi şi trei mişcări, putea să-şi ia adio de la viață.

În orice caz, Sian nu putea să vină la întâlnire, ceea ce o punea pe Sarah în încurcătură. Tatăl ei nu ajunsese încă acasă, dar când va opri maşina pe alee mintea lui va fi un vârtej de replici şi finaluri neaşteptate sau poate va vorbi deja la telefon cu partenerul său, Charles Wang, căutând soluții pentru a aduce proiectul înapoi în zona de confort. În dimineața următoare era programată o întâlnire importantă la micul dejun cu reprezentanții studioului, o înfruntare pe viață şi pe moarte pe deasupra ceştilor de cafea decofeinizată şi a farfuriilor cu omletă fără colesterol. Ştia că pe tatăl ei îl îngrozeau aceste întâlniri, pentru că nu lua niciodată micul dejun şi nu suporta să recunoască asta. Se juca mereu cu pâinea prăjită pentru a nu fi nevoit să-şi facă de lucru cu tacâmurile. Nu voia să-l streseze mai mult decât era deja stresat, iar sora ei mai mică, Melanie, putea oricum să-i asigure de una singură destul zgomot de fond.

În clipa aceea înțelese că, de fapt, nici nu avea de ce să-l sune. Trebuia să aştepte mai puțin de două ore până când tata avea să se întoarcă. Promenade îi oferea la fiecare pas magazine şi localuri în care să-şi vâre nasul, majoritatea încă deschise. Putea să ia un frappuccino şi să aştepte pur şi simplu. Putea să dea o tură prin Anthropologie, în căutarea unor idei pentru cadouri. Putea să verifice posturile de ascultare de la B&N, în caz că apăruse în sfârşit ceva nou. Putea chiar să intre în Deli şi să mănânce singură o salată Cobb. În

definitiv, trebuia doar să se asigure că va fi în locul potrivit la timpul potrivit, apoi – în funcție de dispoziția tatei – fie să-i spună că Sian nu-şi făcuse apariția, fie să se poarte ca şi când totul se desfăşurase ca de obicei.

Formă numărul lui Sian pentru a se asigura că planul nu va fi subminat în cazul în care doamnei Williams i-ar veni ideea s-o sune pe mama ei. Nu reuşi să stabilească legătura, ceea ce însemna probabil că maşina fusese reparată, pornise la drum şi ajunsese în cine ştie ce canion, în afara zonei de acoperire. Sarah era aproape sigură că, în cazul în care mama ei ar fi primit un telefon, ar fi aflat deja până atunci. Elicopterele ar fi umplut cerul, iar Bruce Willis ar fi coborât pe-o frânghie la ea.

Lăsă un mesaj pentru Sian, apoi intră în Starbucks. Îi trecuse prin minte că, dacă s-ar duce într-adevăr la Deli, ar putea comanda orice, nu doar o salată Cobb – asta cereau de fiecare dată, pentru că țineau dietă cu douăzeci de ani înainte să aibă nevoie. Ar putea mânca, dintre toate bunătățile, un burger. Un burger mare, uriaş, gigantic, în sânge, cu brânză. Şi cartofi prăjiți.

Îşi spuse că asta fac adulții şi că escapada s-ar putea dovedi destul de interesantă.

•

Tocmai îşi terminase frappe-ul şi The Manics terminaseră de urlat ultimul refren, când văzu un bărbat înalt care ieşea din librărie. Omul merse alene câțiva metri, apoi se opri şi se uită cu ochii mijiți la cer. Încă nu se lăsase noaptea, dar crepusculul era pe sfârşite. Bărbatul duse mâna la buzunar, scoase un

pachet de țigări şi se chinui să scoată una în vreme ce jongla cu ceea ce părea să fie o sacoşă grea plină cu cărți. Spectacolul continuă câteva momente, iar el părea să nu fie conştient de privirea amuzată a fetei. Sarah îşi spuse că, în locul lui, ar fi încercat să lase sacoşa jos, dar era limpede că el nu se gândise la asta.

În cele din urmă, exasperat, bărbatul se duse la fântână şi aşează sacoşa pe margine. După ce îşi aprinse țigara, îşi puse mâinile în şolduri şi se uită de-a lungul străzii, apoi se întoarse spre ea.

— Bună, zise el.

Avea o voce moale şi veselă.

Acum, când era mai aproape, lui Sarah i se păru că avea în jur de patruzeci de ani, poate mai puțin. Nu era sigură cum ştia asta, dat fiind că în spatele lui era un felinar aprins şi-i era destul de greu să-i vadă fața. Avea pur şi simplu un aer de persoană mai în vârstă.

— Poftim?

El repetă:

— Ăă... Bună.

Sarah dădu din cap, cu o privire înțeleaptă.

— Sunteți englez?

— O, Doamne. E atât de evident?

— Păi, aveți *accent* de englez.

— Aha! Bineînțeles.

Mai trase o dată din țigară, apoi se uită la bancă.

— Te deranjează dacă stau lângă tine?

Sarah ridică din umeri. Aşa era corect. Nu însemna nici da, nici nu. Cum vrei. Banca era destul de mare. Oricum, în câteva secunde pleca să mănânce o salată. Sau un burger. Încă nu era sigură.

Bărbatul se aşează. Purta o pereche de pantaloni din catifea reiată, nu neapărat noi, şi o jachetă subţire care părea bine croită. Avea mâini mari. Părul – vopsit, dar vopsit scump – blond şi îngrijit, iar faţa destul de drăguţă. Ca un profesor de ştiinţe care ţine la modă, sau unul de sociologie. Genul care probabil că nu s-ar culca cu o elevă, dar ar putea dacă ar vrea.

— Deci, sunteţi actor sau ceva asemănător?

— O, nu. Nimic atât de grandios. Un simplu turist.

— Cât staţi aici?

— Vreo două săptămâni.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un obiect mic, din metal strălucitor. Îi dădu capacul pe spate şi obiectul se transformă într-o mică scrumieră portabilă.

Sarah urmărea totul cu mare interes.

— Englezii fumează mult, nu-i aşa?

— Da, aşa e, recunoscu bărbatul, care nu era englez.

Stinse ţigara şi strecură scrumiera înapoi în buzunar.

— Nouă nu ne e frică.

Mai sporovăiră o vreme. Bărbatul înşiră atracţiile din Los Angeles pe care le vizitase, selecţia obişnuită de capcane turistice. Nu-i spuse că sacoşa Barnes and Noble era plină cu cărţi pe care le cumpărase cu ani în urmă, nici că pierduse o oră întreagă în librărie, la secţia de Politică şi Economie, ferindu-şi faţa de ceilalţi clienţi, pândind prin vitrină sosirea lui Sarah. În schimb, îi ceru sfaturi cu privire la alte locuri interesante din oraş.

Sarah, care-şi lua în serios responsabilităţile, îi sugeră puţul cu smoală din La Brea, Rodeo Drive şi Turnul Watts, care, credea ea, i-ar da o idee bună

despre trecutul şi viitorul Los Angelesului. În plus, adăugă în sinea ei, pe Rodeo ţi-ai putea schimba pantalonii de catifea cu ceva mai *bon marché,* cum îi plăcea lui Sian să spună după ce îşi petrecuse vacanţa de anul trecut la Antibes.

Apoi bărbatul tăcu câteva clipe. Sarah îşi zise că era timpul să meargă din vitrină în vitrină până la Deli şi să mănânce ceva. Se pregătea să spună „bună seara", când bărbatul se întoarse şi se uită la ea.

— Eşti foarte frumuşică.

Putea sau nu să fie adevărat – opinia lui Sarah era în acel moment foarte tulbure în privinţa acestui subiect – , însă cuvintele făceau fără îndoială parte din repertoriul de formule colocviale care urlă „Ai grijă, un obsedat".

— Mulţumesc, zise ea, acum în defensivă. O clipă, seara i se păru mai rece, apoi redeveni obişnuită când ea preluă controlul: În orice caz, mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

— Îmi pare rău, zise el repede. Am spus un lucru ciudat, ştiu, dar îmi aminteşti de fiica mea. Are cam vârsta ta.

— Bine, zise Sarah. Super.

— A rămas la Blighty, continuă bărbatul de parcă n-ar fi auzit-o. Cu mama ei. Abia aştept să le revăd, ştii, ba bine că nu. *Top hole. Gor blimey*[5]. Lady Di, Dumnezeu s-o odihnească.

---

[5] Expresii din argoul britanicilor; prima are semnificaţia „excelent, clasa-ntâi", a doua denotă surprinderea (o alterare a formulei *God blind me* – Dumnezeu să-mi ia lumina ochilor – dacă mint). (N. tr.).

Apoi îşi ridică fruntea şi se uită repede în jur. Sarah bănuia că se ruşinase. De fapt, el estima că în aproximativ douăzeci de secunde toate drumurile se vor uni în punctul care-i convenea lui, toate privirile vor fi atrase în altă parte. Se pricepea să calculeze lucrurile de felul acesta. Era unul dintre talentele lui speciale. Se apropie puțin de fată, dar ea se ridică în picioare.

— În orice caz, zise Sarah, trebuie să plec.

Bărbatul râse, simțind că toate piesele cădeau la locul lor. O apucă de mână şi-o trase înapoi cu o forță surprinzătoare. Sarah scânci încet şi căzu pe bancă, prea şocată pentru a opune rezistență.

— Dă-mi drumul, zise ea, străduindu-se să-şi păstreze calmul.

Avea senzația că pământul îi fugea de sub picioare, o senzație amețitoare, fluidă. Parcă ar fi fost prinsă trişând sau furând.

— Ce fetiță frumuşică.

Bărbatul o strânse şi mai tare de mână.

— Să n-o scapi niciodată din ochi.

— Te rog, lasă-mă în pace.

— O, tacă-ți fleanca, mormăi el, renunțând la orice pretenție de accent englezesc. Târfă mică şi caraghioasă ce eşti.

Pumnul lui țâşni şi o lovi scurt drept în față.

Capul lui Sarah zvâcni în spate. Avea ochii larg deschişi şi uluiți. O, nu, auzi ea o voce interioară slabă şi îngrozită. O, nu.

— Uită-te, Sarah, zise bărbatul cu o voce gravă şi severă. Uită-te la toți oamenii ăştia. Sunt norocoşi, nu ca tine.

Îi întoarse capul spre Promenade. La numai un cvartal distanță, strada era aglomerată. Oamenii intrau și ieșeau din magazine, aruncau priviri exploratoare la meniurile restaurantelor. În jurul lor, în schimb, nu era nimeni.

— Cândva, aici nu erau decât copaci și tufișuri, îți dai seama? Linia zimțată a țărmului, stânci, scoici, câteva urme pe nisip. Dacă păstrezi tăcerea, auzi cum a fost înainte să apară tot rahatul ăsta.

Clipind cu ochii umezi, Sarah încercă să înțeleagă unde voia bărbatul să ajungă. Poate că mai avea o șansă, o întrebare-surpriză în finalul acestui test, o cale de a-și câștiga permisul de liberă trecere.

— Dar oamenii *nu* văd, continuă el. Nici măcar nu se uită. Sunt orbi, orbi de bunăvoie. Prizonieri în mecanism.

O apucă de păr și îi întoarse fața spre librăria Barnes and Noble. Și acolo erau destui oameni. Citeau. Stăteau în picioare. Pălăvrăgeau. De ce să te uiți afară, când ești într-o librărie, seara? Și chiar dacă te-ai uita, ai vedea numai două siluete întunecate pe o bancă. De ce ți s-ar părea o scenă ieșită din comun?

— Aș putea să termin aici și acum, zise bărbatul pe un ton de indignare stăpânită. Doar ca să-ți arăt că se poate, că nimănui nu-i pasă cu adevărat. Când ești mereu înconjurat de necunoscuți, cum îți dai seama ce nu merge? Pe zece kilometri pătrați de boală, cui îi pasă ce se întâmplă cu un virus neînsemnat?

Sarah înțelese că nu avea să-i pună nicio întrebare eliberatoare, nici acum, nici în vecii vecilor, și își adună forțele să strige. Bărbatul simți cum pieptul ei se umflă

şi-i acoperi imediat gura cu o mână. Apoi două degete apucară buza de sus a lui Sarah şi traseră violent. Strigătul nu mai apucă să-i iasă din gât. Încercă să se zbată, dar mâna o ținea locului, dublată de greutatea brațului care-i apăsa capul.

— Nu se uită nimeni, o asigură bărbatul cu acelaşi calm oribil. Eu am făcut asta. Pot merge unde nu mă vede nimeni.

Sarah încercă să spună ceva, dar emise doar câteva sunete indistincte. El păru totuşi să le înțeleagă.

— Ba nu-i aşa, zise el. Nu sunt pe drum. Sunt acasă. Mama-i o Jackson Pollock[6] a bucătăriei. Tata e în grădină, cu surioara ta. Amândoi goi puşcă. E o scenă interesantă. Unii ar considera-o chiar obscenă.

De fapt, în momentul acela, Melanie şi mama se uitau la o reluare din *Simpsons.* Era, cum avea Zoë Becker să-şi amintească mereu, episodul în care George Bush se transferă la Springfield. Michael Becker scria furios în cotlonul lui, după ce găsise, spera el cu ardoare, soluția tuturor problemelor. Dacă reuşea pur şi simplu să repare cele zece minute de deschidere şi dacă găsea argumente în sprijinul ideii că unele personaje *trebuie* să fie mai în vârstă decât adolescenții, totul avea să fie bine. Dacă nu, ducă-se dracului, putea să-i lase pe toți adolescenți şi să reintroducă panourile alea blestemate în fața liceului, aşa cum voia Wang. La câțiva kilometri de casa familiei Becker, Sian Williams

---

[6] Jackson Pollock (1919-1956) – artist american, conducătorul mişcării expresioniste în pictura abstractă. (N. tr.).

tocmai citise mesajul lui Sarah şi era puţin invidioasă pe aventura solitară a prietenei sale.

— Dacă te mai zbaţi, zise bărbatul, o să-ţi scot dinţii. O s-o fac, promit. Nu-i deloc uşor, dar merită efortul. Se aude un zgomot foarte ciudat.

Sarah încremeni şi, câteva clipe, niciunul dintre ei nu se mişcă. Bărbatului părea să-i facă mare plăcere să stea aşa, ca şi cum împărţeau un moment de intimitate în mijlocul unei străzi aglomerate.

Apoi suspină, ca unul care lasă deoparte o revistă captivantă. Se ridică în picioare, trăgând-o şi pe Sarah cu el. Playerul ei căzu pe jos cu un zăngănit metalic. Bărbatul îi aruncă o privire şi-l lăsă unde era.

— Adio şi noapte bună, oameni buni, zise el, adresându-se capătului aglomerat al străzii. O să putreziţi toţi în iad şi mi-ar face mare plăcere să vă duc eu acolo.

Braţul lui drept se încolăci în jurul capului fetei până ce palma îi astupă gura. Cu cealaltă mână ridică sacoşa cu cărţi.

— Dar am o întâlnire şi trebuie să plecăm.

Apoi, cu paşi mari şi repezi, o târî vizavi, pe aleea unde îşi parcase maşina. Sarah nu putea să facă nimic. Era înalt şi foarte puternic.

Bărbatul deschise portiera din spate, o înşfăcă din nou de păr şi se uită de foarte aproape în ochii ei. Expresia lui îi alungă orice gând care s-ar fi putut dovedi folositor.

— Vino, scumpo, zise el. Caleaşca ne aşteaptă.

Apoi îi aplică o lovitură cu capul chiar deasupra ochilor.

Când lui Sarah i s-au înmuiat genunchii, ultimul lucru care i-a trecut prin minte a fost de ordin practic. În noptiera ei păstra un caiet în care-şi notase multe gânduri. Câteva dintre cele mai recente erau legate de sex: reflecții emoționante asupra unei etape a vieții pe care n-o experimentase încă, dar care nu era departe. Majoritatea erau transcrieri ale poveştilor pe care i le spusese Sian, dar îşi folosise şi imaginația şi adăugase ce mai văzuse la televizor, în filme şi într-o revistă nu-prea-vulgară pe care o găsise sub Pier.

Caietul era ascuns, dar nu foarte bine. După moartea ei, mama şi tata aveau să-l găsească şi să afle că merita ce i se întâmplase în seara asta.

•

Nina nu cunoştea toate detaliile, dar în linii mari aceasta a fost întâmplarea pe care i-a povestit-o. După ce a terminat, şi-a umplut din nou paharul. Al lui Zandt rămăsese neatins.

— Patru martori îşi amintesc că au văzut-o pe Sarah Becker pe bancă între 7:12 şi 7:31. Descrierea bărbatului variază de la „Nimic ieşit din comun, poate înalt” la „Rahat, nu ştiu”, trecând prin „Păi, era, cum să zic, un bărbat”. Nu am stabilit nici măcar vârsta sau culoarea, dar avem două mărturii că ar fi fost un alb cu părul blond. Doi spun că purta o haină lungă, altul a zis că o jachetă sport. Nimeni nu i-a văzut plecând, cu toate că banca pe care au stat era la câțiva metri de un miliard de oameni. Dacă bărbatul a rămas o vreme în librărie înainte s-o acosteze, nimeni nu l-a observat. Un alt martor spune că a văzut o maşină de culoare şi model incerte parcată în apropiere, pe o stradă laterală.

E posibil să fi aşezat un tomberon de gunoi în faţa numărului – lucru destul de inteligent, chiar dacă denotă mai mult încredere în norocul propriu decât în Dumnezeu. Oricine ar fi putut să mute pur şi simplu tomberonul de-acolo şi, printre altele, parcase într-un loc interzis. La 8:15, maşina dispăruse.

Tatăl fetei a ajuns în capătul sudic al străzii la 9:07. A parcat în locul obişnuit şi-a aşteptat. După câteva minute, când a văzut că nu apare nici fiica lui, nici Sian Williams, a intrat în restaurant. Chelneriţele i-au spus că nu serviseră pe nimeni care să se potrivească descrierii, însă aveau o rezervare neonorată pe numele Williams. A sunat-o pe mama celeilalte fete şi-a aflat că întâlnirea fusese anulată în ultimul moment din cauza unei probleme la maşina familiei Williams. Am verificat maşina, dar nu s-a stabilit încă dacă pana a fost intenţionată.

Michael Becker a vrut să vorbească personal cu fata şi a aflat în cele din urmă că Sarah îi lăsase un mesaj în care-i spunea că nu voia să-l mai deranjeze şi că îşi va găsi ceva de făcut până la ora când el trebuia să vină s-o ia. Becker a umblat în sus şi-n jos pe stradă, dar n-a descoperit nimic, într-un târziu, a ajuns la celălalt capăt şi, după ce a controlat în librăria Barnes and Noble, a văzut un player sub bancă. Nu a avut niciun dubiu că ar fi aparatul lui Sarah, pentru că are o etichetă lipită pe spate şi chiar el i l-a cumpărat. În plus, în el era un album al formaţiei preferate a fetei. Are şi un poster pe un perete din dormitor. Becker a sunat atunci la departamentul şerifului, la LAPD, dar şi la agentul lui, o reacţie cam bizară. Probabil şi-a făcut

socoteala că ea ar putea exercita mai multă presiune asupra poliției. A vorbit cu soția şi i-a spus să rămână unde era, în eventualitatea că fiica lor ajunge acasă cu taxiul.

Întreaga zonă a fost scotocită. Nimic. Pe player au fost găsite doar amprentele fetei. Erau cam o sută de chiştoace de ţigări în jurul băncii, însă nici măcar nu ştim dacă răpitorul e fumător. Unul dintre martori a spus că s-ar putea să fie, aşa că, în momentul de față, un ghinionist dintr-un laborator caută urme de ADN într-o pungă plină cu mucuri.

— Tatăl nu e suspect?

— Nu în cazul ăsta. Erau foarte apropiați, în sensul pozitiv. Totuşi, vreo două zile, toată lumea şi-a pus întrebarea asta. Dar nu. Nu credem că e mâna lui, iar coordonatele temporale nu corespund deloc. L-am exclus şi pe partenerul lui, un anume Charles Wang. Era în New York.

Zandt ridică încet paharul, îl goli, apoi îl lăsă jos. Ştia că asta nu era tot.

— Şi?

Nina îşi coborî picioarele de pe masă şi se întinse să ia dosarul de pe jos. Înăuntru, pe lângă numeroase cópii ale documentelor oficiale, era un pachet subțire învelit în hârtie maronie. Totuşi, scoase din el o singură fotografie.

— Asta a venit la casa Becker târziu, în după-amiaza următoare. Cam între patru şi jumătate şi şase. A fost găsită pe alee.

I-o dădu lui Zandt.

Fotografia înfățișa un pulover de fată, violet deschis, împăturit cu grijă. Era înconjurat de ceva care părea să fie o panglică legată cu fundă.

— A fost legat cu păr împletit. Al lui Sarah era destul de lung şi culoarea se potriveşte. Cei de la judiciar au luat mostre de pe peria ei şi vom avea confirmarea destul de repede.

Zandt observă că îi umpluse paharul. Bău. Whiskyul îi înțepă gura uscată şi-i dădu o senzație de amețeală. Îşi simțea capul ca pe-un balon umflat prea mult, plutind la câțiva centimetri deasupra gâtului.

— Omul Drept[7], zise el.

— Păi, făcu Nina cu cumpătare, am luat legătura cu familiile victimelor de-acum doi-trei ani şi cu toți ofițerii implicați în anchete. Suntem aproape convinşi că nimeni n-a aflat ce era în pachetele pe care le-a lăsat atunci. Poate să fie totuşi un imitator. Mă îndoiesc. Dar am pus să se verifice pe toate canalele media, inclusiv pe Internet, orice utilizare a expresiilor „Băiatul-curier" sau „Omul Drept".

— Pe Internet?

— Mda, zise ea sec. E o treabă de computer. Ultimul răcnet.

— El e, spuse Zandt.

Numai el era complet conştient de ironia intrinsecă a certitudinii sale.

---

[7] The Upright Man, în original; *Homo Erectus* în antropologie sau „om fără prihană" în Biblie; ambele sensuri îşi găsesc acoperire aici. (N. tr.).

Nina îi aruncă o privire, apoi caută din nou în dosar, fără tragere de inimă. De data asta, fotografia arăta puloverul după ce fusese despăturit şi întins cu grijă pe o suprafaţă plană. Numele lui Sarah era brodat pe piept, nu cu înfloriturі, ci cu litere mari, precise.

— Părul folosit pentru nume e castaniu închis. E mult mai uscat în comparaţie cu mostrele care provin de la Sarah, ceea ce înseamnă că a fost tăiat cu mai mult timp în urmă.

Se opri şi aşteptă ca Zandt să bage încet mâna în buzunar şi să scoată un pachet de Marlboro şi-o cutie de chibrituri. Nu fumase de când intraseră în cameră. Nu se vedea nicio scrumieră. Când scoase o ţigară din pachet, mâinile sale erau aproape sigure. Nu se uită la ea, ci doar la chibrit când îl aprinse: îl fixa cu o concentrare neclintită, de parcă ar fi fost un obiect străin, al cărui scop îl stabilise intuitiv. I-au trebuit trei încercări până să-l aprindă, dar poate chibritul era umed.

— Am avut grijă ca părul castaniu să fie analizat primul, zise Nina şi inspiră adânc. Se potriveşte, John. E părul lui Karen.

•

L-a lăsat singur o vreme, a ieşit şi a stat afară în frig, ascultând întunericul. Dinspre clădirea principală se auzeau râsete înfundate, iar la ferestre se vedeau perechi de diferite vârste, oameni îmbrăcaţi în pulovere comode, plănuind drumeţiile aventuroase din ziua următoare. În cealaltă parte a clădirii era deschisă o uşă şi din interior se auzea zăngănit de farfurii spălate

de cineva căruia nu-i păsa ce făcea. Peste drum, ierburile au foşnit uşor, dar n-a văzut nimic.

Când se întoarse, Zandt stătea exact aşa cum îl lăsase, dar îşi aprinsese altă ţigară. Nu ridică privirea spre ea.

Mai puse câteva lemne pe foc, cu gesturi stângace, pentru că nu-şi amintea dacă trebuia să le pună deasupra sau pe margine. Se aşeză pe fotoliu şi îşi mai turnă un pahar. Apoi rămase aşa toată noaptea, alături de el.

5

Până la ultimele ore ale după-amiezii, vorbisem deja cu poliția şi cu doctorii şi, înainte de asta, cu vecinii părinților mei de pe ambele laturi ale străzii. Am cântărit cu grijă cuvintele fiecăruia dintre ei.

Am sunat la poliție şi mi s-a făcut legătura cu un anume Spurling – din fericire, nu unul dintre cei care mă interogaseră după incidentul din barul hotelului. Spurling şi partenerul lui ajunseseră primii la locul accidentului, alertați de telefonul unui motociclist în trecere pe-acolo. Ofițerii Spurling şi McGregor rămăseseră la fața locului până când veniseră ambulanța şi pompierii şi asistaseră la scoaterea cadavrelor din maşină, însoțiseră ambulanța la spital şi Spurling era de față când Donald şi Philippa Hopkins fuseseră declarați morți. Cadavrele au fost apoi identificate cu ajutorul permiselor de conducere şi identitatea lor a fost confirmată, în următoarele două ore, de Harold Davids (avocat) şi Mary Richards (vecină).

Ofițerul Spurling mi-a înțeles dorința de a afla în detaliu împrejurările dispariției părinților mei. Mi-a dat numele doctorului care era de gardă în seara aceea şi m-a întrebat dacă mă gândisem la consilierea psihologică. Am tras concluzia că se referă la ea ca la un ajutor şi nu ca la o schimbare de carieră. I-am mulțumit pentru amabilitate, iar el mi-a urat numai bine. Am încheiat convorbirea sperând să nu dau de el când aveam să mă duc la secție după pistol, deşi erau şanse bune să fi aflat deja. Sfatul lui în privința consilierii psihologice nu mi se păruse complet lipsit de aluzii.

Mi-a fost mult mai greu să dau de urma doctorului. Nu era de gardă când am sunat la spital, iar timpul pe care l-am pierdut pentru a obține această informație, după o serie de conversații cu infirmiere grăbite, cu voci impersonale şi irascibile, mi-a dat de înțeles că aş avea mare noroc dacă l-aş prinde vreodată la telefon. Secția de urgențe funcționa pentru cei vii. Odată ce mureai, nu erai decât o amintire nedorită, o problemă care nu-i mai privea.

Am mers cu maşina până acolo şi-am petrecut o oră foarte liniştită aşteptând. În cele din urmă, doctorul Michaels s-a hotărât să iasă din fortăreață şi să stea de vorbă cu mine. Era o femeie de treizeci de ani, cumplit de plină de sine, care se străduia din răsputeri să pară stresată. După ce mi-a vorbit de sus câteva clipe, a confirmat ceea ce aflasem deja. Leziuni grave la nivelul capului şi toracelui. Mai morți de-atât nu se putea. Dacă asta era tot, eram amabil s-o scuz? Era foarte ocupată acum şi trebuia să-şi viziteze pacienții. Eram

mai mult decât fericit să renunț la compania ei și am fost tentat s-o încurajez cu un brânci zdravăn.

Am ieșit din spital. Lumina dispăruse, era o seară de toamnă sosită prea devreme. Prin parcare erau risipite ici-colo câteva mașini, monocrome și anonime sub licărirea slabă a becurilor din vârful stâlpilor. Ceva mai departe, o femeie tânără stătea în picioare, fuma și plângea încet.

M-am întrebat ce puteam să mai fac. După ce găsisem mesajul, rămăsesem așezat pe măsuța pentru cafea destul de mult timp. Nici amețeala și nici durerea de stomac nu mă lăsaseră. O căutare rapidă în restul cărții mi-a demonstrat că nu mai era nimic în ea. Nu încăpea nici urmă de îndoială că biletul fusese scris de mâna tatălui meu.

„Ward", spunea – și literele erau așa cum mă așteptam, nici prea mari, nici prea mici, nici prea apăsate, nici prea șterse –, „nu suntem morți." Tata scrisese asta pe-o bucată de hârtie, o strecurase într-o carte, apoi ascunsese cartea în credinciosul lui scaun, având grijă să fixeze la loc șnurul. Mesajul care le nega moartea fusese pus într-un loc de unde ar fi putut ieși la suprafață numai dacă erau morți. Altfel de ce aș fi fost singur în casă? Ce-aș fi căutat în scaunul lui? Modul în care fusese plasat biletul sugera că persoana care-l pusese acolo, indiferent cine era ea, credea că – date fiind circumstanțele care mă aduseseră în casă – mă voi așeza pe scaun, deși știam foarte bine că era cel mai incomod din cameră. După cum s-a dovedit, avusese dreptate. Acolo mă așezasem și acolo rămăsesem mult timp. Era de așteptat că aș fi făcut

asta după moartea părinților mei sau măcar m-aş fi uitat la scaun, poate chiar i-aş fi netezit pânza cu palma. Da, era exact gestul aşteptat din partea unui fiu îndoliat.

Dar – şi acest detaliu mă tot sâcâia – asta însemna că, la un moment dat înaintea accidentului, unul sau poate amândoi se gândiseră la ce s-ar fi putut întâmpla după moartea lor. Analizaseră situația în amănunt şi făcuseră presupuneri în privința reacției mele. De ce? De ce să se gândească la moarte? Era bizar. Era ilogic.

Presupunând că erau într-adevăr morți.

Îmi era greu să înfrunt în mod deschis ideea că ultimele câteva zile fuseseră o farsă, că părinții mei nu erau câtuşi de puțin morți. O parte din sufletul meu tresărea la acest gând, partea care, după telefonul de la Mary, mă trezea în fiecare noapte. Îi voiam înapoi chiar dacă nu ținusem cu adevărat la ei şi doar îmi doream să-i acuz pentru că lichidaseră UnRealty. Dar, când te loveşti, organismul reacționează în câteva secunde. Globulele albe din sânge se revarsă spre zona afectată, repară şi cârpesc ca şi când ar construi un dig cu toți sacii cu nisip pe care-i au la dispoziție. Organismul se apără singur, lucru valabil şi pentru minte. Procesul este lent şi imperfect, o treabă de mântuială făcută de meseriaşi indiferenți, dar, în câteva minute, în jurul rănii începe să se formeze o linie de apărare, muchiile tăioase sunt teşite şi-n cele din urmă e izolată cu țesut cicatrizat. Amintirea nu va dispărea niciodată, la fel ca un ciob de sticlă îngropat adânc într-o tăietură: adesea, o mişcare bruscă îl va face să atingă o terminație nervoasă, iar focul durerii se va aprinde o vreme. Oricât

de tare te-ar durea când se întâmplă asta, ultimul lucru pe care vrei să-l faci e să iei un cuțit şi să redeschizi rana.

Am ieşit din casă, am încuiat-o cu grijă şi m-am dus alături, la Mary. Mi s-a părut deopotrivă bucuroasă şi surprinsă să mă vadă, şi mi-a oferit cafea şi prăjituri în cantități periculoase. Simțindu-mă ipocrit şi nedemn de bunătatea ei, am reuşit să aflu pe ocolite că părinții mei se purtaseră normal în zilele şi săptămânile premergătoare accidentului şi că – aşa cum mi-a confirmat mai târziu şi ofițerul Spurling – Mary identificase cadavrele. Asta o ştiam deja. Mi-o spusese chiar ea la telefon, în timp ce zăceam stors de energie în Santa Barbara. Aveam pur şi simplu nevoie s-o aud din nou. Sigur, puteam să mă fi dus personal la casa de pompe funebre să le văd trupurile neînsuflețite, în loc să frec menta la hotel două zile. N-o făcusem, iar acum îmi era ruşine. Îmi spusesem atunci că era important să-i păstrez în amintire aşa cum fuseseră, nu ca două vase de lut sfărâmate. Era un dram de adevăr în asta. Dar îmi fusese şi frică. Gândul mă neliniştea, pur şi simplu nu eram dispus s-o fac.

După ce am plecat de la Mary, am trecut pe la ceilalți vecini. O femeie tânără a deschis uşa imediat, luându-mă prin surprindere. Era stăpână pe ea, părea în formă şi purta haine stropite din belşug cu vopsea. Holul din spatele ei era zugrăvit pe jumătate într-o nuanță care mi s-a părut nepotrivită. M-am prezentat şi i-am explicat ce li se întâmplase vecinilor ei. Cum mă aşteptam, era deja la curent cu evenimentul. Şi-a exprimat condoleanțele şi am vorbit câteva minute.

Nimic din comportamentul ei nu mi-a dat de înțeles, nici măcar o clipă, că accidentul n-ar fi fost o surpriză pentru ea, nici că imul sau amândoi soții Hopkins n-ar fi fost în apele lor. Punct.

Am sunat la poliție, apoi m-am dus la spital. Stând în parcare după ce vorbisem cu doctorița, am ajuns la concluzia că trei confirmări erau suficiente. Părinții mei erau morți. Numai un nebun ar fi continuat cercetările. Puteam să discut cu Davids a doua zi dacă voiam neapărat asta – nu-l găsisem la birou şi-i lăsasem un mesaj –, dar ştiam că, indiferent ce mi-ar fi spus, aş fi ajuns la aceeaşi concluzie. Biletul nu era ceea ce pretindea că este. Nu era un permis de ieşire din suferință. Nu ştergea ce se întâmplase.

Însă trebuia să existe o explicație pentru el, chiar dacă se dovedea că unul dintre ei nu fusese tocmai zdravăn la cap. Existența biletului avea o semnificație şi mi-am dat seama că trebuia să aflu care anume.

•

Am căutat în garaj, apoi în atelierul tatei din pivnița casei. Simțeam că trebuie să caut un anumit lucru, dar nu ştiam ce, aşa că mai mult bâjbâiam. Maşini de găurit, rindele, alte unelte cu întrebuințări obscure. O mare varietate de cuie şi şuruburi de diverse mărimi, sortate cu grijă. O mulțime de scânduri şi bucăți de lemn, rămase fără scop şi explicație după moartea lui. Niciun obiect nu părea deplasat în context, totul era aranjat cu precizia şi rigoarea la care mă aşteptam. Dacă ordinea exterioară poate fi un indicator al stării sufleteşti, înainte de moarte tata fusese cel dintotdeauna.

M-am întors în casă şi am continuat, mai întâi la parter. Bucătăria şi spălătoria, camera de zi, biroul tatei, sufrageria şi porţiunea de verandă care fusese închisă cu panouri de sticlă şi transformată în solariu. Acolo am fost mai scrupulos. M-am uitat sub fiecare pernă, sub covoare şi în spatele fiecărei piese de mobilier. M-am uitat în comoda pe care era aşezat televizorul şi am găsit doar o combină electronică şi două DVD-uri. Am scos tot din dulapurile din bucătărie, m-am uitat în cuptor şi în cămară. Am luat una câte una şi-am scuturat toate cărţile care mi-au căzut în mâini, cele din biblioteca din hol şi cele strecurate, după tipicul mamei, printre pungile cu paste făinoase. Erau o mulţime de cărţi. Mi-a luat mult timp. Mai ales în biroul tatei de la mezanin, prima cameră unde am căutat. Am răscolit sertarele mesei de scris, am scotocit în fiecare raft şi în fiecare dosar din fişetul lui de stejar. I-am deschis până şi computerul şi am citit în treacăt câteva fişiere, deşi mi s-a părut ceva exagerat şi indiscret. Nu mi-aş dori ca oamenii care mă iubesc să-mi studieze în amănunt conţinutul laptopului. Ar fi ca şi când m-ar dezgropa şi mi-ar da foc. Curând, a devenit evident că-mi va lua mult prea mult să citesc toate materialele din computer şi că, foarte probabil, nu erau nimic altceva decât facturi şi corespondenţă uzuală. Am lăsat aparatul deschis, în ideea că mă voi întoarce la el dacă toate celelalte căutări rămâneau fără rezultat, însă tata nu era un fanatic al informaticii. Mi se părea puţin probabil să fi lăsat încă un mesaj într-un loc pe care nu-l putea atinge cu mâna.

La un moment dat am început să mă simt epuizat. Nu din cauza efortului fizic, care era neglijabil, ci din cauza sentimentelor mele răscolite. Amintirile erau şi mai puternice acum, după ce scotocisem temeinic prin viețile lor, mai ales prin lucrurile aparent nesemnificative. O fotocopie înrămată a primului contract de vânzare încheiat de UnRealty, supraimprimată cu un logo care, abia acum îmi dădeam seama, părea desenat de mână. De mâna mamei, probabil. Un clasor cu rețete de mâncare pentru copii tăiate din reviste, inclusiv o lasagna al cărei miros l-am simțit numai citind lista de ingrediente.

Am luat o pauză şi am petrecut următoarele cincisprezece minute în bucătărie, bându-le apa minerală. Am mai încercat o dată să mă pun în locul lor, să mă gândesc care ar fi fost al doilea pas logic. Presupunând că lăsaseră biletul în scaun pentru a-mi atrage atenția, era plauzibil că orice alt bilet sau indiciu se afla într-un loc tot cu rezonanță sentimentală. Nu-mi dădeam seama unde putea fi. Întorsesem totul cu susul în jos. Nu găsisem nimic.

Şi căutările la etaj au fost un eşec. M-am uitat sub patul din camera lor, am căutat prin toate sertarele. După ce am inspirat adânc, am răscolit dulapurile, concentrându-mi atenția mai ales asupra lucrurilor pe care le recunoşteam – sacourile vechi ale tatei, bătrânele poşete ale mamei. Am găsit câteva fleacuri – chitanțe, bilete, un pumn de mărunțiş de tot felul –, dar nimic nu părea să aibă vreo semnificație specială. Am zăbovit în fața unei colecții de cravate vechi, puse cu

grijă într-o cutie, în fundul dulapului, pe partea tatei. Pe cele mai multe nu le văzusem niciodată.

M-am uitat până şi sub acoperiş, cățărându-mă printr-un chepeng mic din tavanul coridorului de la etaj. Tata reuşise să tragă curent până acolo, dar nimic altceva. În pod am văzut doar praf şi două valize goale.

În cele din urmă, am coborât la parter şi m-am dus iar la scaunul tatei. Se lăsase seara. Nu găsisem nimic şi începeam să mă simt ca un prost. Poate că doar încercam să fac o ordine iluzorie în haos. M-am aşezat şi am citit din nou biletul. Nu însemna nici mai mult, nici mai puțin, indiferent de câte ori îl citeai.

Când am ridicat capul, am văzut iar televizorul. Scaunul era aşezat exact în dreptul lui şi mi-a venit o idee. Dacă avusesem dreptate să cred că fusese deplasat puțin, poate că poziția lui nu trebuia doar să-mi atragă atenția asupra pernei, ci şi să-mi direcționeze privirea spre un anumit punct din cameră.

M-am ridicat şi am deschis uşile de sticlă ale comodei TV. Am găsit exact ce găsisem şi înainte. Un videorecorder, un DVD player şi două DVD-uri – filme vechi. Nimic altceva.

Nicio casetă. Asta era ciudat.

Nu găsisem nicio casetă video în toată casa. Erau două rafturi cu DVD-uri în studio şi încă unul în al doilea dormitor. Dar nici măcar o singură casetă.

Tata era un spectator semi-profesionist. De când mă ştiu, în toată casa erau împrăştiate casete. Aşadar, unde erau acum?

M-am întors repede, cu paşi mari, în biroul lui. Nicio casetă acolo, chiar dacă pe un raft era al doilea video.

Nu m-am obosit să caut din nou prin sertare sau în dulăpioare. Nu văzusem niciuna acolo. Nu văzusem niciuna în toată casa, în atelier sau în garaj. Am încercat să-mi aduc aminte de penultima Zi a Recunoştinţei, când mă îndurasem să le fac o vizită de-o zi. Nu-mi aminteam în mod deosebit dacă văzusem casete prin casă. Nu-mi aminteam nici dacă *nu* le văzusem. Aproape tot timpul fusesem beat.

Era posibil ca tata să fi acceptat că DVD-urile erau zorii unei mult-aşteptate ere noi a distracţiei la domiciliu, să fi proclamat moartea casetelor video şi să fi făcut cu ele un foc de tabără în grădină. Nu mi se părea însă plauzibil. Bineînţeles, Dyersburg avea o groapă de gunoi pe undeva, însă nici acest scenariu nu mă mulţumea. Chiar dacă, pe măsură ce anii treceau, descoperise că erau din ce în ce mai puţine lucrurile pe care voia să le vadă la televizor, n-ar fi aruncat la coş toate vechile lui filme favorite. Am început să mă întreb dacă absenţa unui obiect nu neapărat important ar putea fi o metodă subtilă de a atrage atenţia cuiva care te cunoaşte foarte bine, care ştie precis ce lucruri ar trebui să populeze mediul în care trăieşti.

Fie asta, fie îmi pierdusem obiectivitatea şi alergam prea departe şi prea repede într-o direcţie greşită. Cotrobăisem deja prin casă. Nu conta că acum aveam idee – oricât de ilogică era ea – ce să caut. Mi se făcuse foame şi începeam să mă enervez. Dacă avuseseră de gând să-mi transmită ceva, de ce atâtea subterfugii? De ce nu-mi spuseseră pur şi simplu la telefon? De ce nu-mi lăsaseră o scrisoare la Davids? De ce nu-mi trimiseseră un e-mail? Nu avea sens.

Dar în clipa aceea ştiam deja că, odată ieşit din casă, nu m-aş fi întors niciodată. Era mai bine să mă asigur. Era mai bine ca ţesutul cicatrizat să fie cât mai gros posibil.

Am aprins becurile de-afară şi am aruncat o privire pe verandă. Nicio scândură nu era desprinsă şi dedesubt nu părea să fie destul spaţiu nici măcar cât să intri târâş. Într-o parte era o ladă mare din lemn, dar după câteva minute obositoare de cercetare am stabilit că nu conţinea decât lemne de foc şi păianjeni. Am coborât cele câteva trepte spre curte, m-am depărtat câţiva paşi şi m-am uitat cu ură în sus, la casă.

Horn, scânduri orizontale, geamuri. Camerele de la etaj. Dormitorul lor. Camera de oaspeţi.

M-am întors înăuntru. Trecând pe lângă biroul tatei, am văzut ceva cu coada ochiului. M-am oprit, am făcut un pas înapoi şi m-am uitat înăuntru, fără să ştiu sigur ce văzusem. Am înţeles după câteva secunde: videorecorderul.

Ca un idiot, nu mă uitasem în nici unul dintre aparate. Am intrat în birou, m-am aplecat şi am studiat videorecorderul până am găsit butonul *Eject.* L-am apăsat şi s-a auzit un hârâit iritant, dar nu s-a întâmplat nimic. Apoi mi-am dat seama că uşiţa casetei era blocată cu bandă izolatoare neagră.

O avertizare pentru mine – să nu pun nicio casetă înăuntru, sau un semn pentru tata – să nu facă acelaşi lucru accidental? Greu de zis: dacă aparatul s-ar fi dus naibii, pur şi simplu l-ar fi înlocuit.

Am încercat să desprind banda izolatoare, însă avea o aderenţă suficient de puternică să ţină toate planetele

la un loc. Am scos briceagul din buzunarul jachetei. Are două lame. Una e mare şi bine ascuțită, făcută pentru a tăia orice. Cealaltă e o şurubelniță. E uimitor de câte ori ai nevoie de una imediat după ce-ai folosit-o pe cealaltă. Am desfăcut lama ascuțită şi-am tăiat banda la mijloc.

Înăuntru era ceva. Am tăiat şi-am dezlipit restul până când butonul *Eject* a acționat mecanismul. Aparatul a huruit agresiv şi uşița s-a deschis.

A apărut o casetă video, o VHS normală. Am luat-o, dar multă vreme nu m-am uitat la ea.

Când îmi îndreptam încet spatele, tata a strigat dinspre scări:

— Ward? Tu eşti?

•

După o clipă de şoc, corpul meu a încercat să plece repede spre un refugiu sigur care – credea el – se afla evident departe de-acolo. Nu ştiu unde. Poate în Alabama. Pentru mai multă siguranță, a încercat în toate direcțiile deodată.

Am sărit în spate, am scăpat caseta şi aproape că m-am întins lângă ea. Am înşfăcat-o şi am îndesat-o în buzunar cu mişcări aproape reflexe, asaltat în acelaşi timp de surpriză, vinovăție şi teamă. Am auzit paşi care urcau ultimele câteva trepte. S-au oprit o clipă, apoi s-au îndreptat spre uşa biroului. Nu voiam să văd ai cui erau.

Nu era tata, bineînțeles. Doar o voce care semăna cu a lui, venind de nicăieri într-o casă tăcută. Bărbatul pe care l-am văzut pe palier era Harold Davids, care părea bătrân, agitat şi nervos.

— Dumnezeule mare, zise el. M-ai speriat de moarte.

Am expirat, dar parcă aş fi tuşit.

— Mie-mi spui?

Privirea lui Davids alunecă spre mâinile mele şi mi-am dat seama că încă strângeam briceagul. L-am închis şi am vrut să-l pun înapoi în buzunar, dar mi-am dat seama că acolo era caseta.

— Ce cauţi aici? am întrebat, încercând să par politicos.

— Am primit mesajul tău după-amiază, răspunse el, ridicând încet capul pentru a se uita din nou la mine. Am sunat la hotel. Nu erai în camera ta, aşa că m-am întrebat dacă nu eşti aici.

— N-am auzit clopoţelul de la intrare.

— Uşa era întredeschisă, zise el, puţin nesigur. Mi-am făcut griji că a auzit cineva că nu mai stă nimeni aici şi a dat o spargere.

— Nu, am spus. Sunt doar eu.

— Văd. Declar criza asta încheiată.

A ridicat în glumă o sprânceană şi pulsul mi-a revenit treptat la normal.

Când am ajuns în hol, m-a întrebat de ce l-am căutat. I-am spus că nu aveam niciun motiv special, doar un detaliu neclar al dispoziţiilor testamentare pe care-l lămurisem singur. Clătină din cap şi se îndreptă încet spre salon.

— Ce cameră frumoasă! zise el, după un moment. O să-mi fie dor de ea. O să trec pe-aici din când în când să iau corespondenţa, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Minunat.

N-aveam nimic cu el, dar nu voiam să mai rămân în casă. M-am întors în biroul tatei să închid computerul. Observasem mai devreme că avea un drive *pfiz*! şi, sub impulsul momentului, am făcut un back-up pe discul pe care l-am găsit în el.

Când l-am închis în sfârşit şi am ieşit de-acolo, Davids stătea la uşa din faţă şi părea din nou voios.

Am mers umăr la umăr pe alee. Nu părea deloc grăbit să se întoarcă la treburile lui şi m-a întrebat ce planuri aveam cu casa. I-am spus că nu mă hotărâsem încă dacă o păstrez sau o vând, şi am acceptat oferta lui implicită de ajutor pentru ambele situaţii. Am mai stat cinci minute lângă uriaşa lui maşină neagră, vorbind despre una-alta. Mi se pare că mi-a recomandat un restaurant, dar îmi trecuse foamea.

În cele din urmă, s-a aşezat la volan şi şi-a prins centura de siguranţă cu scrupulozitatea unui om care are intenţia să trăiască veşnic. A aruncat o ultimă privire la silueta întunecată a casei, apoi m-a salutat grav. Bănuiam că se schimbase ceva între noi şi m-am întrebat dacă Davids pusese la păstrare pentru altă ocazie întrebarea „Ce naiba face fiul lui Don Hopkins cu un briceag care în mod clar nu e ornamental?”

Am aşteptat până a dat colţul, apoi am alergat la maşina mea şi-am pornit în sens opus.

6

Cu un bacşiş modest şi puţină gâdilare a orgoliului am reuşit să obţin un video în cameră. Fie hotelul era mai bun decât crezusem, fie spectacolul meu din bar îl convinsese pe director că era preferabil să-mi satisfacă

toate dorințele. Am aşteptat cu o nerăbdare crescândă cât timp un tinerel de-o prostie monumentală a complicat inutil treaba foarte simplă a conectării cablurilor, apoi i-am făcut vânt afară.

Am scos caseta din buzunar şi am studiat-o cu atenție. După grosimea benzii de pe rolă, părea să dureze cam cincisprezece sau douăzeci de minute, o jumătate de oră cel mult.

Am aşteptat până mi-a fost adusă cafeaua pe care o comandasem în cameră. Aveam nevoie de condițiile potrivite. În cele din urmă a venit, încă destul de caldă. Ca prin minune, nu era însoțită de cartofi prăjiți.

Am pus caseta în aparat.

•

Patru secunde de ninsoare electrostatică, rumoare albă de informații nule.

Apoi, şuieratul vântului şi imaginea unei păşuni alpine. În depărtare, o panoramă ca o ilustrată, cu piscurile acoperite de zăpadă ale unui lanț de munți – dar a dispărut prea repede pentru a putea fi identificată. În prim-plan era o pantă blândă acoperită de zăpadă, mai în spate o clădire austeră: nu părea să fie o cafenea, niciun magazin cu echipament de schi. Nu se vedea niciun om şi nicio maşină în parcarea mică. Era în afara sezonului. Camera de filmat a panoramat pentru a arăta altă clădire, cu aspect administrativ, şi norii cenuşii, amenințători de deasupra. Această imagine a rămas pe ecran câteva clipe. În fundal se auzea foşnetul unei haine care flutura în vânt.

Trecere în interior. Camera era ținută jos, parcă ascunsă, şi scena a durat doar câteva secunde. Am derulat înapoi şi-am oprit la cadrul cel mai clar. Nu era cel mai bun video din lume, iar imaginea înghețată sărea puțin, dar am reuşit să disting spațiul comun din ceea ce părea să fie o cabană de schi, cu tavan boltit. Pe o latură se afla un birou lung, probabil recepția, însă acum era pustie. Pe perete, în spatele lui, atârna un tablou mare, obişnuita nerozie banală a unui escroc prea bine plătit şi prea puțin chinuit de talent. Vedeam şi partea stângă a unui şemineu impunător, construit din piatră de râu. Un foc decorativ producea o atmosferă blândă. Fotolii din piele maronie, de culoarea nucilor, erau aranjate cu grijă în jurul unor mese scunde pentru cafea, lăcuite din abundență şi împodobite cu sculpturi în lemn care reprezentau exemplare din mult celebrata faună a vechiului Vest: un vultur, un urs, o piele-roşie – niciunul nu supraviețuise în număr prea mare acelei perioade.

Am privit mai departe şi, la a doua vizionare, am observat că cineva fusese pe punctul să intre în scenă cu puțin înainte de schimbarea cadrului. Pe peretele unui coridor din capătul sălii de recepție se ivise o umbră şi am auzit zgomot de paşi pe piatră.

Apoi, din nou exteriorul, tot în parcare. Trebuie să fi trecut puțin timp de la prima filmare – presupunând că secvențele fuseseră filmate în aceeaşi zi. Vântul se potolise şi cerul era senin, de un albastru sălbatic. Un cadru median cu clădirea austeră – am bănuit că trebuia să fie cea în care tocmai se filmase. Câteva siluete stăteau pe zăpadă, în fața ei. Poate şapte sau

opt în total, deşi era greu să-ți dai seama pentru că purtau haine de culoare închisă şi stăteau înghesuite unele lângă altele, parcă discutând. Nu se vedea bine nicio față şi n-am auzit decât vântul – cu excepția finalului, când operatorul, oricine ar fi fost el, a spus ceva, o propoziție scurtă. Am ascultat-o de trei ori. A rămas indescifrabilă.

Apoi, când una dintre siluete era gata să se întoarcă spre cameră, ninsoarea electrostatică a acoperit iar ecranul.

•

Am pus banda pe pauză şi m-am uitat fix la imaginea care tresărea şi tremura. Nu ştiam ce să înțeleg din ce văzusem. Nu mă aşteptasem la aşa ceva. Judecând după calitatea imaginii, părea că filmul fusese făcut cu un aparat digital. Nu văzusem nimic de genul ăsta în casă. Scenele putuseră fi filmate oriunde în Munții Stâncoşi, în Idaho, Utah sau Colorado, dar mi se părea mai logic să fi fost undeva în Montana sau, probabil, în apropiere. Cunoşteam genul acela de locuri. Oaze protejate pentru miliardari, zonele cele mai frumoase din țară transformate în reşedințe private unde oameni plini de bani pot schia pe munte în jos fără să se teamă că vor da peste ființe din regnul veniturilor medii. Unii îşi făceau perimetre securizate, majoritatea nu aveau nici măcar nevoie de asta. Puneai piciorul dincolo de graniță şi-ți dădeai seama imediat dacă erai binevenit. Cine se gândea la furt era imediat pus pe fugă, înspăimântat până-n măduva oaselor.

Părinții mei cunoşteau probabil oameni care aveau în regiune o casă cu rampă de acces pentru schiori. Poate chiar tata le-o vânduse. Şi ce-i cu asta?

M-am uitat mai departe.

•

Zgomot puternic. Muzică, strigăte, discuții aprinse. O față, începețoşată şi foarte apropiată, un hohot de râs zgomotos. A ieşit din cadru, dezvăluind un bar cuprins de-o veselie frenetică. O tejghea lungă se întindea pe o latură a încăperii, cu şiruri de sticle şi o oglindă în spate. Bărbați şi femei stăteau în grupuri în jurul ei, urlând unii la alții, la barman, la tavan. Majoritatea erau tineri, alții erau evident de vârstă mijlocie. Toată lumea părea să fumeze, iar lumina gălbuie era atenuată de norii de fum. Pereții erau plini de postere în culorile curcubeului sau alb-negru. Un tonomat făcea ore suplimentare în planul îndepărtat, cu volumul dat atât de tare, încât se auzeau doar distorsiuni şi nici măcar n-am recunoscut piesa.

Era evident că această scenă fusese filmată cu mult înaintea celei dintâi. Nu numai că imaginea părea copiată de pe un film de 8mm, dar hainele cu care erau îmbrăcați – dacă nu era vorba de o petrecere retro a cărei autenticitate fusese intens studiată – arătau că era o întrunire de la începutul anilor ’70. Culori oribile, jeanşi oribili, coafuri oribile. Aspectul „îngrijit” ar fi fost total nepotrivit. Reacția mea a fost, probabil, cea pe care trebuie s-o fi avut şi părinții lor: Cine sunt extratereştrii ăştia? Ce vor? Sunt *orbi*?

Aparatul de filmat se mişca rapid şi dezordonat prin bar, cu o vervă care lăsa de înțeles că operatorul era fie

sub influența drogurilor, fie beat criță. La un moment dat, imaginea s-a aplecat alarmant în față, ca şi când el sau ea aproape căzuse în nas. Apoi s-a auzit un râgâit puternic şi prelung, care a degenerat într-un acces violent de tuse, între timp camera fiind ținută în jos şi arătând o porțiune din podeaua udă din cauza berii vărsate. Apoi a sărit din nou în sus şi s-a strecurat cu mare viteză prin mulțimea agitată, de parcă ar fi fost fixată pe o maşină de curse. Sprâncenele mi s-au ridicat încet într-o expresie de jenă amestecată cu perplexitate, în vreme ce încercam să diger ideea că omul care filma putea fi tata. Câțiva l-au salutat dând din mâini sau urlând fericiți când obiectivul trecu de ei, dar nimeni n-a pronunțat vreun nume.

Apoi camera a cotit brusc după colț, arătând o anexă a sălii principale a barului, plină de oameni în picioare sau aşezați pe lângă pereți. În mijloc era o masă de biliard. Un individ era aplecat în față de cealaltă parte a mesei, pregătindu-se să aplice o lovitură. Era masiv, avea un nas mare şi fața îi era aproape complet ascunsă de păr, mustață şi perciuni. Semăna cu un urs râios. În spatele lui se bălăbănea o blondă cu păr lung, sprijinită într-un tac, ca şi când ar fi fost singurul lucru care-o mai ținea în picioare. Încerca din răsputeri să se concentreze asupra jocului, avea fața schimonosită de efort, dar părea că scăpase situația din mână. Nici partenerul ei nu arăta mai în largul lui; era în mijlocul unei lungi pauze pentru direcționarea loviturii. Pe latura mesei mai apropiată de obiectiv se afla altă pereche, şi ei cu tacuri în mâini. Stăteau cu spatele la cameră şi se țineau pe după mijloc. Amândoi aveau păr

castaniu lung. Fata purta o bluză largă şi albă şi-o fustă lungă, violetă cu dungi verzi; bărbatul era îmbrăcat cu o pereche răpciugoasă de jeanşi evazaţi şi-o vestă afgană care părea domesticită doar de curând.

Blonda şi-a ridicat privirea de la masă şi a observat aparatul de filmat. A scos un strigăt de fericire şi, cu mare energie, dar cu extrem de puţină precizie, a arătat cu degetul spre el, ca şi când ar fi văzut trei imagini diferite şi uitase între timp pe care o alesese. Jucătorul şi-a ridicat şi el capul, şi-a dat ochii peste cap şi şi-a văzut de joc. Perechea cu păr castaniu s-a întors şi mi-am dat seama că stânjeneala mea de mai devreme nu avea motiv.

Nu tata era cel care filma. Am înţeles asta pentru că cei doi cu păr castaniu erau părinţii mei.

În timp ce mă uitam cu gura căscată, tata a rânjit forţat şi i-a arătat cameramanului degetul mijlociu. Mama a scos limba. Camera s-a mutat repede de la ei la jucătorul de biliard exact când acesta lovea în sfârşit bila. A ratat cu graţie.

Am oprit imaginea, am derulat în spate.

Părinţii mei s-au întors. Tata a rânjit şi-a ridicat degetul mijlociu. Mama a scos limba.

Am oprit din nou imaginea. Am privit fix ecranul.

Mama, care nu se îngrăşase niciodată prea mult, dar se instalase comod în propria-i piele, se mişca cu graţia calculată a unei nave de linie trasă de-un remorcher. Persoana pe care o vedeam pe ecran cântărea în jur de cincizeci şi cinci de kilograme, foarte bine distribuite. Fără măcar să-mi dau seama ce gândeam, am ştiut că, dacă aş fi intrat într-un bar şi aş fi văzut-o aşa în formă

şi aşa aproape de alt bărbat, aş fi dezlănţuit iadul pe pământ. Cea de pe ecran era o femeie care, stând lângă tine, te-ar fi făcut să pari un om al cavernelor. Nu că tata nu s-ar fi menţinut în formă: era puţin mai plin decât îmi aminteam să-l fi văzut vreodată, dar se mişca cu agilitate şi cu un control perfect. Ar fi putut trece drept actor. Amândoi arătau bine, sănătoşi şi radioşi. Arătau ca un cuplu adevărat, plini de viaţă, doi oameni care făceau sex. Mai mult ca orice altceva, arătau tineri. Atât de surprinzător de *tineri.*

Scena a mai durat aproximativ cinci minute. Nu s-a întâmplat nimic deosebit, decât că am avut ocazia să-l văd pe tata jucând biliard atunci când era mai tânăr decât eram eu acum. Şi se descurca de minune. Ştia într-adevăr să joace. După ce omul-urs a ratat lovitura şi s-a îndepărtat de masă mergând clătinat, tata a întors spatele camerei de luat vederi şi s-a aplecat deasupra postavului verde. Nu se deranjase să facă un tur de masă pentru a căuta lovitura cea mai uşoară: a luat pur şi simplu în vizor bila din faţa lui şi gata. Punct ochit, punct lovit. Apoi a început să se mişte, învârtindu-se în jurul mesei, studiind-o cu dezinvoltura hotărâtă a omului care vrea să marcheze fiecare punct jucat, care a venit la masă cu asta în gând. Şi a doua bilă şi-a nimerit ţinta, rostogolindu-se de-a lungul marginii cam treizeci de centimetri, la fel şi următoarea – ca şi când ar fi fost trasă în buzunar cu un elastic. Mama l-a aplaudat şi l-a plesnit cu palma peste fund. Tata a încercat o ambiţioasă lovitură dublă inversă în buzunarul central, apoi a introdus bila neagră de la

jumătatea mesei, întorcându-se spre obiectiv înainte ca ea să cadă. *Game over,* dragii mei.

I-a făcut cu ochiul tipului ca un urs, care şi-a dat iar ochii peste cap. La fel cum era conştient că operatorul e un cretin, era evident că se obişnuise să fie bătut măr la biliard de tata. Ăsta era mersul lucrurilor. Se cunoşteau foarte bine.

Apoi mama a început să danseze cu blonda. S-a avântat într-un dans destrăbălat, rotindu-şi braţele şi picioarele în toate direcţiile, pocnind din degete. Văzusem asemenea spectacole în filme şi la televizor, cu balerini profesionişti, dar nu mă interesaseră niciodată prea mult până când n-am văzut-o pe mama făcând acelaşi lucru, legănându-se în ritmul muzicii, cu gura pe jumătate deschisă şi cu ochii pe jumătate închişi.

Dă-i bătaie, frumoaso, m-am trezit că-mi spun. Eşti de milioane.

Nu s-a mai întâmplat nimic deosebit, doar că, în vreme ce ursul aranja cu grijă masa de biliard, l-am văzut pe tata aşezându-se pe scaun şi dând pe gât câteva guri de bere. Mama – încă dansând – i-a făcut iar cu ochiul, el i-a răspuns la fel, iar eu mi-am dat seama că nu erau la fel de beţi ca restul petrecăreţilor din bar. Se distrau de minune, dar aveau slujbe şi, luni dimineaţa, voiau să fie în stare să muncească. Acum, când mă gândesc la asta, tata era deja agent imobiliar, în pofida vestei afgane şi-a tricoului jigărit. Cele câteva kilograme în plus chiar îi stăteau bine. Avea umerii laţi atât cât să-i justifice greutatea şi să-l facă să arate mai degrabă puternic decât gras. Încă puţin şi-ar fi putut trece drept ieşit din formă, dar, deocamdată, arăta pur

şi simplu ca un om cu care ar fi mai bine să nu te iei la harță când traversează barul cu o tavă plină de halbe cu bere. Se vedea totuşi că pusese cele câteva kilograme în plus de puțin timp şi încă nu se obişnuise cu ele. Din când în când, îşi trăgea umerii în spate, evident din cauza crampelor cu care se alesese după ce se aplecase pentru a face bilele să zboare ca din puşcă pe masa de biliard. Dar, bănuiam eu, şi pentru a se asigura că-şi ține umerii drepți. Mai târziu, descoperise joggingul şi sala de forță şi nu mai arătase niciodată aşa. În filmul din seara aceea l-am văzut făcând ceva ciudat: era un gest nesemnificativ şi inofensiv, dar, în timp ce stăteam în camera mea de hotel din Dyersburg şi mă uitam la el, am oftat slab, ca şi când aş fi primit un pumn uşor în stomac.

Când şi-a aprins o țigară – habar n-aveam că fumase cândva – şi-a ridicat nonşalant tricoul şi i-a dat drumul la loc – în aşa fel încât să se aşeze mai bine peste ceea ce era doar o burtică simpatică. Am derulat înapoi şi-am revăzut scena. Apoi din nou, aplecându-mă în față, mijindu-mi ochii din cauza defocalizării din fundal. Mişcarea era evidentă. Şi eu o foloseam. În toți anii petrecuți alături de tata nu cred că l-am văzut vreodată făcând un gest atât de natural, un lucru atât de explicabil şi de personal. Era gestul unui om conştient de propriu-i corp şi de punctul său slab, chiar şi în toiul unei seri zvăpăiate. Era o mişcare pe care-o mai făcuse înainte, dar care nu-i intrase încă în obişnuință cât să devină un tic. Mai mult decât tricoul în sine, halbele cu bere şi veselia debordantă, mai mult decât dansul mamei şi faptul că tata ştiuse cândva să

mânuiască tacul şi să câştige împotriva celor mai buni dintre ei, mişcarea aceea scurtă transforma realitatea dispariției lor în ceva de neconceput.

Masa era în sfârşit gata de joc şi tata s-a ridicat şi s-a pregătit să spargă bilele, calculându-şi mişcarea ca şi când bila albă era pe cale să primească o lovitură pe care s-o țină minte tot restul scurtei sale vieți sferice. Scena s-a oprit brusc chiar în clipa aceea, de parcă s-ar fi terminat banda.

Înainte să pot apăsa din nou pe tasta de pauză, imaginea s-a schimbat.

Alt interior. O casă. O cameră de zi. Întuneric risipit de lumânări aprinse. Calitatea imaginii era proastă, banda folosită nu era potrivită pentru o lumină atât de slabă. O melodie în surdină şi, de data asta, am recunoscut-o: era din coloana sonoră a filmului *Hair.* Pe podea, o mulțime de sticle de vin mai mult sau mai puțin goale şi multe scrumiere care dădeau pe-afară.

Mama, tolănită pe o canapea joasă, cânta unul dintre cântecele acelea potrivite la primele ore ale dimineții. Capul bărbatului-urs i se odihnea în poală şi omul îşi rula un *joint* pe piept.

— Pune-o înc-o dată pe-aia cu sodomia, bâigui el. Pune-o.

Aparatul de filmat a făcut o lentă panoramă laterală, arătând alt bărbat care zăcea cu fața în jos pe podea. Blonda şedea în spatele lui, ocupându-se de un şir de lumânări puse în farfurioare şi aşezate pe spatele individului. Era evident în comă de suficient timp încât să treacă drept mobilă, şi bănuiam că el mânuise camera de filmat în bar. Fata s-a înclinat încet şi

imperceptibil din mijloc, rămânând dreaptă doar printr-un pur efort de voință. Acum, când se petreceau mai puține în jurul ei care să-mi distragă atenția, am observat că la început mi se păruse mai tânără. Nu era o adolescentă, trecuse de douăzeci şi cinci de ani, poate chiar de treizeci – cam prea bătrână să participe la o asemenea scenă. Mi-am dat seama că, dacă vedeam imagini filmate la începutul anilor '70, părinții mei aveau cam aceeaşi vârstă.

Ceea ce însemna că mă născusem deja.

— Pune-o, a insistat ursul şi camera s-a întors la el, focalizându-i-se pe față. Pune-o.

— Nu, zise o voce foarte apropiată de microfon, râzând, confirmându-mi faptul că acum tata era cel care ținea aparatul; se descurca mai bine decât individul prăbuşit la pământ. Am ascultat piesa aia de cel puțin un milion de ori.

— Asta pentru că-i mişto, a zis ursul, clătinând viguros din cap. E, cum ar fi, aia care zice că-i... au, fir-ar al dracului.

Aparatul s-a tras în spate pentru a arăta că ursul scăpase *joint*-ul.

— *Căcat.* Acu' tre' s-o iau de la capăt. Mi-a luat o viață să rulez porcăria aia. O rulez încă dinainte să mă *nasc.* Fututul ăla de Thomas Jefferson a-nceput treaba şi mi-a lăsat-o prin testament. Zicea că pot termina *joint*-ul sau să-i moştenesc domeniul de la Monticello. Am zis, mă fut în conacu' ăla, mie dă-mi un *joint.* Şi-l rulez de-o viață-ntreagă, ca un servitor brav şi credincios. Iar acu' s-a dus dracului.

— Dus dracului, intonă blonda şi începu să chicotească.

Fără să rateze o notă din „Good Morning Starshine”, mama s-a întins şi a luat aparatul de rulat din labele neîndemânatice ale ursului. A ţinut hârtia într-o mână cu o siguranţă de expert, a netezit tutunul cu arătătorul, s-a întins să ia drogul.

— Rulează-le, Philipper, a cârâit ursul, foarte înveselit de turnura evenimentelor. Rulează-le, rulează-le, rulează-le.

Aparatul a luat un prim-plan al *joint*-ului, apoi a revenit la planul larg. Era deja aproape gata.

În acest punct, sprâncenele îmi erau ridicate atât de tare, încât îmi planau deasupra capului. Mama tocmai rulase un *joint.*

— Pune-o, s-a linguşit ursul. Pune piesa cu sodomia. Hai, Don, mare Don de om Don ăsta, pune-o, Don, apasă *on.*

În fundal, mama continua să cânte.

Camera de luat vederi s-a clătinat şi a ieşit din cameră, îndreptându-se spre hol. O grămadă de haine zăceau pe podea, acolo unde fuseseră aruncate. Am văzut că în stânga era o bucătărie, iar în dreapta o scară. Era vechea noastră casă, cea din Hunter’s Rock. Fiecare detaliu al amenajării era diferit faţă de ce îmi aminteam eu, dar spaţiile erau aceleaşi.

Am urmărit cu ochii mari cum camera a străbătut holul şi-apoi a început să urce scările. Câteva clipe doar întuneric beznă şi, de la parter, vocea înfundată a ursului care urla: „Sodomie... felaţie... cunilingus...

pederastie...", dar nu făcea niciun efort să imite melodia.

Tata ajunsese la palierul de la etaj, s-a oprit o clipă şi a mormăit ceva ca pentru el. Apoi a pornit din nou, iar eu am tresărit când mi-am dat seama unde se ducea. La parter se făcuse linişte şi auzeam doar respiraţia lui şi foşnetul slab al picioarelor sale pe covor. A deschis uşa de la camera mea.

La început a fost întuneric, dar, treptat, lumina care venea dinspre palier m-a ajutat să disting patul meu aşezat lângă perete. Şi pe mine dormind în el. Aveam cam cinci ani. Mi se vedea doar creştetul capului şi o porţiune de obraz luminată. Şi puţin dintr-un umăr în pijama de culoare închisă. Peretele era de-un verde marmorat, iar covorul maro, aşa cum fuseseră întotdeauna.

Tata a rămas acolo două minute încheiate, fără să spună sau să facă nimic. Pur şi simplu ţinea camera de filmat şi se uita la mine cum dorm.

Am stat şi eu şi-am privit, abia respirând.

După o vreme, calitatea zgomotului de fond s-a schimbat, ca şi când la parter ar fi început alt cântec. Apoi s-au auzit bufnituri surde şi ritmice, care puteau fi paşi pe covor. S-au oprit şi am ştiut, am ştiut fără să văd sau să aud ceva care să-mi confirme asta, că mama stătea acum lângă tata.

Camera de filmat a rămas fixată asupra copilului din pat, asupra mea, încă vreo câteva secunde. Apoi s-a mişcat încet, panoramând spre stânga. La început am presupus că ieşeau, dar apoi mi-am dat seama că

aparatul se rotea în jurul axului pentru a filma în direcția opusă.

S-a învârtit cu o sută optzeci de grade şi s-a oprit.

Părinții mei se uitau direct în obiectiv. Fețele lor umpleau ecranul. Nu erau lipite una de cealaltă, ci doar apropiate. Nu păreau nici beți, nici drogați. Se uitau drept la mine.

— Bună, Ward, zise încet mama. Mă întreb câți ani ai acum.

S-a uitat undeva pe deasupra camerei de filmat, probabil la copilul care dormea.

— Mă întreb câți ani ai, a repetat ea, şi-am auzit în vocea ei ceva trist şi ciudat.

Tata încă se uita în obiectiv. Avea poate cu cinci sau şase ani mai puțin decât am eu acum. Şi el a vorbit în şoaptă, dar fără prea multă afecțiune în privire:

— Şi mă întreb ce s-a ales de tine.

•

Ninsoare electrostatică. Cineva a trecut pe lângă uşa camerei mele de hotel, împingând o măsuță pe rotile care zăngănea.

N-am pus caseta pe pauză. Nu eram în stare să mă mişc.

•

Ultima scenă provenea tot de pe o casetă de 8mm, însă culorile erau mai şterse, mai spălăcite, suprafețele palide, decolorate până ce deveniseră lumină pură. Linii şi pete întunecate apăreau şi tremurau pe tot ecranul, iar mişcările din spatele lor păreau calculate şi distante.

O revărsare de lumină solară aurie şi ceţoasă printr-o fereastră mare. Afară, copaci care dispar cât ai clipi, verde de frunze amestecate. Zgomotul ritmic al unui tren şi-un alt sunet, uşor, pe care n-am reuşit să-l identific.

Mama, şi mai tânără, cu părul mai scurt şi vopsit în negru, uitându-se la peisajele rurale care treceau în goană. Şi-a întors capul spre obiectiv. Ochii ei păreau să privească de foarte departe. Zâmbea vag. Camera de filmat a coborât încet.

Trecere bruscă la o stradă lată dintr-un oraş. Nu-mi dădeam seama unde, apoi mi-au atras atenţia formele şi culorile maşinilor parcate la bordură şi hainele cu care erau îmbrăcaţi puţinii trecători. Maşinile aveau un anumit stil, hainele nu, iar rochiile erau cam scurte. Nu ştiam destule despre genul ăsta de lucruri pentru a le plasa precis în timp, dar bănuiam că eram din nou la sfârşitul anilor ’60. În aer plutea calmul dinaintea furtunii.

Aparatul de filmat înainta într-un ritm egal, la pas. Din când în când, capul mamei apărea pentru scurt timp în partea stângă a cadrului, ca şi când tata s-ar fi aflat puţin în urma ei şi la dreapta. Nu îmi era clar ce voia să filmeze acolo. Nu era o stradă prea interesantă. În dreapta se vedea ceva care aducea cu un magazin universal, iar în stânga o piaţetă. Copacii aveau frunze, dar păreau ofilite. Tata ţinea aparatul la înălţime, fără să-l mişte nici în sus, nici în jos, nici la stânga şi nici la dreapta. Nu încercau să arate ceva în mod special şi nici să comunice între ei. După o vreme, au traversat, apoi au mers pe o stradă laterală.

Trecere la altă stradă. Era puțin mai îngustă, ca şi când ar fi fost mai departe de centrul oraşului. Părea să urce pe un deal abrupt. Mama era în fața aparatului de filmat, încadrată de la umeri în sus. S-a oprit.

— Aici e bine? zise ea, întorcându-se.

Acum purta ochelari de soare, care-i dădeau un aspect oficial. Camera a ezitat o clipă şi a tresărit, ca şi când tata şi-ar fi ridicat capul pentru a se uita în jur.

Vocea lui:

— Puțin mai încolo.

Au continuat să meargă poate încă un minut, apoi s-au oprit din nou. Camera a făcut o panoramă, oferindu-mi o imagine enervant de rapidă a ceea ce putea fi o culme într-un oraş construit pe coline, cu clădiri înalte pe ambele laturi ale străzii. Mi se părea un loc enervant de familiar. Firmele de la parter erau ale unor băcănii şi restaurante ieftine, însă ferestrele de la etaj păreau să fie ale unor apartamente. Câțiva inşi cu pălării pe cap stăteau în fața vitrinelor, studiind produsele; alții intrau şi ieşeau. Un cartier aglomerat, care se pregătea de ora prânzului.

Mama s-a uitat la aparat şi a dat din cap. Venise rândul ei. A acceptat fără tragere de inimă.

Trecere la alt moment, mai târziu în aceeaşi zi. O panoramă uşor diferită, dar pe culmea aceleiaşi coline. În locul luminii de dimineață, acum umbre lungi. După-amiază târzie şi strada aproape pustie. Mama stătea cu brațele pe lângă corp. De undeva, din afara imaginii, se auzea un gâlgâit straniu şi mi-am dat seama că semăna cu sunetul pe care-l auzisem în tren.

Am observat o uşoară mişcare a camerei de filmat, ca şi când tata ar fi întins mâna pentru a atinge ceva. Apoi mama a înaintat puțin sau tata făcuse un pas în spate. Am auzit răsuflarea aspră a tatei.

Şi-apoi, treizeci şi cinci de ani mai târziu, am auzit-o pe-a mea.

Mama ținea de mână doi copii mici. Păreau să fie de aceeaşi vârstă şi erau îmbrăcați la fel, deşi unul purta o bluză albastră, iar celălalt una galbenă. Aveau probabil mai mult de-un an, poate optsprezece luni, şi mergeau clătinat.

Aparatul s-a apropiat de ei. Părul unuia era tuns scurt, al celuilalt puțin mai lung. Semănau perfect.

Camera de luat vederi s-a îndepărtat. Mama a dat drumul mâinii unuia dintre ei. Celui cu păr mai lung, bluză galbenă şi ghiozdănel verde. S-a lăsat jos lângă celălalt.

— Ia-ți rămas-bun, a zis ea.

Copilul în albastru a privit-o întrebător, nedumerit.

— Ia-ți rămas bun, Ward.

Copiii s-au uitat unul la altul. Apoi, cel tuns scurt, cel care trebuia să fi fost eu, s-a întors spre ea, căutând o încurajare. Mama mi-a luat mâna şi mi-a ridicat-o.

— Ia-ți rămas-bun.

Mi-a scuturat mâna, apoi m-a luat în brațe şi s-a ridicat. Celălalt copil s-a uitat atunci în sus la mama, a zâmbit, a înălțat şi el sau ea brațele pentru a fi ridicat(ă). Nu-mi dădeam seama, nu cu certitudine, dacă era băiat sau fată.

Mama a început să se îndepărteze pe stradă în jos.

Mergea cu pas regulat, fără să se grăbească, dar şi fără să se uite în urmă. Camera a rămas îndreptată asupra celuilalt copil, chiar şi-atunci când tata a pornit pe urmele mamei în jos. Îl lăsaseră acolo, singur.

Copilul era tot mai departe, tăcut, în vârful colinei. Nici măcar n-a început să plângă – cel puțin nu până când ne-am îndepărtat prea mult ca să-l mai putem auzi.

Apoi aparatul de filmat a dat colțul şi totul a dispărut.

•

Imaginea s-a transformat iarăşi în ninsoare electrostatică şi, de data asta, n-a mai urmat nimic. După un minut, caseta s-a oprit singură, lăsându-mă să mă uit la propria mea reflexie pe ecran.

Am dibuit după telecomandă, am derulat în spate, am pus pe pauză. Am privit, acoperindu-mi gura cu mâinile, imaginea încremenită a unui copil abandonat pe culmea unei coline.

7

Capacul se ridică. De sus răzbătu o lumină difuză.

— Bună, scumpa mea, zise bărbatul.

Sarah nu-i vedea fața. După direcția din care venea vocea, părea că stă pe podea, chiar lângă capul ei.

— Bună, zise ea pe un ton cât mai liniştit posibil. Îi venea să fugă de el, să se facă mică, să pună măcar un centimetru în plus între ei, însă nici măcar atât nu se putea mişca. Se străduia să-şi păstreze calmul, să respecte planul, să pară că nu-i pasă. Cum te simți azi? Tot nebun, aş zice.

Bărbatul râse pe înfundate.

— N-o să reuşeşti să mă înfurii.

— Cine vrea să te înfurie?

— Atunci de ce-mi spui aşa ceva?

— Părinții mei or să-şi iasă din minți de grijă. Mi-e frică. Am dreptul să nu fiu politicoasă.

— Înțeleg.

După care el rămase mult timp tăcut. Sarah aştepta.

Poate după cinci minute, fata văzu o mână care se întindea spre ea. Ținea un pahar de apă. Deschise gura la timp şi bău cât putu de mult. Mâna dispăru.

— Asta-i tot? întrebă ea.

Îşi simțea gura altfel, ciudat de curată şi proaspătă. Apa avusese gustul pe care crezuse multă vreme că-l are vinul, după ce observase că adulții îl tot ridicau în slăvi şi-l plimbau prin gură de parcă ar fi fost cel mai bun lucru pe care-l puteai gusta pe lumea asta. De fapt, judecând după experiența ei, vinul avea un gust care nu era chiar în regulă.

— La ce altceva te aşteptai?

— Dacă vrei să rămân în viață, trebuie să-mi dai mai mult decât apă.

— De ce crezi că vreau să rămâi în viață?

— Pentru că altfel m-ai fi omorât imediat şi m-ai fi întins undeva goală, să te uiți la mine şi să te masturbezi.

— Nu-i prea frumos să spui aşa ceva.

— Țin să-ți amintesc observațiile mele precedente. N-am chef să fiu politicoasă, iar tu eşti un descreierat, aşa că nu trebuie să mă port ca şi când aş fi.

— Nu sunt descreierat, Sarah.

— Nu? Cum te-ai defini? Neobişnuit?

Bărbatul râse din nou, încântat.

— O, fără doar şi poate.

— Neobişnuit ca dobitocul ăla de Ted Bundy.

— Ted Bundy a fost un idiot, constată bărbatul. Toată buna dispoziție îi pierise din glas. Un bufon jalnic şi-un impostor.

— Bine, zise ea, încercând să-i facă pe plac, deşi, în sinea ei, îşi spunea că acum el părea şi înfumurat, nu doar nebun. Scuze. Nici eu nu sunt un mare fan de-al lui. Tu eşti mult mai bun. Bine, îmi dai ceva de mâncare sau nu?

— Mai târziu, poate.

— Excelent. Abia aştept. Să tai bucățele mici, cât să pot să le înghit.

— Noapte bună, Sarah.

Când auzi că el se ridică în picioare, calmul ei simulat dispăru. Planul nu dăduse roade. Deloc. Bărbatul ştia că e speriată.

— *Te rog* să nu închizi iar capacul. Oricum, nu mă pot mişca.

— Mă tem că sunt obligat s-o fac, zise bărbatul.

— Te rog...

Îl închise şi Sarah rămase iar pe întuneric.

Auzi paşi care se îndepărtau, o uşă care se închise repede, apoi se aşternu din nou tăcerea.

Se linse avidă pe buze, strângând cât mai mult din umezeala rămasă pe ele. Acum, după ce şocul inițial trecuse, îşi dădu seama că apa avea alt gust față de cea de-acasă. Probabil că provenea din altă sursă, ceea ce însemna că se afla foarte departe. Ca atunci când pleci

în vacanță. Ştia măcar atâta lucru. Cu cât ştia mai multe, cu atât mai bine.

Apoi îşi spuse că era poate apă plată, îmbuteliată, caz în care gustul nu însemna nimic. Putea la fel de bine să fie altă marcă. Dar n-avea importanță. Merita încă să se gândească la asta. Cu cât avea mai multe idei, cu atât mai bine. De exemplu, atunci când ea pomenise de părinți, bărbatul nu-i mai povestise cum îi omorâse. Când o răpise, era foarte nerăbdător să-i spună ce le făcuse. Poate că şi asta însemna ceva. În cel mai bun caz, însemna că erau în viață şi că el îi spunea numai minciuni doar ca s-o îngrozească.

Sau poate că nu. Sarah stătea întinsă în beznă, cu pumnii încleştați, şi încerca să nu urle.

PARTEA A II-A

„Puțini oameni reuşesc să fie fericiți dacă nu urăsc o altă persoană, nație sau credință.”
BERTRAND RUSSELL

8

Avionul aterizează la Los Angeles la 22:05. Nina nu avea bagaje, cu excepția poşetei şi-a dosarului, iar Zandt putea să ducă tot într-o singură mână şi să nu pară deloc că l-ar trage în jos. Îi aştepta o maşină. Nimic elegant şi oficial. Doar un taxi pe care-l chemase Nina

din avion, care să-l lase pe el în Santa Monica, apoi s-o ducă pe ea acasă.

Lumini şi firme în beznă, feţe zărite în fugă, agitaţia şi zgomotele vieţii într-o seară oarecare, într-un oraş a cărui inimă nu pare niciodată să fie acolo unde eşti tu, ci mereu după colţ sau la capătul străzii sau dincolo de clădirile enorme, într-un club nou ale cărui nopţi de glorie se vor fi sfârşit înainte ca tu măcar să auzi de el. Acolo, în mijloc, se află un pâlc de hoteluri ieftine, magazine prăfuite de spirtoase, parcări în care se vând maşini de proveniență îndoielnică; o turmă amorfă de oameni aşteaptă la colţurile străzilor cu nicio idee precisă în minte; o savană de buncăre din beton adăposteşte afaceri care vor înghiţi nenumărate existenţe goale şi nu vor fi niciodată listate la NASDAQ. Trecere treptată spre străzile rezidenţiale, apoi Venice. Din exterior, pe străzile potrivite, Venice pare că luptă din răsputeri să-şi recâştige gloria. Unele proprietăţi sunt scumpe, într-un stil internaţional dezgustător. Din când în când câte-un fragil semn din anii ’50, un detaliu exuberant care aminteşte de străfulgerările blițurilor şi de strălucirea rece a celebrităţii. Majoritatea au fost date jos şi înlocuite cu indicatoare seci imprimate cu helvetica, corpul oficial de literă al purgatoriului. Helvetica nu e conceput pentru a te face să te simţi cât de cât în largul tău, pentru a-ţi promite aventură sau a-ţi încânta sufletul. Helvetica are scopul de a-ţi spune că profiturile au scăzut, xeroxul trebuie depanat şi, apropo, ai fost concediat.

În fine, Santa Monica. Case mai frumoase, birouri mai mici, localuri cu mâncare japoneză şi *London*

Times. Marea, cu un debarcader care s-a născut în tonuri de sepia, dar care ştie că zilele acelea s-au sfârşit. Palisades deasupra, aglomeratul Ocean Avenue, apoi primul şir de hoteluri şi restaurante. Ai senzaţia, cine ştie de ce, că suburbia a fost cândva un oraş. Poate că marea o face să pară aşa, o comunitate care are un scop. În unele locuri chiar aşa şi este, se simte că are şi altă relaţie cu mediul, nu numai obsesia de a-l face una cu pământul. Vezi magazine şi cafenele în care îţi vine să intri şi să cumperi. Ai putea trăi acolo şi ai înţelege care ţi-e locul, la fel cum a făcut până de curând şi familia Becker. Nu e un spaţiu real, dar, la o adică, prea puţin din Los Angeles este, iar cartierele reale sunt cele în care n-ai vrea să locuieşti. Realitatea e pentru oameni mahmuri înarmaţi cu pistoale. Realitatea e ceea ce ai face bine să eviţi. L.A. se crede plin de magie şi, uneori, chiar poate lăsa impresia asta, dar în majoritatea cazurilor e doar un număr de prestidigitaţie care nu mai are secrete pentru nimeni. Stai într-un loc şi crezi că într-o bună zi vei fi star de cinema – stai în altă parte şi crezi că în curând vei muri. Ştii că vezi o şmecherie, dar te încăpăţânezi să crezi.

— Te bucuri că te-ai întors? întrebă Nina.

Zandt mormăi ceva.

Taxiul îl lăsă pe Ocean, la The Fountain, un turn de zece etaje cu acoperiş de stuc de un galben spălăcit, aflat între intersecţiile prin care Wilshire şi Santa Monica revarsă şuvoaie de oameni spre ocean. Clădirea are un aer art-déco care-o face să pară mai elegantă decât este. La început a fost împărţită în apartamente

scumpe, apoi a funcționat o vreme ca hotel înainte să revină la destinația inițială. Piscina din spate era plină, plasată într-o zonă de relaxare vastă, oarecum inutilă şi rareori folosită: în pofida verandei, a plantelor şi-a şezlongurilor aşezate la umbră, era mai mult decât evident că lipsea ceva. Zandt cunoştea holul de la intrare încă din 1993, când anchetase o crimă: un actor european de mâna a doua şi-o tânără prostituată, un joc cu roluri scăpate de sub control. Actorul, desigur, ieşise basma curată. Zandt nu-şi amintea în ce cameră se întâmplase totul. În mod sigur nu în apartamentul pe care-l primise, mare şi bine mobilat, cu vedere la ocean. Lăsă geanta pe jos în camera de zi şi, fără să se grăbească, aruncă o privire după colț, în chicinetă. Dulapuri goale, foarte puțin praf. Nu-i era foame şi oricum nu se vedea în stare să-şi pregătească ceva. The Fountain nu avea bar, restaurant sau room-service. Nu era o destinație, motiv pentru care îl şi alesese. Pentru asta, şi pentru poziția lui.

Ieşi din apartament, coborî la parter cu liftul şi rămase o vreme în fața clădirii. Nina plecase cu taxiul şi stabiliseră să se întâlnească în dimineața următoare, destul de târziu. Sunase din avion la filiala din Westwood a Biroului şi prima dată, mai devreme, din Pimonta, dar probabil că trebuia să se mai ducă din când în când la serviciu. Ceva îl făcuse să mai aştepte un timp şi să se uite la maşinile parcate de-a lungul străzii. Nu s-ar fi mirat dacă Nina ar fi ocolit clădirea şi s-ar fi întors să-l urmărească. Nu pentru că el ar fi fost marele expert. Doar să ştie. Ninei îi plăcea să ştie tot felul de lucruri.

După cinci minute, porni spre colțul străzii, o luă la stânga pe Arizona şi merse pe jos cele câteva cvartale până la Third Street Promenade. Arizona Avenue era strada unde Michael Becker îşi lăsase fata în seara în care dispăruse.

Coti iar la stânga şi continuă pe Promenade, de-a lungul laturii de vest, spre capătul unde Sarah Becker fusese văzută ultima dată. Era aproape unsprezece, mult mai târziu decât atunci când fusese răpită. Aproape toate magazinele erau închise. Cântăreții şi artiştii îşi strânseseră de mult recuzita, până şi imitatorul lui Frank Sinatra care rămânea acolo mai mult decât toți. Nu avea importanță. În absența răpitorului şi a victimei, reconstituirea circumstanțelor era imposibilă.

Se uită cu un ochi la ceilalți trecători. Ucigaşii se întorc deseori la locul faptei, mai ales cei pentru care crima nu este doar o acțiune dictată de moment. Vizitează locurile pentru a da filmul înapoi şi a revedea imaginile în memorie. Nu se aştepta să-i atragă atenția cineva în mod special, dar continuă totuşi să fie atent. Când ajunse în dreptul străzii laterale pe care o pomenise Nina, unde o maşină fusese parcată ilegal, se opri şi o studie câteva clipe. Fără să încerce să găsească ceva anume, doar aşa.

— Aştepți pe cineva?

Zandt se întoarse şi văzu un băiat, slab şi frumuşel. Era un adolescent, optsprezece ani cel mult.

— Nu, răspunse el.

Băiatul zâmbi.

— Eşti sigur? Eu cred că aşteptăi pe cineva. Poate pe mine.

— Nu, zise Zandt. Dar cineva o să te aştepte. Nu în seara asta, nu aici, dar o să te aştepte.

Zâmbetul se ofili.

— Eşti copoi?

— Nu. Îţi spun doar cum stau lucrurile. Du-te şi caută într-un loc luminat.

Intră în Starbucks şi ceru o cafea. O luă cu el şi se aşeză pe banca de pe care fusese răpită Sarah. Băiatul plecase.

Ai crede că o asemenea întâmplare lasă urme, ca figura unei celebrităţi văzută în treacăt. Nu-i aşa. Mintea este predispusă să recunoască feţe. Percepţia ei spaţială e mai slabă. În privinţa aspectului exterior e mai simplu: cu cât te cunosc mai mulţi, cu atât eşti mai celebru. Nu avem nevoie de o confirmare. Nu eşti un necunoscut, dimpotrivă, faci parte din marea noastră familie: fraţi vânjoşi şi surori graţioase, părinţi blânzi, rubedenii false care ne ajută să uităm că grupurile noastre sociale s-au redus la zero. În privinţa locurilor, lucrurile stau altfel. Trebuie să ştii ce evenimente au avut loc pe scenă. Dar, când scenariul a fost dat la o parte, chiar dacă rămâi acolo destul de mult timp, nu reuşeşti să simţi absolut nimic. Te întorci în locul acela şi-l vezi aşa cum era înainte să se întâmple ceva, aşa cum era în seara tragediei. Mai bine de-atât nu te poţi întoarce în timp, la înainte de, pentru a ţine cuţitul aşa cum era când ieşise dintr-un sertar din bucătărie, înainte să fie pătat de sânge, când totul încă era o posibilitate.

Rămase acolo până când banca deveni un loc ca oricare altul, apoi mai rămase puțin.

•

În cariera lui de detectiv la Omucideri, Zandt avusese de-a face cu un număr neobişnuit de mare de ucigaşi în serie. De regulă, de asemenea cazuri se ocupă FBI-ul. Federalii au laboratorul de Ştiințe Comportamentale de la Quantico, Procedurile de Individualizare a Profilului, agenți ca Jodie Foster şi David Duchovny cu costume elegante şi tunsori la milimetru. La fel ca asasinii, şi federalii par ieşiți din comun. Dar, în opt ani, Zandt, un muritor de rând, un polițist de la Omucideri, participase la anchetarea unor crime care mai târziu se dovediseră a fi opera unui om care putea fi definit ca ucigaş în serie. Doi dintre criminali fuseseră arestați, iar Zandt jucase un rol semnificativ în ambele cazuri. Avea un al şaselea simț, toată lumea ştia asta. Primul caz era al unui bărbat din Venice Beach vinovat de asasinarea a patru bătrâne, iar Zandt fusese implicat întâmplător. La al doilea lucrase de la bun început cu FBI-ul, şi atunci o cunoscuse pe Nina Baynam.

În vara lui 1994, în diferite puncte din oraş fuseseră găsite rămăşițele pământeşti a patru băieți de culoare, parțial îngropate. Felul în care fuseseră dezmembrate cadavrele şi caseta video lăsată lângă fiecare victimă erau indicii suficiente pentru a susține că asasinatele fuseseră săvârşite de aceeaşi persoană. Toate victimele fuseseră răpite din cartiere rău famate, iar trei dintre ele aveau deja condamnări pentru trafic de droguri şi prostituție. Primele două crime fuseseră aproape ignorate de publicul larg, fiind puse pe seama selecției

naturale din straturile de jos ale societății. Abia după ce întâmplarea se repetase îşi croiseră drum spre primele pagini ale ziarelor şi ieşiseră din categoria ştirilor mărunte. Casetele lăsate lângă cadavre conțineau una până la două ore de imagini, înregistrate amatoriceşte cu un aparat digital, şi arătau cât de neplăcute fuseseră ultimele zile ale victimelor. Pe fiecare casetă apăreau fotografia băiatului, numele lui şi precizarea „Filmare demonstrativă".

Ziarele îl supranumiseră pe asasin „Agentul de Casting", o găselniță pe care toți o consideraseră foarte amuzantă. Toți, mai puțin părinții victimelor, desigur; de fapt, ca o expresie a crudei realități în astfel de situații, cu excepția momentelor când interesul publicului trebuia excitat, suferința lor fusese complet ignorată. Rudele morților erau simpli spectatori la această punere în scenă, în niciun caz actori, iar nouă actorii ne plac cel mai mult. Oameni pe care putem să-i recunoaştem, figuri scoase în evidență în presă şi la televiziune. Vrem un personaj. O vedetă.

Zandt lucrase la cazul primului băiat, iar după descoperirea celei de-a doua victime se amestecase şi FBI-ul. Nina era o tânără agentă cu experiență, după ce, cu un an înainte, lucrase la un caz lung şi dificil în Texas şi Louisiana. Ucigaşul fusese găsit prin efortul amândurora, o combinație dintre intuiția şi munca de teren a lui Zandt, analiza poziționării cadavrelor pe care o făcuse Nina, la care se adăugase o întâmplare neprevăzută: făptaşul cumpărase cu chitanță camera digitală folosită la realizarea înregistrărilor. Era un alb de treizeci şi unu de ani, grafician la un studio de

videoclipuri muzicale. În copilărie interpretase roluri secundare în filme de mult uitate. După o serie de interogatorii cu Zandt, îşi recunoscuse crimele, le oferise informaţii concludente şi le dezvăluise locul în care se aflau talismanele – mâna dreaptă a fiecărei victime pe care le îndesase în borcane care cândva conţineau produsele unei arhicunoscute mărci de cafea instant. În cele din urmă, îi condusese la cadavrele a două victime mai vechi, cobai pe seama cărora îşi dezvoltase tehnica. Îşi justificase faptele spunându-le că fusese molestat în copilărie, pe platourile de filmare, o dezvăluire care se potrivea de minune cu dorinţa publicului de-a avea un început şi un cuprins pentru fiecare poveste. Adevărul acestei afirmaţii nu fusese niciodată dovedit, iar povestea se sfârşise când alt deţinut îi tăiase gâtul cu o lingură ascuţită în timp ce-şi aştepta procesul. Lanţul trofic are victime la ambele capete: până şi violatorii şi criminalii au nevoie de oameni pe care să-şi descarce furia, iar ucigaşii de copii sunt alegerea perfectă. În cele din urmă, povestea Agentului de Casting devenise nemuritoare şi nesfârşită, celebrată cu o carte de mâna a doua care se bucurase de un succes moderat şi cu numeroase site-uri pe Internet. Un Shareware de editare video, plin de bug-uri şi intitulat „Agentul de Casting”, cunoscuse o celebritate efemeră, la fel un magazin din Atlanta care pusese în vânzare un nou model de canapea, de un roşu-intens, cu pete, numită „Canapeaua de Casting”.

Ancheta durase treisprezece săptămâni. În ultimele opt, John şi Nina se culcaseră împreună. Aventura se sfârşise la scurt timp după prinderea suspectului. Nina

făcuse primul pas, apoi încetase să-l mai încurajeze şi idila se terminase. Zandt nu vorbise niciodată despre asta cu soția lui. Relația lor era în general cordială şi fericită, dar tocmai atunci ea trecea printr-o criză. Nu voia s-o piardă nici pe ea, nici pe fiica lui, şi fusese foarte uşurat când aventura se sfârşise.

În următorii câțiva ani, el şi Nina se întâlniseră ocazional, la câte-un prânz, în timp ce Zandt lucra la obişnuitele cazuri de răfuieli între găşti, tragedii de familie şi necunoscuți ciuruiți de gloanțe pe alei dosnice, trăgându-şi ultima suflare ca peştii pe uscat şi declarați morți la spital într-o indiferență generală. Pe unele le rezolva, pe altele nu. Aşa merg lucrurile. Nina lucra la o crimă dublă, amplu mediatizată, petrecută în Yellowstone, la o serie de dispariții în nordul statului şi la încă una din Oregon, toate rămase nerezolvate şi încă deschise. Dar, în lumea reală, dincolo de cortina de moarte şi ilegalitate în spatele căreia trăiau apărătorii legii, viața continua firesc. Iugoslavia făcuse implozie; preşedintele avea probleme din cauza trabucurilor sale, iar noi descopeream bucuriile e-mail-ului şi ale serialului *Frasier,* ale consolelor PlayStation şi-ale muzicii lui Sheryl Crow.

Apoi, pe 12 decembrie 1998, la Los Angeles a dispărut o adolescentă. Josie Ferris, de şaisprezece ani, sărbătorea ziua de naştere a unei prietene cu un burger la Hard Rock Café, pe Beverly Boulevard. La 9:45 seara, după ce şi-a luat rămas-bun de la prieteni pe trotuarul din fața restaurantului, a pornit singură spre Ma Maison. Avea de gând să ia un taxi din fața hotelului. Beverly Boulevard nu e o stradă lăturalnică sau o alee.

E o arteră largă şi intens circulată şi, în seara respectivă, şi trotuarul din faţa hotelului, şi Beverly Center Mall de vizavi erau aglomerate. Cu toate acestea, undeva, de-a lungul celor trei sute de metri, fata a dispărut.

Faptul că Josie nu se întorsese acasă a fost adus la cunoştinţa poliţiei la 12:50 noaptea. Primind un răspuns care, după părerea lor, dovedea o reacţie insuficient de promptă, părinţii ei s-au dus personal să completeze formularele. Domnul şi doamna Ferris au fost fermi şi poliţia a luat cazul mult mai în serios, cel puţin atâta timp cât părinţii au stat acolo şi-i puteau auzi. Din păcate, fără niciun rezultat. Fiica lor n-a fost niciodată găsită în viaţă.

Două zile mai târziu, în faţa casei lor a fost lăsat un pulover. Numele lui Josie era brodat pe piept cu ceea ce, mai târziu, s-a dovedit a fi chiar părul ei. Puloverul fusese un cadou la aniversarea de şaisprezece ani din partea celei mai bune prietene a fetei, care brodase pe o mânecă literele PPT: Prietene Pentru Totdeauna. Aşa şi era, doar că eternitatea se dovedise foarte scurtă. Nu s-a primit nicio cerere de răscumpărare. Poliţiştii au început să ia situaţia foarte în serios, indiferent cine era sau nu prin apropiere să-i audă. A fost înfiinţată o echipă operativă coordonată de şeful local al biroului FBI, Charles Monroe. Vestea primirii coletului a fost în cele din urmă comunicată presei, nu însă şi felul în care fusese împodobit conţinutul. O lună mai târziu, ancheta nu înregistrase niciun progres.

La sfârşitul lunii ianuarie şi la începutul lui martie 1999, au dispărut alte două fete. Elyse LeBlanc şi

Annette Mattison nu se mai întorseseră de la cinema şi, respectiv, de la o prietenă. Amândouă semănau cu Josie Ferris în două privinţe aparent nesemnificative – aveau vârste apropiate (cincisprezece şi şaisprezece ani) şi păr lung. Familiile LeBlanc şi Mattison se bucurau de o stare financiară confortabilă, iar fiicele lor erau atrăgătoare şi de o inteligenţă peste medie. Dar aceste elemente nu erau suficiente pentru a dovedi o legătură fermă între cele trei răpiri, care avuseseră loc în zone ale oraşului aflate la mare distanţă una de cealaltă.

Primirea altor două pulovere le-a oferit şi elementul de legătură. Din nou, fuseseră trimise la părinţii victimelor ziua în amiaza mare şi, din nou, aveau numele fetelor brodate pe piept cu propriul lor păr. Nu a fost primit niciun mesaj. Gravitatea situaţiei i-a obligat pe cei de la FBI să păstreze tăcerea asupra celei de-a doua şi a treia dispariţii. Majoritatea răpitorilor în serie încercau să ascundă realitatea faptelor pe care le săvârşiseră. Alegerea unor fete a căror lipsă nu putea să rămână neremarcată şi sublinierea ulterioară a faptei prin trimiterea coletelor lăsau să se înţeleagă că aveau de-a face cu un individ ieşit din comun. Unul care voia să atragă atenţia cât mai repede.

Nu i-au făcut jocul.

La o săptămână după dispariţia lui Annette Mattison, participanţii la un picnic în Griffith Park au găsit cadavrul unei femei tinere. Cu toate că era ars, nu mai avea păr şi fusese desfigurat de animalele din zonă, a fost identificat imediat pe baza unei lucrări dentare recente şi a unei bijuterii inconfundabile. Era Elyse LeBlanc. S-a estimat că murise cam la jumătatea

perioadei scurse de la data răpirii, dar că fusese mutată de curând în locul unde o găsiseră. Anchetatorii au descoperit că, înaintea morții, suferise mai multe traume minore la nivelul craniului, dar niciuna nu-i fusese fatală. Chiar dacă trupul neînsuflețit a fost trimis imediat la laboratorul federal din Washington, nu a fost găsită nicio urmă fizică a asasinului pe haine sau pe rămăşițele pământeşti. Operațiunea de căutare în restul parcului, desfăşurată de poliția locală şi de o echipă a Biroului FBI din Sacramento, s-a încheiat cu un eşec: n-a fost descoperit nici cadavrul lui Josie Ferris, nici al lui Annette Mattison şi nici măcar părți din acestea.

Embargoul pentru presă a fost retras. Apelul pentru găsirea unor martori a dat frâu liber lunaticilor, obişnuitelor farse şi dezinformări. Ceilalți părinți s-au organizat şi fiicele lor adolescente au început să umble doar în grupuri.

Cadavrul lui Josie a fost găsit după zece zile în tufişurile de pe marginea unui drum din Laurel Canyon, într-o stare asemănătoare cu cel al fetei LeBlanc. Spre deosebire de victima precedentă, acum apăruseră urmele unui abuz sexual intens.

În momentul acela, criminalul avea deja o poreclă. Presa îl numea „Băiatul-curier". Porecla fusese sugerată neoficial de agentul Monroe, care credea că, minimalizându-l astfel, reducându-i statutul prin folosirea cuvântului „băiat", anchetatorii ar câştiga un avantaj. Monroe credea că omul care reuşise să răpească trei fete inteligente în mijlocul unor străzi aglomerate, să le ucidă şi să le arunce cadavrele în

locuri publice, totul fără să fie văzut şi fără să lase vreo urmă, ar fi afectat într-un fel sau altul de acea ironie.

Credea că va fi ofensat şi, în cele din urmă, îşi va pierde cumpătul.

•

Nina nu fusese de acord. Din cauza asta şi din alte motive, discutase cazul cu John Zandt, în pofida faptului că el nu era implicat în ancheta oficială. Lucraseră bine împreună la cazul Agentului de Casting. Voia să afle ce credea el.

Zandt i-a expus punctul lui de vedere, dar fără prea mare entuziasm. Nina lucra la aceste cazuri cu o intensitate şi o concentrare la înălțimea cărora el simțea că nu se poate ridica. Căsnicia lui revenise pe teren ferm, iar fiica lui crescuse şi se transformase dintr-o fetiță într-o femeie tânără. Familia lor era acum mai rezistentă. Moştenise părul de la mama ei – un blond închis, bogat, aproape roşcat –, dar avea ochii lui – căprui cu reflexe verzi. Asculta muzică prea tare, în camera ei era o dezordine cumplită, pierdea prea mult timp pe Internet şi, din când în când, mirosea a fum de țigară. În familie aveau loc discuții aprinse. Pe de altă parte, mergea la cumpărături cu mama ei, chiar dacă era „super-plictisitor", fiindcă ştia că lui Jennifer îi plăcea să fie însoțită. În general, îl asculta pe Zandt când îi ținea discursuri şi se ferea să caşte. Părinții ei nu ştiau că fumase iarbă de câteva ori, că încercase şi cocaină şi că, o dată, furase o pereche de cercei destul de scumpi. Dacă ar fi ştiut, ar fi pedepsit-o până în ziua de apoi, dar – cu această excepție – nu-şi făcea prea multe probleme. Totul era în limitele acceptabile ale

unui comportament greşit scuzabil în epoca în care trăia.

Mai mult ca orice, Zandt pur şi simplu îmbătrânise şi nu voia să piardă mai mult timp decât era necesar gândindu-se la surprizele întunecate pe care lumea le putea materializa. Îşi vedea mai departe de slujbă, apoi se întorcea acasă şi-şi vedea mai departe de viaţă. După două anchete mai vechi asupra faptelor criminalilor în serie, îşi pierduse interesul şi nu mai încerca să înţeleagă mecanismul lor de gândire. Era un lucru pe care reuşeai să-l suporţi în cantităţi limitate, apoi începeai să te simţi dezgustat.

Zandt ştia că, odată ce înlăturai fascinaţia provocată de celebritatea lor, ucigaşii în serie nu erau deloc aşa cum îi portretizează filmele: genii fermecătoare cu o carismă diabolică, cruciaţi singuratici ai unei religii sângeroase. Semănau mai mult cu beţivii sau cu nebunii. Era imposibil să stai de vorbă cu ei sau să-i faci să priceapă un argument logic, se izolau de lume în spatele unei viziuni care nu putea fi exprimată şi nici măcar sugerată celor care trăiau în afara ei. Erau de toate formele, dimensiunile şi culorile. Unii monstruoşi, alţii destul de decenţi – făcând abstracţie, desigur, de dorinţa lor de a ucide oameni şi de a distruge vieţile celor care-i iubiseră. Jeffrey Dahmer se străduise mult la început să nu cedeze impulsurilor despre care ştia bine că-i plasau dorinţele cu mult în afara normalităţii. O dăduse în bară rău de tot. Nu ceruse clemenţă când fusese prins, nu se jucase cu poliţia, se mulţumise să-şi recunoască vina şi să-şi exprime regretul pentru faptele săvârşite. În limitele conferite de statutul său de

criminal sociopat, se comportase cât de bine putuse. Rămânea însă faptul că omorâse cel puțin șaisprezece bărbați tineri, în circumstanțe aproape prea oribile încât să fie credibile.

Alți criminali se lăfăiau în propria lor celebritate, făceau troc cu publicitate sau privilegii prin manipularea presei și a poliției și se jucau cu suferința oamenilor cărora le răpiseră ceva de neînlocuit. Își savurau faptele, secretele lor inestimabile. Devorau știrile din ziare despre procesele lor, profund fericiți că au dobândit în sfârșit atenția pe care erau convinși că o merită. Asta nu-i făcea neapărat mai răi. Pur și simplu erau diferiți. Ted Bundy. Agentul de Casting. John Wayne Gacy. Phillipe Gomez. Spintecătorul din Yorkshire. Andrei Cikatilo. Unii erau mai frumoși, alții erau mai eficienți, unii erau inteligenți, alții la limită sau chiar evident sub ea. Unii treceau drept oameni obișnuiți, alții puteau fi identificați drept maniaci chiar și în mijlocul unei străzi aglomerate. Niciunul nu era special sau posedat de geniul răului decât în sensul cel mai superficial. Toți erau pur și simplu copleșiți de dorința de-a lua viața altor oameni, de a-și intensifica experiențele sexuale prin torturarea și degradarea altora. Nu erau demoni. Erau doar bărbați – foarte rar femei – care făceau gesturi intolerabile, împinși de obsesiile lor nevrotice. Nu aparțineau sistemului binar în care binele și răul se înfruntă, ci universului populat și de oameni care trebuie să-și controleze de zece ori ușile sau care nu pot adormi până când bucătăria nu e curată lună. Criminalii în serie nu sunt înfiorători în sine. Înfiorător este să-ți dai seama că aparțin rasei

umane în ciuda faptului că simt altceva decât semenii lor.

Zandt cunoştea factorii care puteau produce un ucigaş în serie. O mamă violentă şi autoritară, un tată rău şi slab. Experienţe sexuale timpurii şi conflictuale, mai ales cu părinţi, fraţi, surori sau animale. Cetăţenie americană, rusă ori germană – ţări care produc criminali în serie în proporţii anormale faţă de populaţia lor. Contactul cu cadavre la o vârstă fragedă. Leziuni la nivelul capului sau otrăvire cu metale grele în copilărie. Un eveniment declanşator care transformă potenţialul în faptă. Nu erau condiţii necesare sau suficiente, ci doar aspectele unui sindrom care uneori pregătea un teren îndeajuns de fertil pentru comportamentele deviante: un individ anxios, nevrotic şi violent care nu reuşeşte să trăiască aşa cum trăiesc ceilalţi. Umbra de pe străzile noastre. Omul negru.

Văzuse destui. Nu voia să mai ştie nimic. În sinea lui se referea întotdeauna la Agentul de Casting doar aşa: Agentul de Casting. Îi era destul de greu să nu-i pronunţe numele adevărat şi să-i atribuie irealitatea de desen animat pe care ucigaşul o transferase în mod evident asupra victimelor sale. Dacă nu fusese în stare să le confere celor şase băieţi demnitatea individualităţii, Zandt era convins că măcar atât putea face: să se asigure că Agentul de Casting împărtăşea aceeaşi soartă.

Între timp, lucra la obişnuitele crime comise din cauza drogurilor, pasiunii şi banilor. Mergea să bea un pahar cu colegii, o asculta pe Nina când îi povestea despre încercările ei de a stabili o legătură între Josie

Ferris, Elyse LeBlanc şi Annette Mattison. Lua masa cu soția lui, o ducea cu maşina pe fiica lui unde era nevoie, mergea la sala de sport.

În 15 mai 1999, Karen Zandt a ieşit de la şcoală şi nu s-a mai întors acasă.

La început, părinții ei au crezut că era o alarmă falsă. Apoi s-au pregătit pentru ce era mai rău. După o săptămână, au primit un pulover.

Zandt a chemat-o pe Nina, care a venit într-un suflet, însoțită de doi colegi. Pachetul a fost desfăcut. De data asta pe pulover nu era brodat niciun nume şi nici măcar nu era puloverul lui Karen. Al ei era de culoarea piersicii; cel din colet era negru.

Era însoțit de un bilet scris în Courier şi scos la o imprimantă laser pe un tip de hârtie folosit în birourile şi casele din toată țara.

Dle Zandt,

O „livrare”. Va trebui să aştepți restul.
Am văzut suferința ta şi osteneala mâinilor tale, şi am rostit judecata.

Omul Drept

O lună mai târziu, cadavrul lui Annette Mattison a fost găsit într-un canion din Hollywood Hills. În aceeaşi stare ca Elyse LeBlanc şi la fel de lipsit de urme. Nu a mai fost răpită nicio fată, cel puțin niciuna a cărei dispariție să fi fost apoi marcată prin trimiterea unui obiect vestimentar.

Nu a mai fost găsit niciun cadavru.

•

După două ore, Promenade era aproape pustie. Barnes & Noble şi Starbucks închiseseră. Din când în când, oamenii îşi târau picioarele prin faţa băncii, mai mult beţivi în drum spre Palisades, trăgându-şi cărucioarele mici în care-şi păstrau lucrurile. Toţi vedeau un bărbat aşezat pe o bancă, cu braţele atârnând pe lângă corp, uitându-se fix în lungul străzii. Niciunul nu s-a oprit să-i ceară bani.

În cele din urmă, Zandt se ridică şi aruncă la gunoi paharul gol. Îşi aminti abia acum că trebuia să intre în librărie şi să stabilească punctele cele mai potrivite din care Omul Drept ar fi putut s-o urmărească pe Sarah Becker. Chiar dacă nu existau dovezi materiale în sprijinul acestei teorii, Zandt credea că el îşi studia atent victimele înainte să acţioneze. Unii n-o făceau; majoritatea, da. Poate Karen fusese un caz special; poate că Omul Drept voia să scoată ceva în evidenţă. Zandt se îndoia de asta. Fetele erau prea asemănătoare, dispariţiile, regizate prea impecabil.

Barnes & Noble putea să aştepte, probabil pentru totdeauna. Se lăsase convins de Nina să se întoarcă. Şocul informaţiilor pe care le primise îi fusese de ajutor. Dorea totodată să creadă că acum va fi altfel, că va fi în stare să facă mai mult decât să alerge prin oraş în jurul cozii, urlând în noapte, fără să-l găsească vreodată pe omul care-i luase fiica. Pe cel care-i luase viaţa în mâinile sale turbate şi-o strivise. În seara asta, nu mai era convins.

Se întoarse pe jos la The Fountain şi, pe drum, cumpără ceva de mâncare. În holul blocului nu era nimeni, nici măcar la recepție. Nu se auzea muzică, iar şansele ca acolo să mai locuiască cineva în afară de el i se păreau minime. Liftul urcă încet şi sacadat, vrând parcă să-i spună că era o sarcină dificilă.

Aşteptând să fiarbă apa, rămase în picioare şi se uită la televizor, unde CNN făcea tot posibilul să reducă lumea şi toată complexitatea ei la câteva fraze de efect pe care un om de afaceri le-ar fi putut repeta papagaliceşte în timpul prânzului. După câteva minute, pe ecran apăru o ştire de ultimă oră. Dimineața târziu, un bărbat de vârstă mijlocie, înarmat cu o carabină, străbătuse strada principală a unui orăşel din Anglia. Omorâse opt adulți şi rănise alți paisprezece.

Nimeni nu ştia de ce.

9

Stăteam în maşina mea, pe scaunul din dreapta, cu portiera deschisă. Trecuse puțin de opt dimineața. Țineam o cafea cu lapte într-o mână şi-o țigară în cealaltă. Aveam ochii larg deschişi şi uscați şi regretam deja că aprinsesem țigara. Mă lăsasem. Am fumat mult, vreme îndelungată. Apoi m-am lăsat. Îmi închipuiam că-mi face rău. Dar, în cursul nopții, pe care o petrecusem conducând încet şi fără țintă pe drumuri neluminate, de parcă încercam să găsesc ieşirea dintr-un labirint de tuneluri nesfârşit, ajunsesem să cred că fumatul era singurul lucru care putea să-mi fie de ajutor. Când ai fost fumător, sunt situații în care simți că-ți lipseşte ceva dacă nu ai între degete un tubuşor

cu iarbă incandescentă. Fără o țigară, n-ai prieteni, n-ai idei şi eşti singur.

Parcasem pe strada principală din Red Lodge, un orăşel cam la două sute de kilometri sud-est de Dyersburg. Şedeam în maşină pentru că magazinul din care-mi cumpărasem cafeaua – un local mic şi strălucitor al cărui personal – care purta şorțuri şi zâmbete discrete cu gropițe în obraji – era ferm pe poziție împotriva artei tutunului. În ziua de azi, calitatea cafelei care se vinde în localuri e invers proporțională cu probabilitatea de a ți se permite să fumezi o țigară în timp ce-o bei. Dacă era extrem de bună, aveau atârnate pe pereți capetele împăiate ale fumătorilor. Pentru că nu mă simțeam în toane bune, luasem cafeaua cu mine şi mă instalasem în maşină să observ cum, dincolo de parbriz, Red Lodge se trezea treptat la viață. Oamenii umblau de colo-colo, deschideau magazinaşe care vindeau fleacurile pe care le cumperi drept dovadă că ai fost în concediu. Nişte indivizi sosiseră cărând câteva cutii cu vopsea şi începuseră să facă o casă de vizavi să arate mai prezentabilă. Apăruseră şi câțiva turişti, atât de încotoşmănați în echipament de schi, încât erau aproape sferici.

Am ajuns la jumătatea celei de-a doua țigări, m-am cutremurat şi-am aruncat-o afară. Nu-mi era de ajutor. Era doar un motiv în plus să mă simt vinovat. Conştient că voința mea e la fel de slabă ca lumina unei stele îndepărtate într-o noapte noroasă, am înşfăcat pachetul de pe bord şi l-am aruncat spre tomberonul de gunoi fixat cu şuruburi pe un stâlp din apropiere şi

decorat cu sloganuri de un simț civic înălțător. Pachetul a ajuns înăuntru fără ca măcar să atingă marginea. Nu era nimeni de față să vadă asta. Niciodată nu e. Probabil că e ciudat să fii jucător profesionist de baschet. O mulțime de oameni sunt prezenți când dai coş.

•

Nu renunțasem la camera de la hotel. Luasem doar caseta din aparat şi plecasem. Probabil că aveam de gând să merg la bar, dar de data asta până şi firavul meu simț al măsurii considerase că ar fi fost o reacție nepotrivită. În schimb, m-am trezit că mă duc la maşină, mă urc în ea şi demarez. Am condus încet prin Dyersburg, trecând de două ori pe lângă locul unde maşina părinților mei fusese făcută praf. Caseta stătea lângă mine, pe scaunul pasagerului. Când am intrat a doua oară în intersecție, m-am uitat la ea de parcă m-ar fi putut ajuta cine ştie cum. Nu m-a ajutat; m-a făcut doar să mă cutremur, un fior scurt şi rece, imperceptibil pentru oricine altcineva.

După o vreme, am atins viteza de evadare şi-am ieşit din oraş. Nu urmăream traseul pe hartă, mergeam pur şi simplu unde mă duceau drumurile şi o luam la stânga sau la dreapta atunci când îmi trecea prin minte s-o fac.

Într-un târziu, când cerul începea să se lumineze, am ajuns la Interstatala 90. Mi-am dat seama că am nevoie de cafea sau alt stimulent şi am cotit pe drumul care m-a adus în Red Lodge cam la ora când lucrurile începeau să se însuflețească.

Mă simțeam pustiu şi ameţit. Mi se făcuse şi foame, poate, deşi era greu de spus. Mintea îmi era epuizată, ca şi când s-ar fi zbătut prea mult timp într-o viteză greşită.

Nu aveam niciun dubiu că în ultimele două episoade de pe casetă erau chiar părinții mei. Nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc că tata era cel care ținea aparatul de filmat în prima parte, cea mai recentă. Cele trei episoade, luate individual sau împreună, fuseseră evident gândite pentru a-mi transmite un mesaj. Altfel, de ce le-ar fi inclus în film? Îmi venea greu să mă gândesc la ultima scenă, cea în care, după toate aparențele, un copil fusese abandonat pe o stradă dintr-un oraş. Prima mea senzație, copleşitoare, aceea că pruncul era fratele meu geamăn niciodată cunoscut, încă rezista puternic pe poziție. Totul, de la limbajul corporal al mamei până la cum erau îmbrăcați lăsa să se înțeleagă asta. Fie copilul era fratele meu geamăn, fie voiau să mă facă să cred că este. Ultima ipoteză mi se părea ridicolă. Eram oare gata să cred că aveam cândva o soră sau un frate şi că el sau ea fusese abandonat(ă) undeva? Că noi, întreaga familie, plecaserăm departe de casă – un amănunt care, credeam eu, era evidențiat în mod deliberat prin intermediul scenei de călătorie cu trenul de la începutul episodului – şi abandonaserăm un copil undeva? Şi că tata filmase totul? Nu exista decât o singură explicație pentru aşa ceva: conştiința faptului că, într-o bună zi, şi-ar dori ca eu să aflu ce se întâmplase şi certitudinea că doar un film m-ar putea convinge. În timpul nopții revăzusem în minte episodul acela şi încercasem să-l interpretez altfel. N-am reuşit

şi, într-un târziu, cel mai tare m-a izbit caracterul pragmatic al întâmplării. Căutaseră locul potrivit pentru a abandona copilul şi, după ce-l refuzaseră pe primul, merseseră mai departe pe stradă. Aleseseră altul care părea bine populat, unde magazinele, localurile şi apartamentele de vizavi îţi dădeau motive să crezi că un copil nu putea rămâne mult timp neobservat. Într-un anumit fel, în loc să îmbunătăţească situaţia, acest aspect o agrava. Totul părea şi mai studiat, şi mai premeditat, şi mai real. Nu-l omorâseră, ci pur şi simplu se lepădaseră de el. Plănuiseră cum s-o facă, apoi trecuseră la fapte.

Episodul de la mijloc era mai puţin ieşit din comun. Odată ce treceai de bizareria faptului că reprezenta o scurtă intruziune în trecutul unor persoane pe care – acum îmi dădeam seama – nu le înţelesesem niciodată cu adevărat, în mare parte imortaliza o simplă seară mondenă. Nu recunoscusem niciun alt personaj din film, dar nu eram surprins. Când îmbătrâneşti, cercul tău de prieteni se schimbă. Te schimbi şi tu, te muţi în altă casă. Oamenii care odată păreau indispensabili devin treptat mai puţin importanţi, apoi doar nume pe lista urărilor de Crăciun pe care le expediezi prin poştă. În cele din urmă, vine şi ziua când îţi dai seama cu iritare că de mai bine de zece ani nu l-ai mai văzut pe unul sau pe altul, şi-atunci ilustratele cu urări se opresc, iar prietenia se rupe – mai puţin în amintire, în câteva expresii goale şi într-o mână de experienţe trăite împreună şi în parte uitate. Rămâne latentă până în ultimele clipe, când îţi doreşti să fi păstrat legătura – dacă nu pentru altceva, măcar pentru a auzi vocea

cuiva care te cunoştea în tinereţe, care ştie că starea ta tristă, cu un picior în groapă, nu e decât o glumă de dată recentă, nu ceva care te-a caracterizat mereu.

Cel mai şocant aspect era felul în care se adresaseră aparatului de filmat. Cuvintele pe care le rostiseră. Ca şi când ar fi ştiut că într-o bună zi voi vedea înregistrarea. Dacă aş fi fost în locul lor, m-aş fi străduit să vorbesc pe un ton mai vesel. „Bună, fiule, ce mai faci? Îți transmitem iubirea noastră din cutare moment din trecut." Mama nu vorbise deloc aşa. Părea tristă, resemnată. Ultima frază rostită de tata îmi răsuna cel mai puternic în minte: „Mă întreb ce s-a ales de tine". Cum poți să spui aşa ceva când persoana căreia i te adresezi nu are decât cinci sau şase ani şi în momentul acela doarme chiar în camera în care te afli? Atitudinea lui părea să aibă o oarecare legătură cu lichidarea UnRealty: neîncredere profundă în cineva care era propriul său fiu. Nu sunt mândru de viața mea, dar indiferent ce s-a ales sau nu de mine încă n-am abandonat un copil pe stradă, pe deasupra filmând întâmplarea pentru posteritate.

Nu-mi aminteam ca tata să fi avut sau să fi folosit vreodată o cameră de luat vederi. Eram sigur că nu mai văzusem filme asemănătoare. De ce să te oboseşti să-ți filmezi familia dacă n-ai de gând să stai cu ceilalți într-o seară şi să urmăreşti pelicula, să râzi de frizuri şi de haine şi să observi cât de mult au crescut ori s-au îngrăşat toți? Dacă îi plăcea cândva să filmeze asemenea scene, de ce renunțase? Unde erau casetele?

Rămânea deci prima porțiune, cea filmată pe bandă de 8mm, mult mai recentă. Prin durata lui redusă şi

lipsa lui de sens, era episodul care părea să conțină cheia. Când tata montase aceste mici evenimente deconcertante, plasase la început o secvență banală cu un motiv precis. Spusese ceva la sfârşit, fraza aceea scurtă pe care o acoperise vântul. Trebuia să aflu ce spusese. Poate că aşa reuşeam să înțeleg şi scopul casetei. Poate că nu. Dar atunci măcar aş fi avut toate dovezile.

Am închis portiera şi-am scos telefonul. Aveam nevoie de ajutor, aşa că l-am sunat pe Bobby.

•

Cinci ore mai târziu, eram înapoi la hotel. Între timp, mă dusesem la Billings, una dintre puținele tentative ale statului Montana de a produce un oraş de dimensiuni decente. Conform cu sfaturile primite şi contrar aşteptărilor mele, se dovedise că avea un centru de copiere unde am reuşit să obțin ce-mi trebuia. Prin urmare, am plecat de-acolo cu un DVD nou în buzunar.

În timp ce traversam holul hotelului, mi-am amintit că după înmormântare făcusem o rezervare doar pentru două zile şi am trecut pe la recepție să-mi prelungesc şederea. Fata a dat din cap absentă, fără să-şi ia privirea de la televizorul fixat pe un canal de ştiri internaționale. Prezentatorul relua puținele informații disponibile deocamdată în privința masacrului din Anglia, despre care aflasem şi eu de la radio când ieşeam din Billings. Nu părea să fi survenit ceva nou. Omul repeta iar şi iar aceleaşi lucruri, ca într-un ritual, umflându-le până la dimensiunea unui mit. Asasinul se baricadase undeva vreo două ore, apoi îşi trăsese un glonț în cap. Probabil că în clipa aceea polițiştii îi

întorceau casa pe dos, încercând să găsească o explicație, cineva sau ceva pe care să dea vina.

— Îngrozitor, am spus, mai mult ca să verific dacă reținusem într-adevăr atenția recepționerei. Panoul cu informații pentru clienți spunea că hotelul urma să găzduiască în restul săptămânii o serie de întruniri corporatiste de brainstorming şi meditații profunde, şi nu voiam să mă trezesc brusc fără cameră.

Fata nu mi-a răspuns imediat. Eram pe punctul să mai fac o încercare, când am observat că plângea. Avea ochii umezi şi o lacrimă i se scurgea aproape invizibilă pe obraz.

— Ți-e rău? am întrebat, surprins.

A întors capul spre mine ca prin vis şi a dat încet din cap.

— Încă două zile. Camera 304. Mulțumesc, domnule.

— Perfect. Te simți bine?

Şi-a şters repede obrazul cu dosul palmei.

— O, da, zise ea. Doar că e trist.

Apoi continuă să se uite la televizor.

În timp ce stăteam în lift şi aşteptam să se închidă uşile, m-am tot uitat la ea. Foaierul era pustiu. Se uita țintă la ecran, nemişcată, ca şi când s-ar fi uitat pe o fereastră. Nici pierderea unei rude n-ar fi putut s-o implice mai mult în evenimentul acela care se petrecuse la mii de kilometri distanță, într-o țară pe care probabil nici n-o văzuse vreodată. Mi-aş dori să spun că întâmplarea trezise în mine acelaşi nivel de empatie irațională, dar nu era aşa. Nu că nu m-ar fi interesat, dar, în primul rând, nu reuşeam să-mi ridic senzațiile de la nivelul intelectual la cel emoțional. Nu era ca în

cazul World Trade Center, ceva abject şi uluitor care se petrecuse între graniţele ţării noastre, afectând oameni care în copilărie puseseră deoparte în purceluşi-puşculiţă monede din aceeaşi valută. Ştiam, la nivel raţional, că asta n-ar fi trebuit să aibă importanţă, dar uite că avea.

Când am ajuns în cameră, am luat laptopul din dulap, l-am aşezat pe masă şi l-am deschis. Cât am aşteptat, am scos şi DVD-ul din buzunar. Caseta tatei era ascunsă în maşina pe care o închiriasem, în spaţiul pentru roata de rezervă. Pe disc aveam versiunea ei digitalizată. După ce PowerBook-ul şi-a încheiat rutina de trezire – un duş, o cană cu cafea, o lectură în diagonală a ziarului şi orice altă activitate blestemată îţi ia tot atâta timp am introdus discul în fanta laterală. Pe desktop a apărut iconul unui disc. Imaginea video fusese salvată sub forma a patru fişiere MPEG foarte mari. Mi-ar fi luat prea mult să le digitalizez la rezoluţie maximă şi să înghesui totul pe-un singur disc, aşa că, în timp ce stăteam la una dintre staţiile de lucru în centrul de copiere din Billings fără să mi se uite cineva peste umăr, am digitalizat la rezoluţie maximă prima şi ultima secţiune împreună cu secvenţa din secţiunea de mijloc filmată în casa părinţilor mei. Am copiat episodul lung din bar la o definiţie inferioară. Şi aşa a durat destul de mult. Rezultatul abia încăpuse pe discul de optsprezece giga.

Prima dată am încercat să folosesc Agentul de Casting, un vechi program Shareware de editare care-i plin de bug-uri ca naiba, dar care te ajută uneori să faci lucruri de care alte softuri nu sunt în stare. Programul

s-a blocat atât de zdravăn, încât a trebuit să resetez calculatorul. Atunci m-am întors la programele standard şi am reuşit să văd imaginile pe monitor.

Am sărit repede înainte până la sfârşitul primului episod, cel filmat în munţi, şi am făcut un decupaj cu ultimele zece secunde. Am salvat porţiunea pe hard. Apoi am folosit MPEGSplit ca să elimin partea video a fişierului, păstrând doar sunetul. Ştiam ce arătau imaginile: un grup de oameni în haine negre stând pe zăpadă. Ce voiam eu era să ştiu ce spusese cameramanul.

Am salvat fişierul, am ieşit din playerul video şi-am lansat o serie de aplicaţii pentru procesarea sunetului – SoundStage, SPXlab, AudioMelt Pro. În următoarea jumătate de oră, m-am jucat cu fragmentul acela şi am încercat diferite filtre ca să văd ce obţin. Ridicarea amplitudinii l-a făcut doar să se audă mai distorsionat, dar mai tare; uniformizarea unităţilor sonore şi reducerea zgomotului de fond l-au făcut mai confuz. Am reuşit să pricep doar că erau două sau trei cuvinte.

Atunci am început să lucrez serios şi am luat alt segment audio din porţiunea înregistrată chiar înaintea dialogului. Am analizat frecvenţa vântului din fundal, apoi am pregătit un filtru de bandă. L-am aplicat celorlalte secţiuni ale înregistrării şi au început să se audă mai clar. Încă vreo câteva reglaje fine şi zgomotele s-au închegat treptat în cuvinte. *Umili*? *O oaie*? După ce am făcut tot posibilul, am scos o pereche de căşti din geanta calculatorului şi mi le-am pus pe urechi. Am fixat playerul pe *repeat* şi-am închis ochii.

Şi, după aproximativ patruzeci de repetări, am priceput.

Oamenii de paie.

Am oprit înregistrarea; mi-am dat jos căştile. Eram aproape sigur că asta spusese: „Oamenii de paie”. Problema era că nu avea sens. Părea numele unei trupe de *indie* rock – dar mă îndoiam că oamenii de pe casetă îşi câştigau pâinea de pe urma unor mieunături produse cu bugete mici. Membrii unei formaţii muzicale nu trăiesc împreună în staţiuni de schi. Îşi construiesc vile în fals stil Tudor la antipozii planetei şi se întâlnesc doar când sunt plătiţi. Nu reuşisem decât să mai adaug un element inexplicabil celor înregistrate pe bandă. Am urmărit din nou imaginile, folosind DVD-ul, în speranţa că formatul diferit m-ar putea ajuta să observ un detaliu nou. Nu mi-a atras atenţia nimic.

Am rămas aşa o vreme, privind în gol şi simţind cum noaptea se încolăcea în jurul meu. Din când în când, cineva trecea pe coridor, iar de-afară se auzeau huruitul vreunei maşini şi frânturi din conversaţiile îndepărtate ale unor oameni pe care nu-i cunoşteam şi nu aveam să-i cunosc vreodată. Nici ele nu aveau semnificaţie.

•

Puţin după ora şase, a sunat mobilul şi m-a smuls dintr-un somn agitat. Am răspuns uşor derutat.

— Sal’tare, zise o voce. În fundal se auzeau alte voci şi muzică în surdină. Ward, sunt Bobby.

— Omul meu, am zis, frecându-mă la ochi. Mersi pentru pont. Locul ăla din Billings a fost numai bun.

— Ca lumea, făcu el, dar nu de asta te sun. Sunt într-un loc de rahat care cred că se numeşte Sacagawea. Un fel de bar, mai mult sau mai puțin. Pe strada principală. Cu-o firmă a naibii de mare.

Cât ai zice peşte, eram treaz.

— Eşti în Dyersburg?

— Sigur că da. Am venit cu avionul.

— De ce naiba ai făcut asta?

— Păi, după ce m-ai sunat, m-am simțit cam plictisit. Am băgat la cap ceva din ce mi-ai zis şi-am scormonit puțin.

— În ce-ai scormonit?

— În nişte treburi. Ward, mişcă-ți curu' aici. Cât te-aştept, îmi iau o bere. Am să-ți spun ceva, amice, şi nu vreau s-o fac la telefon.

— De ce?

Îmi strângeam deja computerul.

— Pentru că o să te dea peste cap.

10

Sacagawea e un motel mare pe strada principală. Are o firmă enormă şi multicoloră cu neon care se vede de la un kilometru în ambele sensuri şi care-i atrage pe neştiutori ca un magnet. Odată, prima oară când venisem în vizită la ai mei, rămăsesem acolo aproximativ zece minute. Camera pe care o primisem părea un muzeu al designului economicos al anilor '60, cu covoare având aspectul şi mirosul câinilor neîngrijiți. La început mi s-a părut fantastic, până când m-am uitat mai atent şi mi-am dat seama că pur şi simplu nu mai fusese redecorată cam de când mă născusem eu.

Când am descoperit că nu aveau nici măcar room-service, am plecat dracului de-acolo. N-aş sta niciodată într-un hotel care nu are room-service. Pur şi simplu n-aş tolera asta.

Recepția era mică şi umedă şi mirosea puternic a clor, probabil din cauza piscinei minuscule din camera alăturată. Bătrânul scofâlcit din spatele biroului m-a trimis la etaj fără să scoată o vorbă, dar cu o privire curioasă. Când am ajuns la bar, am înțeles de ce. Era un tablou cu natură moartă. În mijloc se afla o insulă unde erai servit, lângă ea o chelneriță singură-cuc şi, lateral, un şir de jocuri mecanice antice în care persoane la fel de antice introduceau placid monedă după monedă. Specia noastră ştie într-adevăr cum să se bucure de viață. Prin şirul lung de ferestre mari dispuse pe peretele din față aveai vedere spre parcare şi spre râuşorul de maşini care se scurgea fără grabă de-a lungul străzii. Prin sală erau risipite câteva perechi care discutau cu voce tare, în speranța că asta ar fi putut însufleți cât de cât atmosfera. Încercarea lor nu dădea roade.

Robert Nygard, zis Bobby, şedea la o masă de lângă fereastră.

Primul lucru pe care mi l-a spus a fost:

— Ce curu' meu mai e şi rahatul ăsta de Sacagawea?

M-am aşezat în fața lui.

— Sacagawea o chema pe fetişcana indiană care-şi făcea veacul cu Lewis şi Clark. Îi ajuta să încheie afaceri cu localnicii, să nu fie scalpați şi altele de felul ăsta. Expediția a trecut nu departe de-aici, în drum spre Munții Bitterroot.

— Mulțumesc, dom' profesor. Dar ai voie să zici „fetişcană" în ziua de azi? Nu-i cam sexist sau mai ştiu eu cum?

— Poate, am recunoscut. Dar ştii ce? Mă doare-n cot. În orice caz, e mai bine decât *squaw*[8].

— Oare? Poate că nu-i. Poate că-i la fel ca „negrotei". Asumat ca simbol al mândriei. Asimilarea cuvintelor opresorului.

— Fie cum o fi, Bobby. Mă bucur să te văd.

Îmi făcu cu ochiul şi am ciocnit. Bobby arăta cam ca întotdeauna, deşi nu-l mai întâlnisem în carne şi oase de vreo doi ani. Puțin mai scund decât mine, puțin mai lat în umeri. Tuns scurt, cu o față care părea mereu îmbujorată şi, în general, cu aerul unui bărbat în fața căruia puteai roti o bâtă de baseball fără să-l deranjeze prea mult. Fusese în armată şi, uneori, parcă mai era – însă nu genul de armată pe care-l vezi la ştiri.

După ce am băut o gură, Bobby a pus paharul pe masă şi s-a uitat în jur.

— E ca un closet, aş zice.

— Atunci, de ce ai venit aici?

— Are-o firmă mare cât o zi de post. M-a prins cu raza ei tractoare. De ce? E vreun hotel mai bun în oraş?

— Nu, voiam să spun de ce-ai venit în Dyersburg?

— Ajung şi la asta. Până una-alta, ce mai faci? Îmi pare rău de babacii tăi, amice.

Brusc, poate pentru că în fața mea stătea un om pe care-l consideram prieten, moartea părinților mei m-a

---

[8] Termen depreciativ folosit pentru femeile amerindiene, mai ales pentru soții. (N. tr.).

lovit din nou. M-a lovit zdravăn şi pe neaşteptate, aşa cum ştiam că se va întâmpla din când în când tot restul vieţii mele, indiferent ce făcuseră ei. Am dat să spun ceva, dar n-am mai spus. Eram pur şi simplu prea obosit şi tulburat şi trist. Bobby şi-a ciocnit paharul de al meu şi-am băut amândoi. A lăsat liniştea să se aştearnă o vreme, apoi a schimbat subiectul.

— Aşadar. Ce-ai mai făcut? Nu mi-ai spus încă.

— Nu cine ştie ce, am răspuns.

El ridică o sprânceană.

— Nu cine ştie ce în sensul „Nu mă-ntreba”?

— Nu. Doar că nu-i nimic care să merite pomenit. Ar mai fi poate o slujbă sau două pe care nu le-am încercat încă, dar mă îndoiesc că sunt altfel decât celelalte. Mi se pare că o să mă holbez veşnic pe geam, iar patronii încă nu pricep ce rol fundamental are asta în economia modernă.

— Timiditate şi miopie comercială, zise el, cerând încă două beri. Mereu acelaşi rahat.

După ce chelneriţa, tânără şi cu un aer deprimant, ne-a adus băuturile, am mai pălăvrăgit o vreme. Una dintre slujbele despre care-am amintit fusese la CIA, şi mai puţin fascinantă decât ar părea la prima vedere. Am lucrat pentru ei şapte ani, prilej cu care l-am cunoscut pe Bobby. Ne-am înţeles imediat, în pofida faptului că el se afla în prima linie, în vreme ce eu eram mai degrabă un simplu funcţionar de birou. Am încetat să mai lucrez pentru Agenţie când, în urmă cu câţiva ani, au introdus testele anuale cu detectorul de minciuni. Mulţi şi-au dat demisia atunci, indignaţi de acest semn de neîncredere implicită după ce-şi

riscaseră viața pentru țara lor. În ceea ce mă privește, am plecat pentru că făcusem niște chestii. Nimic îngrozitor, trebuie să adaug. Doar genul acela de lucruri pentru care te aruncă după gratii. Poate că CIA nu e cea mai onestă dintre organizații, dar preferă ca majoritatea angajaților ei să evite pe cât posibil să comită infracțiuni adevărate. Eu mă folosisem de câteva cunoștințe pentru a câștiga niște parale, pentru a stoarce câțiva gologani prin fisurile sistemului. Atâta tot. Nimic ieșit din comun. Sincer să fiu, n-am făcut niciodată ceva într-adevăr ieșit din comun.

Chiar dacă acum locuia în Arizona, Bobby încă mai lucra ocazional pentru Companie și păstra legătura cu câțiva prieteni comuni. Doi dintre ei se ocupau acum de infiltrarea unor agenți în milițiile de extremă-dreapta și, auzind asta, am fost încă o dată bucuros că plecasem. Nu e genul de muncă în care ai vrea să fii amestecat. Nu dacă ții la viață. Unul dintre indivizii ăștia, un nebun slăbănog pe nume Johnny Claire, trăia acum cu unul dintre grupuri, o adunătură de fanatici ai armelor de foc, cu grave probleme de socializare, refugiați într-o pădure din Oklahoma. Mai bine el decât eu, chiar dacă Johnny era suficient de ciudat încât să rămână ferm pe poziție în orice tovărășie.

— Bine, zise Bobby, odată înarmat cu altă bere, acum vrei să-mi explici ce cauți aici la mama naibii și cum ai simțit brusc nevoia să digitalizezi câteva înregistrări de amator?

— Poate, am spus, constatând că mă interoga fără să-mi dezvăluie ce avea în gând. Un truc al meseriei, acum evident devenit un obicei. Când ne-am cunoscut,

îşi petrecea mult timp în sălile de interogatoriu în compania unor cetăţeni din Orientul Mijlociu. Până la urmă, toţi îşi dădeau drumul la gură. De la acea primă sarcină de serviciu trecuse la supraveghere, apoi se specializase în analiza de imagini.

— Nu categoric. Şi *în mod sigur* nu până nu-mi spui de ce-ai sărit într-un avion şi ai zburat cale de trei state să-mi faci cinste cu o bere.

— Bine, cedă el. Bine. Mai întâi, dă-mi voie să te-ntreb ceva. Unde te-ai născut?

— Bobby...

— Spune-mi şi gata, Ward.

— Ştii unde m-am născut. Spitalul Districtual, Hunter's Rock, California.

Am pronunţat numele locului la fel de uşor cum aş fi rostit propriul meu nume. E unul dintre primele lucruri pe care le înveţi.

— Exact. Îmi amintesc că mi-ai spus. Te-ai înfuriat până la cer şi-napoi că nimeni nu mai pune apostroful la „Hunter's".

— Mă scoate din pepeni.

— Aşa-i. E strigător la cer. Bun... Când am discutat azi la telefon, mi-ai vorbit despre părinţii tăi şi-ai spus ceva despre înregistrare, cum că ar avea legătură cu copilăria ta. După ce-am încheiat conversaţia, am rămas acolo singur-singurel şi n-aveam nimic de făcut. Eram înconjurat de computere, navigasem în reţea de nu mai puteam şi-mi făcusem deja laba zilnică.

— Frumoasă imagine, am zis. Sper că asta nu s-a întâmplat în timp ce vorbeai cu mine la telefon.

— Sperimata, zise el cu un zâmbet slab şi insinuant. Aşa că mi-am zis: ce mama mă-sii, poate scotocesc puţin prin viaţa lui Ward.

M-am uitat ţintă la el şi, chiar dacă ştiam că-mi era prieten şi că totul era în ordine, tot aveam impresia că-şi băgase nasul unde nu-i fierbea oala.

— Ştiu, ştiu, sări el, ridicând împăciuitor o mână. Eram plictisit, ce pot să-ţi spun? Îmi pare rău. În orice caz, am pus computerele la muncă şi-am aruncat un ochi la nişte bănci de date. Trebuie să-ţi zic imediat că n-am găsit nimic despre care să nu fi ştiut deja. Interogat în trecut despre unele chestii, bla-bla, eliberat în lipsă de dovezi. Plus un martor care s-a retras. Reţinere pentru trafic de droguri în 1985, în Big Apple, şi renunţarea la acuzaţii când a fost de acord să ofere informaţii despre un anumit grup de studenţi de la Columbia.

— Erau nişte cretini, m-am apărat eu. Cretini rasişti. Pe deasupra, unul dintre ei i-o trăgea prietenei mele.

— Haide, amice. Mi-ai povestit deja asta şi, în orice caz, nu-mi pasă nici cât o ceapă degerată. Dacă n-ai fi făcut-o, n-ai fi ajuns în Agenţie şi eu nu te-aş fi cunoscut, lucru pe care l-aş trece pe lista neagră. Cum am spus, fie nu-i nimic în dosare despre care eu să nu ştiu, fie e ceva, dar ascuns bine. Foarte bine. Lucru pe care mi-ar cam plăcea să-l aflu, aşa, doar de curiozitate.

— Nu-ţi spun, am zis. Un om trebuie să aibă câteva secrete.

— Bine, Ward, tu le ai. Măcar meritul ăsta ţi-l recunosc.

— Adică?

— După o oră sau aşa ceva, eram cam nervos că nu dezgropasem nimic, aşa că am început să verific datele despre Hunter's Rock – şi observă c-am pronunţat cu apostrof. Am aflat numele străzii unde-a fost casa părinţilor tăi, plus data la care s-au stabilit acolo şi cea la care s-au mutat. Nouă iulie 1954, care cred că era o vineri. Şi-au plătit impozitele şi şi-au văzut de viaţă. Taică-tu îşi lua salariul de la Golson Realty, maică-ta lucra cu jumătate de normă într-un magazin. După zece ani şi-un pic, te-ai născut tu.

— Chiar aşa, am zis, întrebându-mă unde duceau toate astea.

Bobby clătină din cap.

— Ba nu. Spitalul Districtual din Hunter's Rock n-are niciun act din care să reiasă că la data respectivă s-ar fi născut acolo un anume Ward Hopkins.

Mi se păru că lumea făcuse un mic pas lateral.

— Poftim?

— Un asemenea act nu există nici la Spitalul General din Bonville sau la James B. Nolan, ori la oricare alt spital pe-o rază de patru sute de kilometri.

— Nici n-are cum să existe. M-am născut la Districtual, în Hunter's.

Bobby clătină iar din cap, cu fermitate.

— Ba nu, nici gând.

— Eşti *sigur*?

— Nu numai că-s sigur, dar am verificat şi cu cinci ani înainte şi după, doar în eventualitatea că tu, din cine ştie ce motiv, ai fi minţit în privinţa vârstei, din orgoliu sau pentru că habar n-ai de aritmetică. Niciun

Ward Hopkins. Niciun Hopkins cu oricare alt prenume. Nu ştiu unde te-ai născut, prietene, dar e-al naibii de sigur că n-a fost în Hunter's Rock sau prin împrejurimi.

Am deschis gura. Am închis-o la loc.

— Poate că nu-i mare scofală, zise el, apoi se uită la mine cu viclenie. Dar asta are vreo legătură cu nevoile tale de digitalizare?

•

— Pune-o înc-o dată, zise.

— Sincer, nu cred că mai suport, Bobby.

Şi-a ridicat privirea. Stătea aplecat deasupra laptopului meu, pe unul dintre cele două scaune din dotarea camerei de hotel. Tocmai îi arătasem fişierele MPEG şi credeam cu toată convingerea că le văzusem de prea multe ori pentru o singură zi. Poate pentru toată viaţa.

— Crede-mă. Ce vezi prima dată aşa rămâne.

— Bine. Atunci, pune-mi fişierul audio.

Am întins mâna, am găsit fişierul şi-am dat dublu clic pe el.

Ascultă de câteva ori versiunea filtrată, după care o opri singur. Clătină din cap.

— Pare într-adevăr să zică „Oameni de paie". Şi chiar n-ai idee ce-ar putea însemna?

— Doar în sensul de „momâie", ceea ce nu pare să ducă nicăieri. Tu?

S-a întins după pahar. În momentul acela, eram în posesia unei sticle de Jack Daniel's pe jumătate goale.

— Singura chestie care-mi vine în minte e comerţul cu paie.

Am dat din cap, mă gândisem şi eu la asta. Se referea la metoda folosită de cei care nu pot cumpăra arme – din motive de vârstă, din cauza unor condamnări şi aşa mai departe – pentru a pune mâna pe ele. Tot ce trebuie să faci e să te duci la magazinul de arme cu un prieten care îndeplineşte condiţiile necesare. Găseşti ceea ţi trebuie, negociezi cu vânzătorul. Când vine momentul să plăteşti, prietenul tău – „cumpărătorul de paie" – este cel care scoate de fapt banii, cel care face achiziţia. Desigur, vânzătorul n-ar trebui să accepte aşa ceva când ştie că la tine va ajunge arma în cauză, dar mulţi închid ochii. Afacerea-i afacere. Odată ce-ai ieşit din magazinul lui, nu-i mai pasă ce faci. Atâta vreme cât nu te duci să-i împuşti mama, îl doare fix în cot. Sigur, sunt multe persoane cinstite şi integre care îşi câştigă pâinea din vânzarea armelor. Dar sunt şi mulţi care cred în adâncul sufletului că fiecare american, fiecare dintre noi, inclusiv domniţele, ar trebui dotat încă de la naştere cu o armă de foc. Ei sunt cei care nu găsesc nimic ciudat în faptul că maşinăriile astea mici şi grele pot pune brusc capăt vieţii oricui, şi mai cred că pistoalele nu au implicaţii morale, că doar cei care le folosesc au puterea de a le transforma în instrumente periculoase. Mai ales indivizi cu pielea neagră sau albi drogaţi şi buni de nimic pe care noi, în magazinul ăsta, nu-i servim, nu, nici pomeneală.

— Crezi că asta înseamnă?

— Pare improbabil, recunoscu el, chiar dacă s-a mişcat ceva în privinţa asta în ultimii ani. Federalii şi câteva oraşe mari au încercat să spargă piaţa, să-i depisteze pe comercianţii prea largi la mână care

acceptă aşa ceva. Majoritatea pistoalelor aflate-n circulaţie în oraşe ajung în felul ăsta pe străzi, prin intermediul indivizilor care le cumpără la grămadă şi le vând la tot soiul de pierde-vară. Mai sunt câteva cazuri în suspendare şi cred că unul dintre ele s-a petrecut anul trecut. Nu-mi amintesc cum s-a încheiat. În orice caz, nu pricep ce legătură are asta cu părinţii tăi.

— Nici eu. Din câte ştiu, tata n-a avut niciodată un pistol. Nu-mi amintesc nici să-şi fi exprimat vreodată hotărât punctul de vedere, dar cei care sunt de acord au tendinţa să ţină în casă un dulăpior cu pistoale bine aprovizionat. Pe deasupra, pur şi simplu nu-i văd sensul.

— Ai aruncat o privire?

— Unde să arunc o privire? În Cartea cea Mare a Propoziţiilor Scurte?

Bobby îşi dădu ochii peste cap.

— Pe Net, ce dracu'.

— Dumnezeule, nu.

Îmi place Internetul. Sincer, îmi place. Oricând am nevoie de un Shareware de rahat ori vreau să aflu ce vreme e în Bogota ori să mă uit la fotografia unei femei cu un măgar, sunt primul care face modemul să bâzâie. Dar ca sursă de informare este execrabil. Miliarde de date care se luptă să fie auzite şi văzute şi descărcate, şi orice aş vreau să ştiu pare să fie călcat în picioare de gloată. Cumva, ori de câte ori caut ceva în mod special, pe monitor îmi apare mesajul „eroare 404".

— Eşti un futut de luddit[9], Ward.

Conectase deja cablul telefonic. I-am iertat remarca şi mi-a părut rău că mai devreme aruncasem ţigările.

Zece minute mai târziu, clătină din cap.

— Nu găsesc nimic cu motoarele de căutare mari, nici cu alea mici, şi nimic cu nişte *bots* specializaţi despre care se-ntâmplă să ştiu, inclusiv unii la care ai acces doar cu autorizaţii speciale.

— Ăsta-i Internetul pe gustul tău. Un oracol surdomut şi amnezic.

Nu m-am sinchisit să mă prefac că nu i-am spus-o.

— Asta nu-nseamnă că nu e nimic acolo. Înseamnă doar că, dacă termenul apare pe un site, motoarele de căutare nu cunosc site-ul cu pricina.

— Bobby, nu avem motive să credem că ar fi ceva acolo. E doar o formulă de exprimare. Trei cuvinte. Lasă o ceată de maimuţe în plata Domnului destul timp şi una dintre ele o să ţi le scrie cu mult înainte să ajungă la Macbeth. Dar asta nu înseamnă că va fi în stare să mâzgălească un HTML şi să-l arunce pe un server cu nişte bannere publicitare şi-un contor pentru numărul de vizitatori – şi chiar dacă ar face-o, de ce crezi că are vreo legătură cu ce-i pe casetă?

— Ai altceva mai bun de făcut?

— Da, am zis cu fermitate. Sticla e pe terminate, sunt obosit şi am nevoie să beau mult mai mult.

— Asta după.

---

[9] După Ned Ludd, muncitor englez care se presupune că a distrus maşinile de ţesut în jurul anului 1779, portdrapelul mişcării anti-industriale din Anglia secolului al XIX-lea. (N. tr.).

— După ce? Ai văzut deja că nu e nimic acolo.

Bobby bătu o vreme darabana pe masă, zgâindu-se la draperii. Aproape că-i auzeam creierul cum zumzăie. Eram plictisit şi whisky-ul îmi făcuse capul greu şi rece. Primisem prea multe informaţii noi în ultimele două zile şi-mi doream să uit tot.

— Trebuie să mai fie ceva în casă, zise el într-un târziu. Ceva care ţi-a scăpat.

— Numai dacă era ascuns într-un blestemat de bec. Am răscolit peste tot. Nu mai e nimic acolo.

— Totul se schimbă când ştii ce cauţi, zise el. Credeai că trebuie să găseşti încă un bilet, aşa că asta ai căutat. Asta era grila pe care-o aveai. Te-ai gândit la casetă doar accidental.

— Nu, am ripostat. M-am gândit la ea pentru că ştiam cum erau aranjate lucrurile în casă. Cred că tata a avut ceva de furcă să...

Am lăsat fraza neîncheiată. M-am ridicat şi am scotocit în geanta laptopului.

— Ce-i?

— Am copiat hard-disk-ul lui pe un Zip drive. E singurul loc, dacă-i poţi spune loc, în care încă nu m-am uitat.

M-am aşezat pe scaunul de lângă Bobby şi-am introdus discheta în calculator. Imediat ce-a apărut pe ecran, am deschis fereastra de căutare şi-am tastat „oameni de paie”. Am apăsat *Enter.* Aparatul a cârâit şi-a vâjâit o vreme.

NO MATCHING ITEMS FOUND.

Am încercat doar cu „paie”. Acelaşi rezultat.

— Gata, asta-i tot, am zis. Mă aşteaptă barul.

M-am ridicat în picioare, aşteptându-mă să vină şi el cu mine. În schimb, începu să-şi facă de lucru cu altă fereastră de căutare.

— Ce faci?

— Pun motorul intern de căutare să alcătuiască o listă cu toate fişierele text de pe disc. Dacă treaba cu paiele-i aşa importantă, e de înţeles de ce nu apare niciun fişier cu numele ăsta. N-ai vrea să-l laşi la vedere. Dar s-ar putea să apară *înăuntrul* unuia dintre fişiere.

Era o observaţie pertinentă, aşa că am aşteptat. Zip drive-ul are o viteză de acces bunicică şi procesul a durat doar vreo două minute.

Apoi calculatorul ne-a spus că textul tot nu era de găsit.

Bobby a înjurat.

— De ce naiba n-a lăsat pur şi simplu o scrisoare sau ceva asemănător, să-ţi spună clar ce mama dracului voia să-ţi spună?

— Mi-am pus deja întrebarea asta de-un miliard de ori şi răspunsul e că nu ştiu. Să mergem.

Tot nu s-a ridicat.

— Uite, am zis. Ştiu că faci asta pentru mine şi-ţi sunt recunoscător. Dar în ultimele douăzeci şi patru de ore am descoperit fie că părinţii mei erau duşi cu pluta şi am avut un frate geamăn, fie că erau *într-adevăr* duşi cu pluta şi s-au prefăcut că l-am avut. N-am mâncat de câteva zile bune. M-a pus naiba şi-am fumat de dimineaţă o ţigară, iar acum îmi mai trebuie o sută şi-mi consum toată energia mentală să rezist. Nu mai pot să stau aici. Mă duc la bar.

Bobby a întors capul spre mine, dar privirea îi era pierdută în gol. Mai văzusem expresia aceea. Însemna că nu asculta ce-i spuneam şi că refuza s-o facă până când nu-şi ducea gândurile la capăt.

— Ne vedem acolo, am zis şi-am plecat.

11

Îmi amintesc că în copilărie eram mândru de ceva: ţânţarii nu mă înţepau. Când mergeam în vacanţă în zona potrivită sau când plecam într-o excursie cu şcoala în perioada nepotrivită din an, descopeream că majoritatea colegilor mei se trezeau plini de mici umflături roşii care-i mâncau ca naiba – oricât de mult s-ar fi dat cu creme şi sprayuri şi s-ar fi acoperit cu plase de protecţie. Mie nu mi se întâmpla asta. Eram muşcat poate o dată, la gleznă. Un lucru cam ciudat de care să fii mândru, veţi spune, dar ştiţi cum e când eşti tânăr. După ce-ţi dai seama că nu eşti buricul lumii, îţi doreşti atât de mult să găseşti un motiv concret pentru a te considera altfel decât ceilalţi, încât orice fleac e bun. Eu eram băiatul pe care nu-l înţepau insectele. Fiţi atenţi aici, doamnelor şi domnilor, puţin respect: iată că soseşte Băiatul Fără-Înţepături, Puştiul Anti-Ţânţari. Apoi, într-o zi, când aveam în jur de treizeci de ani, mi-am dat seama că greşisem amarnic. Aveam aceleaşi şanse ca oricine să fiu înţepat. Singura diferenţă era că eu nu făceam o reacţie alergică puternică, aşa că nu-mi apăreau umflături. Eram totuşi „special” – deşi pe-atunci eram şi destul de matur să înţeleg că nu era cine ştie ce mare caracteristică distinctivă şi să sper în sinea mea că, de fapt, nu eram

atât de diferit de ceilalți. Eram înțepat ca noi toți, iar Băiatul-Fără-Înțepături era uneori înfrânt.

În timp ce stăteam în bar şi-l aşteptam pe Bobby, mi-a venit greu să alung această amintire. Familia mea, viața mea deveniseră deodată de neînțeles. Parcă mi-aş fi dat seama brusc că de-a lungul anilor văzusem mereu aceleaşi clădiri în fundal, oriunde m-aş fi aflat, şi în cele din urmă începusem să mă întreb dacă nu trăiam pe un platou de filmare. De fapt, *chiar* vedeam în general aceleaşi clădiri. După experiența cu Agenția, nu mai reuşisem să duc o viață în coordonate normale, iar întâlnirea cu Bobby mă făcuse să-mi dau seama de asta mult mai profund decât înainte. Încercasem câte puțin din toate. Trecusem prin moteluri şi restaurante şi aeroporturi regionale, vorbisem cu străini, citisem anunțuri scrise pentru toți şi nu doar pentru mine. În jurul meu erau persoane care păreau să fie mulțumite de viețile lor, care semănau cu indivizii pe care-i vezi la televizor. Contextualizați. Personaje dintr-o poveste care avea ritmuri obişnuite. A mea, în schimb, părea să nu aibă niciunul. Secțiunea „astea sunt originile tale" tocmai fusese şterasă complet, lăsând în urma ei un număr nedefinit de pagini albe.

Barmanul meu era în tură şi, încă o dată, s-a dovedit a fi un aliat capabil şi eficient. A trecut peste întregul aspect al „incidentului precedent" aducându-l imediat în discuție:

— Ai de gând să scoți pistolul mai târziu?

— Nu, dacă-mi dai nişte alune.

Mi-a dat câteva. E un barman bun, am hotărât. N-am văzut nici urmă de androizi corporatişti, singurii clienți

erau patru inşi vârstnici într-un colţ. Când intrasem, mă priviseră cu severitate. Nu-i învinovăţeam. Când o să ajung la vârsta lor, nici mie n-o să-mi placă tinerii. De fapt, nici acum nu-mi plac, cretinei zvelţi cu feţe proaspete. Nu mi se pare surprinzător că oamenii de vârstă înaintată sunt atât de bizari şi morocănoşi. Jumătate dintre prietenii lor sunt morţi, se simt ca dracu' mare parte din timp şi următorul eveniment major din vieţile lor va fi şi ultimul. Nu le-a rămas nici măcar consolarea de a visa că frecventarea sălii de sport va îmbunătăţi lucrurile, că vor cunoaşte pe cineva simpatic la orele mici ale unei nopţi de vineri sau că vor avea parte de-un salt spectaculos în carieră şi vor ajunge să se însoare cu o vedetă de cinema. Ei sunt dincolo de toate astea, pe o câmpie cenuşie şi plată, presărată cu dureri, miopie severă şi reumatisme, fără a avea altceva de făcut decât să-şi privească fiii şi nepoţii care îşi văd de drumul lor şi fac toate greşelile despre care au fost preveniţi. Nu-i învinovăţesc pentru că sunt prost dispuşi. Sunt doar surprins că nu-i văd cum se revarsă în hoarde pe străzi, înjurând şi făcând ca toţi dracii şi îmbătându-se. Cu indicii demografici care merg aşa cum merg, probabil că asta va fi următoarea mare noutate: găşti de octogenari care se droghează şi aleargă aiurea pradă unei furii turbate. Deşi mai verosimil ar fi *să meargă* încet pradă unei furii turbate – poate după o oră de siestă turbată după-amiaza.

După o vreme, grupul din colţ s-a lămurit că nu voi începe să cânt la vreun instrument avangardist sau să sfidez moravurile sexuale convenţionale. Şi-au văzut

mai departe de treburile lor, iar eu de-ale mele: coexistam, două specii care împart cu prudență aceeaşi adăpătoare.

După aproape două ore, Bobby a intrat cu paşi mari. M-a văzut tolănit în separeul meu, i-a făcut semn barmanului să mai aducă un rând din ce beam eu şi s-a aşezat lângă mine.

— Cât de tare te-ai făcut mangă?

Avea o expresie stranie.

— Pe-o scală de la unu la zece, am zis cu dezinvoltură, mi-aş da un şase.

— Bine, făcu el. Am găsit ceva. Oarecum.

Simțindu-mă brusc încordat, mi-am îndreptat spatele şi-am văzut că ținea în mână o bucată de hârtie.

— A trebuit să cer permisiunea să folosesc imprimanta de la recepție, zise. Unde dracu-s băuturile?

În clipa aceea, barmanul a apărut cu ele.

— Trage şi el cu pistolul? m-a întrebat.

— O, nu, am zis. Doar eu.

Apoi am râs puțin. Sunt sigur că râdeam. Barmanul a plecat. Bobby a aşteptat răbdător să-mi recapăt controlul. Mi-a luat o vreme. Cred că, preț de-o clipă, am fost pe punctul de a-l pierde din nou.

— Bine, am zis în cele din urmă. Loveşte-mă.

— Pentru început, am mai aruncat o privire pe Internet. Încă o dată, niciun document despre „Oamenii de paie” în sens concret, dar am găsit în dicționare alte semnificații ale expresei „oameni de paie”, unele referitoare la lipsa conştiinței – cred că-i ceva gen adevăr versus minciună – şi încă ceva despre nişte

indivizi care, în secolul trecut, ar fi stat în fața tribunalelor cu paie în pantofi – n-am prea priceput partea asta – vrând să arate că erau dispuşi să depună mărturii false în schimbul banilor.

— Cu alte cuvinte, nişte marionete ale ilegalităților, am zis. Am mai spus asta. Şi ce dacă?

— Apoi am căutat pe hard, continuă el, fără să mă bage în seamă. Am făcut o scanare la nivel inferior, am verificat fişierele ascunse, fiecare partiție, tot. Nimic. Apoi m-am uitat prin softuri, dar nu-s cine ştie câte.

— Tata nu era îndrăgostit de calculatoare, am zis. De-asta nu m-am deranjat să mă uit în computerul de-acasă.

— Aşa-i. Dar folosea Internetul.

Am ridicat din umeri.

— E-mail-ul, din când în când. În plus, avea un site pentru firma lui, dar se ocupa altcineva de administrare. Uneori mai aruncam şi eu o privire.

Mi se părea mai uşor, într-un anumit fel, decât să-i caut la telefon. De când renunțasem la colegiu, nu ştiuseră niciodată precis ce făceam. În mod sigur nu ştiau de ce îmi abandonasem studiile sau pentru cine munceam. Părinții mei nu-mi dăduseră niciodată impresia că ar fi angajați politic, dar în anii '60 luaseră parte la manifestații, după cum îmi confirmase mai mult decât limpede filmul de pe casetă. Dacă luai parte la Vara Pantalonilor Idioți, adoptai un anumit mod de gândire. Nu le-ar fi căzut bine să afle că fiul lor lucra pentru CIA. Le ascunsesem treaba asta, fără să-mi dau seama că astfel trebuia să le ascund tot restul. Acum,

bineînțeles, comportamentul meu mi se părea oarecum ridicol, date fiind secretele lor.

Bobby a clătinat din cap.

— Pe hard avea Explorer şi Navigator şi e evident că le folosea mult pe amândouă. Au un *cache* enorm şi-n jur de-un miliard de *bookmark*-uri fiecare.

— Pentru ce anume?

— De toate pentru toți. Enciclopedii. Reviste online. Sport.

— Nimic porno?

Zâmbi.

— Nu.

— Slavă Domnului.

— Le-am verificat pe toate. Până şi pe cele care păreau nesemnificative, doar în caz că a redenumit bookmark-ul respectiv ca să mascheze site-ul la care duce de fapt link-ul.

— Eşti un perfecționist, am zis. Întotdeauna am susținut asta.

— Şi tatăl tău era. De fapt, a redenumit unul, ascuns într-un folder de-o sută şaizeci de bookmark-uri pentru chestii pe care le consider cele mai plictisitoare aspecte ale afacerilor imobiliare. Se numea „Terenuri Mizner/Intercoastal vândute recent". Îți spune ceva?

— Addison Mizner a fost un arhitect în vogă în anii '20 şi '30. A construit nişte proprietăți selecte în Miami, Palm Beach. Vile în stil italian. Erau foarte căutate şi absurd de scumpe.

— Ştii lucruri de-a dreptul bizare. Bine. Dar link-ul nu duce la un site care să aibă de-a face cu terenuri sau case, ci la o pagină goală. Mi-am spus: mama mă-

sii, e o fundătură. Mi-au trebuit câteva minute să-mi dau seama că pagina era de fapt acoperită cu o imagine transparentă care-avea un link ascuns. Când am reuşit să pricep asta, am ajuns la alt grup de pagini, cu nişte link-uri cât se poate de stranii.

— Stranii în ce sens?

A clătinat din cap.

— Stranii şi-atât. Obişnuitele homepage-uri, cu detalii plictisitoare, punctuație greşită şi culori acide, şi tot materialul părea foarte anost. Dar aveau ceva suspect, ca şi când ar fi fost false.

— De ce să facă cineva homepage-uri false?

— Păi, zise el, asta m-am întrebat şi eu. Am urmat aproape toate link-urile până la fundături şi mesaje de eroare. Dar firul continua prin alte pagini pline de link-uri – şi pe fiecare pagină doar unul duce mai departe. Apoi am dat de parole. La început, chestii simple în Java peste care-am reuşit să trec singur folosind câteva programaşe pe care le-am găsit pe hardul tău. În paranteză fie spus, ai nevoie de mai mult RAM. Computerul ăla futut s-a blocat de aproape cinci ori. Apoi – sper că nu te deranjează dac-am dat câteva telefoane interurbane din camera ta – am cerut ajutorul unor amici care se pricep mai bine. A trebuit să folosească backdoor-uri UNIX şi alte rahaturi de-astea. Cineva care ştia bine ce face a ridicat o perdea de fum dată dracului.

— Dar care-i ideea? am întrebat. Oricine ar putea pune site-ul final – sau ce naiba e – în lista de *Favorites* şi-ar merge direct acolo data viitoare. De ce să-ți mănânci nervii construind o pistă ca şi cum ai desena-o

pe hârtie când marea realizare a Internetului e accesul nonliniar?

— Bănuiala mea e că adresa de destinație se schimbă regulat, zise Bobby. În orice caz, până la urmă am ajuns la capăt.

— Şi ce era acolo?

— Nimic.

L-am privit fix.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Nu era nimic acolo.

— Bobby, am zis, îți bați joc de mine. E grav. Cum adică, „nimic”?

A împins spre mine teancul de hârtii. Pagina de deasupra era goală, cu excepția unei propoziții formată din două cuvinte, scrisă în mijloc. Spunea: NE RIDICĂM.

— Asta-i tot, zise el. O mulțime de rahaturi depăşite după două ore de muncă pentru-a ascunde o pagină închisă şi două cuvinte. Celelalte foi sunt printuri ale traseului pe care l-am urmat până acolo şi câteva dintre şmecheriile folosite. Pe deasupra, am aflat IP-ul paginii finale şi-am încercat s-o localizez.

Majoritatea adreselor web simt cunoscute într-un format care, chiar dacă nu e totdeauna prea uşor de pronunțat, poate cel puțin să fie citit. În schimb, computerele conectate la Internet folosesc simple adrese numerice – 118.52.1.54, de exemplu. Cunoscând adresa IP în această formă elementară, se poate determina poziția geografică aproximativă a paginii.

— Şi unde se află?

— În Alaska.

— Unde, mai precis? Anchorage?

A clătinat iar din cap.

— Atât. Doar Alaska. Apoi Paris. Apoi Germania. Apoi California.

— Cum adică?

— S-a mişcat. A continuat să ţopăie peste tot şi nu cred că a fost vreodată în locurile astea. E un semnal-fantomă. Nu sunt regele hackerilor, dar ştiu ce fac şi n-am văzut niciodată o chestie asemănătoare. Am pus câţiva prieteni să lucreze la asta. În orice caz, se petrece ceva ciudat.

— Ba bine că nu.

— Nu doar ce ţi se întâmplă ţie. Genul ăsta de rahaturi ţin de meseria mea. Trebuie neapărat să aflu cum o fac. Şi cine sunt ei.

A sorbit lung din pahar şi s-a uitat la mine cu un aer serios.

— Tu ce spui? Ce-ai de gând să faci acum? Vreau să zic după ce te-mbeţi şi mai tare.

— Sunt trei filme pe casetă. În privinţa ultimului nu pot să fac nimic, nu pot să-l găsesc pe... celălalt copil.

Eram gata-gata să spun „geamănul meu”, dar mă abţinusem în ultima clipă.

— Nu ştiu în ce oraş erau şi, oricum, au trecut de-atunci peste treizeci de ani. El sau ea ar putea fi oriunde. Sau mort. Al doilea film nu pare să ducă undeva. O să plec să caut locul ăla din munţi.

— Bine gândit, zise el. Iar eu o să-ţi dau o mână de ajutor.

— Bobby...

A ridicat o mână.

— Hai, Ward, nu face pe prostul. Părinții tăi n-au murit într-un accident de maşină. Ştii asta.

Exact ce-mi spuneam şi eu, şi încă de-o bună bucată de vreme, dar nu lăsasem ideea să se sedimenteze, să-mi apară în fața ochilor scrisă negru pe alb.

A făcut-o Bobby în locul meu:

— Au fost omorâți.

12

Nina stătea cu Zoë Becker în curte. Era o seară răcoroasă şi ei îi părea rău că nu acceptase ceaiul pe care femeia i-l oferise cu un aer absent. Zandt, care vorbise deja cu ea şi fusese în camera fetei, acum era înăuntru cu bărbatul. Niciunul dintre soții Becker nu păruse surprins să vadă în pragul uşii doi polițişti, chiar la ora aceea târzie. Viețile lor se îndepărtaseră deja atât de mult de realitate, încât erau pregătiți să accepte orice. Cele două femei vorbiseră puțin, cu întreruperi, dar curând conversația alunecase în tăcere. Zoë îşi studia piciorul în timp ce şi-l legăna ritmic. Cel puțin în direcția lui se uita. Nina se îndoia că femeia vedea ceva în mod special, mai degrabă plutea într-un vid în care mişcarea piciorului era un eveniment nesemnificativ, ca oricare altul. Tăcerea o bucura, pentru că ştia care era singurul lucru despre care Zoë Becker voia să vorbească. Fata ei mai era în viață? Credea Nina că vor reuşi s-o salveze? Sau, de-acum înainte, în casa aceea aranjată de ea cu atâta efort va fi mereu o cameră goală şi tăcută, care se va întuneca treptat până când se va transforma într-un cristal

negru înfipt în vieților lor? Pe un perete din camera fetei atârna posterul unei formații de care niciunul dintre ei nu auzise, poate doar în trecere. Ce importanță mai avea acum?

Nina nu putea să-i răspundă la întrebarea asta sau la altele ca ea. Când femeia începu să vorbească, își ridică privirea cu teamă. Înțelese că Zoë de fapt plângea, lacrimi de epuizare ce nu păreau nici începutul, nici sfârșitul vreunui lucru aparte. Nina nu întinse mâna în căutarea mâinii ei. Unele persoane acceptă consolare din partea străinilor, altele nu. Doamna Becker făcea parte din a doua categorie.

În schimb, se sprijini de spătar și se uită prin glasvand în salon. Michael Becker era așezat pe marginea unui fotoliu. Zandt stătea în spatele canapelei. Nina își petrecuse toată ziua cu Zandt și nu-l auzise pronunțând mai mult de cinci propoziții fără legătură cu cazul. Dimineața devreme, înainte să înceapă nebunia cumpărăturilor, se plimbaseră împreună prin zona răpirii. Vizitaseră școala lui Sarah Becker, pentru că Zandt voia să vadă în ce context era plasată. Studiase unghiurile de observație, punctele de acces, spațiile în care cineva ar fi putut aștepta marea dragoste. Consumase mult timp cu aceste observații, ca și când ar fi fost convins că va descoperi din întâmplare o nouă perspectivă, că va zări umbra unui om în lumina strălucitoare a zilei. Când plecaseră, era iritat.

Nu vizitaseră familiile celorlalte victime ale Omului Drept. Aveau transcrierile interogatoriilor și era foarte improbabil să afle acolo ceva nou. Nina știa că Zandt învățase pe de rost toate declarațiile și le-ar fi putut

spune părinților amănunte pe care ei le uitaseră deja. Discuțiile cu ei n-ar fi făcut decât să încurce lucrurile şi mai rău. În sinea ei era convinsă că, dacă Zandt va fi capabil să-i conducă mai aproape de ucigaş, succesul se va datora mai mult intuiției sale decât cunoaşterii faptelor.

Nina mai avea un motiv pentru a-l ține pe Zandt departe de familiile victimelor. Nu voia ca rudele să fie încurajate să sune la poliție sau la Birou pentru a se interesa de mersul anchetei. Nimeni nu ştia că-l implicase din nou pe John Zandt în caz. Dacă s-ar fi aflat, ar fi fost iadul pe pământ. Şi acum nu s-ar mai fi ales doar cu o sancțiune disciplinară: ar fi fost sfârşitul carierei. Când îi dăduse permisiunea să vorbească cu soții Becker îşi asumase un risc calculat. Cei doi văzuseră atât de mulți polițişti şi agenți federali din ziua dispariției fetei, încât era puțin probabil să-şi amintească numele vreunuia sau să-l spună mai târziu altcuiva. Cel puțin, aşa spera ea. Mai spera ceva: că indiferent ce-ar discuta cu Michael Becker, cuvintele ar putea declanşa ceva în mintea lui Zandt.

Şi, dacă asta s-ar întâmpla, i-ar spune şi ei despre ce era vorba.

•

— Pot să o iau de la capăt, dacă vreți.

Michael Becker îi povestise deja de două ori tot ce făcuse, răspunzându-i repede şi concis la întrebări. Zandt ştia că bărbatul nu putea să-i spună nimic util. În săptămânile de dinaintea dispariției, Becker fusese atât de absorbit de munca lui, încât cu greu ar fi

observat ceva legat de lumea exterioară. Clătină din cap.

Becker îşi feri imediat privirea şi îşi lăsă capul în mâini.

— Nu aveți *altceva* să mă întrebați? Trebuie să mai fie ceva. Orice.

— Nu există o întrebare magică. Sau dacă există, nu ştiu care ar putea fi.

Becker se uită la el. Ceilalți polițişti nu-i spuseseră nimic asemănător.

— Credeți că mai trăieşte?

— Da, recunoscu Zandt.

Becker a fost surprins de încrederea pe care a văzut-o în ochii polițistului.

— Toți ceilalți se poartă ca şi când ar fi moartă, zise el. Nu ne-au spus-o verde-n față, dar asta gândesc.

— Se înşală. Deocamdată.

— De ce?

Vocea bărbatului era uscată. Respira sacadat, ca un om care a devenit prizonierul propriei sale dorințe de-a crede.

— Când un ucigaş de felul ăsta scapă de o victimă, de obicei ascunde cadavrul şi face tot ce poate să-i ascundă şi identitatea. În parte pentru că vrea să îngreuneze munca poliției, dar şi pentru că mulți dintre ei încearcă să-şi ascundă propriile fapte de ei înşişi. Primele trei victime au fost găsite în locuri deschise, îmbrăcate, având asupra lor obiectele personale. Individul ăsta nu se ascunde de nimeni. Vrea să ştim cine erau şi că şi-a terminat treaba cu ele. „A termina”

presupune o perioadă de timp în care el are nevoie să le țină în viață.

— Are nevoie...

— Numai una dintre victimele precedente a fost agresată sexual. În afara unor leziuni minore la cap, celelalte nu prezintă niciun semn de abuz, cu excepția faptului că sunt tunse.

— Şi a faptului că au fost ucise, bineînțeles.

Zandt clătină din cap.

— În asemenea situații uciderea nu e un abuz. Moartea e cea care pune capăt abuzului. Medicina legală are limitele ei, dar ne-a confirmat că toate fetele au rămas în viață mai mult de-o săptămână după data răpirii.

— O săptămână, zise bărbatul, neconsolat. Au trecut deja cinci zile.

Zandt nu-i răspunse imediat. În cursul discuției, ochii lui exploraseră aproape fiecare colțişor al camerei, dar acum văzu ceva care-i scăpase mai devreme. Un teanc de manuale şcolare pe o măsuță de lângă perete. Erau prea avansate, nu puteau să fi fost ale fetei mai mici. Observă că bărbatul se uita la el.

— Ştiu cât timp a trecut.

— Mi s-a părut că aveați un motiv serios când ați spus asta.

— Pur şi simplu nu cred că a ucis-o încă.

Becker râse aspru.

— Nu credeți? Asta-i tot? Bine. Foarte liniştitor.

— Nu e de datoria mea să vă liniştesc.

— Nu, zise Becker, foarte palid. Presupun că nu.

Tăcu câteva clipe, apoi adăugă:

— Toate astea chiar se întâmplă, nu-i aşa?

Zandt ştia ce vrea să spună Becker. Că evenimentele dintr-o anumită categorie, despre care majoritatea oamenilor află doar de la televizor sau din ziare, chiar pot avea loc. De exemplu infarctul, divorţul şi leziunile la coloana vertebrală; sinuciderea, dependenţa de droguri, cercul de oameni trişti care se uită la tine când zaci pe asfalt şi murmură: „Şoferul nici n-a oprit". Da, se întâmplă. Sunt la fel de reale ca fericirea, căsătoria şi mângâierea soarelui, dar se şterg din amintire mult mai încet. E posibil să nu te mai întorci la viaţa dinainte. E posibil să nu fii unul dintre norocoşi. E pur şi simplu posibil să nu se sfârşească. Niciodată.

— Da, se întâmplă, zise el.

Asigurându-se că Becker nu-l vede, atinse coperta unui manual, îşi plimbă degetele peste suprafaţa ei aspră.

— Ce şanse credeţi că avem?

Întrebarea îi fusese adresată foarte simplu, cu o voce sigură, şi Zandt îl admiră pentru asta. Se întoarse cu faţa la bărbat.

— Trebuie să vă gândiţi că nu aveţi niciuna.

Becker părea şocat şi după câteva clipe încercă să spună ceva. Nu reuşi.

— În fiecare an indivizii ca el ucid o sută de oameni, zise Zandt. Probabil mai mulţi. Numai în ţara asta. Aproape niciunul nu e prins. Facem mare tam-tam când se întâmplă, de parcă am fi aruncat tigrul înapoi în cuşcă, dar nu e aşa. În fiecare lună apare altul. Puţinii pe care-i prindem sunt ghinionişti sau proşti sau au ajuns la etapa în care încep să facă greşeli.

Majoritatea nu sunt niciodată prinşi. Oamenii de felul ăsta nu sunt aberaţii. Sunt o parte din ceea ce suntem. Aşa se întâmplă în natură. Supravieţuieşte cel mai bun. Cel mai inteligent.

— Băiatul-curier e inteligent?

— Nu se numeşte aşa.

— Aşa i-au spus ziarele. Şi poliţia.

— Îl cheamă „Omul Drept”, el şi-a ales numele. Da, e inteligent. Şi chiar inteligenţa s-ar putea să-l facă să calce strâmb. Pe de altă parte...

— S-ar putea să nu fie prins şi, până nu-l găsiţi, n-o vom revedea pe Sarah.

— Dacă o veţi revedea vreodată, zise Zandt, punând carneţelul şi pixul în buzunar, va fi un dar al cerului şi va trebui să-l luaţi ca atare. Nu veţi mai fi la fel. Nu e neapărat un lucru rău, dar e adevărat.

Becker se ridică. Zandt nu credea că mai văzuse vreodată un om care să arate în acelaşi timp atât de obosit şi atât de incapabil să doarmă. Fără ca el să ştie, Michael Becker credea despre el însuşi acelaşi lucru.

— Dar veţi continua să încercaţi?

— Voi face tot posibilul. Dacă-l pot găsi, îl voi găsi.

— Atunci de ce-mi cereţi să mă aştept la ce-i mai rău?

Dar, în clipa aceea, soţia lui intră pe uşile glisante, urmată de agenta FBI, iar poliţistul nu mai spuse nimic.

Nina le mulţumi soţilor Becker pentru timpul acordat şi promise să-i ţină la curent. Reuşi totodată să le dea de înţeles că vizita fusese o formalitate, fără vreo consecinţă directă pentru cursul anchetei.

Michael Becker îi urmări cu privirea în timp ce se îndepărtau pe alee. Nu închise uşa când dispărură din vedere, ci mai rămase o clipă să se uite în beznă. În spate o auzi pe Zoë care urca la etaj să vadă ce face Melanie. Se îndoia că fiica lor mai mică dormea. Coşmarurile de-acum un an se întorseseră, şi nu din vina ei. Până şi puținul somn de care mai avea parte îi devenise duşman. Ştia că fata încă folosea formula magică pe care i-o scrisese chiar el şi asta-l umplea de oroare. Ironia nu te apără, orice-ar crede el şi Sarah şi regizorii de filme horror. Într-un tărâm de sânge şi oase, ironia nu ajută deloc. Îşi aminti că vorbise cu Sarah, cu ani în urmă, despre teama de întuneric. Era un copil curios şi-l întrebase de ce se tem oamenii de întuneric. El îi spusese că era o rămăşiță din vremurile când oamenii primitivi dormeau sub cerul liber, iar animalele sălbatice puteau să-i atace la adăpostul nopții.

Sarah nu păruse convinsă.

— Dar asta a fost cu *o groază* de timp în urmă, spusese ea.

Căzuse puțin pe gânduri înainte să adauge, cu certitudinea fără fisură a celor zece ani pe care-i avea:

— Nu-i aşa. Ne e frică de altceva.

Michael ştia acum că Sarah nu greşise. Nu de monştri ne temem. Monştrii nu sunt decât o fantezie comodă. Ştim de ce sunt capabili semenii noştri. Suntem înspăimântați de noi înşine.

În cele din urmă, închise uşa şi se duse la bucătărie. Acolo îşi făcu o cafea, un gest care devenise un ritual la ora aceea a serii. În mod normal ar fi dus cafetiera în salon pe-o tavă, cu două ceşti şi o cană cu lapte călduț.

Poate câțiva biscuiți, cam tot ce mai putea Zoë să mănânce. Ar fi stat în fața televizorului şi s-ar fi uitat la orice, aşteptând să treacă timpul. Filmele vechi erau cele mai bune. Întâmplări din alt timp, înainte să se nască Sarah şi coşmarul să devină realitate. Ar fi vorbit puțin, dar, în general, ar fi tăcut, iar Zoë ar fi ținut telefonul aproape.

În timp ce scotea două ceşti din bufetul nou – pin îmbătrânit, cumpărat din Anglia cu ocazia recentei lor călătorii – Michael se gândi la ce le spuseseră polițiştii şi analiză fiecare cuvânt în parte. Constată că, pentru prima oară de la dispariția lui Sarah, simțea ceva care putea fi un slab fior de speranță. Avea să dispară până dimineața, dar acum se bucura de răgazul acesta efemer. Spera pentru că avea impresia că înțelesese cuvintele ascunse printre rânduri, intuia că era mai puțin important ce-i spusese polițistul decât ce nu-i spusese.

Femeia le arătase legitimația de agent, însă identitatea bărbatului rămăsese secretă. Cu dăruirea cuiva care crede în magia cuvintelor şi în capacitatea lor de a stăpâni evenimentele, Michael Becker citise tot ce găsise despre crimele omului care-i luase fiica. Căutase pe Internet cópii ale articolelor din ziare. Căutase chiar şi un exemplar al compendiului național cu crime nerezolvate. Făcuse toate acestea, printre altele, în detrimentul muncii sale. Nu mai atinsese *Dark Shift* din seara dispariției. În adâncul inimii credea că era puțin probabil s-o mai facă vreodată, deşi partenerul său încă nu bănuia şi continua să reprogrameze întâlnirea cu reprezentanții studioului de

producție. Wang avea bani şi o rezervă de relații inepuizabilă. Era conectat la viața economică a oraşului aşa cum Michael nici nu visa să fie vreodată. Putea să supraviețuiască.

Prin activitatea sa de documentare, Michael aflase – sau i se reamintise – că pe lângă LeBlanc, Ferris şi Mattison, în aceeaşi perioadă mai dispăruse o fată. Era vorba de fiica unui polițist implicat în arestarea altor doi criminali în serie. Se făcuseră presupuneri (neoficiale) că răpirea fetei era pedeapsa pentru succesele tatălui ei. Polițistul se implicase în anchetă în ciuda împotrivirii FBI-ului, şi cel puțin un ziar insinuase că obținea rezultate palpabile acolo unde ceilalți eşuau în mod evident. Apoi, pur şi simplu dispăruse de pe scenă. Numele polițistului era John Zandt. Băiatul-curier, aşa cum Michael Becker avea motive să creadă, nu fusese arestat. Într-o retrospectivă publicată la un an de la dispariții se spunea că o anume doamnă Jennifer Zandt se întorsese în Florida pentru a fi mai aproape de familia ei. Ziaristul nu reuşise să afle ce se întâmplase cu detectivul.

Michael ştia că în seara asta, indiferent ce program era la televizor, el şi soția lui trebuiau să stea de vorbă. Voia să-i spună ce credea el despre bărbatul care venise la ei. Şi, când aveau să le bată la uşă alți polițişti, oameni bine intenționați cu care acum împărțeau o tragică familiaritate, să nu pomenească de vizita de mai devreme.

Şi încă ceva. Chiar dacă încrederea lui în cuvinte fusese zdruncinată din temelii, se agăța de ideea că numele şi cuvintele erau pentru realitate ceea ce

coloanele şi arhitectura erau pentru spațiu. O umanizau. Aşa cum ADN-ul transformă moleculele disparate într-o structură recognoscibilă, limbajul poate îmblânzi fenomenele inexplicabile, le poate transforma în situații despre care se poate spune ceva şi, în consecință, în privința cărora se poate face ceva.

Nu putea să mai folosească numele „Băiatul-curier". Avea să-i spună „Omul Drept". În acelaşi timp, trebuia să se aştepte la ce era mai rău. Polițistul avea dreptate. Mai mult, Michael Becker îşi dădea seama că asta ar fi vrut şi Sarah.

Blestemat fie Nokkon Wud. Dacă zeii cereau un asemenea sacrificiu, puteau să se ducă dracului.

•

Stăteau pe o terasă, la Smorgas Board, o combinație de cafenea şi refugiu pentru surferi, cam la zece metri de locul de unde fusese răpită Sarah Becker. Stăteau acolo de o oră şi nu mai era mult până la închidere. În afară de ei, singurii clienți erau doi tineri care sorbeau apatici din căni mari.

— Te gândeşti la ceva sau doar te uiți?

Zandt nu-i răspunse imediat. Stătea lângă Nina, observând strada. Abia dacă se mişcase. Cafeaua i se răcise. Fumase doar o țigară şi o bună parte din ea arsese în scrumieră. Atenția lui era concentrată în altă parte. Îi amintea Ninei de un vânător, dar nu neapărat unul care aparține rasei umane. Un animal capabil să stea pe loc, să aştepte atât cât era nevoie, fără să-l deranjeze plictiseala, furia sau durerea.

— Nu toți se întorc, zise ea enervată.

— Ştiu, răspunse el imediat. Nu-l aştept.

— Aiurea! Dacă nu-l aşteptai, ai avut un atac de apoplexie.

Spre surprinderea ei, Zandt zâmbi.

— Mă gândesc.

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

— Te-ar deranja să-mi spui şi mie la ce?

— Mă gândesc că e o mare pierdere de vreme ce facem acum şi mă întreb de ce m-ai adus aici.

Nina îşi dădu seama că mai devreme nu văzuse de fapt un surâs.

— Am crezut că poţi să-mi dai o mână de ajutor, zise ea.

Nu se simţea în apele ei şi îşi schimbă poziţia în scaun.

— John, ce-i asta? Ştii bine de ce. Pentru că m-ai ajutat şi înainte. Pentru că apreciez sfaturile tale la adevărata lor valoare.

El zâmbi din nou şi, de data asta, Nina chiar se înfioră.

— Ce am realizat data trecută?

— Nu ştiu, recunoscu ea. Spune-mi tu. Ce s-a întâmplat?

— Ştii bine ce s-a întâmplat.

— Ba nu, nu ştiu, ripostă ea, dintr-odată furioasă. Ştiu doar ce mi-ai spus tu, că te apropii. Apoi ai început să fii secretos şi să nu-mi mai spui nimic, în ciuda faptului că până atunci te-ai bazat pe mine să-ţi dau informaţii din cadrul Biroului. Informaţii pe care altfel nu le-ai fi obţinut, pentru că propriu-ţi departament ţi-a interzis să iei parte la anchetă. Ţi-am făcut o favoare şi tu m-ai lăsat baltă.

— Nu mi-ai făcut nicio favoare, zise Zandt. Ai făcut ceea ce-ai crezut că-ți va aduce un câştig.

— O, du-te-n mă-ta, John, strigă ea.

Cei doi pierde-vară ridicară brusc capetele, ca nişte marionete al căror păpuşar se trezise brusc. Atmosfera devenise încordată.

Nina îşi coborî glasul şi zise repede:

— Dacă asta crezi într-adevăr despre mine, de ce nu pleci pur şi simplu? Du-te înapoi în Vermontul ăla blestemat. Au anunțat ninsori puternice. Te-ai putea ascunde în nămeți.

— Vrei să-mi spui că m-ai ajutat din respect față de familia mea?

— Da, bineînțeles. De ce dracului nu?

— Lăsând la o parte faptul că m-ai ajutat să-mi trădez soția.

— Ce emoționant! Nu da vina pe mine pentru ce-a făcut scula ta.

Se uită amenințător la el. Zandt îi răspunse cu aceeaşi privire. Câteva clipe de tăcere, apoi ea îşi plecă brusc privirea.

El râse.

— Asta ar trebui să mă facă să înțeleg că eu dețin controlul?

— Poftim?

Nina se blestemă în sinea ei.

— Faptul că ți-ai ferit privirea. E o reacție specifică animalelor. Ego-ul masculin gâdilat cu un semn de supunere. Acum, că sunt din nou regele savanei, o să fac iar ce vrei tu?

— Ai devenit de-a dreptul paranoic, John, zise ea, deşi ştia că el are dreptate. Îşi dădu seama că pierduse prea mult timp cu nerozii.

— Pur şi simplu nu vreau să mă cert cu tine.

— Ce crezi că înseamnă povestea cu părul? întrebă el.

Ea se încruntă, descumpănită de schimbarea bruscă a subiectului.

— Ce păr?

— Omul Drept. De ce le-a tuns?

— Păi, pentru pulovere. Ca să le brodeze numele.

Zandt clătină din cap, apoi îşi aprinse o ţigară.

— Pentru aşa ceva n-ai nevoie de atâta păr. Toate fetele aveau părul lung. Când au fost găsite, erau tunse zero. De ce?

— Vrea să le dezumanizeze, să-i fie mai uşor să le omoare.

— S-ar putea, admise el. Aşa ni s-a părut atunci. Dar nu cred.

— Vrei totuşi să-mi spui *ce* crezi?

— Mă întreb dacă n-a fost o pedeapsă.

Nina se gândi la asta.

— Pentru ce?

— Nu ştiu. Dar cred că omul nostru le-a răpit pe fete – un tip foarte special de fete – intenţionat. Cred că îşi făcuse planuri în privinţa lor şi cred că toate i-au înşelat într-un fel sau altul aşteptările. Drept pedeapsă le-a luat ceva care, crede el, are o importanţă capitală pentru ele.

Sorbi din cafea, fără să-i pese că era rece.

— Ştii ce le-au făcut colaboraționistelor în Franța, la sfârşitul celui de-al doilea război mondial?

— Da. Femeile care-i primiseră cu prea mult entuziasm pe nemți erau tunse zero şi târâte pe străzi. Un episod din istorie de care putem fi mândri. Ridică din umeri. Aproape că înțeleg ipoteza cu pedeapsa, dar nu văd ce-ar căuta aici un război mondial. Fetele astea n-au fraternizat cu nimeni.

— Poate că nu.

Zandt părea să-şi fi pierdut interesul pentru subiect. Stătea sprijinit pe spătar şi se uita fără țintă prin local. Unul dintre pierde-vară îi surprinse accidental privirea. Zandt nu-şi întoarse capul. Individul, da, şi încă repede. Îi făcu semn prietenului său, sugerându-i că era momentul potrivit să plece şi să-şi ceruiască plăcile de surf. Se ridicară şi dispărură în noapte.

Zandt părea satisfăcut de victorie.

Nina încercă să-i recâştige atenția.

— Atunci ce înseamnă?

— Poate nimic, răspunse el, stingând țigara. Pur şi simplu nu m-am gândit destul ultima dată. Atunci mă concentrasem asupra metodei lui de a le găsi. Mă interesa cum li se intersectaseră viețile. Acum mi se pare ciudat. Cum i-au înşelat ele aşteptările. De ce le voia.

Nina nu spuse nimic, spera să mai fie ceva. Dar când Zandt continuă, nu mai vorbi despre caz.

— De ce n-ai mai vrut să te culci cu mine?

Luată iar prin surprindere, ea ezită câteva clipe.

— Am hotărât amândoi să încetăm.

— Nu. Clătină din cap. N-a fost aşa.

— Nu ştiu, John. Pur şi simplu s-a întâmplat. Nu mi s-a părut că te-ar fi afectat prea tare.

— Am luat-o ca atare, nu?

— Unde vrei să ajungi? Acum nu mai accepți?

— Ba da, sigur. A trecut mult timp de-atunci. Doar îți pun întrebările pe care nu ți le-am pus până acum. Când începi să faci asta, descoperi că răsar de peste tot.

Nina nu prea ştia ce să-i răspundă.

— Bine, şi ce vrei să faci mai departe?

— Vreau să pleci, zise el. Vreau să te duci acasă şi să mă laşi singur.

Nina se ridică.

— Dacă asta vrei, fie. Ai numărul meu de telefon. Sună-mă când te hotărăşti să mişti un deget.

Zandt întoarse încet capul şi se uită în ochii ei.

— Vrei să ştii ce s-a întâmplat ultima dată?

Ea se opri şi se uită la el. Privirea lui era rece şi distantă.

— Da, zise ea.

— L-am găsit.

Nina simți că i se ridică părul pe cap.

— Pe cine?

— L-am urmărit două săptămâni. În cele din urmă, m-am dus acasă la el. Îl văzusem în timp ce supraveghea alte fete. Nu puteam să-l las să continue.

Nina nu ştia dacă era mai bine să se aşeze sau să rămână în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

— A negat totul. Dar ştiam că el e, iar el ştia că ştiam. El era criminalul, dar nu aveam dovezi şi putea

să-mi scape. Am stat cu el două zile. N-a vrut să-mi spună unde era ea.

— John, să nu-mi spui că...

— L-am împuşcat.

Nina se uită fix la el şi înţelese că acesta era adevărul. Deschise gura să vorbească, dar nu reuşi.

— Şi, după două zile, am primit puloverul şi biletul.

Acum părea foarte obosit şi nu mai stătea cu faţa la ea. Când vorbi iar, avea o voce lipsită de inflexiuni.

— Am prins pe cine nu trebuia. Tu hotărăşti ce faci cu informaţia asta.

Nina se ridică şi traversă Promenade. Nu voia să se întoarcă spre el şi încerca să nu scape din vedere vârfurile palmierilor care se clătinau încet în bătaia brizei blânde, la două străzi depărtare.

Când ajunse la colţ, se opri şi totuşi se întoarse. Zandt dispăruse. Aşteptă o clipă, muşcându-şi buzele, însă el plecase. Îşi continuă drumul, dar foarte încet.

Ceva se schimbase. Până acum, Zandt i se păruse maleabil, dar ora petrecută cu el la cafenea fusese o experienţă neplăcută. Îşi dădu seama că nu de un vânător îi adusese el aminte, ci de un boxer, filmat pe fugă cu o oră înaintea meciului. Momentul în care show business-ul era lăsat deoparte şi luptătorul părea să se mişte într-o lume numai a lui, un spaţiu unde nu se mai uita în ochii oamenilor, ci era absorbit de propriul său arhetip. Unii ar fi pariat pe rezultat, s-ar fi îmbrăcat în costume de seară şi s-ar fi îmbătat cu ospitalitatea corporatistă. Ceilalţi ar fi trăncănit cum că boxul ar trebui interzis, cuibăriţi în vieţile lor din care toţi căutau nu una, ci orice cale de evadare. Pentru cei

din ring era altfel. Ei o făceau pentru bani, dar nu numai pentru asta. O făceau pentru că asta era meseria lor. Nu căutau o cale de ieşire. Căutau o cale de intrare, drumul de întoarcere la un loc pe care-l simțeau în ei înşişi.

Vizita la părinții lui Sarah fusese o greşeală. Până în clipa aceea, Zandt obținuse acces la puține informații reale şi deja se întreba ce voia ea de la el. Singurele date noi pentru anchetă puteau fi găsite la soții Becker. Nina aranjase în aşa fel încât el să conducă discuția. Dar când Zandt se întorsese din grădină, ştiuse că fuseseră deschise uşi care mai bine ar fi rămas închise.

Nu avea nevoie de aşa ceva. Nu-şi dorise niciodată un vânător sau un ucigaş. Era sigură că singurul motiv care putea să-l scoată pe Omul Drept din bârlog era un om pe care ar fi vrut să-l domine.

Nina voia o momeală.

13

Bărbatul stătea pe un fotoliu, în mijlocul sufrageriei. Camera depăşea fațada clădirii, era mare şi avea ferestre pe trei pereți. Două laturi erau protejate de un pâlc de copaci; cealaltă dădea spre o peluză în pantă, terasată. În după-amiaza aceasta, toate draperiile erau trase, cortine grele care nu lăsau să intre nicio fărâmă din lumea de afară. Uneori, bărbatul le voia închise, alteori le lăsa deschise. În privința asta era absolut imprevizibil.

Fotoliul era aşezat cu spatele la uşă. Îi plăcea senzația pe care i-o provoca poziția aceasta, o uşoară tensiune, ideea de a fi lipsit de apărare. Teoretic, cineva

putea să se furişeze în spatele lui, să-l lovească în cap. Persoana respectivă ar fi trebuit mai întâi să treacă de toate sistemele de alarmă, însă riscul exista. Riscul dovedea cât de bine îşi controla el mediul. Nu îi era deloc frică de lumea exterioară. Îi plăcea în schimb ca spaţiile interioare să fie exact aşa.

Avea o faţă netedă şi fără riduri, rezultatul folosirii asidue a cremelor hidratante şi-a altor produse pentru hrănirea pielii. Părul îi era tuns cu grijă, ochii pătrunzători şi limpezi. Avea mâinile uşor bronzate, cu unghii curate. Era gol puşcă. Scaunul forma un unghi blând cu scândurile lustruite ale podelei care traversau încăperea în şiruri perfecte. O ceaşcă de cafea neagră foarte fierbinte stătea pe o măsuţă, lângă fotoliu, împreună cu o farfurie plină cu mărgele de sticlă şi o revistă subţire. Ceaşca era aşezată în aşa fel încât mai puţin de jumătate din baza ei depăşea marginea suprafeţei. Fotoliul era vechi, îmbrăcat în piele roasă. I-ar fi plăcut să aibă un exemplar din *New York Times* împăturit pe unul dintre braţe şi un lacheu care să aştepte chiar în spatele lui, pregătit să-i ofere sendvişuri cu coaja tăiată. Bărbatul decorase o bibliotecă întreagă cu haşuri trasate cu creioane verzi, albastre şi roşii, fiecare linie nu mai lungă de trei milimetri, până când obţinuse un efect general de negru uşor marmorat. Consumase şaptesprezece creioane şi câteva săptămâni. Masa de scris elegantă din cealaltă parte a camerei era complet acoperită cu fotografii foarte mici ale Madonnei, lipite pe tăblie, toate decupate din reviste şi niciuna mai recentă de perioada *Material Girl,* dincolo de care bărbatul îşi pierduse

interesul pentru ea. Acoperise totul cu multe straturi de lac de culoare închisă, iar acum masa părea îmbrăcată doar într-un furnir neobişnuit din lemn de nuc. La fel ca în cazul bibliotecii, numai o privire foarte atentă ar fi dezvăluit secretul acelui efect.

Proiectul său în desfăşurare era măsuţa simplă de lângă fotoliul pe care stătea, pe care o acoperea cu mărgele de sticlă. Acestea aveau diametrul de aproximativ un milimetru şi erau de patru culori diferite: roşu, albastru, galben şi verde. Culorile genetice. Lipirea fiecăreia în locul potrivit îi solicita destul de mult atenţia, nu în ultimul rând pentru că nu erau aşezate la voia întâmplării, ci după un desen amplu şi complex, care era oarecum speculativ. Odată terminată treaba, avea să acopere măsuţa cu mai multe straturi de lac gros şi negru, până elimina şi cea mai mică urmă a texturii. Nu-i va trece nimănui prin minte ce se află dincolo de suprafaţă, aşa cum nimeni nu şi-ar da seama că una, doar una dintre scândurile podelelor din casă fusese construită prin lipirea unui număr extrem de mare de chibrituri, apoi şmirgheluită şi lăcuită până când nu se mai deosebise deloc de celelalte. Strângerea chibriturilor îi luase peste şase luni. Fiecare dintre ele, atât cât reuşise el să se asigure, fusese aprins de altă persoană. Era un adept convins al individualismului, credea în importanţa lui crucială pentru umanitate. În prezent, toţi oamenii urmăreau aceleaşi seriale de televiziune, citeau aceleaşi reviste mondene, iar mass-media îi obliga să se aşeze cuminţi la rând pentru a vedea aceleaşi filme ridicole. Trăiau după reguli gândite de oameni pe care nu-i întâlniseră

niciodată. Trăiau la suprafață, într-o lume dominată de MTV, în care contau doar ultimele cinci minute. Clipa de acum era totul. Nu pricepeau absolut nimic despre „apoi” fiindcă se bălăceau într-un prezent perpetuu.

Revista de pe măsuță era un studiu universitar recent, pe care-l primise prin poştă în dimineața aceleiaşi zile. Citise pe Internet un rezumat şi comandase un exemplar din textul integral pentru o analiză aprofundată. Deşi subiectul era destul de specializat, bărbatul era mai mult decât capabil să-l înțeleagă în detaliu. Îşi petrecuse mulți ani citind cu mare atenție lucrări privitoare la subiectele care-l interesau: genetică, antropologie, civilizație preistorică. Cu toate că-şi abandonase devreme studiile, era inteligent şi învățase multe de la viață. De la viața lui şi de la viețile altora. Toți mărturiseau ceva *in extremis*... Găsea adesea un adevăr profund în cuvintele lor, odată ce, etapa implorărilor fiind depăşită, corpul se exprima fără imixtiunea minții.

Înainte să înceapă să citească, se ridică în picioare, se îndepărtă puțin de scaun şi făcu trei serii de flotări. O serie cu palmele lipite de podea şi cu brațele la nivelul umerilor. A doua cu palmele tot lipite de podea, dar cu brațele depărtate. Ultima cu brațele unite şi pumnii strânşi, sprijinit în încheieturi. Câte o sută în fiecare poziție, cu pauze scurte între serii.

Nu transpirase aproape deloc. Era mulțumit.

•

Sarah Becker auzi dedesubt zgomotele înfundate ale efortului cadențat al bărbatului, dar nu-şi pierdu vremea încercând să înțeleagă ce semnificație aveau.

Nu voia să ştie. Nu ştia cât era ceasul şi nici nu dorea să ştie. Ceasul ei interior îi spunea că era probabil zi, poate după-amiază. Din mai multe motive, era mai rău decât dacă ar fi fost noapte. Noaptea se întâmplau lucrurile rele. Era de aşteptat. Oamenilor le e frică de întuneric pentru că odată cu întunericul se lasă noaptea, iar în timpul nopții, uneori, unele lucruri se năpustesc asupra ta. Aşa funcționează lumea. Ceasurile din timpul zilei, se spune, sunt mai bune. Ziua mergi la şcoală, iei prânzul, cerul e albastru şi totul e cât de cât sigur atâta vreme cât nu te apropii de locurile unde trăiesc oamenii săraci. Nu voia să se gândească la eventualitatea că ziua n-ar fi fost sigură. Nu voia să ştie asta.

Dacă lungea gâtul, reuşea să atingă cu fruntea limita de sus a spațiului în care se afla. Era întuneric ca într-o nucă. Stătea întinsă pe spate şi îşi putea mişca brațele şi picioarele cam cinci centimetri în orice direcție. Stătea de mult timp aşa, după estimările ei de cel puțin patru zile, poate şase. Nu-şi amintea nimic din intervalul scurs din clipa când se afla pe Third Street Promenade şi momentul când se trezise întinsă pe spate, cu o ferestruică îngustă în dreptul ochilor. După câteva clipe, observase că putea să vadă tavanul camerei şi că ferestruica era o gaură în podeaua sub care zăcea ea, într-un spațiu doar ceva mai mare decât propriul ei corp. Deschizătura din podea era lungă de aproximativ treisprezece centimetri şi lată de zece, şi se întindea exact din dreptul sprâncenelor până puțin mai jos de gură.

Începuse să țipe şi, după o vreme, cineva intrase în cameră. Îi şoptise ceva. Ea mai strigase puțin, iar el coborâse o plăcuță de lemn peste deschizătură. Îi auzise paşii îndepărtându-se şi, de atunci, nu se mai întâmplase decât un singur lucru. Sarah se trezise dintr-un somn agitat şi i se păruse că ar fi noapte, iar apoi descoperise că deschizătura nu mai era acoperită. În camera de deasupra era aproape întuneric, dar reuşise să distingă capul unui om care o privea. Încercase să-i vorbească, îl implorase, îi făcuse oferte, dar el nu-i spusese nimic. După o vreme, renunțase şi începuse să plângă. Mâna bărbatului devenise vizibilă, ținând un pahar de plastic. Îi vărsase apă peste față. La început, ea încercase să se ferească, dar apoi, dându-şi seama ce sete îi era, deschisese gura şi înghițise cât de mult putuse. Apoi bărbatul pusese planşeta la loc şi plecase.

După o perioadă nedefinită de timp, se întorsese şi vorbiseră despre Ted Bundy. De data aceasta, băuse toată apa.

Cu timpul, descoperise că mintea i se limpezea pe măsură ce elimina din organism drogul pe care i-l dăduse, oricare ar fi fost el. Partea negativă era că senzația inițială de plutire începea să dispară. Încercase să împingă planşeta cu nasul şi limba, lungindu-şi gâtul cât de mult putuse, însă poziția ei fusese atât de atent calculată, încât îi era imposibil s-o mişte. Ca şi spațiul însuşi, fusese gândită pentru cineva de dimensiunile ei, aproape ca şi când ar fi fost pregătită numai pentru ea. Sarah era într-o bună formă fizică, era o patinatoare pe role pricepută şi mai puternică

decât majoritatea fetelor de statura ei. Cu toate acestea, nu fusese în stare să clintească nimic în închisoarea ei şi renunţase să mai încerce. Tatăl ei spunea adesea că necazurile multor oameni erau provocate de energia pe care-o iroseau încercând să schimbe ce nu putea fi schimbat. Nu era încă suficient de matură să înţeleagă exact la ce se referea el, dar pricepuse în mare. Nu mâncase parcă de-o veşnicie. Nu avea rost să-şi irosească forţele, măcar până va fi sigură că-i va fi oferită o sursă suplimentară de energie. Ar fi fost o prostie să se zbată. Aşa că rămăsese nemişcată şi se gândise la Nokkon Wud.

Domnul Wud era invenţia lor, a ei şi a tatei. Cel puţin, *credeau* că-l inventaseră. Îşi făcuse apariţia, indirect, prin intermediul mamei lui Sarah. Zoë Becker credea în multe. Ei bine, poate că nu credea cu adevărat, dar nu voia să-şi asume niciun risc atunci când venea vorba de familia ei. Astrologie? Da, sigur că-i o aiureală, dar nu doare să ştii ce spun astrologii şi e surprinzător cât de des par să aibă perfectă dreptate. *Feng shui*? Doar la nivelul bunului simţ, bineînţeles, dar clopoţeii de vânt sunt atât de drăguţi şi produc un sunet atât de plăcut, de ce să nu-i ai oricum? Iar dacă o pasăre anume se întâmplă să-ţi taie calea, întâmplare pe care *unii oameni* ar considera-o aducătoare de ghinion, sunt nişte descântece pe care trebuie să le reciţi şi mici gesturi ale mâinii ca să fii sută la sută sigur că eşti ferit de necazuri.

Cum se întâmplă adesea într-o familie, Zoë moştenise superstiţiile mai mult de la bunica decât de la mama – o fostă editoare foarte realistă care credea cu tărie în

jogging. Michael Becker nu avea nicio aplecare către incantații şi semne, la fel şi Sarah. Dl Wud apăruse ca un joc secret între ei, o reacție la superstițiile care-l făceau pe Michael să se urce pe pereți. Ori de câte ori cineva din familie sfida verbal soarta – chiar şi în sensul cel mai vag –, Zoë Becker intervenea imediat cu un „Bate-n lemn", la fel de prompt şi de reflex cum spui „Sănătate" după ce auzi un strănut. Dacă cineva zicea: „Eu n-o să sfârşesc niciodată aşa", ea răspundea „Bate-n lemn" şi răpăia pe masă cu încheieturile degetelor. Dacă auzea: „Tata are o sănătate de fier", repeta formula – dar tot mai încet, conştientă că soțul ei găsea incredibil de supărător acel obicei –, însă nu renunța. Ar fi spus-o chiar dacă cineva ar fi zis ceva complet inofensiv, de genul „Nu mi-am rupt niciodată piciorul", iar în asemenea cazuri soțului ei îi venea să muşte din pian. Michael Becker ar fi subliniat că era o afirmație concretă şi că nu însemna un şut în posteriorul sorții. Era pur şi simplu o constatare a unei stări de fapt, iar s-o întâmpini cu o mantră superstițioasă era ridicol. Nu spui niciodată, ar fi punctat el răbdător, „Doi şi cu doi fac patru – bate-n lemn", atunci de ce să foloseşti expresia aceea după orice afirmație banală? Era cel mult un obicei explicabil, chiar dacă suportabil la limită, când apelai la el după o afirmație care denotă aroganță în fața potențialului negativ al lumii. Dar după un afurisit de *fapt real*...

Zoë l-ar fi ascultat, cum mai făcuse de multe ori înainte, apoi i-ar fi atras atenția că era o tradiție bine împământenită în multe părți ale lumii – în Anglia şi în Australia, de pildă, unde, în circumstanțe

asemănătoare, ar fi spus: „Pune mâna pe lemn” – şi că avea o justificare, pentru că pomii au o aură pozitivă şi, în orice caz, nu face rău nimănui. Iar Michael ar fi încuviinţat şi ar fi ieşit pe tăcute din cameră să muşte din pian.

Sarah ţinea partea tatălui ei în această privinţă şi, de-a lungul anilor, amândoi dezvoltaseră personajul lui Nokkon Wud[10], un spirit malefic, probabil de origine scandinavă, a cărui unică ocupaţie era să stea cu urechile ciulite la oamenii care sfidează soarta făcând observaţii pripite asupra realităţii. Atunci, invizibil, se furişa în casele lor în toiul nopţii şi le schimba vieţile în rău. Ai fi făcut bine să nu te simţi norocos atunci când Nokkon era prin preajmă, fiindcă el şi-ar fi dat seama şi te-ar fi pedepsit imediat.

Cu timpul, acest obicei se transformase într-un salut cordial prin intermediul căruia îşi urau reciproc ceva rău, pentru ca Nokkon să-i audă şi să ştie că nu trebuie să intervină. Se dovedise folositor şi când, în urmă cu un an, Melanie, sora lui Sarah, începuse să aibă coşmaruri. La propunerea lui Sarah, Michael îi spusese că visele urâte erau opera lui Nokkon Wud, care zbura peste patul ei, adulmecând în căutarea oamenilor care meritau să sufere. Tot ce trebuia Melanie să facă era să recite un descântec scurt – pe care domnul Becker se chinuise îndelung să-l scrie, cu mai multe ciorne decât pentru majoritatea scenariilor de televiziune – şi Nokkon Wud avea să ştie că nu era

---

[10] Formă alterată a lui *knock on wood* – „bate în lemn” (engl.). (N. tr.).

nevoie de el acolo şi că trebuia să-i necăjească pe alţii. Melanie încercase această soluţie, la început neîncrezătoare, dar curând spunea descântecul în fiecare seară înainte să meargă la culcare – şi, cu timpul, visele rele dispăruseră şi nu-i mai păsa dacă uşile dulăpiorului nu erau închise perfect. Mama nu acceptase niciodată pe deplin gluma asta şi nu-l invocase niciodată personal, dar zâmbea uneori când Nokkon era pomenit. Personajul era o sursă de explicaţii pentru anumite mistere din lume şi acum apărea în *Dark Shift* sub forma unuia dintre demonii mărunţi care-şi uneau forţele împotriva eroinei. Partenerul lui combătuse ideea şi-i pusese o mulţime de întrebări despre însuşirile personajului şi originea lui, dar Michael tot îl păstrase.

În timp ce Sarah zăcea sub podeaua casei unui dement, se întrebă dacă mama ei nu avea totuşi dreptate. Poate că există într-adevăr un asemenea monstru, un asemenea spirit. Poate aflase că-şi bătuseră joc de el, că fuseseră prea orgolioşi. Poate că asta îl înfuriase. Şi poate că el o căutase şi venea s-o privească pe întuneric pentru că nu avea faţă în spatele măştii pe care şi-o pusese ca s-o răpească.

Sarah stătea nemişcată, cu ochii larg deschişi.

•

Lucrarea, intitulată *Situl Krüniger şi Societatea Mittel-Baxter*, prezenta în detaliu o expediţie arheologică recentă într-un loc din Germania pe care nu-l cunoştea. Îl găsise în atlas şi ajunsese la concluzia că era prea departe de persoanele lui de contact pentru ca ele să-i poată trimite observaţii de la faţa locului, prin urmare

trebuia să se limiteze la informațiile din lucrarea în sine.

Nu departe de vestigiile unei aşezări neolitice fusese descoperit un cimitir. Datarea cu carbon a scheletelor coroborată cu dovezile oferite de obiectele personale găsite în câteva morminte plasau cronologic situl în ultima parte a mileniului opt dinainte de Christos. Acum zece mii de ani. Bărbatul rămase nemişcat o vreme, savurând ideea, desenând în minte schița secțiunii transversale în timp. Înainte să se fi vorbit orice limbă cunoscută, cu mult înaintea construirii piramidelor – asta dacă nu înghițeai afirmațiile arheologilor New Age, care strângeau dovezile selectiv şi emiteau ipoteze debile –, oamenii aceia trăiseră şi muriseră şi fuseseră puşi în pământ, făcuseră dragoste şi mâncaseră şi se uşuraseră direct pe pământ. Bărbatul sorbi puțină cafea, având grijă să pună ceaşca pe măsuță în acelaşi echilibru perfect. Apoi continuă să citească.

Fuseseră găsite douăzeci şi cinci de schelete distincte. Femei, chiar şi de vârstă mijlocie, copii, câțiva bărbați de peste douăzeci de ani şi unul de o vârstă mai înaintată. Anexele exhaustive ale lucrării prezentau în detaliu starea fiecărui schelet şi subliniau tehnicile folosite atât la stabilirea vechimii lor, cât şi a condițiilor de mediu şi a regimului alimentar; autorii lucrării remarcau faptul că scheletele erau dispuse într-o rețea, un sistem organizat de înhumare care la vremea respectivă nu mai apărea în niciun alt sit din Europa Occidentală. Conțineau grafice care demonstrau că dispunerea rețelei era în concordanță cu interesul

manifestat de oamenii din acea perioadă pentru solstițiile de vară şi iarnă, evitând din fericire o digresiune asupra astronomiei primitive. Dezvoltau în schimb o serie de argumente pentru a demonstra că aranjamentul oferea indicii suplimentare în sprijinul unei teorii pe care ei o susțineau de ani de zile: că acea regiune a Germaniei fusese gazda unei forme hibride de organizare socială pe care ei o numeau Societatea Mittel-Baxter (acestea erau numele autorilor), o cultură sporadică şi închisă, de slab interes academic şi de o însemnătate neglijabilă pe termen lung.

Bărbatul citi lucrarea cu atenție până la capăt, apoi parcurse fără grabă anexele. După ce termină de citit rapoartele asupra scheletelor celorlalți defuncți, încuviințând uneori la ceea ce el considera a fi concluzii bine argumentate, ajunse la paginile despre bărbatul cel mai vârstnic descoperit în sit. Poziția scheletului său – exact în mijlocul rețelei de zece pe zece – sugera că el fusese primul îngropat acolo, iar autorii susțineau convingător ipoteza că bărbatul era o persoană importantă în satul din apropierea sepulturii. Spuneau de asemenea că se născuse în altă parte a țării, dat fiind că pigmentarea bilaterală a orbitelor sale oculare – o stare cunoscută drept *cribra orbitalia* – dovedea că din alimentația lui lipsise aproape toată viața fierul. Concentrația de fier din vegetație e determinată de caracteristicile geologice ale solului, iar rata de asimilare e influențată de cantitatea de plumb: oamenii din regiuni diferite prezintă, în consecință, variații pronunțate ale acestei stări. Secțiunile transversale prin dantura bărbatului şi analiza izotopilor de plumb

şi stronțiu îi ajutaseră să-i stabilească locul de origine la peste patru sute de kilometri distanță. Într-o paranteză se făcea observația că o anumită leziune a craniului era efectul unei lovituri care nu se dovedise fatală – daunele pe care le provocase țesutului osos se vindecaseră cu mult înaintea decesului. Cercetătorii presupuneau că putea fi rezultatul luptei pentru putere şi că, totodată, dovedea că omul dusese o viață lungă şi frământată. Un om care, afirmau autorii cu îndrăzneală, putea chiar să fie inițiatorul culturii Mittel-Baxter într-o zonă înainte necivilizată şi sălbatică, şi a cărui poziție importantă în comunitatea locală fusese respectată în tipologia înmormântării.

Bărbatul mai citi o dată partea aceasta, apoi închise lucrarea şi o lăsă în poală. Era foarte mulțumit. Era cea mai bună descoperire de până acum, mult mai bună şi mult, mult mai veche chiar şi decât cele şapte schelete antice descoperite laolaltă în Cahuachi, pe câmpia Nazca, toate cu excremente fosilizate în gură. Îi era milă de Mittel şi Baxter, deşi i se părea improbabil ca absurditatea concluziilor lor să iasă vreodată la lumina zilei. Poate că lucrarea respectivă îi ajutase chiar să-şi păstreze catedrele la obscura universitate din Vestul Mijlociu pentru care lucrau pe brânci. Bănuia că ar fi putut să ia legătura cu ei şi să-i pună la curent cu teoriile sale. Se îndoia însă că l-ar fi crezut, chiar dacă adevărul era acolo, în văzul tuturor celor care aveau ochi să-l vadă. Arheologii erau mai răi ca alții când venea vorba să judece dovezile pe baza supozițiilor lor preexistente. N-avea nicio importanță dacă erau jucători cinstiți precum Hancock şi Baigent sau calfe

precum Klaus Mittel şi George Baxter: toţi vedeau numai ce voiau să vadă. Tradiţionaliştii reuşeau să distingă doar drumuri ceremoniale, iar adepţii New Age doar piste de aterizare pentru extratereştri – oricât de absurdă era o idee sau alta în împrejurările date. Uneori fiecare avea dreptate, dar niciodată nu ştiau când – pentru că, în minţile lor, aveau dreptate totdeauna. Doar dacă erai pregătit să examinezi echidistant dovezile erai în stare să înţelegi precis realitatea.

Traumatismul cranian denota cel mai sigur o rană la cap, însă una mult mai importantă decât credeau Mittel şi Baxter – o rană provocată în copilărie şi suficient de profundă încât să trezească o porţiune a creierului care la majoritatea bărbaţilor rămâne din păcate latentă. La fel, urmele de *cribra orbitalia* nu erau importante doar în raport cu proveniența geografică. Da, era adevărat că deseori erau corelate cu deficienţa de fier şi uneori cu anemia de tip congenital sau hemolitic, însă puteau avea o origine mult mai interesantă. Expunerea excesivă la plumb genera efecte asemănătoare. Asta, cum bine ştia bărbatul, nu era deloc „otrăvire”, ci o însuşire care, juxtapusă cu alţi factori, putea conduce la alterări genetice, schimbări care stimulau porţiuni reprimate ale genomului uman şi le permiteau să se manifeste.

Totuşi, cea mai mare vină a autorilor nu era interpretarea greşită a rezultatelor examenului patologic, ci incapacitatea lor de a intui adevărata natură a sitului. Bărbatul din mijlocul reţelei funerare

nu murise primul. Bineînțeles că nu. Murise ultimul. Când hotărâse el şi de propria-i mână.

În mijlocul creației sale.

14

Agentul imobiliar s-a aplecat în față, sprijinindu-se pe coate, şi-a deschis gura cu buze subțiri şi-a zis:

— Şi în ce sector de piață v-ar interesa să investiți? Vă rog să fiți sincer. Îmi dau seama că acestea sunt primele momente ale relației noastre, domnule, ăă, Lautner – zorii căutării noastre a unui potențial cămin – , dar am să fiu franc şi am să vă spun că ar fi în avantajul amândurora dacă aş şti cu exactitate cât aveți intenția să investiți în bunuri imobiliare în clipa de față.

S-a lăsat pe spătarul scaunului şi s-a uitat la mine cu ochii mijiți, atoateştiutor şi în mod evident mulțumit că-şi etalase cărțile. Am constatat cu neplăcere că nu aveam cum să-i suflu fum în ochi. Şi-ar fi dat seama imediat dacă eram în stare să pun la bătaie doar opt dolari şi ceva mărunțiş sau dacă speram să cad la învoială pe un preț de nimic. Era un om de vârstă mijlocie, costeliv, cu păr roşcat, iar numele lui – aproape incredibil – părea să fie Chip Farling. Vorbisem deja cu destui oameni de aceeaşi teapă şi gradul meu de toleranță scădea vertiginos.

— Mi-ar plăcea să rămân în jurul lui şase, am spus repede. Deocamdată. Dacă dau peste ceva special, aş fi dispus să urc.

Mi-a surâs radios.

— Cu banii jos?

— Da, cu banii jos.

I-am răspuns la zâmbet.

Chip a dat încet din cap şi mânuţele lui îngrijite au mişcat câteva foi de hârtie pe birou.

— Bun, zise, continuând să dea din cap. Excelent. Asta ne dă ceva cu care să ne jucăm.

Apoi a întins un deget spre mine. M-am încruntat, dar curând mi-am dat seama că era doar preludiul următoarei sale acţiuni, care a fost să-şi ducă mâna la bărbie şi să şi-o maseze, în vreme ce fixa cu o privire pătrunzătoare un punct nu foarte îndepărtat. Am înţeles că se gândea.

După aproape jumătate de minut în poziţia asta, s-a întors printre noi.

— Bine. Să ne apucăm de treabă.

S-a ridicat brusc şi s-a dus cu pas vioi în colţul opus al biroului, unde a pocnit din degete. Am oftat în cafea, pregătit să aştept.

Mai devreme trecusem, bineînţeles, pe la UnRealty. Agenţia era închisă. Un anunţ lipit pe uşă le mulţumea clienţilor şi-i anunţa că afacerea era în curs de lichidare ca urmare a morţii proprietarului. Mai că nu le spunea şi că decizia fusese influenţată de faptul că moştenitorul lui nu era bun de nimic. M-am aplecat spre vitrină şi m-am uitat înăuntru. În asemenea cazuri nu contează dacă birourile şi fişetele au rămas acolo, dacă toate computerele sunt la locul lor şi un planificator anual de la imprimeria locală e încă agăţat pe perete, cu perioadele de concediu marcate cu precizie de lingăul biroului – îţi dai seama de la prima privire dacă afacerea are aer în plămâni. UnRealty nu

mai avea. Ştiusem dinainte, însă scena tot m-a făcut să încremenesc. Mi-am dat seama că până în clipa aceea nu încercasem să înțeleg dacă descoperirile din ultimele patruzeci şi opt de ore făcuseră acțiunile tatălui meu, în ceea ce privea UnRealty, puțin mai explicabile. Nu reuşeam să gândesc.

Aşa că m-am mişcat repede şi am trecut pe la toți agenții imobiliari care mi-au ieşit în cale. Numărul de agenții imobiliare este un indicator sumar al nivelului de trai al unei mici comunități. În Cowlick, Kansas, trebuie să căutați cu mare atenție. Toată lumea vrea să plece, nu să vină, cu singura condiție ca asta să nu se întâmple din motiv de deces. De preferință. În unele locuri de bogăție moderată găsiți una sau poate două agenții, amestecate cu alte afaceri comerciale după modelul mişcării browniene. Într-un loc precum Dyersburg, nu te mai poți mişca de agenți imobiliari. Chiar mai mulți decât eşarfe, galerii de artă şi mici restaurante, ceea ce genul ăsta de oraş propune e o idee: aceea că poți trăi aşa tot anul, că poți fi unul dintre cei care-şi taie o felie din lucrurile frumoase şi ridică un gard solid în jurul ei; că şi tu poți sta într-o casă din bârne cu tavane boltite, construită la comandă, şi poți să te simți unul cu Dumnezeu şi îngerii Săi. Bogații îşi construiesc refugii pe tot cuprinsul Americii. Ranch-uri care odată serveau la creşterea vitelor sau pur şi simplu înfrumusețau locul sunt cumpărate la grămadă şi apoi împărțite în parcele de douăzeci şi cinci de acri unde te poți bucura de privelişti uluitoare şi vecini care îți seamănă leit. Nu critic în mod necondiționat. Aspir la una dintre

priveliştile acelea, la una dintre viețile închise în creierii munților, în câteva dintre cele mai fascinante peisaje din lume. Pur şi simplu nu vreau tot ce vine împreună cu asta. Terenul de golf. Coproprietatea unui Lear-jet. Cutia pentru trabucuri. Androizii afabili şi cumplit de senini care locuiesc în cluburi country şi-n cabane: bărbați insolenți cu piele aurie şi strângeri de mână ferme; femei cu ochi de oțel şi obraji neteziți chirurgical; conversații ale căror ingrediente sunt o parte lăcomie, două părți mulțumire de sine şi trei părți tăceri înfiorătoare. Cred că m-ar face să-mi iau câmpii.

Nu după mult timp, Chip s-a întors strângând în mână un teanc de prospecte şi două casete video.

— Domnule Lautner, susură el, a venit momentul să găsim visul.

Am urmărit docil casetele, având grijă să emit din când în când mormăituri şi exclamații de interes. Nu era nimic acolo care să semene cu ce căutam. Apoi am răsfoit broşurile care făceau reclamă la false cabane din lemn decorate de cine ştie ce cowboy aflat sub influența drogurilor sau la cutii albe, scânteietoare, de-o sterilitate modernistă atât de pronunțată, încât păreau să fi fost aduse de pe lună. Singura diferență dintre ele, şi nu foarte pronunțată, era nivelul prețurilor de-a dreptul hilare. Acelaşi lucru se întâmplase şi la ceilalți agenți imobiliari. Eram pe punctul să-i cer politicos lui Chip cartea de vizită şi să plec, poate să-l sun pe Bobby şi să aflu cum evolua misiunea lui, când am remarcat o foaie de hârtie ascunsă printre pliantele lucioase.

„The Halls”, scria pe ea cu un corp de literă atrăgător. „Pentru cei care-şi doresc mai mult decât o simplă casă.”

În trei paragrafe, ciudat de puțin captivante, descria o mică stațiune din Munții Gallatin. Punct de intrare şi ieşire cu schiurile în picioare, desigur. Izolare într-un loc ferit de lume, fără doar şi poate. Aproape o sută de hectare de frumusețe montană, modelate într-un complex de-o asemenea perfecțiune inefabilă, încât Zeus însuşi şi-ar fi cumpărat acolo o căsuță pentru schi – şi totuşi pliantul nu se străduia prea mult să atragă clienții. Nu era în el nici măcar o poză sau un preț, aspect care mi-a stârnit şi mai mult interesul.

Am luat mai mult sau mai puțin la întâmplare una dintre celelalte broşuri, asigurându-mă doar că prețul era suficient de mare.

— Aş vrea să arunc o privire la asta, am zis.

Chip s-a uitat şi a dat din cap, satisfăcut.

— E o comoară, spuse.

— Şi dacă tot suntem în zonă, am adăugat, lăsând impresia că atunci îmi venise ideea, să mergem să vedem şi locul ăsta.

Am împins foaia spre el. I-a aruncat o privire, apoi şi-a împreunat mâinile şi s-a uitat la mine.

— În privința stațiunii The Halls, domnule Lautner, a zis el cumpătat, trebuie să vorbim neapărat de exclusivitate. Trebuie să băgăm mâna până la fundul sacului, în termeni monetari. Şase milioane n-ar mai fi suficiente. Ştacheta se ridică destul de mult.

I-am oferit cel mai promițător şi captivant zâmbet al meu.

— Cum am spus, arătați-mi ceva special.

•

O oră mai târziu, îl ascultam pe Chip care vorbea despre golf. Iar ascultam. Tot ascultam. Începeam să mă tem că-l voi asculta pe veci. La începutul drumului, înainte să ieşim din Dyersburg, încercase să afle cât de hotărât eram să intru în joc. Recunoscusem în pripă că nu-l practicam, dar din fericire mă oprisem înainte să adaug: „Pentru numele lui Dumnezeu, de ce-aş face-o?" S-a uitat la mine atât de mult timp, cu o expresie de o nedumerire atât de profundă, încât i-am spus că intenționez să mă apuc de el imediat după ce mă stabilesc undeva – că această ambiție era, de fapt, principalul motiv pentru care căutam o proprietate specială. Dăduse din cap încet, după care îşi asumase datoria de a-mi ține personal un curs intensiv despre toate dedesubturile jocului. Îmi făcusem socoteala că mai pot suporta încă cincisprezece minute, după care pur şi simplu voi fi nevoit să-l ucid dintr-o lovitură.

Suportasem deja să mi se arate casa din Big Sky, cu aparatele ei electrocasnice Sub-Zero, podelele din arțar de Honduras şi şemineul uriaş din piatră sculptat manual de nu ştiu ce cretin. În cele din urmă, am clătinat doar din cap. Chip m-a bătut încurajator pe umăr – mai aveam puțin şi ajungeam cei mai buni amici – şi-am mărşăluit înapoi la maşină. Am ajuns iar la şoseaua principală şi am mers mai departe, spre inima munților, timp în care Chip m-a informat despre cele două defecte minore ale jocului lui Tiger Woods – amândouă, în viziunea lui, legate de firea impulsivă a rasei. Cerul, senin la primele ore ale dimineții, era

acum de aceeaşi culoare cu asfaltul. Râul Gallatin, rece şi iute, curgea în stânga noastră. Pe malul celălalt se vedea panglica îngustă a unei văi, plină de copaci şi strânsă între versanţii care se înălţau abrupt de-o parte şi de alta. Era un defileu în mijlocul Munţilor Stâncoşi. Dacă înaintaţi destul de mult de-a lungul acestui drum, ajungeţi pe un platou alpin şi-apoi, mergând o vreme spre est, vă aflaţi în parcul Yellowstone, craterul unui super-vulcan adormit care a erupt ultima oară acum şase sute de mii de ani. Rocile topite s-au strâns de-atunci în văile de jos şi, odată, tata mi-a povestit că o legendă locală vorbeşte despre zumzetul slab care se aude pe malurile lacului Yellowstone – sunetul presiunii care creşte încet în adâncul munţilor. După toate probabilităţile, întreaga zonă ar putea sări în aer din clipă în clipă, aruncându-ne înapoi în Epoca de Piatră, eveniment care ar fi tare neplăcut. După o oră petrecută în compania lui Chip, mă simţeam în stare să declanşez erupţia numai cu scânteile care-mi ieşeau din nări.

După treizeci de kilometri, Chip a tras pe dreapta, fără vreun motiv aparent. A sărit din maşină şi a dat fuga la un gard, unde am observat o poartă mică şi fără pretenţii. Detaliul m-a surprins. Big Sky, ca multe asemenea proprietăţi, avea o intrare principală uriaşă, construită din copaci care aveau deja dimensiuni impresionante când Farling era un nume de familie încă necunoscut în zonă. Portiţa nu părea să dea decât spre un drum de serviciu. Chip s-a aplecat spre dreapta şi am văzut că-şi mişca buzele. Am înţeles că pe stâlp era fixat un interfon. Şi-a îndreptat spatele şi-a aşteptat

câteva clipe, scrutând cerul. Începuseră să cadă câțiva stropi de ploaie. Apoi s-a aplecat iar, a ascultat puțin şi s-a întors la maşină.

Până când s-a instalat la volan şi şi-a pus centura, poarta s-a deschis. Imediat după ce-am trecut de ea, s-a închis în spatele nostru. Chip a continuat pe un drumeag, două dâre discontinue pe pajişte acolo unde iarba fusese culcată la pământ. Conducea cu băgare de seamă, dar tot tresăream din când în când. Eram încordat.

— E cam rustic, nu? am zis.

A zâmbit.

— O să vedeți.

Drumeagul a continuat cam patru sute de metri, îndepărtându-se oblic de şoseaua principală spre un pâlc des de copaci. Când am ajuns în spatele lor, terenul accidentat s-a netezit brusc. Cele două dâre bătătorite în iarbă se transformaseră într-o alee îngustă, dar asfaltată. M-am răsucit repede în scaun şi am văzut că şoseaua era acum invizibilă, ascunsă de copaci.

— Inteligent, am zis.

— Nimic nu e lăsat în voia sorții la The Halls, recită Chip. Cei care vor să locuiască aici pot conta pe cele mai înalte standarde de intimitate.

Drumeagul se îndepărta de râu, cotind în spatele unui afloriment, apoi continua pe un curs abrupt în susul unui făgaş, arcuindu-se tot mai departe pentru a rămâne ascuns de şoseaua principală. După câteva minute, era greu de crezut că şoseaua exista. Cineva îşi

pusese bine capul la contribuție când proiectase The Halls. Începeam să fiu impresionat.

— De când există locul ăsta?

— Dezvoltarea complexului a început acum şapte ani, zise Chip care se uita atent prin parbriz, luptându-se cu ploaia. Mare păcat că nu-l vedeți pe vreme mai bună. Când ninge frumos aici, ai zice că eşti mort şi ai ajuns în rai.

— Ați vândut multe?

— Nici măcar una. În total sunt doar zece reşedințe şi nu se grăbesc deloc să le umple pe cele rămase libere. Sincer să fiu, pliantul pe care l-au conceput nu-i ajută în sensul ăsta. Le-am spus că ar fi cazul să pună nişte poze în el.

Acum ne apropiam de culme, după ce urcaserăm cel puțin o sută cincizeci de metri într-o serie lungă de zigzaguri.

— Niciunul dintre agenții imobiliari cu care am vorbit nu pare să fi aflat de el.

Chip a clătinat din cap.

— Îl avem în exclusivitate. Cel puțin, îl aveam.

Mi-a făcut cu ochiul şi, doar o clipă, l-am văzut pe omul care putea fi domnul Farling seara, când închidea uşa în urma lui. M-am întors, acum convins că fusese o decizie bună să nu mă prezint cu numele adevărat. Aveam senzația că Chip ar fi recunoscut numele Hopkins mult mai repede decât pe acela al unui arhitect defunct din Los Angeles, indiferent cât de multe filme imortalizaseră clădirile proiectate de el.

Chiar atunci, după ultima curbă am zărit o poartă. Nu era din lemn, ci din blocuri uriaşe de stâncă şi se

afla în vârful unei mici ridicături de pământ, aşa că nu se vedea nimic dincolo de ea. Apropiindu-ne, am observat că pe ea fuseseră cioplite cu dalta şi ciocanul cuvintele „The Halls”, cu acelaşi corp de literă folosit la fluturaşul promoţional.

— Am ajuns, ciripi Chip, complet inutil.

De cealaltă parte a ridicăturii, drumul cotea brusc la stânga. Am văzut un lanţ de vârfuri mai înalte, cam la un kilometru în faţă, dar erau pe jumătate ascunse de alt pâlc de copaci. În spatele copacilor, un gard se întindea în ambele direcţii. Era foarte înalt, mascând tot ce se afla dincolo de el. Ploaia cădea acum mai deasă, iar cerul părea gata-gata să explodeze.

— Terenul de golf e în partea cealaltă, zise Chip, trecând fără nicio dificultate pe pilot automat. Nouă găuri, traseu conceput de Nicklaus *père et fils, bien sûr.* Cum se spune... cine poate bate doi Jack? Sigur, acum e acoperit, dar cine are nevoie de el când terenurile din Thunder Fall şi Lost Creek sunt la câteva minute de-aici? Imaginaţi-vă ce înseamnă nişte stabilimente de nivel internaţional, în aer liber, la doi paşi de casă, care l-ar satisface şi pe cumpărătorul cel mai sofisticat şi pretenţios.

Chiar aşa, mi-am spus. *Şi imaginează-ţi că-ţi vâr un deget în nas până la cot.*

— Asta e zona de primire, zise Chip.

Un grup de clădiri joase din lemn devenise vizibil în depărtare, ieşind treptat din întuneric.

— Sală de relaxare, bar pentru nefumători şi un restaurant excelent.

— Aţi luat masa acolo?

— Nu, dar am înțeles că e, ăă, extrem de rafinat.

A parcat într-un spațiu dintr-o parte a intrării în clădire, lângă un şir de maşini foarte scumpe. Am coborât şi m-a condus la uşă. Am încercat să arunc o privire în jur, să-mi formez o impresie despre restul complexului, dar vizibilitatea era nulă şi mergeam repede din cauza ploii care răpăia acum pe orice suprafață orizontală.

— Ploaie de rahat, mormăi Chip în barbă.

A observat surprinderea mea şi a ridicat din umeri în semn de scuză.

— Îmi pare rău. Cel mai mare duşman al unui agent imobiliar.

— Zău? Mai rău ca vecinii hispanici?

A râs în hohote, m-a bătut cu palma pe spate şi m-a invitat să trec pragul.

Înăuntru, numai linişte. La stânga era un fel de sală de relaxare, cu fotolii de piele aşezate în jurul unor mese din lemn de culoare închisă. Era pustie, în capătul îndepărtat, o fereastră care în altă zi mi-ar fi oferit fără îndoială o privelişte incredibilă. Astăzi nu era decât un dreptunghi cenuşiu. La dreapta era un şemineu mare, în care pârâia un foc cuminte. În fundal, foarte încet, se auzea muzică de Beethoven, una dintre Sonatele pentru vioară şi pian. Biroul de recepție, din lemn de calitate bună, avea suprafața lustruită perfect, iar pe perete, în spatele lui, atârna o piesă de „artă”. În timp ce stăteam în picioare, aşteptând să răspundă cineva la clopoțelul pe care-l scuturase Chip, am dus mâna la sacou şi am apăsat o tastă a mobilului. Presupunând că aveam semnal, telefonul lui Bobby

trebuia să sune. Căzuserăm de acord să fac asta dacă găseam ce căutam.

Găsisem.

•

Procesul de inițiere a durat jumătate de oră. O femeie subțirică şi atrăgătoare, cam de patruzeci de ani, dar îmbătrânită de-o coafură care o costase un sac de bani, ne invită în salon şi ne prezentă splendorile oferite de The Halls. Era îmbrăcată într-un costum cenuşiu, croit perfect, avea ochi mici albaştri şi piele îngrijită, deci bănuiesc că tot ce-a spus trebuia să fie adevărat. Nu s-a prezentat, lucru care mi s-a părut straniu. În America, într-o discuție de natură comercială, ne oferim totdeauna coordonatele – imediat, din prima clipă, odată cu strângerea de mână. E o formă de angajament. Îmi ştii numele, aşa că nu pot să-mi doresc decât ce-i mai bine pentru tine. N-am absolut nicio intenție să te trag pe sfoară – cum, tocmai eu, prietenul tău?

Doamna Fără-Nume ne-a informat că încercau să reproducă, în The Halls, idealurile tradiționale ale „comunității" – dar într-o versiune îmbunătățită. Personalul stătea la dispoziția clienților permanent şi pentru orice problemă, până şi pentru cele mai intime. Aparent, rezidenții îi considerau prieteni – probabil genul special de prieteni care trebuie să facă orice le spui, indiferent cât e ceasul sau cât de plictisitoare şi de dificilă e sarcina. Bucătarul-şef lucrase înainte la un restaurant celebru din Los Angeles, de care până şi eu auzisem, iar locatarii puteau comanda masa acasă, între nouă dimineața şi miezul nopții. Cramele lor, mă

asigură femeia, întreceau orice închipuire. Toate casele erau complet automatizate şi aveau Internet prin cablu, din principiu. Pe lângă mult-lăudatul club de golf, exista şi un centru de fitness, o sală de mese şi o sumedenie de alte chestii pe care nu m-am obosit să le ţin minte. Înscrierea la fiecare dintre ele era obligatorie pentru rezidenţi şi costa cam o jumătate de milion de dolari. Pe an. De persoană. În tot acest timp, am observat că Chip clătina din cap energic lângă mine, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce afacere minunată era. Am sorbit din a suta cafea din ziua aceea – la The Halls măcar era bună – şi am încercat să nu leşin.

Femeia a încheiat făcând observaţia că în complex mai erau doar trei proprietăţi disponibile, la preţuri cuprinse între unsprezece virgulă cinci şi paisprezece milioane de dolari – strigător la cer de scumpe chiar şi după standardele proprietăţilor de lux. A încununat totul cu o mişcătoare odă înălţată bucuriilor pe care ţi le hărăzea şederea acolo. Am observat că Chip şi-o notează în memorie.

— Fantastic, am zis, când în sfârşit a terminat cu o formulă echilibrată. Am pus ceaşca jos. Atunci, să aruncăm o privire.

Femeia s-a uitat la mine cu politeţe.

— Mă tem că nu e posibil.

— M-am udat şi altă dată, am liniştit-o în glumă, ba chiar de multe ori. Odată chiar am fost la scăldat.

— Condiţiile meteorologice sunt irelevante. Nu permitem vizitarea complexului decât dacă obţinem o dovadă de solvabilitate.

— Solvabilitate, am repetat.

— Financiară şi nu numai.

Am ridicat din sprâncene, zâmbind blând.

— Poftim?

— Ceea ce doamna încearcă să vă spună, dacă mi-e permis să intervin, zise Chip, e că, aşa cum am discutat pe drum, The Halls întreţine o foarte ridicată...

— Îmi amintesc, l-am întrerupt. Prin urmare, trebuie să deduc, doamnă...?

Am făcut o pauză, însă nu a umplut-o cu numele ei. Nu se grăbea deloc să-mi devină prietenă.

— Trebuie să *înţeleg* că nu pot merge mai departe de camera asta dacă nu mă supun în prealabil la probele pe care le-aţi pregătit pentru a-mi stabili solvabilitatea?

— Exact.

Mi-a zâmbit radios, ca unui copil care în sfârşit a priceput, după lungi şi anevoioase încercări, cum pot fi utilizate poziţiile relative ale acelor mari şi mici pentru a ghici cât timp a rămas până la ora de culcare.

— Cum ar fi trebuit să vă spună clar domnul Farling.

— Şi despre ce dovezi ar fi vorba?

Femeia a întins mâna spre un dosar şi a scos o foaie de hârtie. Aşezând-o înaintea mea, a spus:

— Vărsarea într-un cont de garanţie a întregii sume necesare pentru achiziţia pe care aveţi intenţia s-o faceţi, împreună cu fonduri suficiente pentru acoperirea înscrierilor în cluburi pe o durată de cinci ani. Nu se acceptă ipoteci sau alte variante de plată parţială. Permisiunea de a lua legătura nemijlocit cu contabilul dumneavoastră sau cu alt reprezentant în privinţa căruia vom cădea de comun acord, în scopul de a ni se confirma situaţia financiară generală. O întâlnire cu

plenul consiliului comunității, alcătuit din administratori şi câte un reprezentant al fiecărei reşedințe ocupate, şi o eventuală a doua întâlnire în cadrul unei subcomisii, dacă se dovedeşte necesară. Nominalizarea dumneavoastră de către două persoane importante – iar prin „importante" înțelegem că ar putea face parte din societatea noastră – cărora consiliul să le poată adresa întrebări în legătură cu situația dumneavoastră din trecut şi prezent. Presupunând că toate acestea se desfăşoară fără probleme, veți fi bine-venit să vizitați The Halls şi vă vor fi prezentate cele mai frumoase reşedințe ale complexului, din care veți putea alege.

— Cred că glumiți.

— Vă asigur că nu.

Am încercat să fac pe arogantul.

— Ştiți cine sunt eu?

— Nu.

Femeia a zâmbit, subțiindu-şi buzele până ce-au devenit o linie vagă care semăna cu o cicatrice abia vindecată.

— Tocmai asta e ideea.

Aveam vaga senzație că recepționerul, un tânăr care-şi omorâse mult timp la sala de forță, ne urmărea atent. M-am uitat în ochii femeii o clipă, apoi i-am răspuns, tot cu un zâmbet.

— Excelent, am zis.

După o clipă de ezitare, s-a încruntat.

— Poftim?

— Este exact ce speram. E clar că domnul Farling mi-a ghicit dorința la perfecție.

Vocea îmi era acum puțin sacadată, în armonie cu presupusa mea personalitate cameleonică.

— Un om cu poziția mea are nevoie de anumite asigurări şi mă bucur să vă spun că dumneavoastră mi le-ați oferit.

Doamna Fără-Nume reîncepu să pară prietenoasă.

— Ne-am înțeles?

— Perfect. Aş putea să văd planurile proprietăților disponibile?

— Desigur.

S-a întors la dosar şi-a scos două fascicule. Le-a despăturit pe masă şi le-am examinat repede. Erau detaliate şi bine adnotate. Ce-am văzut acolo mi-a stârnit interesul mai mult decât mă aşteptam.

— Frumos, am zis. Îmi pare rău că nu le pot examina personal chiar acum, dar e cu siguranță suficient să-mi mențină interesul.

Am început să împăturesc planurile, apoi mi-am dat seama că un individ putred de bogat cum se presupunea că sunt ar lăsa pe altcineva să facă o treabă atât de trivială. Prin urmare, m-am ridicat. Bruscheța gestului îi luă pe amândoi prin surprindere şi se grăbiră să se ridice şi ei. Am strâns cu fermitate mâna femeii.

— Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat, am zis, ca şi când m-aş fi gândit deja la alte lucruri. Presupun că orice alte întrebări le voi putea adresa direct domnului Farling?

— Aceasta e procedura obişnuită. Îmi permiteți să vă întreb la rândul meu cum ați auzit de The Halls?

Am ezitat o clipă, dându-mi seama că ar fi sunat prea puțin convingător să recunosc că văzusem doar o bucată de hârtie.

— De la prieteni, am zis.

A dat din cap, aproape imperceptibil. Răspuns corect.

Am salutat-o şi am ieşit prin foaier, fără să-l mai aştept pe Chip. Afară, am rămas puțin sub streaşină, privind ploaia. Chiar dacă aş fi vrut să sfidez uzanțele, modul de dispunere al clădirilor m-ar fi împiedicat să văd ceva de-afară. Chip nu glumise în privința intimității.

A apărut şi el în scurt timp şi m-a condus la maşină. Când mă pregăteam să urc, am observat că o altă maşină tocmai intrase pe poartă şi se apropia repede de-a lungul drumeagului. Era mare şi neagră, un fel de monstru off-road. Viră într-un arc strâns în spațiul redus şi se opri la zece metri de noi.

Am tras de timp cât am putut de mult, deschizând portiera şi aşezându-mă cu încetinitorul pe scaun, lăsând chiar un picior afară pentru a prelungi operațiunea. În vreme ce-mi puneam centura de siguranță, un bărbat a ieşit din clădirea pe care tocmai o părăsiserăm. Era cam de înălțimea mea, cu păr blond-închis, şi păşea apăsat, cu privirea în pământ. Nu s-a uitat deloc la noi; am ghicit totuşi că avea trăsături puternice, dar nimic altceva. În timp ce se apropia de maşină, alt bărbat a sărit de pe locul şoferului şi a dat ocol maşinii pentru a deschide portbagajul. Cu spatele la noi, celălalt a aruncat înăuntru o geantă. Era mare, din piele albastru-petrol.

O etichetă de vamă atârna de mâner. Literele de pe ea erau parcă LHR. S-au urcat amândoi în maşină.

Între timp, Chip pornise motorul. A ieşit cu grijă, în marşarier, a pornit în susul drumeagului şi-am lăsat The Halls în urma noastră.

•

Chip a tăcut aproape tot drumul de întoarcere. Era posibil ca, după plecarea mea, Fără-Nume să-l fi luat la refec şi acum poate se mustra că nu fusese capabil să răspundă adecvat la întrebările ei. De exemplu, cine eram şi de unde veneam. Până şi eu ştiam că acestea erau primele informaţii pe care un agent imobiliar trebuie să le smulgă de la un potenţial client, aminoacizii genomului comercial. Tata obişnuia să spună, în rarele lui momente de locvacitate, că drumul cel mai scurt care duce în buzunarul cuiva este acela al propriei sale mâini; cu asta voia să sublinieze că e crucial să ştii suficient de multe despre client ca să te apropii de el în felul care îi este cel mai familiar.

Chip m-a întrebat ce părere aveam despre ce văzusem. I-am spus că proprietatea de la Big Sky nu mă interesa, mai ales după ce aflasem ce avea de oferit The Halls. N-a fost surprins. L-am întrebat câţi clienţi mai dusese acolo sus. Mi-a răspuns că opt, în ultimii trei ani. Toţi trecuseră prin procedurile cerute de stabiliment. Nici unuia nu i se oferise ocazia să cumpere.

M-am uitat la el.

— Oamenii ăştia au vărsat cincisprezece, douăzeci de milioane într-un cont, şi-au pus pe tapet afacerile şi *tot* n-au fost admişi? Chiar vor să vândă casele, sau nu?

— Exclusivitate, domnule Lautner. Ăsta-i numele jocului.

Îmi aruncă o privire, să verifice dacă avea întreaga mea atenție.

— Trăim într-o lume ciudată, asta-i sigur. Avem cea mai frumoasă țară de pe planetă, cei mai muncitori oameni, şi totuşi stăm cot la cot cu indivizi pe care nu i-am vrea nici măcar în aceeaşi emisferă. Pentru asta există o explicație istorică. Am deschis uşa prea larg şi am închis-o prea târziu. Am spus: „Haideți cu toții, veniți alături de noi – avem nevoie de oameni noi. Avem o grămadă de pământ de umplut" – dar nu ne-am străduit destul să-i aducem pe cei *potriviți.* Nu ne-am gândit suficient de mult la viitor. Iată motivul pentru care oameni ca dumneavoastră se mută în vest. Vor să scape de oraşe, de hoarde, să stea printre cei de seama lor. Vor să se întoarcă la un stil de viață mai autentic. Nu vorbesc despre rasă, deşi are şi ea un rol important. Vorbesc despre atitudine. Despre calitate. Despre unii care sunt făcuți să stea împreună şi despre alții care nu sunt. Din cauza asta vin oamenii într-un orăşel ca Dyersburg. E un fel de filtru şi, în majoritatea cazurilor, funcționează destul de bine – chiar şi aşa, tot nu scapi de unele persoane care pur şi simplu nu se ridică la înălțimea cerințelor. Studenți. Schiori vagabonzi. Albi depravați îngrămădiți de-a lungul autostrăzii. Oameni care nu înțeleg. Şi ce-i de făcut? Nu-i poți împiedica să se mute aici – e o țară liberă. Nu poți face altceva decât să-ți vezi de ale tale.

— Şi cum faci asta?

— Îndeseşti sita filtrului. Găseşti oameni care gândesc la fel ca tine şi construiţi împreună un zid până la cer.

— Asta e The Halls?

— E un fel de a vedea lucrurile. Dar, în primul rând, e o ocazie imobiliară unică.

— Dacă aţi avea bani, v-aţi muta acolo sus?

A râs, scurt şi amar.

— Da, domnule, fără doar şi poate. Până una-alta, o să lucrez doar cât să-mi câştig comisionul.

Am coborât dintre dealuri pe mica pajişte alpină. Când am ajuns înapoi în Dyersburg, întunericul se îndesise şi ploaia începuse să se rărească. Chip a parcat în faţa agenţiei sale şi s-a întors spre mine.

— Deci..., a început cu un rânjet. Care e următoarea mişcare? Vreţi să vă gândiţi la ce-aţi văzut sau mergem în biroul meu şi vă mai arăt câteva opţiuni pentru mâine?

— Voiam să vă întreb ceva, am zis, uitându-mă prin parbriz. Şoseaua era pustie.

— Spuneţi.

Părea obosit, dar bine dispus. Mama îmi spunea mereu că intermedierile imobiliare nu sunt o afacere pentru cei care vor să lucreze un număr fix de ore pe zi.

— Aţi spus că abia aţi început să prezentaţi The Halls. Era o altă agenţie care se ocupa de complex?

— Exact, zise, cam nedumerit. Ce-i cu asta?

— Ştiţi cumva dacă a vândut ceva?

— Nu, domnule. Nici măcar n-au avut contractul mult timp.

— De ce nu-i mai reprezintă?

— A murit proprietarul şi afacerea s-a închis. Nu poţi vinde case dacă eşti mort.

Am dat din cap. Mă simţeam foarte liniştit.

— Cam cât ar fi comisionul pentru una dintre vilele acelea? O sumă frumuşică, îmi închipui.

— Rotunjoară, a recunoscut el cu precauţie.

După o scurtă pauză, am continuat:

— Destul pentru a ucide pe cineva?

— *Cum*?

— M-ai auzit.

Nu mai zâmbeam.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Credeţi că... ce? Ce naiba spuneţi acolo?

Era ceva în negarea lui care nu-mi plăcea şi aţi fi uimiţi şi întristaţi dacă aţi şti cât de pricepuţi sunt oamenii la minciuni, chiar şi în cele mai dificile situaţii. Chip părea sincer, dar trebuia să mă conving. Aşteptasem. Fusesem cuminte. Acum mă săturasem de ghicitori.

L-am prins de ceafă şi l-am împins în faţă, lovindu-l zdravăn cu fruntea de volan. Am calculat traiectoria în aşa fel încât plasticul dur să-l nimerească drept în şaua nasului. Apoi i-am tras capul în spate.

— O să-ţi pun o întrebare, am zis, şi i-am apăsat capul în jos ca să-l mai lovesc o dată de coloana de direcţie. L-am ţinut aşa şi a gemut slab. De data asta, trebuie să fiu convins de răspunsul tău. Trebuie să ştiu că spui adevărul şi n-ai decât o şansă dacă vrei să mă convingi. Ai priceput?

I-am simţit tremurul şi gestul de încuviinţare. L-am tras încă o dată de păr în spate. Îi sângera nasul şi pe

frunte îi apăruse o umflătură palidă. Avea ochii foarte larg deschişi.

— Tu l-ai omorât pe Don Hopkins?

A clătinat din cap. A continuat să clatine cu mişcările frenetice şi dezordonate ale unui copil. M-am uitat la el câteva clipe. În cariera mea avusesem de-a face cu mulți mincinoşi, eu însumi fusesem unul dintre ei ani în şir. Mă pricepeam la aşa ceva.

Chip nu-l omorâse pe tata. Cel puțin, nu personal.

— Bine, am zis, înainte să-şi rupă singur gâtul. Dar cred că ştii ceva despre ce i s-a întâmplat. Uite ce-o să faci: vreau să transmiți un mesaj. O să faci asta pentru mine?

A dat din cap. A clipit.

— Spune-le naziştilor ălora din munți că se interesează cineva de afacerile lor. Spune-le că nu cred că părinții mei au murit din întâmplare şi că vreau pedeapsa cuvenită pentru ce s-a întâmplat. Ai băgat la cap?

Mi-a făcut semn că da. I-am dat drumul, am deschis portiera şi am ieşit în ploaie.

M-am aplecat până în dreptul geamului şi m-am uitat la el. Avea colțurile gurii lăsate în jos şi o şuviță de sânge i se scurgea pe bărbie. Era înspăimântat şi şocat.

Îmi tremurau mâinile. M-am întors şi am plecat în căutarea unei ființe umane.

15

Bobby stătea aplecat peste bufetul din bucătăria părinților mei, sorbind dintr-un pahar de apă minerală. Când am intrat, şi-a ridicat capul şi s-a uitat la mine

cum stăteam nemişcat acolo şi udam podeaua. Plouase aproape tot drumul până acasă şi venisem pe jos.

— Ce-ai făcut? a întrebat el cu blândeţe.

— Nimic.

— Sigur, zise într-un târziu.

Am luat paharul şi am băut pe nerăsuflate apa rămasă. Abia când am terminat mi-am adus aminte că era de pe ultima listă de cumpărături a părinţilor mei.

— Mai e?

— Puţină, a zis el.

— Să n-o bei.

Am pus paharul pe bufet şi m-am aşezat la masă. Apoi mi-am amintit că trebuia să-mi dau jos haina, aproape ca şi când aş fi auzit o voce care mă prevenea că pot să răcesc grav. Am văzut că lumina din salonul lui Mary era aprinsă. Speram să nu afle că eram încă în oraş. I s-ar fi părut nepoliticos că nu-i făcusem o vizită. Apoi mi-am dat seama că stăteam într-o casă în care erau aprinse câteva becuri şi în faţa căreia era parcată o maşină, deci probabil că deja ştia. Nu gândeam foarte limpede.

Bobby aştepta, cu braţele încrucişate la piept.

— Bine, am zis. Cum a fost azi?

— Fii serios, Ward, a spus pe un ton iritat.

Am clătinat din cap. El a ridicat din umeri şi a renunţat la idee.

— Am verificat locul accidentului. Dată fiind poziţia maşinii în care au intrat, e perfect posibil ca maică-ta să fi ratat pur şi simplu curba. E destul de strânsă, era întuneric şi, aşa cum zic toţi, era şi ceaţă.

— Sigur, am zis obosit. Şi nu conducea decât de vreo patruzeci de ani. Probabil că nu mai luase până atunci o curbă strânsă şi nu trecuse prin intersecţia aia niciodată de când s-au mutat aici. Îmi închipui că sucul de afine şi ceaţa au fost prea mult pentru ea. Acum înţeleg. E un miracol că maşina n-a zburat peste primul rând de case şi n-a ţopăit ca o minge până la ocean.

Bobby s-a făcut că nu mă aude.

— E o benzinărie mică chiar vizavi de locul accidentului şi-un centru de închirieri video ceva mai încolo pe stradă. Se înţelege de la sine că niciunul dintre tipii cu care am stat de vorbă n-a fost acolo în noaptea aia. Magazinul de echipamente video e ţinut de doi fraţi. Cel cu care am discutat e sigur că fratele lui nu şi-a dat seama de nimic până n-a văzut maşina poliţiei.

— N-a auzit zgomotul produs de un obiect metalic uriaş izbindu-se de altul, nu şi-a spus că se întâmplă ceva?

— Ştii cum sunt locurile astea. Televizoare mari şi vechi agăţate de tavan, filme de John Woo rulând cu sonorul dat atât de tare că-ţi sparge timpanele, tipul de la tejghea care-şi omoară seara cu o bere şi-un joint mare cât un *burrito.* Poţi să-l pocneşti în cap cu un ciocan şi abia clipeşte. Aşa că m-am dus la benzinărie, iar individul de-acolo mi-a dat numărul de telefon al directorului. L-am sunat şi-am aflat adresa tipului care era în tură atunci.

— Şi ce i-ai spus?

— Că ajut poliţia.

— Minunat, am zis. Asta o să-mi urce în cap toată poliția locală.

— Ward, cui dracului îi pasă?

— Nu mai lucrez pentru Agenție, Bobby. Aici, în lumea reală, sticleții te pot lua la trei-păzește.

Bobby a ridicat o mână, vrând să spună că asta era o problemă neglijabilă.

— Așa că m-am dus la el. Mi-a confirmat că n-a văzut nici el nimic. A auzit un zgomot, dar și-a spus că e vreunul care-și face de lucru în spatele benzinăriei. A ezitat să sune la poliție, iar când și-a dat seama că benzinăria e-n siguranță și că afară a avut loc un accident, poliția era deja la fața locului.

— Bine, am zis.

Nu mă așteptasem ca Bobby să descopere ceva despre accident, dar el insistase.

— Altceva?

— Păi, cum ne-am înțeles, am venit aici și-am aruncat o privire în jur.

— Ai găsit ceva?

A clătinat din cap.

— Nu. Absolut nimic.

— Ți-am spus.

— Da, mi-ai spus, a sărit el. Nu numai că ești frumos, Ward, dar mai ai și dreptate-ntotdeauna. Doamne, cât îmi doresc să fi fost homo. N-aș mai căuta în altă parte. Așa că acum spune-mi *tu* ceva.

— Locul din prima scenă filmată se numește The Halls și se află mai sus de valea Gallatin. Trebuie să fii putred de bogat ca să te primească acolo și nu vor nici

măcar să te lase să *vezi* casele înainte să le dovedeşti că eşti destul de bun.

— The Halls? Ce nume mai e şi ăsta?

Am oftat.

— Nu ştiu. Poate se gândesc la Valhalla[11], poate se cred zei. Cu atâția bani, poate că şi sunt.

— Eşti sigur că ăla-i locul?

— Absolut. Sala era exact ca în film, până şi obiectele de decor. Şi sunt foarte, foarte severi cu acceptarea altor membri.

— Şi-atunci de ce n-ai sunat?

— Ba am sunat. Poate că nu e semnal acolo. Am sunat cu telefonul în buzunar, aşa că n-am putut să verific.

— Cum e?

— Pur şi simplu magnific. N-am văzut niciun proprietar, cu excepția unui tip, pe fugă, la sfârşit, şi nici măcar n-am apucat să mă uit bine la el. În principiu, dacă ai bani şi nu vrei să te sâcâie muritorii de rând, e exact locul de care ai nevoie. Am aruncat o privire la planurile caselor şi nu sunt nişte cabane scumpe ca atâtea altele. Au angajat un arhitect foarte bun, unul care avea în minte ceva special.

— Adică?

Am luat un pix din buzunar şi i-am desenat.

— Sunt dispuse radial. Spațiile principale de locuit simt mai sus decât celelalte. Şemineurile sunt retrase până la marginea camerelor interioare. Ferestrele de pe

---

[11] În mitologie, sala în care Odin primea sufletele eroilor căzuți pe câmpul de luptă (*The Halls* – Sălile). (N. tr.).

peretele opus şemineului şi luminatoarele sunt de fapt vitralii. Cornişe pronunţate, ferestre cu proporţiile inversate, terase bine scoase în evidenţă.

Bobby s-a uitat atent la desen.

— Şi? Îţi spun, prietene, mie mi se pare că e o casă absolut normală.

— Multe dintre elementele astea sunt încorporate acum în arhitectura standard, am recunoscut eu, dar modul în care sunt combinate în planurile lor pare a fi copiat linie cu linie după Frank Lloyd Wright[12].

— Poate că l-au angajat.

— Puţin probabil. Doar dacă au angajat şi-un spiritist.

— Atunci au angajat un tip care proiectează ca el. Trebuie să fie cu sutele. Mare scofală.

— Poate. Dar genul ăsta de lucruri nu mai sunt la modă azi, n-au fost niciodată pentru construcţii de felul ăsta. De obicei au succes scările somptuoase tip magnat al petrolului, şirurile kilometrice de dormitoare principale, tot ce strigă „Uite ce bogat sunt”.

— Sună grandios.

— Dar artificial. La început, casele erau sculptate în mediul natural, nu construite de la zero. Din cauza asta atât de multe produse ale arhitecturii moderne par sterile: nu utilizează spaţiul în mod armonios. Casele lui Wright erau diferite. Drumul de acces era sinuos, pentru a simboliza retragerea într-un refugiu familiar şi

---

[12] Frank Lloyd Wright (1869-1959) – arhitect american al cărui stil original, având la bază forme naturale, a avut o mare influenţă asupra mişcării moderniste în arhitectură. (N. tr.).

sigur, iar şemineul era împins în mijlocul structurii pentru a juca rolul focului într-o peşteră adâncă. Spațiile erau dispuse în aşa fel încât perspectiva interioară să reprezinte o ultimă linie de apărare şi, în plus, să sugereze adaptarea la ambientul natural. Ferestrele din față erau plasate în linie, aşa încât câmpul vizual să evidențieze exteriorul fără a dezvălui interiorul. Vitraliile imitau vegetația prin care cei dinăuntru pot vedea afară, dar care din afară e ca un zid. Oamenii se simt cel mai bine când au şi panoramă şi refugiu – când au o vedere bună asupra terenului pe care locuiesc, dar se simt în acelaşi timp apărați şi ascunşi. Asta prevedea programul lui arhitectural.

Bobby se uită la mine cu ochi mari.

— Eşti un tip ciudat.

Am ridicat din umeri, cam ruşinat.

— Am fost atent la cursuri. În orice caz, dacă-mi găseşti în lume alt complex de vile care să semene cu ăsta, te pup în cur.

— Tentant, dar te cred pe cuvânt.

— Probabil că e unul dintre motivele pentru care nu-i lasă pe clienți să vadă casele înainte. Nu e genul de proprietate pe care-şi aruncă de obicei milioanele. Asta înseamnă că au avut şi alt motiv pentru a le construi aşa.

— Deci arhitectul e nebun după Wright. Poate au angajat unul care-a fost şi el atent la cursuri. Nu văd unde ne duce asta, mai bine spune-mi ce s-a întâmplat la sfârşitul vizitei.

— Am sărit peste cal cu agentul imobiliar.

— Acolo sus?

Am clătinat din cap.

— Ai puțină încredere în mine. S-a întâmplat când ne-am întors în oraş. Nu ne-a văzut nimeni.

— E mort?

Întrebarea fusese rostită pe un ton profesional.

— Christoase, nu.

— De ce-ai făcut-o?

— Nu-mi place individul. Pe deasupra, mai demult The Halls era reprezentat de două firme. Acum nu mai e decât una.

Bobby a dat încet din cap.

— Firma lui taică-tu a ieşit din joc.

— Eşti un tip inteligent.

— Să înțeleg şi că, din moment ce nu discutăm despre o crimă, nu crezi că agentul i-a omorât pe-ai tăi. În ciuda mizei financiare.

Am clătinat din cap.

— Nu personal. Dar e strâns legat de cei care au făcut-o. Din ce alt motiv ar apărea locul ăla în filmul de pe casetă?

Brusc, m-am ridicat şi am ieşit repede din bucătărie. Când treceam prin hol ceva mi-a atras privirea, dar nu mi-am dat seama ce, aşa că am mers mai departe. Bobby a venit după mine în salon, unde m-am dus glonț la măsuța pentru cafea.

Am luat cartea de pe ea şi am fluturat-o în fața lui Bobby.

— O carte despre marele arhitect pomenit adineauri, zise el. Şi ce dacă? Taică-tu era agent imobiliar. Pe agenții imobiliari îi interesează casele. Şi avea o anumită vârstă. Bătrânilor le plac la nebunie biografiile.

Ele şi Discovery sunt singurele chestii care-i menţin pe linia de plutire.

— Bobby...

— Bine, admise el. E o coincidenţă interesantă. Într-un fel.

Am ieşit în hol şi m-am oprit din nou. Mă simţeam ca şi când aveam în piept un motor pornit, gata de plecare, dar care nu ştie în ce direcţie să meargă.

— Ai căutat bine?

— Am ridicat covoarele, m-am uitat sub podele, am fost în pod cu lanterna şi-am verificat rezervorul de apă. M-am uitat în telefoane. Nu mai e nimic aici. Sigur, nu-mi dau seama ce-ar putea să lipsească.

— Nici eu, am zis. Nu treceam pe-aici destul de des. Singurul lucru pe care l-am observat a fost caseta video. (M-am încruntat.) Stai o clipă. Ieri, când am fost aici, am pus corespondenţa acolo. Acum a dispărut.

M-am uitat la el, convins că găsisem ceva.

— Linişteşte-te, detective. A luat-o un bătrânel, unul cu nas coroiat, acum vreo două ore. A zis că era avocatul alor tăi. L-am lăsat să intre, i-am explicat că sunt prietenul tău. N-a avut nimic împotrivă, dar mi-a lăsat impresia că ar cam vrea să controleze câte linguri am furat...

— Harold Davids, l-am întrerupt. Zicea că o să mai treacă pe-aici.

Bobby a zâmbit.

— Ward, se întâmplă destule lucruri ciudate şi fără să le cauţi cu lumânarea. Nu mai fi aşa paranoic.

Din salon s-a auzit zgomot puternic de sticlă spartă. Ne-am pus în mişcare, dar nu destul de repede.

•

Nu-i atât un sunet, cât o senzație de presiune uriașă, la fel de șocantă ca palma pe care o primești în copilărie de la cineva care nu te-a mai lovit niciodată. Dacă te afli destul de aproape de o explozie, cel mai conștient ești de bufnetul din capul și pieptul tău, un impact care transformă orice alt zgomot într-o senzație profundă, ca și când lumea însăși a fost doborâtă la pământ. Sunetul în sine pare secundar, ca și când l-ai auzi la distanță de câteva zile.

Mi s-a părut că m-am lovit de un perete, foarte violent, și că am nimerit cu fața într-un șir de fotografii înrămate. Când am căzut la pământ, cu capul plin de o lumină albă și înconjurat de o ploaie de cioburi, s-a auzit încă o explozie, mai puțin puternică, și apoi m-am pomenit că îl târam pe Bobby spre rămășițele ușii din față.

Am străbătut împreună în mare viteză aleea, alunecând și căzând în genunchi pe dalele ude. În spatele nostru a mai avut loc o detonație, mult mai zgomotoasă ca prima. De data asta am auzit schijele șuierând și sfârâind în jurul nostru, bufnetul aerului comprimat și-apoi eliberat. Bobby a continuat să se târască, folosindu-se de mâini pentru a înainta. I-am zădărnicit brusc încercările când m-am întors și m-am uitat la casă, așa că ne-am împiedicat unul în altul și am sfârșit întinși pe spate, pe iarba udă. Tot zidul exterior al salonului dispăruse, iar interiorul începuse deja să ardă. Nu-mi puteam desprinde privirea de-acolo. Când vezi o casă cuprinsă de flăcări parcă vezi

arzând sufletul cuiva, parcă asişti la opera maiestuoasă a unor monştri înalți de douăzeci de metri.

Când am reuşit să mă ridic în picioare, Bobby îşi scosese deja telefonul şi se îndepărta, uitându-se peste umăr. Am făcut câțiva paşi spre casă. Poate credeam că mai am timp să intru şi să sting focul. Sau că mai puteam să salvez câteva lucruri. Nu ştiu. Simțeam doar că trebuie să fac ceva.

A urmat încă o detonație slabă şi am auzit cum se făceau praf lucrurile din casă. Temperatura creştea repede. Ploaia se transformase într-o burniță leneşă şi-mi amintesc că mi-am spus: „Tipic". Plouase zdravăn toată după-amiaza. Acum de ce nu ploua?

Bobby alergă la mine, închizând din mers telefonul. Avea o tăietură mică pe frunte, din care-i curgea sânge.

— Sunt pe drum, mă anunță.

Nu înțelegeam despre cine vorbea.

— Cine?

— Pompierii. Hai.

— Nu pot, am protestat. Asta-i casa lor.

— Nu, zise el cu fermitate, e locul unei infracțiuni.

Când am ajuns la maşina mea, Bobby a făcut rapid un tur, uitându-se cu atenție pe jos. Apoi s-a lăsat pe mâini şi genunchi şi s-a uitat sub ea. S-a ridicat, şi-a scuturat mâinile, apoi a descuiat portiera. S-a lăsat în genunchi şi s-a uitat sub scaunul şoferului, apoi a deschis capota, s-a dus în față şi a verificat motorul.

— Bun, zise. Ne asumăm riscul.

A închis capota şi s-a întors la volan. A vârât cheia în contact, a închis ochii şi a rotit-o. Motorul a pornit şi n-

a explodat nimic. A expirat prelung şi-a mângâiat acoperişul maşinii.

— Dar n-am auzit nimic, am zis. Nicio maşină.

— Nu-i de mirare, răspunse şi vocea îi tremura de uşurare. Într-o zonă ca asta e mai uşor să te strecori prin curţile oamenilor decât să vii pe stradă. Eu aş fi lăsat maşina ceva mai încolo şi aş fi venit pe jos ultimii patru sute de metri. Deşi, dacă aş fi fost eu, acum n-am purta discuţia asta. Ai auzit fâsâitul de după prima explozie? Cineva a montat încărcătura în grabă şi-a dat-o în bară.

— Ce mai contează? Prima explozie declanşează toate celelalte încărcături, ce naiba.

— Ba nu, celelalte componente au fost aruncate în aer de prima explozie. Cineva a încercat să facă o bombă cum scrie la carte, dar maşinăria s-a dezintegrat înainte să explodeze cum trebuia.

— Dacă eram în salon, ar fi fost de-ajuns.

— Cred că Chip a transmis mesajul.

— Aşa se pare.

— În cazul ăsta... M-am uitat la ceas. Au pregătit totul în ceva mai mult de-o jumătate de oră, punând la socoteală şi drumul până aici.

Am observat că sângeram bine dintr-o tăietură de pe dosul mâinii şi m-am şters de jachetă.

— Cum ţi-am spus: s-au grăbit.

— Poate că au zbârcit-o în detalii, dar e clar că ne au în vizor, nu crezi?

În depărtare se auzea acum sunet de sirene care se apropiau şi am văzut o uşă deschizându-se vizavi.

— Au distrus casa părinților mei, am zis, incapabil să accept, întorcându-mă să mă mai uit o dată la ea. Cu o *bombă*.

Casa cuprinsă de flăcări arăta bizar, un punct incandescent complet nelalocul lui în mijlocul străzii mărginite de mici clădiri perfecte. M-am întors să mă uit peste gardul viu la casa lui Mary. Două ferestre erau luminate şi uşa din faţă era deschisă.

— Ai de-a face cu nişte muişti de prim rang, fu de acord Bobby, lovind din nou cu palma acoperişul maşinii. Şi-acum hai să plecăm.

Dar eu deja alergam, alunecam şi mă clătinam spre poartă. L-am auzit pe Bobby înjurând şi pornind după mine. Când am ajuns aproape de capătul aleii, am trecut direct prin gardul viu şi am ajuns în curtea din faţă a lui Mary. Abia pusesem piciorul acolo, când Bobby m-a prins de umăr şi m-a răsucit în loc.

I-am dat mâna la o parte şi am încercat să merg mai departe. S-a întins iar după mine, dar a ezitat când a observat la ce mă uitam, apoi s-a mişcat mai repede ca mine.

Mary zăcea cu picioarele pe verandă, cu capul şi umerii pe scară şi un braţ întins într-o parte. La început am crezut că avusese un atac de cord, apoi am văzut sângele din jurul ei, o baltă care începuse deja să se închege pe lemnul vechi. Bobby s-a lăsat într-un genunchi lângă ea şi i-a ridicat capul.

— Mary, am zis. O, Isuse Christoase.

Am tras-o împreună pe verandă. Abia mai respira. Focul de vizavi o lumina suficient de puternic încât ridurile de pe faţa ei să semene cu nişte canioane.

Bobby a căutat prin cutele hainelor ei şi a găsit gaură după gaură. Încerca să oprească sângele care nu părea totuşi să se scurgă atât de repede cum mă aşteptam. Mary a tuşit şi gura i s-a umplut de ceva închis la culoare.

Până în clipa aceea nu văzusem decât o bătrână, una dintre multele care hoinăresc pe culoarele supermarketurilor şi stau în stațiile de autobuz, care ştiu şi le pasă care sunt cadourile pe care trebuie să le dăruiască în funcție de eveniment, care par pergamentoase şi reci ca şi când niciodată n-au fost altfel. Femei care n-au reuşit să se îmbete sau să se cațăre peste garduri interzise. Bătrâni sfrijiți pe care nu-i crezi în stare să fi iubit vreodată, nu pe cineva în viață, oricum, nu pe cineva care să nu fie doar amintire şi al cărui loc de odihnă veşnică să nu fie decorat cu florile veştejite pe care numai ei îşi amintesc să le aducă. Acum vedeam pe altcineva. Acel cineva care fusese cândva şi care probabil că era şi-acum, dincolo de gluma cosmică a celulelor degenerate şi-a pielii uscate, a ridurilor adânci şi-a părului cărunt şi tuns scurt. Dincolo de masca pe care anii i-o lipiseră pe față, dincolo de supoziția greşită că, din cauza vârstei, nu fusese niciodată, şi nici acum nu era, o persoană reală.

Apoi a scos un sunet sec şi şi-a golit vezica. Am simțit un miros cald şi acru. Ochii parcă i s-au uscat într-o clipă, ca într-o secvență rulată cu viteză prea mare. Poate că era răceala aerului, dar mi s-a părut că se retrage de sub ochii noştri, prea repede.

Bobby s-a uitat la mine. M-am uitat şi eu la el. Nu avea nimic de spus.

•

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. Erau primele cuvinte pe care fusesem în stare să le rostesc în zece minute. Ce *dracu'* s-a întâmplat acolo?

Bobby se uita cu mare atenție prin parbriz, şi din când în când întorcea capul la stânga sau la dreapta, verificând drumurile laterale pe lângă care treceam. Toate erau cufundate în liniştea primelor ore ale serii. Acum Mary rămăsese la trei kilometri în urmă, încă întinsă pe verandă. Acolo ar fi primit îngrijiri mai repede decât dacă am fi dus-o la spital şi, în orice caz, nu prea aveam speranțe să poată fi resuscitată. Era moartă. O ştiam şi eu, şi Bobby.

A ridicat din umeri.

— Le-a stat în cale. Cum am zis, cineva a trecut prin curțile vecinilor. Mary a auzit ceva, a ieşit, aşa că au golit în ea jumătate de încărcător. Îmi pare rău, prietene.

— Cineva vine aici să mă arunce în aer şi, pentru orice eventualitate, ia cu el un pistol cu amortizor. O bătrână îi taie calea şi-o omoară pe loc. Pur şi simplu.

— Oamenii ăştia sunt hotărâți, Ward, şi nu le placi chiar deloc.

Cu o mişcare bruscă, a virat la stânga. Ne întorseserăm în zona centrală a oraşului. Pe strada principală, o maşină de pompieri a trecut în goană pe lângă noi, îndreptându-se în sensul opus casei incendiate.

— Unde mama dracului se duce?

O maşină a claxonat în spatele nostru. Ne-am întors amândoi odată şi un tip dintr-o camionetă ne-a făcut

semn că s-a făcut verde şi că ar fi bine s-o luăm din loc. Bobby a pornit după maşina de pompieri.

— Tulumba aia se duce în direcția greşită, Bobby.

— Le-am dat adresa exact cum mi-ai dictat-o tu. Mie mi-a ajuns, am găsit drumul până acolo.

— Da' de ce dracu'...

Am tăcut. Acum reuşeam să văd lumina portocalie din față.

Bobby a tras brusc pe dreapta, fără să semnalizeze. Ne-am mai ales cu un claxonat nervos din partea boşorogului cu camioneta, care, depăşindu-ne, s-a întors şi ne-a aruncat o privire furioasă. Nu i-am dat atenție. Vedeam acum că Best Western, sau cel puțin o parte din el, era cuprins de flăcări. M-am uitat la scenă cu o sinceră incredulitate, întrebându-mă cum de reuşise Dyersburg să ajungă unul dintre cercurile Iadului.

— Du-te mai aproape, am zis cu răsuflarea tăiată.

A înaintat încet şi, după un cvartal, a părăsit strada principală şi a luat-o spre hotel pe o stradă laterală. Ne-am oprit la capătul ei, lăsând între noi şi hotel cam o sută de metri. De acolo am reuşit să vedem că incendiul era relativ modest, afectase doar o porțiune de vreo douăzeci de metri dintr-o aripă a clădirii. Hotelul avea să supraviețuiască şi să găzduiască şi alte convenții. Patru maşini de pompieri erau deja la fața locului şi a cincea a apărut sub privirile noastre. Celălalt capăt al străzii era deja blocat de o mulțime de gură-cască şi alții se grăbeau, trecând în fugă pe lângă maşina noastră, să vadă mai bine spectacolul. Jumătate din polițiştii oraşului păreau să fie şi ei acolo.

— Incendiul a început cam unde era camera ta?

Nici măcar nu i-am răspuns. Mi se făcuse rău. Într-un fel, atacul de la hotel mi se părea o lovitură mai personală decât cel asupra casei. M-am întrebat dacă vecinii mei din hotel se aflau înăuntru.

— Ward, mesajul pe care l-ai trimis, zise Bobby. Ce le-ai *spus,* mai exact?

— E absurd. Situația a scăpat complet de sub control. Şi ce spui despre casă? Cum au...

— Probabil că au trimis deja pe cineva acolo. Trebuie să-i fi chemat vecinii. Şi, înainte să-ți pui întrebarea, lucrurile tale sunt în siguranță.

— Ce lucruri?

— Păi, nu hainele. Uită-te în spate.

M-am întors şi am văzut laptopul pe bancheta maşinii.

— Să nu crezi niciodată că ai scăpat, zise el, bătând darabana pe volan şi uitându-se la foc. Trebuie să fii mereu prevăzător. Ține mereu la-ndemână lucrurile de care ai nevoie. Cred că acum ar fi un moment bun s-o ştergem.

Mie îmi venea să mă întorc acolo sus şi să omor pe cineva. Bobby îmi citi gândurile şi clătină hotărât din cap.

— După ce-or să stingă focul, or să afle care cameră a ars prima. Există o şansă să le ia destul timp şi la început să nu găsească nimic suspect. Dar, dacă fac legătura cu incendiul de-acasă, o să ajungi drept în capul listei cu cei mai căutați infractori din Dyersburg.

— De ce naiba? N-am făcut nimic.

— Există o poliță de asigurări pentru casa alor tăi?

— Da.

— Mare?

Am oftat.

— Probabil. N-am fost atent la ce mi-a spus Davids. La un moment dat or s-o găsească pe Mary şi un poliţist cu capul pe umeri o să caute amprente, aşa, pentru orice eventualitate. Cu atâta sânge, s-ar putea chiar să descopere ceva. Ai amprentele la dosar, Bobby?

— Ştii bine că da.

— Şi eu. Ai dreptate. Ar cam fi timpul să plecăm.

Douăzeci de minute mai târziu intram în aeroportul Dyersburg.

16

Zandt ajunse pe Beverly Boulevard la nouă seara. Era epuizat şi-l dureau picioarele îngrozitor. Pe deasupra, mai era şi beat.

La 3 dimineaţa se oprise în faţa cinematografului unde Elyse LeBlanc fusese văzută ultima oară. Cinematografele arată ciudat noaptea, la fel ca magazinele şi restaurantele. La orele mici ni se par stranii şi enorme şi artificiale – ca şi când am fi exploratori care au ratat, cu doar un deceniu sau două, civilizaţia care le-a clădit. Câteva ore mai târziu, supraveghease casa în care Annette Mattison îşi petrecuse cu o prietenă ultima seară. O recunoscuse pe femeia care ieşise la ora şapte, îmbrăcată în costum de afaceri. Zandt vorbise cu Gloria Neiden de mai multe ori. Îmbătrânise mult în ultimii trei ani. Se întrebă dacă femeia păstrase legătura cu Frances Mattison. Fiicele lor se vizitaseră mulţi ani la rând şi întotdeauna veneau

acasă împreună, un drum scurt, de trei străzi. Aşa era înţelegerea. Locuiau, în fond, într-un cartier frumos, sus pe Dale Lawns, 90210 – şi unul dintre motivele pentru care plăteai o sumă din şapte cifre pentru o casă de-acolo era să te poţi plimba sub cerul liber noaptea. Zandt bănuia că relaţia dintre cele două mame devenise încordată, dacă nu cumva chiar fusese întreruptă. Când Zoë Becker pomenise de Monica Williams, vocea ei devenise inexpresivă – deşi femeia cu greu putea fi considerată răspunzătoare pentru faptul că Sarah se hotărâse să-l aştepte pe tatăl ei. Mica lor comunitate dăduse greş. Când se întâmplă aşa ceva, te întrebi de ce şi cauţi un ţap ispăşitor. Oamenii din cercul tău de prieteni sunt cei mai la îndemână.

Când maşina doamnei Neiden trecu pe lângă el, Zandt se întoarse cu spatele. Era posibil să-l recunoască, iar după atâta timp petrecut acolo i se părea că începe să semene cu celălalt, cel care, cu doi ani în urmă, pândise în faţa casei, poate chiar în acelaşi loc.

Apoi plecase. Ultimele ore ale dimineţii îl găsiseră în Griffith Park, în locul unde fusese descoperit cadavrul lui Elyse. Nu era marcat în niciun fel, deşi o vreme fuseseră depuse flori şi găsi totuşi cioburile unei vaze de sticlă. Rămase acolo mult timp, uitându-se la oraşul înceţoşat, la locurile în care un milion de oameni lucrau, dormeau şi minţeau, transformându-se treptat în vegetaţia junglei urbane.

Curând, a intrat prima dată într-un bar. Şi, puţin mai târziu, în altul. De fiecare dată pleca iar la drum, dar tot mai încet, simţind că hotărârea i se desface pe

la cusături. Trecuse pe străzile acelea de multe ori. Îi aduseseră doar sânge şi durere. Încă mai auzea vocile care-l făcuseră să sară în picioare când Nina plecase, strigătele fetelor dispărute – dar, acoperite de lumina zilei şi de raţiune, erau prea slabe pentru a-l conduce undeva. Cămaşa îi ieşise din pantaloni şi, când se întâlnea cu alţi trecători, le simţea privirile dezaprobatoare. Se spune că-i poţi recunoaşte pe poliţişti, mai ales pe detectivi, după ochi, după privirea lor care măsoară şi evaluează, care judecă de pe o poziţie de suspiciune şi forţă. Zandt se întrebă dacă puteai recunoaşte şi un fost poliţist după privirea lui goală, după regretul că a fost dat la o parte. Cunoscuse odată oraşul acesta, îl cunoscuse dinăuntru. Colindase străzile în postura unuia la care oamenii veneau după ajutor în momentele de haos. Făcuse parte din sistemul imunitar. Acum trăia fără acest statut. Nu mai avea identitate, îi lipsea recunoaşterea generală sau echivalentul acesteia. Nu era decât un om de pe stradă într-un oraş unde puţini merg pe jos – şi unde cei care o făceau îl priveau cu suspiciune. Era un habitat real, ca orice stepă sau vale umbrită, nu mai diferit de zonele rurale decât Death Valley de Vermont sau Kansas de fundul oceanului. Singura diferenţă erau oamenii, mânjiţi de smog şi uzaţi de viaţă. Toţi oamenii.

În ultimele ore ale după-amiezii se afla, clătinându-se uşor pe picioare, pe marginea unei străzi lăturalnice din Laurel Canyon. Tufişurile care creşteau cândva acolo fuseseră smulse din rădăcini şi înlocuite cu o placă de ciment mai lungă ca trupul lui Annette cu aproximativ o jumătate de metru. Acum era destul de beat, dar nu

chiar atât încât să nu observe că era supravegheat din casa cochetă de peste drum.

După câteva minute, un bărbat ieşi din casă. Purta pantaloni de trening şi un tricou gri-deschis. Părea foarte sănătos.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Nu, răspunse Zandt.

Încercă să zâmbească, însă bărbatul nu se lăsă păcălit. Dacă Zandt ar fi văzut ce-i apăruse pe față, probabil că nu l-ar fi învinuit.

Bărbatul adulmecă aerul.

— Ai băut?

— Vreau doar să stau aici o clipă. Du-te înapoi în casă. Plec imediat.

— Oricum, ce înseamnă asta?

Bărbatul se întoarse uşor, lăsând să se vadă că ținea un telefon în mâna ascunsă la spate.

Zandt se uită la el.

— Ce?

— Placa de ciment. De ce-i acolo? N-are niciun rost.

— Acolo a murit cineva. Sau acolo a fost găsit, mort.

Expresia bărbatului se îmblânzi puțin.

— Îl cunoşteai?

— A fost o fată. Nu, doar după ce-a murit.

— Atunci, ce-ți pasă? Ce era... o prostituată?

Zandt simți un nod în gât. Scala mobilă a morții, ca şi când târfele, drogații şi puştii de culoare erau doar ceva mai buni decât animalele de casă nedorite, ca şi când n-ar fi alergat niciodată râzând la părinți care se întorceau de la serviciu sau n-ar fi rostit niciodată un

prim cuvânt sau n-ar fi stat treji toată noaptea de Ajun întrebându-se ce vor găsi dimineața în cizmulițe.

Bărbatul se dădu repede înapoi.

— O să chem poliția, avertiză el.

— Ar ajunge prea târziu. Poate te-ai mai alege cu o bucată de ciment, dar nu mi-aş pune speranța în asta.

Zandt se întoarse şi plecă, lăsându-l pe bărbat la fel cum îl găsise.

•

Când ajunse în sfârşit pe Beverly Boulevard, trecu pe lângă Hard Rock Café, îşi îndesă cămaşa în pantaloni, îşi îndreptă jacheta şi îşi trase umerii în spate. Intră în hotelul Ma Maison fără niciun incident, o luă la dreapta şi se duse direct în toaleta barului. Puțină apă pe față şi nimeni, cu excepția barmanului, n-ar fi putut spune că nu era clientul hotelului. Se întoarse la bar şi se aşează la o masă scundă de unde vedea strada. După kilometrii făcuți pe jos, moliciunea banchetei îi dădea senzația că stă pe un nor. Un tânăr amabil promise să-i aducă o bere.

În timp ce aştepta, se uită la strada de pe care dispăruse Josie Ferris. Cronologic, nu era ultimul punct legat de crime, însă n-avea niciun chef să stea în fața şcolii lui Karen sau a casei în care familia lui locuise cândva. Şi nu avea niciun sens să se întoarcă la celălalt loc, unde totul se sfârşise. Era un spațiu pe care îl crease el însuşi. Chiar dacă avea o semnificație, nu-l putea ajuta acum. Nu-l ajutase nici atunci. Veghea lângă cadavrul bărbatului pe care-l omorâse nu făcuse altceva decât să-i dovedească perisabilitatea distincțiilor pe care le transformăm în legi.

Jennifer aflase de fapta lui. Îi spusese el, două zile mai târziu, când primise puloverul. Nu asta pusese capăt relației lor, nu la început. Îi înțelesese acțiunile şi le acceptase pe toate, cu excepția greşelii. Încercaseră să înfrunte totul împreună. Nu reuşiseră. Poziția lui era imposibil de apărat. Ar fi putut suporta oroarea dispariției lui Karen şi ar fi rămas puternic pentru soția lui, chiar ştiind că asta ar fi însemnat să se risipească în mii de cioburi ascuțite. Sau ar fi putut mărturisi durerea pe care o simțea. Când o făcuse, îşi pierduse statutul de bărbat puternic fără să câştige nimic de pe urma recunoaşterii propriei sale suferințe, o suferință considerată atributul exclusiv al femeilor. Era de datoria ei să-şi exprime durerea. Datoria lui era să-i țină piept.

Ajunsese la concluzia că nu mai putea interpreta rolul de polițist cam în acelaşi timp când ea se hotărâse să se întoarcă la părinți. Cineva le furase oul de aur, iar găina care-l făcuse murise de mult.

Acum, când se gândea la asta, îşi dădea seama că lui îi revenea cea mai mare parte din vină. Rigiditatea lui – ea ridicase un zid între ei. Jennifer i-ar fi permis să fie slab o clipă. Femeile sunt adesea mai înțelepte când vine vorba să înțeleagă ce reguli pot fi încălcate. Relațiile cer flexibilitate, mai ales în momentele de mare încordare, când devin un pact disperat împotriva unei lumi de o întunecime insuportabilă. Cuplurile puternice se luptă să păstreze echilibrul indiferent de instabilitatea pe termen scurt. Chiar dacă era o consolare cu dublu tăiş, conştientizarea acestui fapt îl ajutase să rămână în viață. Uneori, cheia recuceririi

propriei tale vieți e să-ți amintești o situație îngrozitoare și să-ți dai seama că ai avut și tu o parte din vină. Înainte să înțelegi asta, te simți nedreptățit, rănit, și nu-ți poți găsi pacea sufletească. Dar „Nu e cinstit!" strigă un copil, cineva care nu-și dă seama că relațiile normale simt cu dublu sens. Când ajungi să înțelegi că și tu ai fost vinovat, durerea se estompează încet. Odată ce-ți dai seama că ți-ai făcut patul singur, îți vine mai ușor să te întinzi pe el, oricât de tare și de murdar ar fi.

Când primi sticla de Budweiser, o ținu o vreme în mâini, uitându-se ostentativ pe fereastră. În realitate, așa cum făcuse toată ziua, încerca să vadă faptele într-o altă lumină. Într-o anchetă în care nu existau suficiente dovezi, puteai cel mult să încerci noi variante de combinare a informațiilor. Majoritatea crimelor se rezumau în esență la o singură propoziție. Amprente digitale, o aventură amoroasă, un cuțit ascuns în grabă, datorii, un alibi spulberat; aceasta era datoria juriilor, să trieze informațiile necesare pentru pronunțarea verdictului. Adevărata crimă, în toată splendoarea ei, se reduce la atât: Oamenii se omoară între ei. Soții își omoară soțiile, dar și soțiile își omoară bărbații. Părinții își ucid copiii și viceversa. Necunoscuții iau viața altor necunoscuți. Oamenii iau lucruri care nu le aparțin. Oamenii dau foc la case pentru a câștiga bani sau pentru că înăuntru e cineva. După ce fiecare faptă criminală e arhivată în sertarul ei judiciar, adevărul rămâne mai departe în libertate. Poți introduce un „l-a ucis pe" între numele a două persoane oarecare.

Zandt nu reuşise să facă niciun progres în tentativa de a înțelege ce dorea Omul Drept de la victimele lui, de ce erau pedepsite. Refuzaseră să-l iubească, nu-i răspunseseră la avansuri? Se speriaseră prea tare sau nu destul? Nu rezistaseră, se prăbuşiseră fără să arate forța interioară pe care el voia să pună stăpânire?

Observă că-şi terminase berea şi se răsuci pe scaun, căutându-l pe chelner. Nici urmă de el, deşi ceilalți clienți risipiți prin sală păreau să fi fost serviți recent. Îi urmări o vreme. Străini care beau alcool ca să se simtă mai în largul lor. Ca să mai scape de nelinişti. O făceau toți. Americanii – cu excepția unui scurt experiment care dusese la o explozie a crimei nemaivăzută până atunci şi nici de-atunci încoace. Nemții şi francezii, cu entuziasm. Ruşii, cu o seriozitate melancolică. Englezii, maniaci ai berii. Îşi petreceau zilele în baruri, în puburi şi acasă, şi totul dispărea în ceață. Aveau nevoie de masca efervescentă, de clei.

Într-un târziu, apăru un bărbat. Era îmbrăcat într-o jachetă neagră, cu o cămaşă albă, exact ca barmanul de dinainte – dar avea cu zece ani mai mult şi o dispoziție considerabil mai puțin veselă. Dacă speranțele tânărului de a vinde un scenariu sau de a striga „Motor!” erau probabil încă proaspete, bărbatul părea aproape convins că actrițele de la Hollywood ar continua să trăiască liniştite şi fără dragostea lui. Se uită bănuitor la Zandt, iar radarul chelnerilor îi spuse că avea în fața lui un om care nici nu stătea în hotel, nici nu aştepta pe cineva în mod special.

— Încă una la fel, domnule? întrebă el cu o înclinare din cap, un gest de cordialitate ironică: Ştim amândoi

foarte bine că domnul nu e genul de client agreat de noi, pe deasupra e cam beat şi îmbrăcat nepotrivit.

— Unde-i celălalt?

— Celălalt, domnule?

— Chelnerul care m-a servit înainte.

— S-a schimbat tura. Nu vă faceți griji. Berea va fi aceeaşi.

În timp ce chelnerul se îndepărta apatic, lovind tava cu genunchiul, Zandt cochetă o clipă cu ideea de a-l împuşca. Aşa, ca o lecție pentru toți chelnerii care reuşeau cumva să sugereze că oamenii care le plătesc salariile sunt nişte lepădături. Un mult întârziat semnal de trezire. Poate că vestea ar fi ajuns şi la vânzătorii din magazine, chiar şi la cei de pe Rodeo Drive. Zandt îşi amintea, şi avea să-şi amintească toată viața, o întâmplare care se petrecuse în după-amiaza unei aniversări, cu şase sau şapte ani în urmă. Îşi dusese soția la un magazin scump să-şi cumpere o bluză şi ieşiseră aproape imediat, Jennifer strângându-şi stânjenită poşeta şi el tremurând de furie. Purtase rareori bluza aceea. Era pătată de disprețul cu care fusese tratată când o cumpărase.

Amintirea îl indispuse mult mai mult ca niciodată. Tocmai trăgea spre el un blocnotes al hotelului, intenționând să noteze ceva – orice când se opri brusc. Îl văzuse pe chelner, în picioare în spatele barului din capătul celălalt al sălii, cum îi turna berea.

Era o Budweiser, ca înainte. Deloc surprinzător. Chelnerul de mai devreme îi lăsase un bilet pe care-i scrisese cât trebuia el să plătească şi ce luase până atunci.

Cu alte cuvinte, ce voia clientul.

O indicație a preferințelor sale.

Când chelnerul veni cu berea, găsi scaunul gol şi o bancnotă de zece dolari pe masă.

17

Casa se afla pe dealurile din Malibu. Era mică şi ciudată, doar un şir de camere, ca un motel minuscul. Dacă voiai să treci dintr-una în alta, ieşeai afară şi mergeai pe o alee acoperită, apoi intrai pe altă uşă. Era plasată pe marginea unei faleze şi ajungeai la ea urcând pe o străduță abruptă şi sinuoasă, luminată slab. Nu era un loc peste care puteai să dai din întâmplare. Chiria era mică, în pofida poziției, pentru că era situată pe teren instabil şi mereu la un pas de a fi declarată un pericol. Spațiul generos obținut din unirea camerei de zi cu bucătăria avea pereți de sticlă şi constituia fără îndoială atracția ei principală, însă avea o crăpătură în mijlocul pardoselii de ciment. Puteai introduce aproape tot pumnul în ea, iar marginile erau la o diferență de nivel de peste cinci centimetri. Afară, pe partea dinspre continent a proprietății, se afla o piscină mică. Era goală, pentru că țevile se topiseră într-un incendiu cu câțiva ani înainte ca Nina să se mute. Să dormi noaptea acolo îți cerea o anumită doză de curaj.

Nina îşi petrecuse seara pe verandă, în spatele casei, sprijinită de perete şi cu picioarele întinse în față. De obicei avea vedere spre ocean: singurele obstacole erau doar câțiva copaci şi arbuşti, apoi terenul se înclina şi privirea nu mai era împiedicată de nimic. Nu erau alte case în jur. În seara aceea, dispăruse şi apa, ascunsă

de ceața care părea să înceapă dincolo de vârfurile picioarelor sale. Aşa era uneori, iar ea se întrebă dacă nu cumva prefera să fie aşa. Un loc la marginea existenței, unde se poate întâmpla orice. Avusese de gând să ia cu ea un pahar cu vin, dar uitase. După ce se aşezase, se liniştise şi nu mai fusese în stare să se întoarcă înăuntru şi să înfrunte frigiderul gol.

Toată ziua îl căutase pe Zandt. Nu-l găsise nici la hotel, nici pe Promenade şi nici în celelalte locuri în care mai încercase. În primele ore ale serii, ieşise cu maşina şi supraveghease fosta lui casă. Zandt nu-şi făcuse apariția. Se întorsese acasă. Tot ce mai putea face era să aştepte. Camera de zi din spatele ei avea pereții plini de rafturi ticsite cu dosare, hârtii şi însemnări. Nu voia să le vadă. Nu voia să discute cu nimeni din Birou. Acolo, poziția ei nu mai era cea de pe vremuri. Omul Drept îi scosese cariera pe tuşă – nu din cauza eşecului de a-l aresta, deşi nici asta n-o ajutase, ci mai degrabă pentru că nu încetase să-i transmită informații confidențiale polițistului căruia i se ordonase să nu mai intervină după dispariția fiicei sale. Alți agenți îşi pierduseră posturile pentru mult mai puțin. Ea reuşise să şi-l păstreze, dar acum se schimbase ceva. Cândva se bucurase de susținerea lui Monroe, fusese un agent de viitor. Acum, relația lor părea încordată şi epuizată.

Era singură şi speriată. Teama ei nu avea legătură cu singurătatea. Era obişnuită cu singurătatea şi n-o deranja, chiar dacă, din fire, nu i se potrivea. Pusese capăt aventurii cu Zandt dintr-un singur motiv: Cu cât ținea mai mult la el, cu atât se simțea mai puțin

dispusă să-i distrugă viața. Faptul că-i fusese totuşi distrusă anulase orice posibilă explicație atunci când el îi pusese întrebarea. N-ar fi fost imposibil, poate ar fi putut alege cuvintele în aşa fel încât el să priceapă singur. Dar undeva, între ele, s-ar fi strecurat ceva care ar fi trădat-o. Ar fi trădat faptul că, la două săptămâni după dispariția lui Karen, văzuse concretizarea unui gând întâmplător. Acela că, dacă se va întâmpla asta, dacă familia lui Zandt va fi distrusă, măcar să fie din cauza ei.

Avusese între timp alți bărbați, deşi nu mulți, şi probabil că nu ultimii. Nu-i era greu să-i găsească, cel puțin pe cei pe care nu prea doreşti să-i păstrezi. O apăsa mai mult disperarea, nesfârşita procesiune a evenimentelor îngrozitoare. Dacă asta era omenirea, poate că nu totul era zadarnic. Dacă vedeai ce poate face specia noastră semenilor ei şi lumii, trebuia să te întrebi dacă nu meritam toate nenorocirile, toți duşmanii cărora le dădeam suflu; dacă bestiile care se târau spre Betleem nu erau altceva decât propriii noştri copii de geniu întorcându-se acasă.

Pe la nouă şi jumătate se ridică şi se întoarse înăuntru. Când deschise frigiderul, în care nu avea nimic cu excepția unei sticle de vin pe jumătate goală, aruncă o privire la televizorul de pe bufet. Alte ştiri despre crimele din Anglia – deşi, cu sonorul dat la minim, nu-şi dădea seama ce se mai întâmplase, ce mai aflaseră sau pretindeau că aflaseră. O tragedie sau alta, un nou motiv de întristare.

Închise uşa, lăsând sticla neatinsă, şi îşi sprijini câteva clipe fruntea de metalul rece.

Ridică privirea când auzi un zgomot afară. După o clipă, zgomotul se transformă în scrâşnet de cauciucuri pe pietrişul aleii de acces. Traversă repede camera, trecu peste crăpătură şi scoase pistolul din poşetă.

Maşina se opri şi auzi voci înăbuşite. Apoi bufnetul unei portiere închizându-se şi din nou scrâşnet de cauciucuri. Paşi, o bătaie în uşă. Ţinând pistolul la spate, se duse să deschidă.

Era Zandt. Părea cu răsuflarea tăiată şi puţin beat.

— Unde dracu' ai fost?

— Peste tot.

Intră în cameră, se opri şi se uită în jur.

— Îmi place mult cum ai amenajat casa.

— N-am amenajat nimic.

— Asta vreau să zic. Arată exact la fel.

— Nu toate femeile sunt obsedate de mobile şi cârpe.

— Ba nu, sunt. Cred că tu eşti bărbat travestit în femeie.

— Fir-ar să fie. M-ai prins.

Nina rămase în picioare, cu braţele încrucişate la piept.

— Ce vrei?

— Doar să-ţi spun că, totuşi, am omorât pe cine trebuia.

•

Când ieşi pe verandă cu sticla, începuse deja să vorbească.

— Problema era că nu-l puteam rezolva ca pe oricare alt caz. Nu răspundea la procedura normală de investigare. Când oamenii dispar, cauţi contactele, le reconstruieşti. Vorbeşti cu familiile, cu prietenii, cu

oamenii din anturajul lor. Cauți un punct de intersecție. Un bar la care s-au dus în momente diferite, în seri diferite. O sală de gimnastică pe care o frecventau. Prietenul prietenului unui prieten. Orice punct de confluență care să-ți spună că pe oamenii ăştia îi leagă şi altceva în afara faptului că sunt morți. Ceva de dinainte, ceva care *a dus* la moartea lor. În privința Omului Drept, aveam câteva dispariții şi câteva asemănări superficiale. Acelaşi sex, mai mult sau mai puțin aceeaşi vârstă. Toate frumoase. Şi ce dacă? În tot oraşul sunt băieți care stau şi se roagă pentru fete ca ele. Femei, de fapt. E o dorință unanimă, nu una psihopatologică. Cu excepția părului lung. Ăsta e singurul element distinctiv, singura preferință – pe lângă faptul că fetele proveneau din familii în care banii nu sunt o mare problemă. Nu fugiseră de-acasă, nu erau toxicomane. Ceea ce nu-i un indiciu, înseamnă doar că gradul de dificultate al crimelor sale a crescut, pentru că e mai complicat să răpeşti fete ca ele.

Făcu o pauză. Nina aştepta, dar Zandt nu se uita la ea. Nu părea nici măcar să-i observe prezența. Stătea chiar la marginea verandei. Din cadrul uşii, silueta lui era neclară. Când continuă, vorbea mai încet.

— Un bărbat caută ceva. Dorința lui obsesivă poate fi satisfăcută numai printr-o anumită cale de acțiune, un tipar pe care l-a descoperit din întâmplare sau prin încercări succesive. Un timp, nu i-a dat voie să se materializeze. A fost cuminte. N-a făcut lucrul interzis. S-a stăpânit şi n-a făcut rău nimănui. N-o va mai face niciodată. Nu e slab – nu mai are nevoie de asta. Nu acum, poate niciodată. Poate că nu va mai face asta

niciodată. Poate că va reuşi să lase totul în urmă. Poate că s-a terminat.

Dar, treptat... nimic nu mai merge bine. Începe să-i fie tot mai greu. Nu se mai poate concentra. Descoperă că nu poate rezista. Nu se poate gândi la muncă, la familie, la viaţă. Devine agitat. Vechile idei încep să se întoarcă, fantezii de un anumit fel. Devine neliniştit, şi ceea ce-i agravează situaţia e faptul că ştie care este cauza. Ştie care e singurul mod în care poate obţine confirmarea. Începe să revadă în minte faptele din trecut, dar asta nu-l ajută. S-ar putea să-i fie greu să şi le amintească în detaliu. Nici asta nu-i diminuează emoţiile din prezent. Sunt ca ştirile de ieri. Nu poţi scăpa de o nelinişte prezentă cu o amintire frumoasă, vremurile bune de anul trecut nu rezolvă mizeria de săptămâna asta. Are nevoie de ceva concret, ceva ce n-a făcut încă. Nu-l ajută nici măcar talismanele, obiectele pe care le-a păstrat, dovada că a mai făcut-o cândva. Doar îi aduc aminte că e posibil. Are atâta nevoie s-o facă, ştie că nu poate trăi fără asta. În orice caz, oricât de mult s-ar strădui, a făcut-o deja şi nu va mai avea niciodată linişte, nici speranţa iertării. Viaţa lui e distrusă şi nu se poate întoarce în trecut.

Aşa că, aproape din întâmplare, începe să se uite în jur. Îşi spune că numai asta face. Se uită. Că acum e mai stăpân pe sine. Că de data asta doar se va uita, nu va lua. Dar odată ce a făcut pasul, deznodământul nu poate fi decât unul singur. Va uita groaza care l-a cuprins ultima oară, aşa cum amintirea unei mahmureli nu te va opri să bei şi vinerea următoare. Poate că a făcut-o de atâtea ori, încât nu se mai simte

vinovat – nici măcar pentru viitor. S-ar putea să fie singurul lucru care are sens pentru el. Se va duce într-un loc unde a mai fost sau aproape de el. În acest punct, va avea deja un plan. Asta e o treabă periculoasă, iar el a găsit soluții pentru diminuarea riscului. În acest moment intră în joc intersecțiile, pentru că intersecțiile sunt o parte din el, sunt în centrul traseelor lui. Sunt locurile în care se simte în siguranță, unde rătăceşte în voie şi se simte el însuşi. Unii ucigaşi în serie îl consideră teritoriu de vânătoare. Alții pur şi simplu un loc în care se amestecă printre ceilalți, unde nu pot fi văzuți, unde sunt invizibili. Locuri unde el nu e slab, ci puternic; unde nu e o părticică din mulțime, ci deasupra ei. Locurile lui ascunse, cele în care caută, unde ceea ce urmăreşte el apare seara şi intră în obscuritatea nopții pe care el a pregătit-o pentru amândoi. Va rămâne o vreme la pândă şi într-o seară, în sfârşit, când fata se va întoarce acasă, va vedea pe cineva în spatele ei pe stradă, după care totul se va linişti până când va veni clipa să sfârşească, să se simtă impur şi să-i promită lui Dumnezeu, sau oricui crede el că-l ascultă, că n-o va mai face niciodată, absolut niciodată.

— Şi-aşa l-ai găsit, zise Nina.

— Nu. N-am descoperit niciun element de legătură între fete. N-am reuşit niciodată să-l prindem pentru că n-am reuşit niciodată să aflăm unde le-a văzut prima oară. Din cauza asta, după ce a dispărut Karen m-am dus să revăd locurile din care fetele fuseseră răpite. Erau singurele puncte de legătură cu ucigaşul. Doar atât îmi rămăsese. Niciun alt punct de contact. Nici

speranța de a găsi vreunul. Doar că... ultima dată s-a întors. S-a întors la locul faptei, iar eu am crezut că a făcut-o pentru a retrăi ce se întâmplase acolo. Şi după ce l-am văzut în două dintre locurile răpirilor, am fost convins că el era. Aşa că l-am urmărit şi l-am prins.

— Dar apoi, zise Nina, alegându-şi cuvintele cu grijă, ai descoperit că, de fapt, nu el era vinovatul.

— Greşit. Omul pe care l-am omorât *era* cel care le răpise pe fete.

— Vrei să spui că acum e vorba de-un imitator?

— Nu. Spun că l-am omorât pe chelner, nu pe omul care a comandat berea.

— Nu înțeleg.

— Bărbatul care a trimis coletele nu e cel care le-a răpit pe fete.

Nina se uită fix la el.

— Omul Drept hotărăşte că are nevoie de-o fată şi doar plasează o comandă? Şi-atunci individul ăsta se duce şi le ia pur şi simplu conform comenzii? Ca o blestemată de pizza livrată la domiciliu?

— Din cauza asta n-au mai dispărut alte fete după Karen, chiar dacă cineva a trimis pachetul. Bărbatul care le răpise nu mai era. Ucigaşul este încă în viață.

— Dar criminalii în serie nu operează aşa. Da, au fost câțiva care au lucrat în tandem. Leonard Lake şi Charles Ng. John şi Richard Darrow. Soții West, în funcție de cum priveşti lucrurile. Dar nimic de felul ăsta.

— Nu până acum, acceptă el. Dar trăim în altă lume, unde totul e mai mare, mai luminos şi mai bun. Comod. La cerere.

— Şi-atunci de ce nu poate fi stabilită nicio legătură între fete? Răpitorul trebuie să fi avut un mod de operare standard, cum ai spus şi tu. Ar fi trebuit să-l înțelegem.

— Dacă era de fiecare dată acelaşi om.

Nina se uită la el şi clipi de câteva ori.

— Au fost *doi* răpitori?

— Poate mai mulți. De ce nu?

— Pentru că, John... Pentru că Omul Drept a luat o singură victimă potențială în ultimii doi ani. Pe Sarah Becker.

— Cine spune că e doar el?

Ridică sticla de vin şi descoperi că era goală.

— Precis mai ai nişte vin pe undeva.

Nina intră după el în casă. Zandt deschise frigiderul şi contemplă cu incredulitate vidul dinăuntru.

— John, nu mai am nimic de băut. Cum adică, „Cine spune că e doar el”?

— Câți ucigaşi în serie sunt liberi în California în clipa asta?

— Cel puțin şapte, poate zece sau unsprezece. Depinde cum defineşti...

— Exact. Iar ăştia sunt cei despre care se ştie. Într-un singur stat, şi nu e nici măcar pe primele locuri în statistici. Să zicem că sunt o sută cincizeci la nivel național şi să spunem că zece-cincisprezece dintre ei îşi permit să plătească douăzeci de mii pe loc. Poate mai mulți. Poate mult mai mulți. Asta-i clientela. E numeroasă. Ai putea obține un nenorocit de credit de la o bancă pe seama unui asemenea plan de afaceri.

— Chiar dacă ai dreptate – lucru care, sinceră să fiu, rămâne încă de demonstrat –, cum ne ajută asta s-o găsim pe Sarah Becker?

— Nu ne ajută, recunoscu Zandt şi uriaşa lui energie de până atunci dispăru brusc. Îşi frecă furios fruntea cu degetele. Presupun că federalii încă urmăresc toate pistele posibile care pornesc de la părinţi?

Nina dădu din cap.

— E bine, zise el; părea obosit şi înfrânt. Atunci, cred că trebuie doar să aşteptăm.

Se uită la televizorul mut. Transmitea şi acum o sinteză a masacrului din Anglia.

— Ai văzut asta?

— Am încercat să nu văd, zise ea.

Rămaseră în bucătărie şi, o vreme, se uitară împreună la televizor. Nu apăruse nimic nou. Încă nu ştiau motivul. Când percheziţionaseră apartamentul asasinului găsiseră broşuri cu literatură rasistă, încă un pistol, un calculator plin de materiale porno şi o fotografie neclară reprezentând un grup de siluete întunecate pe fond alb, ca nişte fantome în zăpadă.

Niciuna dintre descoperiri nu era considerată importantă.

18

— Trebuie să-mi dai mai mult decât apă, îi spusese Sarah.

Vocea îi era slabă, până şi ei i se părea aşa. Repetase de multe ori cuvintele acestea. Erau primele pe care le spunea de fiecare dată când capacul era ridicat.

— Nu-ţi place apa?

— Îmi place apa. Mulțumesc pentru apă. Dar îmi trebuie mai mult. Trebuie să-mi dai şi altceva.

— Ce vrei?

— Îmi trebuie hrană. Ceva de mâncare.

Tuşi. Părea să tuşească mai mult acum şi, când tuşea, avea amețeli.

— Mâncăm prea mult în ziua de azi, zise bărbatul. Mult prea mult. Animalele sunt ucise pentru noi, mâncarea e umflată cu aditivi până cântăreşte o tonă, apoi ne e livrată la uşă, iar noi ne aşezăm la masă ca porcii la troacă. Nici măcar nu mai suntem vânători. Doar saprofagi. Hiene cu tichete de masă. Scormonim prin resturile învelite în celofan ale unor oameni pe care nici măcar nu-i cunoaştem.

— Dacă aşa spui tu. Dar trebuie să mănânc.

— Trebuie să mănânc trebuie să mănânc trebuie să mănânc, repetă bărbatul ca pe o incantație. Părea să-i placă sunetul cuvintelor şi continuă să le repete o vreme.

Tăcu un timp, apoi zise:

— Cândva rezistam zile întregi fără mâncare. Eram subțirel.

— Aşa-i, Marea Criză. Anii de secetă, bla-bla.

Bărbatul râse.

— Asta era ieri şi nu ne interesează. Eu mă refer la epoca dinaintea invaziei.

— Invazie? întrebă Sarah, spunându-şi: Bun, uite că am atins punctul sensibil. Omuleții verzi. Ruşii. Evreii. Cine ştie ce altceva.

Tuşi violent din nou şi, o clipă, văzu doar alb în fața ochilor, iar când el îi răspunse, vocea părea să vină de

la mare depărtare sau ca şi când ar fi vorbit printr-una dintre chestiile acelea pe care le folosea Cher când cânta „Believe”.

— Da, invazia. Cum altfel să-i spui? întrebă el.

Ea înghiţi în sec, închise ochii şi-apoi îi deschise.

— Nu-i spun în niciun fel. Mi-e prea foame.

— Nu ai voie să primeşti de mâncare.

Ceva din tonul lui o înspăimântă brusc. Nu voia să spună că ea nu va primi nimic de mâncare doar azi. Mai degrabă că nu va primi nimic de mâncare, punct. Se adaptase la situaţia prezentă într-o perioadă de timp surprinzător de scurtă, ajutată de o senzaţie din ce în ce mai puternică de dislocare. Dar ameninţarea de a nu mânca nimic, niciodată, era de-ajuns pentru a o readuce într-o clipă la realitate.

— Ascultă, zise ea cu o voce acum nesigură, ştiu că vrei ceva de la mine. Trebuie să existe un motiv pentru care faci asta. Te rog, spune-mi ce vrei să faci şi omoară-mă sau dă-mi de mâncare. *Trebuie să mănânc ceva.*

— Deschide gura.

O deschise cu aviditate, şi i se umplu imediat cu salivă. Câteva clipe nu se întâmplă nimic, apoi apăru o mână. Nu ţinea nimic care să semene cu ceva de mâncare, ci doar o bucată de hârtie albă. Mâna i-o apăsă scurt pe limbă, după care se retrase. Sarah începu să plângă.

Bărbatul nu spuse nimic o vreme, apoi ţâţâi.

— Nicio schimbare, zise. Genom mic şi încăpăţânat.

Bucata de hârtie albă fâlfâi prin aer şi se aşeză lin lângă ea.

— N-ai învățat chiar nimic, nu-i aşa?

Ea îşi trase nasul.

— Nu mi-ai spus nimic.

— Încep să mă îndoiesc de tine, zise el. Credeam că eşti altfel. Că te-ai putea schimba. Am venit personal să te iau. Aveam planuri mari în privința ta, dar acum mă întreb dacă te potriveşti cât de cât.

— A, da? De ce?

— Eşti leneşă şi răsfățată şi nu faci progrese.

— Da? Şi tu eşti un țicnit.

— Iar tu o târâtură mică şi proastă.

— Du-te-n mă-ta, zise ea. Eşti nebun de legat. O să ies de-aici şi-o să-ți crăp capu'.

Când el turnă apa, ținu gura închisă.

Bărbatul nu s-a mai întors mult timp.

19

Am ajuns la Hunter's Rock la trei dimineața, după un drum scurt cu avionul şi unul lung cu maşina. După ce am aterizat în Oregon, am mers pe autostradă până am trecut de granița statului, apoi am folosit şosele care îmi aminteau de vremuri de mult apuse – aveam mai degrabă impresia că merg pe urmele unui explorator despre care citisem în cărți şi nu că revăd locuri care aparțineau trecutului meu. Treptat, am început să trecem pe lângă repere pe care le ştiam mai bine şi lucrurile s-au complicat. Pentru a lungi drumul, am ales trasee ocolitoare. Cred că Bobby a observat asta. N-a spus nimic.

În cele din urmă, ne-am oprit la un motel vechi pe care nu l-am recunoscut, cam la treizeci de kilometri de

oraş. Eu insistasem să dormim în maşină, dar Bobby, pragmatic ca întotdeauna, mi-a atras atenţia că am fi lucrat mai eficient dacă am fi dormit câteva ore într-un pat. Ne-am apropiat şi am bătut la uşa recepţiei. După un timp destul de lung, a apărut un tip în tricou şi pantaloni de pijama şi nu s-a ferit să-şi exprime nemulţumirea faţă de prezenţa noastră. Am recunoscut că era târziu, dar i-am atras atenţia că, fiind deja treaz, putea foarte bine să facă un ban cinstit dându-ne o cameră dublă.

Ne-a aruncat o privire lungă.

— Sunteţi un cuplu de perverşi?

I-am aruncat şi noi o privire urâtă, iar el a ajuns în mod evident la concluzia că mai rău decât să închirieze o cameră la doi posibili homosexuali era să fie bătut măr de aceiaşi doi homosexuali în toiul nopţii. Mi-a dat o cheie.

Bobby s-a întins pe un pat şi-a adormit imediat. Am încercat şi eu, dar n-am reuşit. În cele din urmă, m-am ridicat şi am ieşit din cameră. Am cumpărat un pachet de ţigări de la distribuitorul automat şi am ieşit în curte, unde un gard ruginit împrejmuia ruinele unei piscine. Am tras un scaun şubred la capătul ei şi m-am aşezat acolo, pe întuneric. Singurele raze de lumină veneau de la firma de deasupra recepţiei pe care, într-un roz prăfuit, scria CAMERE LIBERE, şi de la luna murdară. După un timp, am scos pistolul pe care mi-l dăduse Bobby şi l-am răsucit în mâini. Nu avea nimic interesant de spus, aşa că l-am pus la loc în buzunar.

M-am uitat apoi la umbrele din piscina goală, întrebându-mă când fusese umplută ultima oară. De

mult, după cum arăta: pereții erau crăpați şi cei cincisprezece centimetri de apă mâloasă de pe fund păreau să fi fost scena apariției primelor forme de viață. Cândva era plină cu apă rece şi părinții îşi trimiteau copiii acolo fără rețineri, bucuroşi să aibă un pic de răgaz după un drum lung. Firma, oricât era de ştearsă şi neîngrijită, plasa construcția în anii '50. Mi-am închipuit cum era viața pe-atunci, dar numai în imagini fixe: instantanee ale anilor de glorie, în culori uşor spălăcite, totul încremenit ca într-o reclamă pentru modelul de viață care ne-a fost mereu promisă drept inevitabilă. Un paradis de dulceață şi lumină, de mese în aer liber şi strângeri de mână ferme, de muncă grea, iubire adevărată şi *fair-play.* Aşa cum şi trebuie să fie viața. În schimb, plutim în derivă, fără carismă, regie şi scenariu – şi, în cele din urmă, mecanismul se înțepeneşte şi ne dăm seama că, oricum, nimeni nu se uită la noi. Suntem atât de obişnuiți ca evenimentele să fie descrise în culori precise, încât, atunci când chiar ni se întâmplă şi viața nu seamănă deloc cu ce ne aşteptam, pur şi simplu nu ştim cum trebuie să reacționăm. Viețile noastre ne devin nouă înşine de nerecunoscut. Ar trebui să încercăm în continuare să fim fericiți, când totul pare atât de imperfect, dezordonat şi tern?

Ştiam că Bobby aflase deja adevărul, că naşterea mea nu era înregistrată la Hunter's Rock, dar trebuia să verific personal. Pe drumul de întoarcere, în maşina lui Chip Farling, copilăria mă trăsese spre ea cu degete reci. Poate că nu era atât de important că ai mei se duseseră în altă parte pentru naşterea mea. Poate că

plecaseră undeva în weekend, o ultimă ocazie înaintea măririi familiei, şi fuseseră luaţi prin surprindere departe de casă. Dar nu e tocmai ăsta genul de poveste pe care i-o spui copilului tău, genul de anecdotă care dovedeşte că fiecare viaţă e unică? Exista o singură ipoteză acceptabilă: păstraseră secretul pentru că, indiferent unde avusese loc naşterea, se născuseră gemeni. De ce era important şi de ce făcuseră apoi ce au făcut, încă nu ştiam. Poate că acesta era golul în jurul căruia îmi modelasem inconştient viaţa. Toţi se simt aşa uneori, dar mie mi se întâmplă prea des. Poate că, în sfârşit, aflasem de ce.

Nu ştiu când am auzit prima dată zgomotul. Nu cu mult timp înainte, cred. Dar, treptat, mi-am dat seama că aud un clipocit surd. Părea foarte aproape de mine, atât de aproape încât m-am răsucit pe scaun. Nu era nimic în spate. Când m-am întors, am observat că judecasem greşit direcţia şi că venea din celălalt capăt al piscinei. Era prea întuneric ca să văd ceva, dar parcă acolo apa curgea încet. M-am aplecat în faţă, surprins. Nivelul apei din piscină creştea lent, dar vizibil. Nu mai era doar de câţiva centimetri, ci de aproape jumătate de metru. Doar atunci mi-am dat seama că în piscină erau doi oameni. Chiar în capătul îndepărtat. Unul era puţin mai înalt decât celălalt şi amândoi au fost, la început, doar nişte umbre. Se ţineau de mână şi înaintau cu greu, se luptau cu apa vâscoasă pe măsură ce nivelul ei creştea. Clipocitul se auzea tot mai tare pe măsură ce piscina se umplea, iar mişcarea siluetelor era tot mai viguroasă. Încercau să ajungă în partea mai puţin adâncă, să ajungă la mine.

De-acum, lumina lunii le dezvăluise trăsăturile şi ştiam că erau tata şi mama. Ar fi putut înainta mai repede dacă nu s-ar fi ţinut de mână, dar n-au făcut-o. Au continuat să meargă aşa chiar şi atunci când apa le-a trecut de mijloc. Cred că mă văzuseră. Se uitau în direcţia mea, cel puţin. Gura tatei se deschidea şi se închidea, dar, dacă scosese vreun sunet, n-a ajuns până la mine. Loveau apa cu mâinile libere, dar nu săreau stropi şi nivelul continua să crească. Indiferent cât de mult se apropiau, adâncimea piscinei nu scădea. Apa continua să urce. Nu s-a oprit nici când le-a ajuns la bărbie, nici când a început să dea peste margini şi să se reverse ca mercurul negru în jurul picioarelor mele. Privirea mamei a rămas liniştită până la sfârşit; tata a fost cel care a intrat în panică, prima oară în viaţă, şi mâna lui a fost ultimul detaliu vizibil când, continuând să se scufunde, aproape că ajunseseră la capăt, la mine.

Când am deschis brusc ochii, soarele tocmai răsărea şi Bobby stătea lângă mine, clătinând din cap.

M-am ridicat de pe scaun şi am observat că pachetul de ţigări nu mai era pe genunchii mei. Plutea pe cei cincisprezece centimetri de apă vâscoasă din piscină. M-am uitat la Bobby, care mi-a făcut cu ochiul.

— Probabil că te-ai mişcat în somn, zise el.

•

Când dimineaţa era pe sfârşite, am avut confirmarea. Niciun Ward Hopkins, niciun fel de Hopkins nu se născuse vreodată în Hunter's Rock. Am vorbit cu o domnişoară drăguţă care stătea la un birou şi care mi-a spus că va încerca să afle şi altceva. Nu-mi dădeam

seama ce altceva mi-ar fi fost de folos şi, curând, a devenit evident că nici ea nu-şi dădea seama, dar încerca să mă ajute, motivată de o combinație de compasiune şi plictiseală. I-am dat numărul meu de mobil şi-am plecat.

Bobby mă aştepta afară, pe trotuar, şi vorbea la telefon. Am supravegheat strada în ambele sensuri până când a terminat. Chiar dacă ştiam că asta mă aştepta, eram dezamăgit. Parcă m-ar fi pus cineva să stau jos şi mi-ar fi spus că nu ieşisem totuşi din pântecele mamei, că, de fapt, o barză mă lăsase într-un tufiş. În spitalul acela mic îmi fuseseră scoase amigdalele şi-i mai călcasem pragul de două ori ca să-mi fie prinse în copci rănile de bună purtare de la genunchi. De fiecare dată, am crezut că revin în locul unde mă născusem.

— Ei, prietene, zise Bobby într-un târziu. Te anunț că cinstiților bărbați şi femei de la departamentul de poliție din Dyersburg le-ar plăcea să ştie unde te afli. Vei fi fericit să auzi că interesul ăsta pare izvorât din grija față de sănătatea ta. Deocamdată.

— Şi casa?

— Pagube mari în living şi pe hol, partea de jos a scărilor distrusă, dar n-a ars din temelii.

— Şi-acum?

— Arată-mi vechea ta casă.

M-am uitat la el mai atent.

— De ce?

— Păi, dulceață, pentru că eşti puternic, blond şi splendid şi vreau să aflu *totul* despre tine.

— Du-te-n mă-ta, i-am zis, întărind urarea cu un gest obosit. E o idee tâmpită şi inutilă.

— Ai vreo propunere mai bună? Ăsta nu pare un oraş cu posibilităţi infinite de distracţie.

Am pornit pe strada principală. Nu reuşeam să înţeleg dacă lucrurile noi sau cele vechi mi se păreau mai străine. Schimbarea cea mai evidentă era demolarea magazinului Jane's Market, înlocuit de un Holiday Inn cu o firmă mică şi modernă, dreptunghiulară. Mi-e dor de vechile firme, mari şi ovale. Sincer. Nu pricep de ce sunt mai bune cele dreptunghiulare.

Când mai aveam puţin, am redus viteza şi în cele din urmă am oprit maşina vizavi. Trecuseră zece ani de când nu mai văzusem casa, poate mai mult. Arăta aproape neschimbată – deşi între timp fusese vopsită, iar copacii şi arbuştii din jur se schimbaseră. În faţă era parcată o maşină de familie, fabricată în Extremul Orient, şi trei biciclete erau aliniate frumos într-o parte.

După un minut, am văzut o siluetă la fereastra din faţă, dar a dispărut repede. Era doar o casă de suburbie la fel ca atâtea altele, însă în ochii mei arăta ca o casă de turtă dulce dintr-un basm. Realitatea ei îmi era prea bine întipărită în memorie, era prea irezistibilă, parcă supraîncărcată cu acid glutamic. Am încercat să-mi amintesc exact când intrasem ultima oară în ea. Părea de neconceput că nu simţisem nevoia s-o vizitez înainte să fie vândută. Chiar atât de greu să-mi fi fost să prevăd cât de diferită putea fi într-o bună zi situaţia?

— Eşti pregătit?

Am observat că mâinile îmi tremurau puțin. M-am întors spre el:

— Pentru ce să fiu pregătit?

— Să intri.

— Nu intru.

— Ba intri, zise el, răbdător.

— Bobby, te-ai țicnit? Acum stă altcineva aici. Nici nu se pune problema să intru.

— Ascultă-mă. Babacul meu a murit acum doi ani. N-a contat cine ştie ce pentru mine, aveam o relație de căcat, dar m-a sunat mama şi m-a rugat să mă întorc acasă pentru înmormântare. Eram ocupat. N-am reuşit să ajung. Şase luni mai târziu, mi-am dat seama că mă port cam aiurea. Fără motiv. Pur şi simplu, mă enervam din orice, tot timpul. Eram agitat când n-aveam niciun motiv să fiu. Un fel de atacuri de panică, aşa cred. Îmi tot apăreau obstacole în cale.

Nu ştiam ce să spun. Nu se uita la mine, ci drept înainte.

— Până la urmă, nu ştiu ce chestie de serviciu m-a adus aproape de casă, aşa că m-am dus s-o văd pe mama în Rochford. Nici cu ea nu pot zice că mă înțelegeam perfect. A fost plăcut s-o văd. Poate că „plăcut" nu-i cuvântul potrivit. Util, mai degrabă. Arăta altfel, era mai mică. Apoi, în drum spre autostradă, am oprit lângă cimitir şi-am stat o vreme lângă mormântul babacului. Era o după-amiază însorită şi nu era nimeni în jur. Şi fantoma lui, fantoma lui a ieşit din pământ chiar în fața mea şi-a spus: „Ascultă, Bobby, linişteşte-te".

M-am uitat țintă la el. A râs încetişor.

— Sigur că nu. Nu i-am simțit prezența, nu m-am împăcat nici acum cu felul lui de-a fi. Dar de-atunci n-am mai fost aşa de agitat. Mă gândesc uneori la moarte şi sunt mai atent la tot ce fac şi mai deschis la ideea de-a mă aşeza la casa mea în câțiva ani. Dar senzația aia ciudată a dispărut. M-am întors pe teren stabil. Se uită la mine. Chestiile nerezolvate îi distrug pe oameni, Ward. Crezi că aşa te protejezi, dar nu faci decât să lărgeşti micile crăpături. Dacă se deschid prea multe odată, toată şandramaua se dărâmă şi te trezeşti ca un câine care hoinăreşte pe străzi noaptea. Iar ție, prietene, în clipa asta ți se cască în față o grămadă de crăpături.

Am deschis portiera şi am coborât din maşină.

— Doar dacă-mi dau ei voie.

— Or să-ți dea, zise. Te aştept aici.

M-am oprit. Mă aşteptam să vină cu mine.

— E casa ta, ridică el din umeri. Şi dacă batem la uşa aia împreună, oricine ar veni să deschidă ar crede că a nimerit în finalul sumbru al unui episod din *C.S.I.*

Am mers pe alee şi am bătut la uşă. Veranda era aranjată frumos şi bine măturată.

Mi-a deschis o femeie zâmbitoare.

— Domnul Hopkins? zise ea.

Am înțeles în clipa următoare şi, în acelaşi timp, l-am blestemat şi l-am ridicat în slăvi pe Bobby. Sunase înainte, pretinzând că era Ward Hopkins, şi pregătise terenul. Mă întreb ce ar fi făcut dacă refuzam.

— Da, am spus, simțindu-mă acum ceva mai încrezător. Sigur nu vă deranjez?

— Nici pomeneală.

Îmi făcu loc să intru.

— Aţi avut noroc să mă găsiţi mai devreme. Mi-e teamă totuşi că va trebui să plec iar de acasă în scurt timp.

— Înţeleg, am zis. Câteva minute ar fi minunat.

Femeia, de vârstă mijlocie şi destul de frumoasă şi amabilă încât să joace rolul unei mame la televizor, m-a întrebat dacă vreau o cafea. Am refuzat, dar era deja făcută şi, în cele din urmă, mi-a fost mai uşor să accept. Când s-a dus s-o ia, am rămas în antreu şi m-am uitat în jur. Totul se schimbase. Femeia, oricare i-ar fi fost numele (nu puteam s-o întreb, dat fiind că, teoretic, vorbisem cu ea mai devreme), se pricepea să folosească şabloanele şi pensula. Dacă priveai casa dintr-o perspectivă artizanală, arăta categoric mai bine decât atunci când locuiam noi în ea.

Apoi am făcut un tur. Nu era nevoie să-mi explice de ce mă însoţea. Mi se părea oricum destul de neobişnuit că lăsase un străin să-i intre în casă doar în urma unei discuţii la telefon. Dorinţa ei de-a sta cu ochii pe mine era absolut normală. Curând, am fost în măsură să fac suficiente comentarii despre cum arăta casa când se mutase ea încât să-i alung până şi ultima bănuială şi s-a dus să-şi vadă de treburi. M-am plimbat prin toate camerele, apoi am urcat la etaj. Am aruncat o privire în fosta cameră a părinţilor mei şi în camera de oaspeţi, amândouă fuseseră în bună măsură teritoriu străin pentru mine. Apoi m-am pregătit pentru destinaţia finală.

Când uşa vechii mele camere s-a deschis, mi s-a pus fără să vreau un nod în gât. Am făcut doi paşi

înăuntru, dar m-am oprit. Pereți verzi, covor maro. Câteva cutii şi nişte scaune vechi, un ventilator stricat şi o bicicletă de copil aproape întreagă.

Mi-am dat seama că femeia stătea în spatele meu.

— N-am schimbat nimic, recunoscu ea. Priveliştea e mai drăguță din camera cealaltă, aşa că fata mea doarme acolo chiar dacă-i puțin mai mică. Aici mai depozităm una-alta. Vă aştept jos.

Cu asta, a dispărut. Am rămas câteva clipe în cameră, doar uitându-mă în jur, privind-o din unghiuri diferite. Avea probabil cincisprezece metri pătrați şi părea în acelaşi timp foarte mică şi mai vastă ca Africa. Spațiul în care ai crescut nu e un spațiu oarecare. Îl cunoşti atât de intim, ai stat jos şi în picioare şi te-ai întins în fiecare colțişor al lui. E locul în care gândeşti multe lucruri pentru prima oară şi, prin urmare, se întinde la nesfârşit, ca ajunul Crăciunului, în timp ce stai acolo şi aştepți să creşti. Te închide în el.

— Asta e camera mea, am spus încet, numai pentru mine. Fusese ciudat s-o văd în filmul de pe casetă. Acum nu mai era. Locul meu de origine nu se schimbase. Nu dispăruse chiar totul din viața mea. Am închis uşa când am ieşit, ca şi cum mă temeam să nu fugă ceva de acolo.

La parter, femeia stătea sprijinită de masa din bucătărie.

— Mulțumesc, am zis. Ați fost foarte amabilă.

A dat din cap şi eu m-am uitat câteva clipe prin bucătărie. Aparatele fuseseră aduse la zi, dar dulapurile erau aceleaşi: solide şi făcute din lemn de bună calitate.

Probabil că nu găsiseră niciun motiv să le înlocuiască. Ceva care ieşise din mâinile tatălui meu supravieţuise.

Atunci mi-am amintit seara aceea de demult, când mâncasem lasagna împreună cu el. O cârpă atârnată de mânerul aragazului, o partidă de biliard care nu ieşise bine. Am deschis gura, apoi am închis-o la loc.

Să ies din casă a fost unul dintre cele mai ciudate lucruri pe care le-am făcut în viaţa mea, părăsirea lumii interioare pentru a mă întoarce în prezent. Am fost aproape surprins să văd maşina mare şi albă parcată vizavi şi pe Bobby care stătea în ea. Am observat cât de multe maşini seamănă în zilele noastre cu nişte gândaci uriaşi.

Am salutat-o pe femeie şi-am pornit pe alee, nu repede, ci aşa cum mergi de obicei. Când am deschis portiera, în spatele meu casa era din nou închisă – închisă şi lăsată în urmă.

•

Bobby citea contractul de închiriere al maşinii.

— Isuse, ce plictisitoare-i chestia asta, zise el. Foarte plictisitoare. Ar trebui să angajeze un scriitor, să-l pună s-o mai condimenteze puţin.

— Eşti rău, am zis, dar îţi mulţumesc.

A aruncat hârtiile înapoi în torpedo.

— Atunci, cred că am terminat cu Hunter's Rock.

— Nu, nu cred.

— La ce te gândeşti?

— Ce-ar fi dacă ei ştiau deja, când ne-am născut, că vor face ceea ce au făcut? Poate, nu ştiu... s-au gândit că nu pot întreţine decât un copil.

Bobby părea sceptic.

— Ştiu, am recunoscut. Dar, în orice caz, să presupunem că ştiau. Ştiau că-l vor abandona pe unul dintre noi. Dar mai ştiau şi că, într-o bună zi, vor muri şi s-ar putea ca eu să fac exact ce fac acum. Că s-ar putea să mă întorc acasă şi să caut şi să descopăr la spital că am un geamăn.

— Aşa că au hotărât să te naşti în altă parte, deci tot ce-ai fi descoperit ar fi fost un mister despre spitalul în care te-ai născut şi nu că ai un geamăn pe care ei l-au părăsit.

— La asta mă gândesc.

— Şi cum se face că Agenția n-a găsit nimic când te-ai angajat?

— Pe-atunci le eram foarte folositor. Cred că au sărit peste verificarea la sânge ca să meargă totul mai repede, după care am fost unul din echipă şi cui îi mai păsa?

Bobby a cântărit ipoteza.

— E cea mai bună explicație pe care-o avem. Dar tot e ciudat. Dacă părinții tăi s-au chinuit aşa tare să ascundă chestia asta, de ce au lăsat apoi o dovadă?

— Poate s-a întâmplat ceva în ultima clipă care i-a obligat să se răzgândească şi să-mi spună adevărul.

Mi-am dat seama că femeia poate se uita pe geam, aşa că am pornit motorul şi-am plecat.

— Cred că am căutat în direcția greşită. Sunt trei filme pe caseta aia. Primul a fost făcut într-un loc pe care am reuşit să-l găsesc, The Halls. Al treilea îmi spune ce nu ştiam. Cel de la mijloc arată două locuri. Unul e casa în care tocmai am fost – mulțumesc.

Celălalt e un bar. Nu-l recunosc. Nu e unul dintre barurile în care am intrat până acum.

— Şi?

Eram la o intersecţie.

— Ai puţină răbdare, am spus şi-am luat-o la stânga.

O curbă care în cele din urmă avea să ne ducă – presupunând că încă se afla acolo – la un bar în care-mi pierdeam timpul pe-atunci.

20

Nu fusese niciodată un local în care intrai în mod intenţionat, doar dacă destinul nu-l transformase în refugiul tău de zi cu zi. Îmi închipuiam că era posibil să se fi schimbat în două feluri: fie devenise elegant, dotat cu o sală de mese şi o mulţime de chelneriţe în livrele roşu cu alb, fie fusese ras cu buldozerul pentru a face loc unor case ieftine în care locatarii, după lăsarea întunericului, urlă unii la alţii. De fapt, progresul părea să fi ignorat complet Lazy Ed's, dacă nu puneam la socoteală blânda decădere care îl luase în stăpânire ca igrasia.

Înăuntru era pustiu şi linişte. Barul şi scaunele fără spătar erau la fel de tocite cum le ştiam. Masa de biliard se afla la locul ei, cu tot cu stratul de praf, din care câteva firişoare poate chiar îmi aparţineau. Ici şi colo fuseseră adăugate câteva obiecte, urmele cele mai apăsate ale progresului: reclama cu neon la MILLER fusese înlocuită cu una la Bud Lite, iar calendarul de pe perete arăta domnişoare mai apropiate de starea lor naturală decât în timpul meu. Naturală, cel puţin, prin nivelul nudităţii, dacă nu în forma şi consistenţa

sânilor. Undeva, probabil foarte bine ascuns, trebuia să fie un anunț care le avertiza pe femeile gravide în privința consumului excesiv de alcool – totuşi, dacă o persoană în condiția respectivă ar fi intrat acolo din proprie inițiativă, avertismentul probabil că n-ar fi avut niciun efect, fiindcă ar fi fost fie oarbă, fie dezechilibrată mintal. Femeile au standarde mai ridicate. Din cauza asta au o influență civilizatoare asupra tinerilor. Dacă vrei să le îmbeți, trebuie să găseşti un loc frumos.

Bobby s-a sprijinit de masa de biliard şi s-a uitat în jur.

— Aşa a fost totdeauna?

— Parcă n-aş fi plecat niciodată.

M-am dus la bar, cam agitat. De obicei ajungea să-l strig pe Ed. Dar asta era valabil cu douăzeci de ani în urmă, şi a repeta gestul acum ar fi fost ca şi când m-aş fi întors la şcoală şi-aş fi aşteptat să mă recunoască profesorii. Ultimul lucru de care cineva are nevoie e să ştie că în imensa tramă a vieții a fost mereu doar un „băieţaş”.

Un bărbat a ieşit din spate, ştergându-şi mâinile cu o cârpă care nu putea decât să i le murdărească şi mai tare. Şi-a înclinat capul într-un salut cordial, dar de un entuziasm limitat. Era cam de vârsta mea, poate cu câțiva ani mai mare, gras şi deja pe jumătate chel. Ador să văd bărbați de vârsta mea care-şi pierd părul. Îmi recapăt imediat încrederea în mine.

— Salut, am zis. Îl caut pe Ed.

— L-ai găsit, răspunse el.

— Cel la care mă gândesc ar trebui să fie mai bătrân cu vreo treizeci de ani.

— Vrei să zici Lazy[13]. Nu-i aici.

— Doar nu eşti Ed junior.

Ed nu avea copii. Nu era nici măcar însurat.

— Fir-aş al dracu', nu, zise bărbatul, parcă îngrozit de idee. E numai o coincidenţă. Sunt noul proprietar. De când a ieşit Ed la pensie.

Am încercat să-mi ascund dezamăgirea.

— A ieşit la pensie?

Nu voiam să par prea insistent.

— De vreo doi ani. Totuşi, zise tipul, am avut noroc că n-a fost nevoie să schimb firma.

— Totul arată neschimbat, de fapt, m-am hazardat.

Bărbatul a dat plictisit din cap.

— Mie-mi spui? Când l-a vândut, Lazy a pus o condiţie. A zis că vinde-o afacere, nu a doua lui casă. Trebuia lăsat totu' aşa cum era până la moartea lui.

— Şi-ai acceptat?

— Am scos-o foarte ieftin. Iar Lazy-i destul de bătrân.

— De unde ştie că te-ai ţinut de cuvânt?

— Încă mai trece pe-aici, aproape zi de zi. Stai o ţâră şi ai şanse să-l prinzi.

Trebuie să fi văzut că zâmbeam, pentru că adăugă:

— Numa' un lucru: s-ar putea să nu mai fie-aşa cum ţi-l aminteşti.

Am deschis cont la bar şi m-am dus la masa la care se aşezase Bobby. Am băut bere şi-am jucat biliard o vreme. A câştigat el.

---

[13] Leneşul, trântorul. (N. tr.).

•

Am băut bere după bere şi, după ce m-am plictisit să tot pierd, Bobby şi-a exersat singur loviturile o oră întreagă. Tatei i-ar fi plăcut perseverența lui. Am fost singuri în bar multă vreme, dar apoi au început să mai apară şi alții. Spre sfârşitul după-amiezii, Bobby şi cu mine încă reprezentam o treime din clientelă. Îl întrebasem în trecere pe Ed la ce oră vine Lazy de obicei, dar se pare că era absolut imprevizibil. M-am gândit să-i cer adresa, dar ceva îmi spunea că tipul nu mi-ar fi dat-o şi că întrebarea i-ar fi trezit suspiciunea. La începutul serii s-a pornit fluxul: au intrat patru persoane dintr-un foc. Niciuna dintre ele nu era Ed.

Apoi, la şapte, s-a întâmplat ceva.

În momentul acela, Bobby şi cu mine jucam biliard. De data asta nu mă mai bătea aşa uşor. Cineva pusese piesele clasice ale lui Springsteen la tonomat şi coincidența mi se părea bizară: parcă aş fi stat acolo şi aş fi jucat cu douăzeci de ani în urmă, în zilele gelului de păr şi-ale mânecilor suflecate. Începeam să fiu destul de beat pentru a pluti la granița nostalgiei pentru anii ’80, ceea ce nu-i niciodată un semn bun.

Cu coada ochiului, am văzut uşa barului deschizându-se. Încă aplecat deasupra mesei, am încercat să văd cine venise. L-am zărit doar în trecere. Şi fața lui, destul de bătrână, uitându-se drept la mine. Apoi, oricine ar fi fost, s-a răsucit pe călcâie şi a plecat.

L-am strigat pe Bobby, dar şi el văzuse scena. A traversat în fugă localul şi-a ajuns afară înainte ca eu să las tacul din mână.

În fața barului era întuneric şi o maşină se îndepărta în viteză. Un Ford vechi şi rablagit, care țâşnise din parcare, aruncând în urma lui jerbe de pietriş. Bobby înjura de toți dumnezeii şi-am înțeles repede de ce: un cretin ne blocase cu o camionetă. S-a întors şi m-a văzut.

— De ce-a fugit?

— Habar n-am. Ai văzut pe unde-a luat-o?

— Nu.

Se întoarse şi trase un şut în cea mai apropiată camionetă.

— Porneşte maşina.

Am alergat înăuntru şi ne-am dus direct la bar.

— A cui e camioneta?

Un tip îmbrăcat în jeanşi a ridicat mâna.

— Trage-o dracului de-acolo sau ți-o împingem afară din parcare.

S-a uitat la mine câteva clipe, apoi s-a ridicat şi a ieşit afară.

M-am întors spre Ed.

— El era, nu-i aşa? Tipul care-a fugit.

— Cred că totuşi nu voia să stea de vorbă cu tine.

— Da, mare păcat, am zis. Pentru că oricum o să stea. Trebuie să discut cu el despre vremurile de odinioară. Sunt atât de nostalgic, că-mi vine să mă piş. Deci, unde stă?

— Nu-ți zic.

— Nu face pe prostu' cu mine, Ed.

A dat să bage mâna sub tejghea. Am scos pistolul şi l-am îndreptat spre el.

— Nu face nici asta. Nu merită.

Tânărul Ed îşi ridică mâinile la vedere. Eram conştient că ceilalţi clienţi urmăreau scena şi speram că niciunul dintre ei nu avea chef de tămbălău. Oamenii pot deveni foarte protectori faţă de cei care le servesc berea. E o legătură socială importantă.

A urmat o pauză lungă, apoi Ed a oftat.

— Trebuia să-mi dau seama c-aduci necazuri.

— Nu-i adevărat. Vreau doar să vorbesc cu el.

— Prin părţile lui Long Acre, zise. O rulotă veche lângă un pârâu, de cealaltă parte a crângului.

I-am aruncat banii pentru bere şi-am fugit afară, aproape doborându-l pe tipul care se întorcea după ce-şi mutase camioneta.

Bobby întorsese maşina şi era gata de plecare. Acum, când ştiam încotro mergem, locul mi se părea destul de familiar. Long Acre e un drum aproape nesfârşit care ocoleşte prin spatele oraşului şi ajunge până la dealuri. Nu sunt multe case acolo, iar pârâul la care se referise Ed era mult dincolo de ele, de cealaltă parte a unei pădurici.

Ne-a luat cam zece minute. Era foarte întuneric şi Bobby conducea foarte repede. În faţa noastră nu se vedea nici urmă de faruri.

— Poate că nu se ducea acasă, zise Bobby.

— O să se ducă, mai devreme sau mai târziu. Încetineşte, nu mai e mult până acolo. Pe deasupra, mă sperii.

Curând, am văzut panglica de apă a pârâului, argintie sub cerul albastru-închis. Bobby a frânat ca unul care se loveşte de-un zid şi a virat pe un drumeag abia semnalizat. La capătul lui se vedea profilul unei

rulote vechi într-o splendidă izolare. Nici urmă de camionetă.

— Căcat, am zis. Bun. Trage unde nu putem fi văzuți din drum.

După aproximativ jumătate de oră, am început să-mi pierd răbdarea. Chiar dacă Lazy o luase pe alt drum ca să fie sigur că nu e urmărit, tot trebuia să se fi întors acasă. Bobby a fost de acord, dar mi-a interpretat altfel cuvintele.

— Nu, am zis. Îl ştiu pe omul ăsta de mult timp. N-o să-i răscolesc prin casă.

— Nu-ți propuneam s-o faci. Hai, Ward. În clipa în care te vede, îşi ia picioarele la spinare. Ai văzut bine. Barul din film trebuia să-ți amintească de cineva, iar bătrânul ştie ceva.

— S-ar putea să mă fi confundat.

— Probabil că ai câteva kilograme în plus, dar nu eşti nici pe departe cât un dulap, nici nu ți-ai schimbat culoarea pielii. Ştia că tu eşti. Iar pentru unul care-i considerat bătrân, a reuşit s-o şteargă destul de repede.

Am ezitat, dar nu mult. Petrecusem mult timp cu Lazy Ed. Sigur, nu fusesem decât unul dintre cei mulți, şi nu mă îndoiesc că a mai văzut de-atunci multe generații de băutori de bere minori. Dar mă aşteptam la o primire mai amicală.

Am coborât împreună din maşină şi l-am însoțit până la uşa rulotei. Bobby a forțat încuietoarea, s-a strecurat înăuntru şi, după câteva clipe, o lumină slabă a răzbătut prin ferestre.

M-am aşezat pe scări şi-am stat de şase, întrebându-mă dacă părinții mei bănuiseră că într-o bună zi se va

ajunge la aşa ceva. Fiul lor, pe jumătate beat, intrase prin efracţie în rulota unui bătrân. Nu-mi place cine am devenit, însă nu-l aveam la inimă nici pe omul care am fost înainte. Nu o luasem razna complet, într-un fel era logic: Amintirea partidei de biliard jucate cu tata cu atâta timp în urmă şi felul în care reacţionase Ed când îl văzuse atunci erau argumentele care mă făcuseră să mă duc la bar. Dar, în timp ce supravegheam drumul şi-l auzeam pe Bobby cum se mişcă înăuntru, mi s-a părut că aud din nou vocea tatei:

Mă întreb ce s-a ales de tine.

•

Zece minute mai târziu, Bobby a ieşit ţinând ceva în mână.

— Ce-ai găsit?

M-am ridicat, simţind că mă dureau picioarele.

— Îţi arăt când ajungem la căldură. Probabil că ţi-a îngheţat curu'.

Înapoi în maşină, am aprins plafoniera.

— Ei bine, zise Bobby. Lazy Ed înfruntă apusul vieţii cu ajutorul băuturii şi-a ajuns în punctul în care ascunde sticlele goale chiar şi de el însuşi. Ori asta, ori are o poreclă pe măsură şi-l doare-n cur dacă le-aruncă la gunoi sau nu. E o grădină zoologică acolo înăuntru. Nu m-am putut uita peste tot. Am dat, totuşi, peste asta.

Scoase o fotografie. Am luat-o şi-am întors-o spre lumină.

— Am găsit-o într-o cutie ascunsă lângă ceea ce-am presupus că-i un pat. În rest numai nimicuri, dar asta mi-a reţinut atenţia.

Poza arăta un grup de cinci adolescenți, patru băieți şi o fată, şi fusese făcută într-o lumină slabă de cineva care uitase să spună „Păsărica”. Numai unul, cel care stătea în mijloc, părea conştient că este imortalizat. Ceilalți fuseseră surprinşi din semiprofil, cu fețele aproape complet ascunse în umbră. Era greu să-ți dai seama unde fusese făcută, însă hainele şi calitatea detaliilor o plasau la sfârşitul anilor ’50 sau începutul anilor ’60.

— El e, am zis. Tipul din mijloc.

Nu-mi plăcea să țin în mână ceva care aparținea atât de mult trecutului altcuiva şi nu avea nicio legătură cu mine.

— Când spui „el”, te referi la Lazy Ed ăsta.

— Da. Dar poza a fost făcută acum mai bine de cincizeci de ani. Când l-am cunoscut eu, nu era aşa simpatic. Nici pe departe.

— Bun. Bobby îmi arătă cu degetul femeia, care era în partea stângă. Ea cine-i?

M-am uitat mai bine la silueta neclară. Tot ce reuşeam să disting era o jumătate de sprânceană, nişte păr şi aproape toată gura. O față fină, tânără, destul de drăguță. Am ridicat din umeri.

— Spune-mi tu. N-o cunosc.

— Serios?

— Ce vrei să zici, Bobby?

— S-ar putea să greşesc şi nu vreau să te influențez.

M-am uitat din nou. O vreme am studiat atent celelalte fețe, încercând să-mi împrospătez privirea. Apoi m-am uitat iar la femeie, dar tot nu-mi amintea de nimeni.

— Nu-i mama, dacă la asta te gândeşti.

— Nu. Mai uită-te.

Am făcut ce mi-a spus şi în cele din urmă mi-a venit o idee pe care am lăsat-o să-şi urmeze cursul. Au trecut câteva secunde, apoi revelaţia a căzut ca o cărămidă.

— Căca-m-aş *împrăştiat,* am zis.

— Vezi?

Am continuat să mă uit, aşteptându-mă să nu mai fiu aşa convins. Nu s-a întâmplat asta. Odată ce remarcasem asemănarea, nu mai putea fi negată. Deşi faţa îi era ascunsă în mare parte, o recunoşteam după ochi şi după jumătatea de sus a nasului.

— Asta-i Mary, am zis. Mary Richards. Vecina din Dyersburg a părinţilor mei.

Am deschis gura să mai spun ceva – nu sunt sigur ce – dar am închis-o la loc cu o pocnitură, şocat de altă imagine.

Bobby n-o observase.

— Bun, ce căuta Ed în Montana pe-atunci? Şi ce căuta ea acolo?

— Chiar te-ai pregătit să-l aştepţi pe tipu' ăsta toată noaptea?

— Ai alt plan?

— S-ar putea să mai am ceva să-ţi arăt, am zis. Pe deasupra, e frig şi nu cred că o să-l vedem pe Ed aici în noaptea asta. Trebuie să ne întoarcem în oraş.

Îmi tremurau mâinile şi gâtul mi se uscase.

— N-am nimic împotrivă.

Am coborât din maşină, am urcat scara şi-am intrat în rulotă. Am sprijinit fotografia în mijlocul unei măsuţe de joc şi am scris un mesaj pe spate, scuzându-mă că

intrasem neinvitat. Am adăugat jos numărul meu de mobil, după care am ieşit – oprindu-mă o clipă înainte pentru a sprijini o revistă de uşă pe dinăuntru.

Bobby a condus până în oraş cu farurile stinse, dar n-am văzut nici ţipenie de om, iar când am trecut pe lângă bar bătrânul Ford nu era în parcare.

21

Am luat două camere la Holiday Inn. Am făcut un duş şi m-am odihnit cinci minute, cât l-am aşteptat pe Bobby. Camera era curată, proaspătă şi liniştitoare. Aveam la îndemână o cafetieră mare plină, adusă de-un băiat cu o jachetă albă şi un zâmbet *prêt-à-porter,* care e de obicei cel mai bun dintre toate. Eu nu am gena *Cheers.* Sunt mai degrabă mulţumit dacă oamenii numi ştiu numele.

Îmi doream să mai fi avut fotografia. Voiam să mă mai uit la ea, eram pe jumătate convins că lumina îmi jucase o festă. Asta şi faptul că faţa moartă a lui Mary îmi era puternic imprimată în memorie. Cadavrul ei zăcea în clipa asta într-un sertar frigorific la morgă şi nimeni nu ştia ce i se întâmplase. Credeam că era corect să se ştie, iar faptul că fugisem din Dyersburg încă mă apăsa. Poate că un telefon anonim ar fi îndreptat poliţia locală pe pista corectă. Mi-ar fi cerut numele şi adresa, dar puteam inventa ceva. Mă pricep la aşa ceva.

Eram gata să ridic receptorul, când Bobby a bătut la uşă. Am lăsat telefonul în pace şi m-am ridicat de pe scaun.

— Cum te simţi? zise el, închizând uşa.

— Au fost câteva zile ciudate, Bobby.

Am deschis laptopul şi l-am aşezat în mijlocul mesei. I-am făcut semn să se aşeze pe celălalt scaun, apoi am vârât DVD-ul în fantă şi am încărcat scena barului.

Muzică puternică. Haos. Înaintarea dezordonată a individului beat care ţinea camera de luat vederi. Accesul de tuse, apoi cotitura după colţ, în partea unde se juca biliard. O pereche tânără stând cu spatele la obiectiv şi un bărbat masiv cu barbă şi prietena lui pregătindu-se să dea cu tacul.

Camera de luat vederi clătinându-se şi fata cu păr lung ridicându-şi privirea. Am dat clic pe PAUSE şi am blocat cadrul cu faţa ei. Am apăsat două taste pentru a face o captură de ecran, apoi am pornit Photoshop. Am deschis fişierul şi, de data asta, am făcut zoom pe faţa femeii. Am luat o parte din fundal şi am acoperit cu ea partea de jos a părului ei lung pentru a o elimina. Am clonat o porţiune din epidermă şi am adăugat-o în jurul obrajilor, făcându-i să pară mai în vârstă şi mai voluminoşi, apoi am luat o porţiune din păr şi i-am schimbat coafura cu una mai potrivită pentru o doamnă în vârstă din anul 2002. Am făcut o selecţie rapidă, am pus nişte gri-oţel şi, în cele din urmă, am aplicat un filtru de granulaţie în porţiunile modificate ale imaginii pentru a ascunde diferenţele de definiţie, după care am folosit un *blur* pentru eliminarea asperităţilor. Am micşorat imaginea până când avea jumătate din mărimea originală şi munca brută de editare era acum mult mai puţin evidentă.

Trebuia să ignori faptul că partea din exterior a feţei arăta ciudat, dar nu era greu, având în vedere ce fusese

scos în evidență în rest. Bănuiam asta încă de la rulota lui Ed, dar s-o văd pe ecran mă lăsa fără suflu.

— Bun, zise Bobby, foarte încet. E tot ea. Împreună cu părinții tăi.

— Dar au cunoscut-o abia când s-au mutat în Montana.

— Şi presupun că au spus ceva de genul: „Ea e doamna Mary. E prima dată când apare în viața noastră. Cu siguranță n-am mai întâlnit-o până acum".

— Se purtau ca şi când s-ar fi cunoscut doar de vreo doi ani.

Mi se învârtea capul.

— Şi îmi amintesc că mama mi-a povestit cum a cunoscut-o pe Mary exact în ziua când s-au mutat, când le-a adus nişte biscuiți.

— Când, de fapt, se cunoşteau de peste treizeci de ani.

Între timp, Bobby derulase în urmă şi se oprise la cadrul cu fata care şedea turceşte pe jos şi croşeta în livingul părinților mei.

Am dat din cap. După felul în care-i cădea lumina pe față, nu mai era nevoie de nicio editare. Era Mary.

— Ce crezi despre Ed ăsta? Crezi că el a filmat aici?

— Singura dată când i-am văzut pe el şi pe tata în aceeaşi cameră s-au purtat ca nişte străini. (Îi povestisem deja lui Bobby episodul, în timp ce mergeam spre bar.) Dar trebuie să se fi cunoscut. Toți se cunoşteau. Din cine ştie ce motiv, Mary s-a mutat, probabil nu mult după momentul surprins în film. Fără îndoială, când părinții mei au ajuns în Montana, ea era deja acolo de mult timp. Ai mei şi Ed au rămas aici, dar

n-au ținut legătura. Singura dată când a apărut riscul să se întâlnească întâmplător, din cauza mea, tata n-a refuzat, şi niciunul dintre ei n-a dat vreun semn că l-ar recunoaşte pe celălalt.

Mi-am adus aminte de câte ori o văzusem pe Mary în casa noastră, dar asta mi-a confirmat impresia inițială – şi anume că se cunoscuseră înainte să ajungă în Montana, dar făcuseră tot posibilul ca asta să nu se afle. M-am întrebat de ce se chinuiseră toți să-mi ascundă realitatea, apoi mi-am dat seama că gândeam în mod confuz şi egoist.

— Ai mei s-au dus acolo intenționat, am înțeles. S-au dus pentru că au crezut sau au ştiut că se va întâmpla ceva şi din cauza asta toți trei s-au prefăcut că nu se cunosc.

— Forțezi puțin lucrurile.

— Crezi? Poate că Mary n-a fost eliminată numai pentru că era în drum. Poate că individul care a venit să dea foc casei avea două misiuni, iar Mary era una dintre ele.

Bobby se gândi la asta şi dădu din cap.

— Deci, când îți faci iar apariția în Hunter's Rock, Ed fuge mâncând pământul.

— Trebuia să rămânem la rulota lui.

Bobby clătină din cap.

— N-o să se întoarcă acolo prea curând. De-acum trebuie să-l fi sunat pe tipul de la bar şi ştie că ştii unde să-l cauți. În plus, eşti prea epuizat ca să alergi după cineva. I-ai lăsat numărul de telefon. Dacă se întoarce acasă, are cum să dea de tine. Mâine o să ne ducem iar la bar şi-o să-l strângem cu uşa pe

proprietar. O să aflăm dacă bătrânul are vreun asociat, vreun prieten sau mai există vreun loc în care merge de obicei.

— Cu alte cuvinte, căutăm acul în carul cu fân.

— Acul e încă acolo. Dacă a fost aruncat la întâmplare, s-ar putea să fie primul lucru peste care o să dai.

— Foarte profund, Bobby. Stai să-mi notez cuvintele astea.

— Până una-alta, eu intru pe Net.

Aruncă o privire la telefonul meu, care era aruncat pe pat.

— Şi dacă speri să te sune Lazy Ed, poate ar fi bine să-ți deschizi mobilul.

În vreme ce el conecta laptopul la priza telefonului de pe birou, eu am deschis mobilul. Cum mă aşteptam, după câteva secunde apăru pe afişaj iconul de mesaje.

— Ai primit ceva?

Am deschis mesageria vocală şi-am ascultat. Era o voce de femeie.

— Nu-i el. E fata cu care am vorbit la spital. Mi-a promis că mai caută prin dosare şi mă anunță dacă găseşte ceva interesant.

— Şi-a găsit?

— Nu ştiu, am zis, închizând telefonul. Îmi spune doar că mă sună mâine.

— Ward, uită-te la asta. Ai primit un e-mail. M-am uitat peste umărul lui. Pe ecran era un mesaj destul de scurt:

CÂŞTIG GARANTAT DE MULȚI $$$!

Suntem o companie mică ce oferă un serviciu în plină dezvoltare. Foloseşte produsul nostru pentru a-ți schimba lumea, nu-ți trebuie decât perseverență. Bucuroşi cei neprihăniți fiindcă sufletul lor seva înveseli când ne vor vizita site-ul!

Du-te la pagina precedentă pentru informațiile care ne pot schimba tuturor viața! *Începe imediat cu o afacere care creşte văzând cu ochii. Sute de persoane fac deja mai mult decât au crezut vreodată că e posibil. De ce să nu fii unul dintre noi*?

Nu întârzia – oferta expiră la miezul nopții.

— Probabil că au căutat „spam” în dicționar, am zis, şi-au găsit textul gata scris.

— Dar nu există niciun formular de comandă, observă Bobby. Adresa expeditorului pare falsă, menționează un site fără să-i dea URL-ul şi dă un termen limită de trei ore. Nu te prea ajută să fii jecmănit. În plus, uită-te la cele două fraze cu semne de exclamație. Prima e ciudată – o chestie cu vag iz biblic, iar a doua spune: „Du-te la pagina precedentă”. Care pagină?

Am reflectat câteva secunde.

— Am primit asta pentru că am vizitat cine ştie ce site şi mi-au memorat IP-ul.

— Ward, uneori parcă ai avea un creier care chiar funcționează.

A dat dublu clic pe un icon de pe desktop şi a deschis browser-ul. În câteva secunde, aveam în faţa ochilor o pagină web cu doar două cuvinte: NE RIDICĂM.

De data aceasta erau subliniate, iar când Bobby a adus cursorul deasupra lor, săgeata s-a transformat într-o mânuţă cu degetul arătător întins.

— E un link, zise.

A dat clic pe cuvinte şi-a apărut o căsuţă de dialog care cerea o parolă.

— O, fir-ar a dracului.

— Oamenii de paie, am sugerat.

A scris cuvintele la tastatură. A apărut o pagină albă cu mesajul ACCES NEAUTORIZAT (UNAUTHORIZED ENTRY) în partea de sus. Bobby înjură şi apăsă butonul *Back.*

— Mai arată-mi o dată e-mail-ul, am zis.

A trecut browser-ul în fundal şi-a adus în prim-plan e-mail-ul.

L-am parcurs pe diagonală.

— Încearcă „seva”, aşa cum e scris.

— De ce?

— *Seva* e singura greşeală şi e în fraza care se referă la website.

A dat clic şi a scris literele. Nici acum n-am primit acces liber.

— În curând o să ne interzică alte încercări, mormăi el, revenind la pagina cu parola.

— Încearcă să-l scrii corect.

A dat iar clic şi a scris „se va”. O pauză. În cele din urmă pe ecran a apărut altă pagină. Era neagră, iar în mijloc erau scrise cu alb cuvintele BUN VENIT.

— Bine, zise Bobby, încet şi pe un ton reţinut.

A mutat cursorul deasupra lui BUN VENIT şi acesta s-a transformat într-o mânuţă. M-am înghesuit mai aproape de calculator, iar el a activat link-ul.

După o pauză, ecranul s-a colorat în verde-pădure şi s-a umplut cu text scris cu alb.

MANIFESTUL OMULUI

[image: pailogo.jpg]

_____

ACESTA E ADEVĂRUL

Unele persoane nu sunt de acord cu teoria Evoluţionismului. Greşesc. Ne-au spus atât de mult timp că Evoluţionismul nu e adevărat doar ca să ne ÎMPIEDICE să vedem Adevărul. Dar acum l-am Văzut, iar Politicienii sau ceilalţi mincinoşi nu-l vor putea ascunde din nou.

Credeţi că ştiţi care este Adevărul, dar vă înşelaţi: ştiţi doar MINCIUNI.

ISTORIA OMENIRII

Într-un trecut îndepărtat, eram toţi maimuţe. Apoi, într-o zi, acum 5 milioane de ani, s-a desprins o nouă ramură care a generat trei tipuri de maimuţe: gorilele, cimpanzeii şi „hominizii” din care descindem noi. Oricine a văzut emisiuni TV despre cât de

inteligenți sunt cimpanzeii nu va avea dubii că acesta e adevărul. Două milioane şi jumătate de ani mai târziu, au apărut primele ființe care aparțin adevăratei Omeniri. Acestea sunt uneori numite Habilis, deşi numele din această perioadă sunt controversate şi acum: e o perioadă întunecată a Evoluției noastre, iar oamenii de ştiință folosesc CUVINTE MARI atunci când nu ştiu atât de multe pe cât ar vrea să CREDEM noi că ştiu.

Acum circa un milion de ani, a început să se întrezărească o specie numită Erectus, numită aşa pentru că aceşti hominizi stăteau în poziție Erectă. Starea lor Erectă e cea care îi deosebeşte de maimuțe şi de toate celelalte animale. Unii dintre ei au devenit Neanderthalieni şi au ocupat mult timp poziția dominantă. În cursul următoarelor câteva sute de mii de ani, această specie şi-a îmbunătățit abilitatea de a merge, de a mânui unelte şi a îmblânzit FOCUL. Evoluția ulterioară a avut loc în Africa şi a culminat cu Homo Sapiens. Volumul creierului nostru a crescut, prin urmare ne-a crescut şi Inteligența, care este unică. Homo Sapiens l-a substituit pe Neanderthal, iar noi i-am substituit pe amândoi.

În tot acest timp, oamenii şi hominizii care i-au precedat au fost VÂNĂTORI-CULEGĂTORI. Trăiam în grupuri mici legate între ele prin Înrudire şi Cooperare. Ne

hrăneam cu animalele pe care le VÂNAM şi cu fructele şi rădăcinile pe care le CULEGEAM, apoi mergeam mai departe.

CUM VEI SEMĂNA, AŞA VEI ŞI SUSPINA

În urmă cu aproximativ cincisprezece mii de ani, totul a început să se schimbe. La prima vedere pare cu mult timp în urmă, dar nu şi atunci când gândeşti în milioane de ani. Ceea ce s-a întâmplat a fost că am renunțat la statutul natural de vânători şi culegători. De ce?

Unii au pus asta pe seama populației în creştere, care a dus la diminuarea resurselor şi la limitarea libertății de mişcare. Sau pe seama modificărilor climatice provocate de încheierea Erei Glaciare şi-a multor altor lucruri. Am citit toate aşa-numitele explicații Ştiințifice şi niciuna nu oferă o soluție clară. Cândva, pe câmpiile Americii trăiau milioane de bizoni. Trebuia să migreze pentru a găsi hrană, dar asta era în Firea Lucrurilor. Oamenii, care pot sta Erecți, sunt FĂCUȚI pentru a străbate pe jos distanțe mari. Atunci de ce am încetat brusc să ne mişcăm după ce am Evoluat milioane de ani ca să fim aşa?

Motivul e limpede: pentru că am început să cultivăm pământul. Rezultatul a fost că oamenii au început să stea într-un singur loc şi să trăiască în grupuri mai mari, de sute, apoi mii de indivizi. Şi, odată pus în mişcare

acest proces, stoparea lui nu a mai fost posibilă. Agricultura produce mai multă hrană, însă este o metodă MAI PUȚIN EFICIENTĂ de întreținere a comunităților mici. Funcționează doar pentru cele numeroase. Agricultura a provocat totodată sporirea ratei natalității, ceea ce înseamnă creşterea numerică a comunității. Odată ce populația creşte, nu mai poți renunța, nu te mai poți întoarce la vânătoare. Eşti prins în Capcană.

Aceste schimbări au condus la apariția satelor şi oraşelor, care au permis sporirea ulterioară a populației. La rândul ei, aceasta a generat INEGALITATE, iar apoi CONDUCĂTORI şi RELIGIE. A apărut şi MORALA. Dacă trăieşti mult timp într-un singur loc, îi vei vedea şi mâine pe oamenii pe care i-ai văzut ieri. Asta înseamnă că trebuie să te comporți față de ei într-un anumit fel, altfel aceştia te vor OMORÎ. De aici oamenii au ajuns să creadă că au OBLIGAȚIA de a se comporta conform unor norme – chiar dacă nu cunoşteau persoanele respective. Şi, pentru prima dată, a apărut una dintre caracteristicile ființelor umane care nu e plăcută, ci mai degrabă tipică, cea care ne diferențiază de toate celelalte specii: MODIFICAREA TERENULUI. Până în clipa aceea, trăiserăm ca parte din natură. Din momentul în care am început să facem

agricultură, am VIOLAT pământul şi l-am transformat după necesităţile noastre.

Şi totuşi, cultivatorii erau MAI PUŢIN SĂNĂTOŞI decât vânătorii. Cultivarea hranei avea un randament MAI MIC pentru acelaşi efort depus. Vânătorii-culegători aveau MAI MULT TIMP LIBER şi MUNCEAU MAI PUŢIN decât cultivatorii. Aveau un regim alimentar mai bine echilibrat decât aceştia din urmă, care se bazau prea mult pe culturile de rădăcinoase şi de cereale. Cultivatorii erau mai predispuşi la infecţii şi epidemii pentru că locuiau laolaltă. Oamenii trăiau mai puţin şi se ÎMBOLNĂVEAU mai des.

ATUNCI DE CE, ÎN DOAR CÂTEVA MII DE ANI, ACEST STIL DE VIAŢĂ S-A RĂSPÂNDIT ÎN LUME? De ce, aproape pe tot cuprinsul planetei, întreaga noastră Specie şi-a modificat stilul de viaţă după Milioane de ani – mai ales dacă la început O DUCEA MAI RĂU?

GENOMUL INUMAN

Viruşii sunt foarte mici, dar când îţi intră în corp preiau controlul şi-l obligă să facă ce vrea Boala. Mulţi Viruşi îţi transmit o boală, cum ar fi răceala. Unii te ucid, de exemplu SIDA. Dar cei mai vicleni Viruşi nu îţi provoacă neplăceri şi nici nu te omoară – pentru că vor să fii CASA lor.

Am fost infectaţi acum 20 000 de ani. Homo Sapiens a adus Virusul din Africa, iar efectul a

fost dispariția tuturor Neanderthalienilor. Se adaptaseră mai bine la condițiile specifice şi la Era Glaciară, şi totuşi au dispărut în doar câteva mii de ani.

Acest Virus ne-a obligat să trăim în grupuri mari şi în oraşe tocmai pentru că aşa îi era mai uşor să se RĂSPÂNDEASCĂ PRINTRE NOI. N-am făcut-o pentru că aşa ne era mai bine. Am făcut-o pentru că eram prinşi în capcană. Când Virusul a preluat controlul şi noi i-am devenit gazdă, natura noastră s-a schimbat şi nu ne-am mai putut întoarce de unde am plecat.

Virusul a devenit atât de înrădăcinat în noi, încât Oamenii de Ştiință nu-l vor identifica niciodată, oricât de inteligenți s-ar crede ei. Iată de ce o Patrie e foarte importantă pentru multe popoare, inclusiv EVREII: Dacă ne schimbăm locul, Virusul crede că vrem să ne întoarcem la adevăratul nostru mod de viață şi încearcă să ne împiedice. Din acest motiv nu ne pasă de oamenii care trăiesc în alte țări: ei nu înseamnă nimic pentru noi. Din acest motiv Teroriştii şi Asasinii omoară Americani nevinovați: noi nu însemnăm nimic pentru ei. Din acest motiv oraşele noastre sunt copleşite de Violență: suntem constrânşi să trăim în mizeria produsă de alții, ca şobolanii în cuşti, condiție care pentru noi pare a fi o anatemă. Din acest motiv au loc tragedii precum Holocaustul, Bosnia şi Ruanda: Celelalte

triburi sunt Duşmanii noştri şi, dacă cineva ne constrânge să stăm împreună, nu putem face altceva decât să ripostăm. Din acest motiv conducătorii noştri sunt Mincinoşi şi Proşti. A guverna înseamnă a ne împiedica să fim LIBERI, de dragul aşa-numitelor drepturi ale unor oameni pe care nu-i cunoaştem. Din acest motiv oamenii Ucid şi Distrug: pentru că singurul lucru care îi ține în frâu e Morala, care a fost creată de VIRUS.

Încearcă mereu să ne facă să credem că suntem egali şi ne spun că toți avem sânge de aceeaşi culoare, dar nu este adevărat: Există mai multe feluri de sânge – genetic diferite.

Chiar şi la acest nivel primar suntem incompatibili unii cu alții. Nici măcar sângele nostru nu e la fel.

CE PUTEM FACE?

Trebuie să începem în oraşe, printre Negri. S-ar putea să nu ne placă de voi – pentru că nu aparțineți rasei noastre şi ne uneşte doar Boala dar şi voi sunteți Victime. Ați fost îndepărtați de adevărata voastră Patrie şi ați fost închişi în țarcuri unde nu există nicio speranță pentru Specia Voastră.

Nu suntem făcuți pentru a trăi în grupuri uriaşe. Nu suntem concepuți să ne pese de oamenii pe care nu-i cunoaştem. Suntem aduşi pe lume pentru a fi liberi, nu închişi în

oraşe şi tiranizaţi de oameni cărora nu le pasă de noi, ci se gândesc doar la BANI.

Singura cale de a împiedica distrugerea noastră este să-i ucidem pe purtători. Politicienii nu ne sunt de ajutor, pentru că ei prosperă în mediul acesta Malefic. La fel ca virusul, fără „civilizaţie" ei nu ar avea nicio gazdă. Depinde numai de noi.

Cei care Ucid vor fi Liberi.

Cei care nu Ucid sunt Infectaţi.

Purificaţi planeta.

Stârpiţi virusul.

Armele vă vor da putere.

•

Am terminat de citit cu câteva secunde înaintea lui Bobby.

— Salvează-l pe hard, am zis. Mâine s-ar putea să nu mai fie acolo.

După ce Bobby a salvat pagina, am recitit textul cu mare atenţie, de la început. Îmi reamintise de sute de manii, de manifeste copiate prost şi fluturate în faţa trecătorilor la colţuri de stradă, apoi citite în diagonală, din pură plictiseală, în drum spre casă; de cuvinte înflăcărate auzite pe jumătate noaptea târziu, în semiîntunericul din baruri, rostite de glasuri îmbibate de alcool, ignoranţă şi furie. Dar în textul acesta era

ceva diferit. M-am aşezat iar pe scaun şi am încercat să înţeleg ce anume putea fi.

— Să-i recunoaştem un merit, zise Bobby, după ce termină de citit a doua oară. S-a dus la bibliotecă şi-a aruncat o privire prin câteva cărţi. Dar, în principiu, e curată ţicneală. Corect?

— Da şi nu, am spus. Sunt termeni care nu prea au ce căuta aici, de exemplu „a substitui". Nici „anatemă".

— Două-trei cuvinte istețe nu-l fac operă de artă. S-ar putea să le fi copiat din altă parte.

— Toate semnele de punctuaţie sunt la locul lor, Bobby. Mulţi ar lua chestia asta drept cuvântul lui Dumnezeu. Băieţii din Garda Naţională, de exemplu. E posibil să fie chiar ei în spatele manifestului.

El râse.

— Mă îndoiesc. Ştii cum sunt: veterani cărunţi şi copii care-au văzut atât de multe filme despre Vietnam, încât aproape-s convinşi că au fost şi ei acolo. Ridică o tabără în mijlocul pădurii, îşi lustruiesc echipamentul şi se încaieră pentru gagici.

— Nu toţi sunt troglodiţi. Sau proşti.

— Sigur că nu. Dar vorbim despre indivizi care-au devorat *Soldier of Fortune* de la primul până la ultimul cuvânt şi cumpără cărţi care te învaţă cum să faci napalm şi cum să pui capcane pentru oameni în curtea din spate. Unii au ajuns la sapă de lemn strângând tone de provizii pentru sfârşitul mileniului – şi au fost chiar *dezamăgiţi* când totul s-a dovedit inutil şi civilizaţia şi-a văzut de drum. Îşi îmbracă uniformele şi debitează sentinţe despre cum se duce lumea de râpă şi că de vină sunt evreii şi hispanicii, ca să nu mai vorbim

de Capitol Hill şi Saddam Hussein. Ai face mai bine să te gândeşti la negrii din marile oraşe. Sunt *cu adevărat* scoşi din pepeni, şi unii dintre nemernicii ăştia au făcut felul cuiva înainte să se fi futut prima oară.

— E acelaşi lucru. Oameni care n-au simţit niciodată că fac parte dintr-o comunitate, cu excepţia uneia suficient de mică încât să se cunoască toţi pe nume.

— Mă faci să-mi dea lacrimile, Ward.

— Du-te-n mă-ta. Îţi investeşti încrederea într-o ţară, o iubeşti atât cât îţi spune ea s-o iubeşti, apoi descoperi că era doar o mângâiere pe cap ca să te facă să-ţi ţii gura, iar ceea ce înseamnă de fapt e: „Toţi pot avea orice, mai puţin voi, băieţi. În cazul vostru, glumeam doar". E un abuz cultural. Cum ai reacţiona *tu* la asta?

— Bine, Ward. În textul ăsta există sentiment autentic şi IQ-ul total probabil că nu e mult mai redus decât al Camerei futuţilor de Reprezentanţi, şi recunosc că, uneori, unii dintre ei au dreptate. Ceea ce în mod sigur *nu cred* e că sunt în stare să se coordoneze. Majoritatea grupurilor ăstora întâmpină dificultăţi să ţină treizeci de inşi îndreptaţi în aceeaşi direcţie, darămite să cadă de acord asupra scopurilor şi obiectivelor cu cine ştie ce altă ceată – că de *grupări* nici nu poate fi vorba – aflată la sute sau mii de kilometri distanţă. Poate afară, în lumea largă, dar nu aici.

— Înainte de apariţia Internetului, am spus.

— E plin Internetul de aşa ceva, recunoscu el. Simt destule manifestări clinice să-i termine pe toţi psihiatrii din ţară. Grupări rasiste, escatologi, iluminaţi care ard efigii de bufniţe la Bohemia Grove. Faţa de pe Marte-i o bază de lansare a rachetelor pentru controlul lumii şi

focoasele nucleare sunt toate îndreptate chiar spre *tine.* Dar am pierdut mult timp scormonind în tot rahatul ăsta şi, crede-mă, nu există nicio mişcare la nivel mondial care să fie controlată de ei. Oamenii ăştia îi urăsc pe toţi care nu le seamănă. Închide-i împreună într-o cameră şi efectul ar fi exploziv.

— Nu poţi găsi toate fişierele de pe toate serverele, am zis. Nu vezi decât ce-a fost pus să fie găsit. S-ar putea să existe un cu totul alt Internet, care foloseşte aceleaşi computere, aceleaşi linii telefonice şi hard-disk-uri, dar e plin de asasini şi crime şi planuri pentru viitor. Dacă nu ştii unde să te uiţi, nu găseşti nici măcar pagina cu sumarul.

Bobby şi-a dat ochii peste cap şi m-am enervat.

— *Ascultă-mă,* fir-ar să fie. *Aşa suntem noi.* Încă nu *ştii*? Savanţii au creat Internetul în timpul lor liber pentru că vor să facă schimb de date şi să continue să joace *Star Trek* chiar şi-atunci când sunt departe de casă. Îţi dai seama cât ai zice peşte că nu poţi intra în reţea fără să fii sufocat de mesaje inutile şi că toate dughenele de mâna a şaptea au propriul lor domeniu. Dar în primul rând dai peste tone de pornografie şi oameni obişnuiţi care stau pe întuneric şi-şi scriu unii altora cât de mult le place să se îmbrace ca Shirley Temple şi să fie biciuiţi la sânge. Asta va deveni Internetul – un loc unde te ascunzi în spatele anonimatului, unde să nu mai fii obligat să te prefaci că eşti domnul sau doamna Cetăţean Model şi să fii aşa cum eşti în realitate. Hai să terminăm cu prefăcătoria că ne pasă de satul global, când listele noastre cu urări

de Crăciun sunt cât un mic trib preistoric şi ne vine să tăiem jumătate din ele.

— E frumos să vezi un om aşa de mândru de semenii lui. Vorbeşti ca şi când ai fi gata să te alături cauzei.

S-a frecat la ochi.

— Ward, ăsta ar putea fi un tip care face totul de unul singur.

— Prostii. Am ajuns aici pornind de la un bookmark din computerul unui om care a făcut un filmuleț de câteva minute în care se referea la „Oamenii de paie". El şi soția lui sunt morți, la fel şi o femeie pe care o cunoscuseră cu mult timp în urmă. Amenințarea trimisă la locul din film a avut drept consecință incendierea unei case şi-a unui hotel la nici două ore mai târziu. Christoase, până şi arhitectura de la The Halls se potriveşte. Indivizii construiesc peşteri de milioane de dolari pentru vânători şi culegători.

— Bine, zise Bobby, ridicându-şi mâinile în semn că se predă. Am înțeles ce vrei să spui. Şi-acum ce facem?

— Am găsit chestia asta. Ce-ar trebui să facem mai departe? Nu e niciun link, nicio adresă de e-mail, nimic. Ce sens are dacă nu duce undeva?

Bobby a întors laptopul spre el şi-a apăsat o combinație de taste. Pe ecran a apărut doar codul HTML al paginii, limbajul multiplatformă ascuns care deschide URL-ul pe orice sistem de operare. A citit rândurile încet, până a ajuns la baza paginii.

Apoi s-a oprit.

— Stai aşa.

S-a întors la vizualizarea standard şi a sărit direct la capătul documentului.

— Bine, a zis, clătinând din cap. Nu-i cine ştie ce, dar e ceva.

A arătat cu degetul pe ecran.

— Vezi ceva acolo? Sub text?

— Nu. De ce?

— Pentru că *este* ceva. Câteva cuvinte, dar au aceeaşi culoare ca fondul paginii. Îți dai seama că sunt acolo doar dacă citeşti sursa sau selectezi porțiunea respectivă cu mouse-ul.

— Cu alte cuvinte, dacă ştii ce faci. Bine, şi ce scrie?

S-a întors iar la HTML şi a selectat o porțiune scurtă, chiar de jos. Acolo, printre simboluri fără sens, era:

Omul Drept

— Omul Drept, am zis. Cine dracu-i ăsta?

PARTEA A III-A

„Istoria e pe urmele noastre,
însoțindu-ne ca o umbră, ca moartea."
MARC AUGÉ,
Non-locuri: *Introducere într-o antropologie a supermodernității*

22

Sarah nu-şi amintea când i se păruse prima oară că-l aude. Cu o zi sau două în urmă, poate. Se apropia încet, aştepta momentul oportun. Venise noaptea trecută, credea ea, şi se retrăsese imediat ce-şi dăduse seama că ea era conştientă. Se întrebase dacă l-ar simți şi în timpul zilei, dar în momentele acelea mintea ei era mai lucidă şi reuşise să se convingă că se juca doar cu închipuiri. Apoi, într-o după-amiază, îl auzise deasupra ei şi ştiuse că, dacă venea în timpul zilei, situația avea să se agraveze.

Psihopatul o vizitase cu vreo două ore înainte să se întâmple. Vorbise destul de mult timp. De fapt, nu făcuse altceva decât să vorbească şi să vorbească şi să vorbească. Vorbise despre saprofagie. Despre o epidemie. Şi despre o localitate din Italia numită Castenedolo, care putea fi un loc bun unde să mergi în vacanță şi să bei tot felul de sucuri ademenitoare şi poate să mănânci nişte *mâncare,* cum ar fi spaghete sau salam sau friptură sau creveți sau supă, dar evident că nu asta era. În schimb, era un loc unde găsiseră un schelet îngropat, şi locul exact în care fusese găsit demonstra că era din Plastercen sau Pliocen şi că avea cel puțin două milioane de ani, şi ce credea ea despre asta?

Lui Sarah nu-i păsa deloc, nici într-un caz, nici în celălalt. Încerca din răsputeri să se concentreze şi să înțeleagă ce-i spunea, dar în ultima zi sau aşa ceva începuse să se simtă foarte rău cam tot timpul. Renunțase să mai ceară de mâncare şi, oricum, nu-i mai era chiar aşa foame. Răspundea doar prin sunete,

mormăituri slabe, când bărbatul tăcea destul de mult pentru a-i da de înțeles că aştepta o reacție din partea ei. Acum credea că, în general, metodele lui de instruire – dacă asta încerca să facă – erau probabil destul de eficiente şi că profesorii ei s-ar fi putut inspira din ele. Jumătate din prietenele ei nu păreau să învețe nimic, dar priveau şcoala ca pe un fel de combinație între un club şi-un podium de prezentare a modei. Sarah era de părere că, dacă le-ai fi închis sub podea şi le-ai fi vorbit pur şi simplu *la infinit,* le-ai fi putut schimba prioritățile. Poate chiar le-ar fi intrat în cap tot vocabularul ăla spaniol. N-ar fi rău s-o convingă pe mama să propună asta la următoarea şedință cu părinții. Totuşi, ca să fii în stare să-ți mențiii atenția trează, cineva trebuia să-ți dea din când în când ceva de mâncare.

Bărbatul aşteptă răbdător în timp ce ea era scuturată de un acces de tuse care păru să dureze un ceas. Apoi continuă să vorbească. De data asta despre Stonehenge, aşa că ea ascultă o vreme, pentru că Stonehenge e în Anglia şi, cu toate că nu fusese acolo, îi plăcea țara. Anglia era super şi avea formații bune. Dar când el zise că Stonehenge era nu atât un observator astronomic, cât o hartă a ADN-ului uman, aşa cum şi trebuia să fie, nu-l mai ascultă cu aceeaşi atenție.

La sfârşit, îi mai dădu puțină apă. Etapa în care refuzase apa nu durase foarte mult. Chiar dacă-şi dorea să-l sfideze în continuare, corpul ei pur şi simplu nu-i dădea voie. A treia oară, gura i se deschisese fără s-o poată controla. Apa avea un gust curat şi pur, minunat.

Îşi aminti că la început avusese alt gust decât cel cu care era obişnuită. Asta fusese cu mult timp în urmă.

— Bravo, fetiţo, zise bărbatul. Vezi că nu eşti tratată rău? M-aş fi putut pişa pe tine şi tot ar fi trebuit să bei. Ascultă-ţi *corpul.* Ascultă ce ai înăuntru.

— Nu am nimic înăuntru, cârâi ea. Şi-apoi, pentru ultima dată, îl implorase: Te rog, orice. Chiar şi numai legume. Morcovi sau varză sau capere.

— Încă mai ceri?

— Te rog, zise ea, simţind că i se înceţoşează privirea. Nu mă simt bine şi trebuie să mă hrăneşti, altfel o să mor.

— Eşti insistentă, răspunse el. E singurul lucru care încă îmi dă speranţe.

Nu-i refuzase cererea în mod explicit, vorbise doar despre vegetarianism şi-i explicase cât de greşit era, pentru că fiinţele umane au dentiţie omnivoră, şi ideea de a nu pune carne în gură se datora oamenilor care dădeau prea mult ascultare minţilor lor, care erau infectate, şi nu-şi ascultau destul corpurile. Sarah îl lăsase să trăncănească. Personal, vegetarienii o călcau şi pe ea pe nervi, mai ales pentru că cei pe care-i cunoştea se credeau superiori, ca Yasmin Di Planu, care se dădea tot timpul de ceasul morţii pentru drepturile animalelor, dar avea cea mai mare colecţie de pantofi din toată şcoala, şi mulţi erau făcuţi din pielea unor fiinţe care cândva se mişcau prin forţe proprii şi nu doar pentru că erau legate cu barete de picioruşele ei frumoase.

După ce-o lăsase să bea, pusese capacul la loc şi plecase. În următoarele două ore, Sarah fusese complet

lucidă, ceea ce o făcuse să se gândească la ce-avea să se întâmple după. Ştia că fusese lucidă pentru că se gândise la evadare. Nu se gândise chiar s-o pună în practică. Rareori se mai gândea acum la asta, deşi o vreme ideea evadării îi umplea mintea aproape tot timpul cât era trează. La început îşi imaginase că găsea brusc forţa să sară de sub podea, ca un om care a fost îngropat din greşeală şi e supărat foc pe toată lumea. Apoi îi venise ideea de a discuta cu bărbatul, de a-l vrăji – era o fată fermecătoare, ştia asta; erau băieţi la şcoală, fuseseră băieţi, care-i sorbeau fiecare cuvânt, fără a mai pomeni de chelnerul care o servise odată la Broadway Deli şi care se întorsese la masă ca să verifice că totul e în regulă *mult* mai des decât era necesar – măcar o dată un reprezentant al poporului cu penis nu încercase să atragă atenţia lui Sian Williams – sau de-a discuta cu el în mod raţional ori, ca ultimă posibilitate, pur şi simplu de a-i *comanda* să-i dea drumul. Toate variantele fuseseră încercate şi se dovediseră rizibil de ineficiente. În cele din urmă, începuse să viseze că tatăl ei venea pur şi simplu şi-o salva. Încă se mai gândea la asta uneori, dar nu la fel de des ca la început.

În orice caz, atunci auzise pe cineva intrând în camera de deasupra ei. La început crezuse că e bărbatul, dar apoi îşi dăduse seama că nu putea fi el. Avea prea multe picioare. Picioarele acelea se plimbaseră de jur-împrejurul camerei şi trecuseră din întâmplare de mai multe ori pe deasupra ei. Apoi se opriseră exact deasupra. Auzise sunete, ca un râs, uneori piţigăiate, alteori groase şi hârşâite. Fiinţa se mişcase o vreme de colo-colo, scoţând sunete

neplăcute, ca nişte grohăituri şi lătrături ciudate, şi bucăţi din corpul ei căzuseră pe jos cu un fel de răpăit greoi. În cele din urmă auzise un geamăt, dar nu părea să iasă doar dintr-un gât, ci din mai multe odată, ca şi când creatura avea mai multe guri.

După aceea, rămăsese nemişcată un timp, apoi plecase.

Sarah încremenise acolo, cu ochii larg deschişi. Ce se întâmplase, ştia bine, era o evoluţie neplăcută a situaţiei. Foarte neplăcută. Vizitatorul nu fusese bărbatul sau, dacă el fusese, se transformase în altceva. Fiinţa pe care o auzise era cea de care se temea cel mai mult, iar acum venise ziua, nu mai aşteptase momentul potrivit.

Nu mai încăpea nicio îndoială. Venise la ea Nokkon Wud în persoană.

23

Nina plecase devreme, lăsându-i un mesaj în care-i spunea că-l va suna. Toată dimineaţa, Zandt se plimbase pe verandă. Cu fiecare dimineaţă care trecea, era mai puţin probabil ca Sarah Becker să fie găsită în viaţă. Degeaba ştia asta, nu se deschidea nicio uşă.

Recapitulă teoria pe care i-o prezentase Ninei şi nu reuşi să-i găsească niciun defect. Ştia că era mai mult o speculaţie şi înţelegea că avea propriile sale motive pentru a se agăţa de ea. Dacă bărbatul pe care-l omorâse fusese vinovat de răpirea fetelor, dacă le luase pentru a le preda cuiva despre care ştia că le va ucide, Zandt simţea că ar găsi puterea de a accepta realitatea că-l omorâse. Ultimii doi ani de singurătate îl

învățaseră un singur lucru şi-l învățaseră bine: Dacă reuşeşti să conviețuieşti cu tine însuți, poți suporta opiniile celorlalți. Era conştient că Omul Drept gândea probabil acelaşi lucru, dar asta nu schimba nimic.

O doză serioasă de cafea şi priveliştea plăcută i-au transformat mahmureala într-o stare generală de indispoziție pe care o putea ignora. Crampele de la gât şi de la spate cu care se alesese după noaptea petrecută pe canapea dispăruseră. Marea avea puterea aceasta, chiar şi de la distanță.

Pe la prânz intrase în casă şi căutase ceva de mâncare. Frigiderul era gol. Dulapurile şi congelatorul la fel. Nu-şi amintea să mai fi cunoscut vreo femeie care să nu țină în casă măcar un pachet de biscuiți sau nişte pâine feliată în congelator. După toate aparențele, majoritatea femeilor, dacă li se dădea ocazia, supraviețuiau cu pâine prăjită. Disperat, s-a trezit că umblă fără țintă prin camera de zi, uitându-se la materialele din rafturi. Erau cărți despre crime în serie – şi lucrări populare, şi ştiințifice; colecții de reviste despre psihologia legală; maldăre de fotocopii ale unor dosare de anchetă, toate în biblioraftur, aşezate în ordine alfabetică după numele statului – o ilegalitate strigătoare la cer. Câteva romane, niciunul prea nou şi majoritatea scrise de oameni pe nume Harris şi Thompson şi Connelly şi King. Foarte puține care nu aveau legătură cu latura întunecată a sufletului. Casa avea un aer familiar după multele după-amiezi pe care le petrecuse acolo în 1999, ceasuri în şir când criminologia era ultimul lucru la care se gândea. Îşi încheiase de mult socotelile cu toate astea. Jennifer nu

aflase niciodată, iar aventura nu alterase nici sentimentele lui față de ea şi nici finalul căsniciei lor.

Luă unul dintre bibliorafturile cu dosare şi-l răsfoi absent. Prima parte detalia activitatea unui individ pe nume Gary Johnson, care, la mijlocul anilor '90, violase şi omorâse şase bătrâne în Louisiana. Un bilet capsat de prima pagină spunea că Johnson executa acum şase sentințe pe viață într-o închisoare despre care Zandt ştia că era iadul pe pământ: o fortăreață plină de bărbați periculoşi ale căror rezerve de afecțiune extrem de reduse erau de obicei rezervate pentru mamele lor pensionare. Ar fi fost un miracol, de fapt, dacă Johnson s-ar mai fi aflat în viață. Un punct pentru băieții buni. A doua parte conținea informații despre o anchetă din Florida care, la data celor mai recente însemnări, era în curs de desfăşurare. Şapte copii dispăruți.

Un punct pentru băieții răi. Unul dintre multele.

Luă alt biblioraft.

•

După două ore, stătea pe jos în mijlocul camerei, înconjurat de hârtii, când auzi o bătaie la uşă. Ridică privirea, derutat. Mai fu nevoie de alte câteva ciocănituri ca el să-şi dea seama ce era sunetul acela.

Deschise uşa şi dincolo de ea era un bărbat scund cu părul ciufulit. În spatele lui se vedea o maşină care fusese cândva splendidă.

— Taxi, zise bărbatul.

— N-am chemat niciun taxi.

— Ştiu că n-ai chemat. Doamna l-a chemat. Mi-a spus să vin aici şi să te iau. Cât mai repede posibil. În orice moment.

— Ce doamnă?

Era nedumerit, cu mintea încă plină de paginile pe care le citise. Un detaliu printre multe altele îi reținuse atenția.

Bărbatul mormăi nerăbdător şi scotoci în buzunar. Scoase o bucată mototolită de hârtie, o citi şi o întoarse spre Zandt.

— Nina e doamna. Mi-a zis să-ți zic să te grăbeşti. Că probabil ai găsit ceva, sau a găsit ea, un om dreptaci – partea asta n-o pricep. Dar acum să mergem.

— Unde?

— La aeroport, amice. Mi-a zis să merg foarte repede şi mi-a plătit de trei ori cât trebuia, şi am nevoie de banii ăştia, aşa că putem să plecăm, te rog?

— Aşteaptă aici, zise Zandt.

Se întoarse în sufragerie, ridică receptorul şi formă numărul de mobil al Ninei.

După două țârâituri, îi răspunse. Se auzea mult zgomot în fundal, dominat de o voce sonoră care probabil provenea de la un sistem de amplificare.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Eşti în taxi?

Vocea ei era surescitată şi lui Zandt i se părea iritantă.

— Nu. Ce cauți la LAX?

— Am primit un telefon de la tipul pe care l-am pus să monitorizeze Internetul. A interceptat o căutare pentru Omul Drept.

— Sunt doar două cuvinte, Nina. Ar putea fi o expoziție cu fotografii de Robert Mapplethorpe. Probabil că federalii se ocupă deja de asta.

— N-a fost interceptarea federalilor, zise ea, enervată. Eu am comandat-o.

— Perfect, zise Zandt. Se întoarce roata.

— A depistat adresa IP a computerului şi a identificat linia de acces a apelului. Hai, John. După doi ani, e prima oară când se întâmplă. N-am predat niciodată biletul pe care l-ai primit. Pentru tot restul lumii, criminalul e Băiatul-curier.

În receptor se auzi o explozie de zgomot: cineva urla încă un anunţ la celălalt capăt al firului.

Zandt aşteptă să se facă linişte, apoi spuse:

— I-am spus lui Michael Becker.

— Nu e din L.A., zise repede Nina.

— Atunci, de unde? *De unde*?

— Din nord. Un orăşel de lângă graniţa cu Oregon. La un Holiday Inn.

— Ai sunat la biroul local?

— Şeful mă urăşte. Nici în ruptul capului n-o să-mi trimită ajutoare.

Aşa-i, îşi zise Zandt. Şi, în cazul improbabil că asta se va dovedi mai mult decât o vânătoare de fantome, tu vrei să fii cea care face arestarea. Prin geamul uşii îl vedea pe taximetristul care încă aştepta, ţopăind de pe-un picior pe altul.

— E prea riscant, Nina.

— O să iau câţiva poliţişti cu mine. O să *inventez* ceva. Hai, John, în patruzeci de minute decolează un avion. O să mă sui în el şi am cumpărat două bilete. Vii sau nu?

— Nu, zise el şi puse receptorul în furcă.

Se întoarse la uşă şi-i spuse şoferului că nu merge nicăieri, dar îi dădu suficienți bani să-l convingă să plece.

Apoi, înjurând, înşfăcă haina şi un braț de dosare şi reuşi să se arunce în fața taxiului înainte ca maşina să ajungă la capătul aleii. Îşi spuse că avea deja prea multe pe conştiință fără s-o mai adauge şi pe Nina.

Şi că ceea ce făcea nu avea nicio legătură cu dorința lui de a o proteja.

24

Când m-am trezit la nouă în dimineața următoare, lăbărțat pe pat de parcă fusesem aruncat de la mare înălțime, am descoperit că Bobby îmi lăsase un bilet pe noptieră. Mă invita să ne întâlnim în foaier cât mai devreme posibil. Am făcut un duş, recăpătându-mi cât de cât aspectul uman, şi am pornit într-acolo, târşâindu-mi picioarele pe coridoare ca un leneş forțat să umble pe labele posterioare – un leneş de mult trecut de floarea vârstei. Somnul mă făcuse să mă simt altfel, deşi nu neapărat mai bine. Gândurile îmi erau tulburi şi lâncede, parcă pline de gheață pisată amestecată cu o băutură străină.

Holul era aproape gol, doar o pereche lângă biroul de recepție. Se auzea muzică lentă în surdină. Bobby stătea la mijlocul unei canapele lungi şi citea ziarul local.

— Sal'tare, am mormăit, oprindu-mă în fața lui.

Ridică privirea.

— Arăți ca dracu', prietene.

— Iar tu eşti plictisitor de elegant, ca întotdeauna. Care-i treaba? Te închizi în fiecare noapte într-un ou şi ieşi a doua zi renăscut? Sau e ceva care ţine de exerciţiu? Te rog, spune-mi. Vreau să fiu exact ca tine.

Afară, cerul era fără pată şi strălucitor, şi mai lipsea puţin să încep să urlu. Am şontâcăit prin parcare în urma lui Bobby, ţinându-mi mâna la ochi.

— Ai deschis telefonul? Are bateria încărcată?

— Da, am răspuns. Deşi, sincer, nu văd de ce. Fie Lazy Ed nu s-a întors acasă, caz în care ne pierdem timpul mergând acolo, fie s-a întors şi nu vrea să vorbească.

— Tu este foarte negativist, Ward, observă Bobby cu accent nemţesc. Dă-mi cheile. Conduc eu.

— Aşa mă simt, am zis. Norocul meu că am un android vesel care să-mi ţină companie. Dar dacă mai foloseşti o dată accentul ăla, te spintec.

I-am aruncat cheile.

— Nu mişcaţi.

Cuvintele fuseseră rostite precis şi hotărât, şi nu-i aparţineau lui Bobby. Ne-am uitat unul la celălalt, apoi ne-am întors.

În spatele nostru erau patru oameni. Doi erau poliţişti locali, în uniformă: unul mai avea puţin până la şaizeci de ani, era îngrijit şi subţirel, iar celălalt, de vreo treizeci de ani, avea o talie cât un butoi. Într-o parte stătea un bărbat într-un pardesiu lung. Mai aproape de noi, cam la trei metri, o femeie zveltă, într-un costum impecabil. Din tot grupul, ea arăta de departe cea mai ameninţătoare.

— Mâinile pe capota maşinii, zise ea.

Bobby zâmbi rău-prevestitor şi nu-şi mişcă mâinile niciun milimetru.

— Asta-i o glumă sau ce?

— Mâinile pe maşina aia afurisită! zise poliţistul mai tânăr. Îşi apropie mâna de patul armei, evident nerăbdător s-o folosească. Sau măcar s-o strângă în pumn.

— Care dintre voi e Ward Hopkins? întrebă femeia.

— Amândoi, am răspuns. Una dintre ciudăţeniile clonării.

Poliţistul tânăr se apropie brusc de noi. Am întins mâna la nivelul pieptului şi s-a proptit drept în ea.

— Uşurel, zise femeia.

Poliţistul nu spuse nimic, dar se opri şi mă măsură lung.

— Bine, am spus, ţinând mâna tot acolo, însă fără să împing. Să nu scăpăm lucrurile de sub control. Departamentul local de poliţie, presupun?

— Exact, zise femeia, arătându-şi legitimaţia. Ei. Eu sunt agent federal. Hai să ne păstrăm calmul şi să vedem nişte mâini pe capota maşinii.

— Nu prea cred, zise Bobby, la fel de nepăsător. Ghici ce? Şi eu sunt de-al casei.

Femeia clipi.

— Eşti de la CIA?

— Aşa-i, scumpă domniţă, zise el, cu o politeţe ironică şi-un accent de ţărănoi. Ne mai trebuie nişte băieţi de la marină şi-am putea organiza o paradă.

Urmă o clipă de stânjeneală. Poliţistul tânăr se întoarse spre colegul lui mai în vârstă, care, la rândul lui, ridică o sprânceană spre femeie. Niciunul nu mai

părea la fel de sigur ca la început. În spate, bărbatul cu pardesiu clătină din cap.

Am hotărât să las mâna jos.

— El e de la CIA, eu nu, am spus, hotărându-mă să colaborez de data asta. Sunt doar un cetățean de rând pe nume Ward Hopkins. De ce mă căutați?

— Stai o clipă, zise Bobby. Înclină din cap spre polițistul tânăr. Să vedem cum faci câțiva paşi în spate, barosane.

— Du-te-n mă-ta, zise polițistul fără patos.

Femeia încă se uita la mine.

— Ieri seară a fost efectuată o căutare pe Internet, zise ea. Cineva se interesa de „Omul Drept". Am identificat contul tău de Internet şi hotelul ăsta. Îl căutăm pe Ward Hopkins.

— Nu pe mine?

— Până ieri noapte habar n-aveam de existența ta.

— Şi de ce vă interesează Omul Drept?

— Nu-i treaba ta, zise polițistul tânăr. Doamnă, vreți sau nu să-i arestăm pe tâmpiții ăştia? Altfel n-am niciun chef să-i ascult.

— Faceți cum vreți, am zis. Puteți încerca să ne duceți la secție sau puteți să vă luați tălpăşița. Dacă alegeți prima variantă, perfect, n-aveți decât să încercați, dar nu vă prea sfătuiesc.

Polițistul mai în vârstă zâmbi.

— Ne amenințI cumva, fiule?

— Nu. Sunt prea blând din fire. Dar Bobby nu-i omul care să stea mult la poveşti.

Bărbatul cu pardesiu vorbi prima oară.

— Minunat, zise el pe un ton plictisit. Nouă sute de kilometri ca să stăm de vorbă cu doi nebuni.

Femeia nu-l băgă în seamă.

— Omul Drept a omorât cel puțin patru adolescente, poate mai multe. A mai răpit una care s-ar putea să mai fie în viață şi nu ne-a rămas prea mult timp s-o găsim.

Bobby se uita fix la ea cu gura întredeschisă.

— Ce s-a întâmplat? zise femeia. Îți spun ceva toate astea?

— Îşi bat joc de tine, Nina, interveni bărbatul cu pardesiu. Ştii cum sunt ăştia de la CIA.

Bobby se întoarse cu picioarele pe pământ destul cât să închidă gura, dar nu suficient cât să sară la bătaie. Femeia se uită la mine.

— Spune-mi, zise ea.

— Bine, am acceptat. Poate e cazul să discutăm.

Polițistul mai în vârstă îşi drese vocea.

— Doamnă Baynam, pot să vă-ntreb dacă mai aveți nevoie de mine şi de Clyde?

•

Ne-am aşezat la o masă de lângă fereastră, în ceea ce hotelul avea pretenția că ar fi o cafenea. Încăperea era destul de mare şi părea nouă, dar tot avea aerul unei cutii de biscuiți goale. Eu şi Bobby ne-am aşezat de-o parte a mesei, iar femeia de cealaltă. Bărbatul cu pardesiu – care fusese în sfârşit prezentat, deşi doar ca LAPD – se aşează mai la distanță, dându-ne de înțeles fără echivoc că, într-o lume ideală, el s-ar fi aflat în cu totul alt stat. Reprezentanții poliției locale o zbughiseră deja cu maşina lor de patrulă, probabil să mănânce

clătite şi să facă schimb de poveşti despre cum ne-ar fi bătut măr dacă li s-ar fi dat ocazia.

Am luat teancul de hârtii de la Bobby şi l-am pus în faţa femeii.

— Dacă vrei să ştii de ce-l căutăm pe Omul Drept, am zis, uită-te aici. De fapt, căutam pe altcineva, dar asta am găsit.

Femeia citi repede cele trei pagini. Când ajunse la capăt, împinse hârtiile spre bărbat.

— Şi-atunci ce căutaţi? întrebă el.

— O grupare numită „Oamenii de paie", am răspuns. Bobby a găsit un website care ne-a condus la asta. Următorul pas logic a fost să-l căutăm pe „Omul Drept". Asta-i tot ce ştim.

— E ancheta Agenţiei?

— Nu, am răspuns. E personală.

— La sfârşitul ultimei pagini e un buton, un link, zise ea. Unde duce?

— Ce buton? am întrebat.

— L-am găsit după ce tu ai capitulat, interveni Bobby, cu un aer uşor jenat. Era ascuns într-un cod Java paradit. Trebuia să-l fi observat mai devreme.

— Şi unde duce?

— La pagini despre criminali în serie, răspunse el şi, acum, bărbatul cu pardesiu îşi ridică privirea. Doar site-uri ale fanilor. Informaţii despre ucigaşi ţinute la zi cu mare zel de nişte descreieraţi care n-au ambiţia să devină ei înşişi un pericol pentru societate.

— Îmi arăţi prima pagină? întrebă femeia.

Bobby clătină din cap.

— S-a dus. Am încercat să mă întorc la ea după ce m-am uitat la tot felul de fotografii neclare cu dezechilibrați mintal. Fişierul nu mai e pe server, probabil a fost mutat în altă parte.

— N-ai notat paginile la care ducea?

Bobby ridică din umeri.

— N-am văzut niciun motiv s-o fac. Găsisem doar delirurile paranoice ale unor indivizi excitați de criminalii în serie.

— E o scurgere de informații, zise bărbatul cu pardesiu, împingând hârtiile înapoi în fața femeii. Site-uri ale fanilor, nimic mai mult. Numele real al Băiatului-curier a transpirat cumva şi un psihopat aspirant a creat pagina asta folosindu-i numele. E o experiență interactivă pentru fraierii care salivează după statistici ale asasinilor, cu tot cu adrese-fantomă. Internetul e plin de asemenea porcării.

M-am uitat țintă la el:

— Băiatul-curier?

— Aşa i-a spus presa individului pe care-l căutăm noi.

— Isuse, am zis. Încă îl mai *căutați* pe omul ăla?

— Şi o să continuăm până-l vedem mort. Nina, mă duc să fumez o țigară, apoi propun să ne întoarcem la civilizație.

Se ridică şi ieşi.

— Voia să spună „arestat”, zise femeia încet, după ce bărbatul plecă. Să-l vedem arestat, la asta se referea.

— Mda, sigur, mormăi Bobby. Dacă vrei să ştii ce cred eu, ăsta-i un om care trebuie ținut bine sub control.

— Ce-i cu Oamenii ăştia de paie? întrebă ea.

— Spune-i, Bobby, l-am îndemnat, ridicându-mă în picioare.

— Să nu te ambalezi, zise Bobby, îndreptând un deget spre mine. Şi ţine minte ce-am spus mai devreme.

I-am lăsat acolo şi-am ieşit în hol. L-am văzut pe bărbatul cu pardesiu stând la câțiva metri în fața intrării principale.

— Ai o țigară?

Se uită la mine câteva clipe, apoi vârî mâna în buzunar. După ce am aprins-o, o vreme am fumat amândoi în tăcere.

— Tu eşti polițistul ăla, nu-i aşa? am întrebat într-un târziu.

Nu-mi răspunse.

— Corect?

— Am fost polițist, zise el. Nu mai sunt.

— Posibil. Dar pe-atunci locuiam în San Diego. Am citit ziarele. Era un polițist, unul considerat vânător de ucigaşi în serie. Nu l-a prins, apoi a dispărut. Cred că tu eşti.

— Se pare că îți aminteşti multe despre caz, zise el. Eşti sigur că n-ai un interes personal în povestea asta? Poate vrei să afli câți fani ai, să verifici dacă mai eşti celebru.

— Dacă ai crede că eu sunt criminalul, n-am purta discuția asta. Nu încerca să mă iei peste picior.

Trase ultimul fum din țigară, după care o aruncă în parcare.

— Atunci, de ce te interesează?

— Îi caut pe oamenii care mi-au ucis părinții, am răspuns.

Se uită la mine.

— Oamenii de paie despre care ați pomenit?

— Aşa cred. Nu ştiu încă dacă au vreo legătură cu omul pe care-l căutați voi.

— Nu au, zise el, aruncând o privire în parcare. Toată tărăşenia asta e o aiureală şi o pierdere de timp, şi noi nu avem timp.

— Prietena ta nu pare să fie de aceeaşi părere. Sincer, nici nu-mi pasă. Dar am impresia că în hotelul ăsta sunt două persoane care au legătură cu agențiile de apărare a legii şi care ar putea rezolva ceva. Pe de altă parte, mai suntem noi doi, care în momentul de față nu avem legătură nici măcar cu un rahat aburind. Putem să stăm mult şi bine aici şi să ne pişăm fiecare în cortul celuilalt sau putem încerca să facem ceva fără să ne călcăm unul pe altul pe bătături.

Bărbatul în pardesiu se gândi o clipă.

— Jos pălăria.

— Deci cum te cheamă, amice?

— John Zandt.

— Ward Hopkins, am spus şi ne-am strâns mâinile, după care ne-am întors în hotel.

La uşa restaurantului, mobilul meu a început să sune. I-am făcut semn lui Zandt s-o ia înainte şi eu m-am întors în hol.

Am ezitat o clipă înainte să apăs butonul verde, încercând să aleg tonul cel mai potrivit pentru a-i răspunde unui bătrân speriat şi pus pe fugă. N-am

reuşit. Tot ce puteam face era să ascult ce avea de zis. Şi să nu strig la el, probabil.

Am răspuns şi-am ascultat, dar nu era el. Am purtat o discuţie scurtă cu cineva, după care i-am mulţumit. Am pus telefonul în buzunar.

Când am intrat în cafenea, toţi trei stăteau în jurul mesei. De data asta, Zandt se apropiase de ceilalţi. Femeia s-a uitat la mine, dar am vorbit cu Bobby:

— Tocmai am primit un telefon, am spus.

— De la Lazy Ed?

— Nu. A fost fata de la spital.

— Bine, şi?

— Toată după-amiaza de ieri a răscolit prin fişe.

— Probabil că i-ai făcut o impresie bună. N-am răspuns la provocare, aşa că el a continuat: Ai de gând să ne spui ce-a aflat?

— A aflat unde s-au născut părinţii mei, am spus. În cu totul altă parte decât mi-au spus...

Vocea îmi tremura puţin. Zandt se întoarse şi se uită la mine.

— N-am ajuns încă la asta, zise Bobby, dar Ward are un frate despre care părinţii lui nu şi-au găsit timp să-i spună.

— De fapt, nu cred că mi-au spus vreodată mare lucru. Nimic adevărat, în orice caz.

Simţeam ochii femeii încă aţintiţi asupra mea; în plus, mai eram conştient că Hunter's Rock şi toate certitudinile mele semănau acum cu un basm care-mi fusese citit şi recitit, dar din care, în clipa aceea, nu reuşeam să-mi amintesc decât titlul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă femeia.

— Mama nu putea să aibă copii.
— Alții? zise Bobby. După tine?
— Nu. Niciunul.

25

Au venit cu noi la bar. Tânărul Ed nu a fost prea entuziasmat când am intrat şi ne-a spus doar că nu-l văzuse pe bătrân şi că habar n-avea unde ar putea fi. A continuat să spună asta şi după ce Zandt l-a luat deoparte să-i vorbească între patru ochi. Nu auzeam ce-i spunea polițistul, dar gesticulația lui Ed era destul de grăitoare încât să-mi demonstreze că stilul colocvial al lui Zandt era convingător.

— Prietenul tău e foarte pornit să-l prindă pe ucigaşul ăsta, am remarcat, întorcându-mă spre Nina.

Ea îşi feri privirea.

— N-ai idee cât de mult.

În cele din urmă Zandt l-a lăsat în pace pe barman, care s-a strecurat repede înapoi la loc sigur, în spatele tejghelei.

— Aici ne pierdem timpul, zise fostul polițist, în vreme ce noi îl urmam înapoi în parcare. Nu vreau să vă jignesc, băieți, dar nu văd cum ar putea un beţivan bătrân să ne ajute pe mine şi pe Nina. Poate e important pentru voi, dar pentru noi e inutil şi cu fiecare minut pe care-l pierdem Sarah e mai aproape de moarte.

— Şi ce vrei să facem, John? întrebă femeia. Să ne întoarcem la L.A. şi să stăm acolo cu mâinile-n sân?

— Mda, răspunse el. Că veni vorba, asta-i exact ce vreau să fac. N-am stat chiar degeaba la tine acasă. Cred că...

Clătină din cap.

Ea se încruntă.

— Ce?

— Îți spun în avion, murmură el.

— Hei, am intervenit, o să vă acord puțină intimitate.

M-am îndepărtat şi m-am dus la Bobby, care stătea lângă maşina noastră.

— Cred că grupul stă să se spargă, am zis.

— Atunci care-i planul nostru?

— Să batem străzile, să verificăm barurile, restaurantele, biblioteca şi toate locurile în care merg oamenii de obicei. S-o facem cu profesionalism. Aici nu suntem la New York. Are un număr limitat de ascunzători.

— L-ai cunoscut pe tipul ăsta. N-ai *nicio* idee unde s-ar fi putut duce?

— Nu l-am cunoscut în adevăratul înțeles al cuvântului, am spus, întorcându-mă să mă uit la barul de vizavi. Mă duceam acolo să beau. Eu îmi omoram timpul şi el îmi vindea alcool. Asta-i tot.

Mi-am amintit încă o dată de seara când tata venise la bar cu mine şi de felul în care Ed îmi dăduse o bere după aceea şi m-am simțit ca un trădător. Acum îmi dădeam seama că era posibil să-mi fi scăpat ceva din evenimentele care se petrecuseră în seara aceea. Berea pe care Ed mi-o pusese în față, cu un soi de blândețe bărbătească... Poate fusese un gest ca oricare altul, dar acum nu mai eram convins. Lazy Ed nu era deloc genul

ăsta. Oare nu-mi spusese de fapt: „Mda, ştiu cât de imposibil poate fi omul ăsta”? Dacă aşa era, îmi întărea şi mai mult supoziția că Ed era cel care mânuise aparatul de filmat în prima jumătate a episodului al doilea de pe casetă, că el leşinase şi fusese folosit pe post de sfeşnic. Pe deasupra, faptul că, zece ani mai târziu, puşi față în față, se prefăcuseră că nu se cunosc deloc devenea şi mai ciudat. Ceva trebuie să se fi întâmplat în Hunter’s Rock, ceva care destrămase un grup de prieteni; ceva care, într-un fel sau altul, îi obligase pe trei dintre ei să se reîntâlnească la mii de kilometri distanță şi să se prefacă din nou că între ei nu există nicio legătură. Nimic premergător, în orice caz, nimic din trecut.

Îşi continuaseră prefăcătoria şi față de mine, dar acum părea să aibă o logică. Dacă mama nu putea avea copii, cine naiba *eram* eu?

În spatele barului cerul era opac, iar copacii păreau zimțați şi reci. Poate priveliştea, poate mirosul de pin care plutea în aerul răcoros m-au dus atât de precis înapoi la seara aceea. E straniu cum mirosurile pot face asta mai bine chiar decât imaginile şi sunetele, ca şi când cele mai vechi părți ale creierului nostru, cele care ne închid în timp şi memorie, încă se ghidează după simțul olfactiv.

— Aşteaptă un minut, am spus, pentru că o luminiță palidă mi se aprinsese într-un colțişor al minții. Am închis ochii, urmărind gândul. Ceva despre care pomenise Lazy Ed atunci, genul de proiect utopic al unui om care nici măcar nu era în stare să păstreze curățenia în propriul lui bar.

În cele din urmă mi-am amintit.

— Mai putem încerca într-un loc.

— Să mergem, zise Bobby.

M-am uitat la ceilalți doi. Îmi dădeam seama că Zandt se vedea deja la poarta de îmbarcare. Femeia părea mai puțin convinsă. Am luat hotărârea în locul lor. Era o încercare disperată şi nu aveam timp sau răbdare să le-o explic.

— Mult noroc, am strigat.

După care ne-am urcat amândoi în maşină şi Bobby a pornit motorul.

•

Iazul Pierdut nu e pierdut, desigur. E cam la un kilometru şi jumătate de mers pe jos prin pădurea care se întinde la nord de Hunter's Rock: teren în proprietate publică, rareori vizitat, cu excepția localnicilor şi-a câtorva excursionişti. Era un loc potrivit pentru excursii cu şcoala, o plimbare în mijlocul naturii unde înveți despre insecte şi altele de felul ăsta; cu autobuzul până la liziera pădurii, apoi o drumeție printre copaci, însoțit de foşnetul frunzelor fremătătoare şi fericit că ai scăpat de ore. Profesorii încercau, dar fără să se străduiască prea mult, să mențină atenția tuturor la motivul excursiei: îți puteai da seama după atitudinea lor relaxată că şi ei se bucurau să scape de constrângerile zilnice. Îmi amintesc că-l surprinsesem odată pe unul dintre ei ridicând o piatră, atunci când credea că nu-l vede nimeni, şi aruncând-o departe, spre trunchiul unui copac prăbuşit. Îl nimerise şi zâmbise în secret. Cred că atunci am înțeles prima dată că – în

ciuda aparențelor – şi profesorii sunt oameni ca toți oamenii.

Când creşteai, nu mai erai dus acolo. Lecțiile se concentrau asupra subiectelor pe care le puteai memora, nu experimenta. Dar, din când în când, copiii mergeau la Iaz doar de plăcere şi cu aceste ocazii semnificația numelui devenea evidentă. Indiferent de câte ori ai fi fost acolo, împreună cu treizeci de colegi zvăpăiați aliniați în rânduri de câte doi, dacă încercai să-l găseşti singur sau însoțit de câțiva prieteni nu era niciodată unde credeai că este. Intrai în pădure linişti şi încrezător şi, după câteva sute de metri, poteca dispărea. Un pârâiaş curgea în diagonală, croindu-şi drum spre dealurile joase, şi majoritatea ajungeau până acolo. Urmăreai pârâul până la confluența cu altul mai mare şi, din punctul acela, orice hotărâre ai fi luat era greşită. Nu conta cât de bine credeai că-ți aminteşti traseul, nu conta că eraţi toți de acord că direcția trebuia să fie *aia*; după vreo două ore te pomeneai în parcare, mort de sete şi de oboseală şi foarte bucuros că ai ieşit din pădure pe lumină şi fără să fi întâlnit vreun urs.

Pentru mine fusese altfel. Într-o vară, când nu aveam mare lucru de făcut, m-am hotărât să învăț drumul spre iaz. Cred că aveam cincisprezece ani, era cu vreo doi ani înaintea serii de la bar cu tata. Am aplicat o metodă ştiințifică pentru că în perioada aceea mă fascinau ştiințele: am parcurs metodic toate traseele posibile până am descoperit unde era iazul şi cum să ajung la el. M-am rătăcit bine de tot de câteva ori, dar n-a fost o idee rea pentru a-mi petrece câteva

săptămâni de vacanță. Când știi încotro mergi, pădurea e un loc mai frumos decât altele. Îți dă o senzație de siguranță și te simți special. Problema a fost că, după ce am făcut cu succes drumul de vreo zece ori, mi-am dat seama că stricasem totul. Un iaz pierdut care nu mai e pierdut n-are niciun rost, devine un iaz ca oricare altul. Nu m-am mai dus acolo. Pe-atunci începuseră să mă intereseze mai mult locurile în care să te mozolești, și nu reușeai să le convingi pe fete să se plimbe prin pădure după lăsarea întunericului – fără îndoială nu în căutarea unei băltoace pe care puteai la fel de bine s-o găsești sau nu. Nu era genul de propunere care să le stârnească interesul. Sau eram eu de vină. Una din două.

Eu și Bobby mergeam în șir indian, urmând un afluent al pârâului. Trecuseră peste douăzeci de ani și împrejurimile se schimbaseră. Acoperișul de frunze de deasupra capetelor noastre era neuniform și jerbe reci de lumină pătrundeau prin el și formau o rețea de umbre.

Am ajuns în scurt timp la altă confluență din rețeaua pârâului, unde apa săpase adânc și malurile erau abrupte. M-am oprit pe margine, pe moment nesigur. Zona nu mi se părea cunoscută. S-au auzit proteste în trupă.

— Și facem asta pentru că individul ăla a spus că se *gândește* să-și construiască un adăpost de vânătoare... Când, acum douăzeci de ani?

— Poți să te duci acasă chiar acum dacă vrei.

— Fără credincioasa mea călăuză indiană?

După ce am mai aruncat o privire în jur, fără să mă grăbesc, am înțeles ce se schimbase. Unul dintre copacii pe care-i folosisem ca punct de reper se prăbuşise între timp. Şi încă de mult, judecând după cum arăta: trunchiul era acoperit cu muşchi şi lemnul putrezise pe alocuri. Am căutat alte repere şi-am început să cobor în viroagă.

Malul era abrupt şi alunecos din cauza frunzelor, aşa că am avut mare grijă. Când am ajuns jos, am luat-o la stânga şi am continuat în lungul unei pante uşoare.

— Aproape am ajuns, am spus, arătând cu degetul în față. Cam la două sute de metri, valea făcea brusc la dreapta. Cred că-i dincolo de cotitura aia.

Bobby n-a zis nimic şi am presupus că, la fel ca mine, era absorbit de aventură. Plimbarea prin pădure se numără printre experiențele pe care le uiți o vreme, până când ai tu însuți copii şi începi să apreciezi din nou anumite lucruri, să le vezi renăscute prin ochii unui copil – de exemplu înghețata, maşinuțele şi veverițele. M-am întrebat dacă aşa se explica predilecția mea pentru hoteluri. Coridoarele lor sunt ca potecile printre copaci, barurile şi restaurantele, ca luminişurile în care grupul face popas şi mănâncă. Refugii de diferite dimensiuni şi calități, toate închise în aceeaşi structură – o pădure privată.

Manifestul Omului Drept mă afectase mai mult decât îmi închipuiam.

•

— Se uită cineva la noi, zise Bobby.

— Unde-i?

— Nu ştiu, răspunse el, uitându-se în sus. Dar e acolo sus, undeva.

— Nu văd pe nimeni, am zis, având grijă să nu întorc capul, dar te cred pe cuvânt. Ce facem?

— Mergem mai departe, spuse Bobby. Dacă-i el, fie o să iasă la lumină, fie o să rămână ascuns şi-o să se gândească dacă e cazul să vorbească cu noi. Dacă scoate capul de după parapet, mă duc după el.

Am parcurs ultima sută de metri în tăcere, stăpânindu-ne impulsul de-a ne uita în sus. La cotitură terenul se ridica brusc şi am fost obligaţi să ne căţărăm cam un metru şi jumătate.

Şi acolo, în faţa noastră, era lazul Pierdut. Poate o sută de metri pe şaizeci, între maluri în mare parte abrupte, dar cu două plaje mici şi mâloase. În mijlocul lui pluteau câteva raţe şi copacii stăteau aplecaţi peste apa nu prea adâncă. M-am dus la mal şi m-am uitat la ea. Parcă m-aş fi uitat într-o oglindă şi m-aş fi văzut aşa cum eram la cincisprezece ani.

— Ştii unde era refugiul? întrebă Bobby.

— Tot ce ştiu e că avea de gând să-l construiască. A vorbit de două ori despre asta, poate de trei. Nu pentru vânătoare, doar să aibă unde să se retragă. Ed era un singuratic prin definiţie.

— Şi pervers, poate?

— Nu. Am clătinat din cap. Nimeni nu vine aici să şi-o tragă. Noaptea e cam înfiorător.

Bobby se uită în jur, verificând terenul.

— Dacă ar fi să construiesc o cabană, aş aşeza-o acolo.

Arătă cu degetul spre o zonă împădurită şi plină de ierburi care se întindea peste povârniş, în partea de vest a iazului.

— Din motive de siguranță, dar şi pentru privelişte.

Am deschis drumul, uitându-mă atent în față la locul indicat de Bobby. Poate că de vină era imaginația mea, dar în porțiunea din mijloc vegetația părea într-adevăr mai deasă decât în rest, ca şi când acolo ar fi fost adunate şi aşezate în picioare crengi tăiate.

În clipa aceea a răsunat primul foc de armă. Un pocnet sec, urmat de un şuierat care s-a pierdut în depărtare.

Bobby mă trase repede de la marginea apei şi începu să alerge. Al doilea glonț străbătu frunzele la câțiva metri deasupra noastră. După ce am ajuns în spatele copacilor, am întors capul, încercând să văd de unde veneau împuşcăturile.

— Care-i problema *cu* omu' ăsta?

— Stai, am zis. Uită-te acolo.

I-am arătat porțiunea în care vegetația era mai deasă. Din verdeață se ivise un cap – capul unui om bătrân, dar aflat în cu totul alt loc decât cel din care se trăgea.

— Rahat, făcu Bobby, care avea acum pistolul în mână.

Doi bărbați în haine de camuflaj alergau pe pantă în jos spre iaz. Altul, în jeanşi, se apropia din partea opusă.

— Ăla-i tipul de ieri, din bar, am spus. Cel care ne-a blocat maşina.

Bărbații în kaki ajunseseră pe malul apei. Cel mai solid se lăsă într-un genunchi şi trase direct spre pâlcul

de copaci: focuri calculate, la intervale regulate. Celălalt ocolea în viteză iazul, urcând aproape pieptiş ca să ajungă mai repede de culme. Tipul în jeanşi trăgea şi el.

— Cine mama dracului sunt ăştia?

— Bobby... unul vrea să ajungă în spatele lui Ed.

— L-am văzut, zise. Încearcă să mă acoperi.

A plecat în pas alergător. Am scos pistolul, am ieşit pe jumătate de la adăpostul copacului şi am început să trag.

Bărbatul îngenuncheat a executat o rostogolire precisă într-o parte şi s-a strecurat în spatele unui trunchi uriaş, căzut la pământ. Am pornit lateral printre copaci. Eram scăldat într-o lumină rece şi oblică, filtrată printre frunzele fremătătoare, trăgeam şi aveam în acelaşi timp grijă să nu mă împiedic de rădăcini. După cam zece secunde, am auzit un strigăt, apoi bărbatul în blugi s-a răsucit pe loc şi a căzut pe spate.

Bobby îşi croia drum printre arbuştii înalți, trăgând în individul care cobora panta, după ce ocolise repede pe sus. Omul ne ignora complet şi pe mine, şi pe el, în ciuda faptului că Bobby îl luase în mod evident la țintă. Se concentra să-şi regleze focul spre adăpostul lui Lazy Ed.

M-am oprit, m-am echilibrat şi am tras.

Primul glonț l-a lovit în umăr. După o jumătate de secundă a venit altul, de la Bobby, şi bărbatul a fost aruncat în spate, în trunchiul unui copac. A continuat să tragă, dar tot nu în noi.

Am tras din nou, de două ori, nimerindu-l drept în piept. Bobby se oprise şi el acum, şi au urmat trei

focuri din direcția lui. Bărbatul a dispărut din câmpul meu vizual.

Am făcut un pas în față, dar Bobby mi-a făcut semn să rămân pe loc. A înaintat foarte prudent.

— Ed? am strigat. Eşti teafăr?

Brusc, bărbatul în kaki a apărut iar. Alunecase puțin pe deal în jos, la adăpostul tufişurilor. În vreme ce eu şi Bobby ne uitam la el uluiți, s-a ridicat cu greu în genunchi, ținând în mâini ceea ce am văzut acum că era un pistol-mitralieră.

Înainte să apuc să mişc un deget, bărbatul a deschis focul. Murea în fața ochilor noştri, dar a mai reuşit să tragă vreo cincisprezece gloanțe în desiş. Nu-l interesa să ne scoată din luptă. Parcă nici n-am fi fost acolo.

Apoi s-a prăbuşit cu fața în jos şi a rămas nemişcat pentru totdeauna.

Bobby s-a răsucit pe călcâie şi a luat-o pe unde venise, încărcându-şi din mers pistolul. Eu am alergat în față, i-am tras un picior mortului ca să mă asigur că nu mai era o amenințare şi mi-am croit drum printre ierburi.

Chiar în mijloc erau rămăşițele unei ascunzători. O grămadă alandala de lemne bătute de vreme, crengi şi ramuri uscate şi răsucite. Dacă nu ştiai unde să-l cauți, ți s-ar fi părut că face parte din natură, că e cel mult o amintire din vremuri îndepărtate, nu un adăpost ridicat de mâna unui om căruia pur şi simplu îi plăcea să stea în pădure şi să se uite la un iaz. Acolo, în mijloc, zăcea Lazy Ed.

Am îngenuncheat lângă el şi am ştiut imediat că nu mai avea să plece viu din pădure. Mi-a fost imposibil să

număr găurile. Fața îi era cel mai puțin atinsă, deşi o ureche îi dispăruse şi se vedea osul.

— Ce se întâmplă, Ed? am întrebat. Ce dracu se întâmplă? De ce vor ăştia să te omoare?

Ed întoarse capul câțiva centimetri şi se uită la mine. Mi-era greu să-l recunosc prin păienjenişul ridurilor şi-al vaselor de sânge sparte pe bărbatul pe care îl cunoscusem cândva.

— Du-te dracului, hârâi el, dar cât se poate de clar. Cu familia ta blestemată cu tot.

— Familia mea s-a dus.

— Bun, zise el, şi muri.

•

N-am găsit nimic în adăpost. Câteva conserve goale, o cutie cu tutun, o sticlă pe jumătate plină cu tequila ieftină. M-am gândit să-i închid ochii, dar n-am făcut-o. M-am întors şi am ieşit de-acolo.

Când am ajuns la iaz şi la cadavrul bărbatului în jeanşi, Bobby cobora de pe o ridicătură şi venea spre mine.

— A scăpat, mormăi el.

— Părea că ştie ce face. Eşti întreg?

— Mda, numai că aproape m-am rătăcit la întoarcere.

— E Iazul Pierdut, am spus şi am observat că îmi tremurau mâinile. Isuse.

— Ei au început, zise el. Noi ne vedeam de treabă.

— Ştiu, am spus, copleşit de bizareria întoarcerii într-unul din locurile simbolice ale copilăriei, de data asta înarmat. Dar ce importanță are? Mereu se găseşte cineva care să tragă cu arma în altcineva. Am mai făcut-o doar o dată şi nu-mi place în mod special.

Bobby îngenunche lângă cadavrul bărbatului în jeanşi şi-i scotoci buzunarele până găsi un portofel. Îl examină în faţa mea. Nu era în el niciun permis de conducere, nicio legitimaţie, nicio chitanţă, nicio fotografie – nimic din detritusul specific portofelelor. Nimic, cu excepţia a aproximativ patruzeci de dolari.

— Te-ai uitat la celălalt?

— Numai cât să fiu sigur că n-o să mai tragă niciodată cu pistolul, am spus. Individul ăla a dat dovadă de mare abnegaţie pentru misiune, şi misiunea lui n-avea nimic de-a face cu noi. Ne-ar fi putut doborî fără probleme, dar îl voia pe Lazy Ed. Noi am nimerit pur şi simplu la mijloc.

Bobby clătină din cap.

— Nici celălalt n-avea acte la el, am spus. Nimic. I-am întors gulerul hainei, m-am uitat şi la pantalonii lui. Nicio etichetă. Au fost tăiate.

— Sunt Oamenii de paie, zise el. Îi elimină unu câte unu.

— Dar de ce? Şi cum ne-au găsit?

Ridică din umeri.

— Tipa de la FBI a reuşit să ne găsească. Poate-au procedat şi ei la fel. E pagina lor de web, află imediat când e accesată fără să aibă nevoie de ajutorul vreunui specialist. Cine ştie, poate se ocupă de caz dinainte să intervenim noi, Ward. E clar că e-n curs de desfăşurare un fel de acţiune de curăţire.

Ridică ochii spre mine. Părea obosit şi enervat la culme de eşecul nostru.

— În orice caz, şi-au îndeplinit misiunea. Aici nu mai e nimic pentru noi în afară de probleme, iar din astea avem deja prea multe.

Fără alt cuvânt, am pornit la drum.

26

Nina crezuse că Zandt îi va explica ce are în gând, dar, din clipa când ceilalţi doi plecaseră, se închisese într-o tăcere încăpăţânată. Când apăruse cu taxiul la aeroportul din Los Angeles, chiar dacă nu se arătase foarte prietenos, cel puţin părea să fie prezent. Imediat ce stabiliseră că bărbaţii de la hotelul Holiday Inn din Hunter's Rock, indiferent ce urmăreau – iar ea încă îşi mai punea întrebări în privinţa asta –, nu aveau nicio legătură cu Omul Drept, Zandt parcă s-ar fi retras din nou în adâncul lui. Se simţea o idioată din cauză că bătuse atâta drum, dar să faci o greşeală era mai bine decât să nu faci nimic. Era foarte conştientă de trecerea timpului, atât de dureros de conştientă, încât parcă i-ar fi smuls cineva pielea de pe faţă. Voia să vorbească, să încerce să facă sau să spună ceva, orice, ca şi când simplul act al conversaţiei i-ar fi putut oferi o soluţie. Efectul asupra lui Zandt părea să fie diametral opus: nu mai lipsea mult până să amuţească total.

Avionul era aproape gol, dar el nici măcar nu se aşezase lângă ea. Stătea de cealaltă parte a culoarului şi citea nişte dosare vechi pe care le luase din arhiva ei.

Nina sunase la biroul din Brentwood şi aflase că acolo nu se schimbase nimic, dar se ferise să le spună că era la distanţă de-o aruncătură de băţ.

Apoi se întoarse şi se uită prin hublou la peisajul care se desfăşura sub ei în vreme ce zburau în sens invers spre Los Angeles, întrebându-se dacă nu treceau chiar atunci pe deasupra casei sau cabanei pe care Omul Drept o considera refugiul lui. Ideea că putea fi aşa, că Sarah Becker se afla acolo jos, undeva, era insuportabilă. În cele din urmă scoase din buzunarul scaunului revista de bord şi se strădui s-o citească.

Zandt era vag conştient că se află într-un avion, şi nici măcar nu se gândea la Sarah Becker. Se gândea în schimb la patru dispariţii, risipite prin toată ţara şi într-o perioadă de trei ani. Aveau puţine elemente comune, cu excepţia faptului că el ţinea acum în poală copiile dosarelor de caz. Dacă aveau de-a face într-adevăr cu cine ştie ce intermediar, obişnuitele reguli ale anchetării crimelor în serie nu mai puteau fi aplicate. Când se înregistra o serie de dispariţii sau erau găsite mai multe cadavre într-o arie geografică precisă, era logic să presupui că poţi limita căutarea dovezilor sau indiciilor relevante la exact aceeaşi zonă. Majoritatea ucigaşilor aveau propriile lor teritorii de vânătoare, câţiva kilometri pătraţi în care se simţeau ca acasă. Unii îşi restrângeau aria de acţiune la un cartier, chiar la două-trei străzi – mai ales dacă victimele lor predilecte proveneau din straturi sociale care nu stârneau cine ştie cât interesul autorităţilor. Zandt îşi amintea că văzuse un film cu demolarea casei în care se afla apartamentul lui Jeffrey Dahmer, locul în care mai mulţi tineri afroamericani şi asiatici fuseseră măcuiţi, veneraţi şi mâncaţi, nu neapărat în această ordine. Rudele victimelor urmăriseră scena, majoritatea

fără să scoată un cuvânt, unii suspinând din când în când – dar foarte puțini ceruseră explicații de la cei dispuşi să-i asculte, foarte puțini căutaseră o justificare pentru a accepta faptul că le fuseseră uciși copiii fără să-i pese cuiva prea mult.

Dispariţiile din zone opuse ale țării fuseseră rareori confruntate, chiar şi după implicarea FBI-ului, mai ales dacă aveau loc în acelaşi cadru temporal. Nu poți răpi pe cineva din San Francisco marți seara şi-apoi pe altcineva din Miami la primele ore ale dimineții de joi.

Nu se poate, în orice caz, dacă e vorba de acelaşi om. Zandt căutase dispariții care să aibă caracteristici comune cu acelea puse pe seama Omului Drept şi care, pe deasupra, să fi avut loc în acelaşi interval de timp. Nu se aştepta să găsească alte referiri la pulovere cu numele victimei brodat pe ele. Omul Drept era destul de inteligent încât să le dea de înțeles că nu exista nicio legătură între cazurile din Los Angeles şi oricare altele din restul țării.

Aceasta era ideea care-l frământa atunci când se urcase în taxiul care trebuia să-l ducă la aeroport: că puloverele erau doar o pistă falsă. Că era posibil să aibă prea puțin sau nimic de-a face cu patologia criminalului şi că scopul trimiterii lor era, în schimb, să izoleze un număr redus de cazuri şi să sugereze că n-au nicio legătură cu oricare altele. Omul Drept se gândise că polițiştii vor fi la fel de impresionați de un asemenea detaliu ca spectatorii filmelor în care erau găsite larve în gâtul cadavrelor sau ai serialelor în care un singur om prinde în fiecare săptămână ucigaşi care-şi poartă la rever cele mai adânci psihoze. A apărut un pulover

cu un nume brodat pe el, e cazul nostru. N-a apărut, atunci nu e şi nu ne interesează. Omul nostru are o dereglare patologică. Asta căutăm noi. E unul dintre puţinele elemente pe care le avem şi ţinem cu dinţii de el, chiar nu vă daţi seama că suntem foarte ocupaţi?

Zandt credea că era foarte probabil ca Omul Drept să nu aibă nicio boală psihică şi că era imposibil să-l încadrezi în vreun profil. Se putea duce oriunde, îşi putea alege victimele din orice colţ al ţării. Poate chiar din orice ţară. Numai pentru că aşa avea el chef.

Iar victimele lui nu constituiau o categorie bine definită. Răpirea unor fete atrăgătoare nu era suficientă pentru a individualiza acţiunile Omului Drept. Râvnim la frumuseţe pentru că frumuseţea îi face pe oameni mai uşor de recunoscut, le dă o aură de celebritate. Zandt credea că nici părul lung nu era un factor relevant. Dacă avea dreptate şi puloverele erau o pistă intenţionat falsă, lungimea părului fetelor reprezenta doar un mijloc pentru atingerea scopului. Existau doar două trăsături distinctive. Prima era vârsta. Dispar mulţi copii mici şi nu puţini sunt bătrânii bătuţi în propriile lor case. Amândouă aceste tipologii ajung în statistici în virtutea slăbiciunii lor fizice. Dintre celelalte, majoritatea femeilor care sunt răpite au în jur de douăzeci de ani: suficient de tinere (şi nu prea bătrâne) să ducă o viaţă independentă, femei care pot fi văzute seara întorcându-se acasă neînsoţite, care trăiesc singure, care pot comite imprudenţa juvenilă de a sări, seara târziu, în ajutorul unui bărbat politicos cu un braţ în ghips şi cu faţa ascunsă în umbra din colţul unei parcări. Da, dispar femei de toate vârstele, dar

punctul de vârf al graficului se află în acest interval. Victimele atribuite în mod oficial Omului Drept şi fetele dispărute menţionate în dosarele pe care le ţinea pe genunchi erau însă adolescente. Îndeajuns de mature încât să reprezinte o provocare de ordin fizic pentru răpitorul lor, dar prea tinere ca să fie găsite de regulă în mediile cele mai vulnerabile. Asta nu însemna că Zandt putea să le considere pe toate reprezentantele generaţiei respective drept victime potenţiale. Erau o sumedenie de locuri în toată ţara unde o fată de vârsta respectivă se poate afla noaptea pe stradă. Dacă pe Omul Drept sau pe furnizorul său l-ar fi preocupat doar vârsta, ar fi putut merge cu o camionetă în cartierul potrivit din oraşul potrivit şi ar fi încărcat-o până la refuz. În schimb, le alesese nu doar dintr-un grup în mod categoric mai puţin vulnerabil decât media din pricina vârstei, ci şi din medii sociale destul de protejate. Familia lui Elyse LeBlanc era puţin mai strâmtorată decât celelalte, însă aparţinea indubitabil clasei de mijloc. Celelalte trăiau la limita bogăţiei. Omul Drept nu căuta doar carne. Căuta ceea ce el considera că ar fi calitate.

Zandt stătea nemişcat şi se uita fix la fotografiile fetelor moarte. Mintea lui părea să funcţioneze din ce în ce mai repede, amestecând evenimentele pe care le avea în faţa ochilor cu cele pe care le interiorizase cu doi ani în urmă. Locurile, numele, chipurile. Încercă să vizualizeze totul simultan, lăsând-o deoparte doar pe fiica lui, care – acum era convins – fusese aleasă doar pentru a-i da lui o lecţie. Mai încercase şi până atunci s-o scoată pe Karen din ecuaţie, dar nu reuşise

niciodată. Realitatea dispariției lui Karen afectase într-un fel sau altul tot ce gândise şi făcuse din clipa în care el şi Jennifer găsiseră biletul în faţa uşii. Dar acum o înlocuise cu fetele din noile dosare şi încerca să înţeleagă dacă aveau şi alt numitor comun, nu doar speculaţiile. Încerca să se îndepărteze de locul spre care se îndrepta, în care trăise aproape toată viaţa, ciudatul oraş al făuritorilor de vise, al sărăciei şi-al probelor de actorie, al crimelor şi-al banilor – şi să meargă spre alte zări, alte nopţi, alte teritorii de vânătoare. Spre alte oraşe, alte maşini, alte păduri de clădiri şi râuri de asfalt, unde alţi bărbaţi şi alte femei duceau dorul stelelor şi îngrijeau plante firave pe pervazuri şi creşteau căţei minusculi şi-i scoteau la plimbare de-a lungul coridoarelor în nesfârşita procesiune a cutiilor şi-a intersecţiilor şi-a luminilor; unde luau cu chirie spaţii aflate în proprietatea altora ca să aibă unde să pună capul jos, apoi să se trezească şi să-şi aducă aportul la atingerea unor idealuri de profit pe care nu le înţelegeau şi de care nici nu le păsa, doar pentru a primi moneda de schimb de care aveau nevoie pentru a lua cu chirie spaţiul în care dormeau şi mormăiau şi se uitau la televizor, până când, într-un sfârşit, unii dintre ei se furişau afară pe fereastră şi o luau la goană pe străzi întunecate, urlând şi eliberându-se de amorţeala moştenită de la o societate care era ea însăşi minată de fracturi, trădări şi disperare; nebunii singuratici dintr-o cultură ce se transformase într-un flecuşteţ de Crăciun, într-o frumuseţe scânteietoare înfăşurată în jurul unei goliciuni care se îndesea tot mai repede până căpăta forma unor parcări, malluri, săli de aşteptare şi camere

de chat virtuale – non-locuri în care nimeni nu mai ştie nimic despre nimeni.

Pe nepregătite, vârtejul gândurilor se opri.

27

Când am ajuns înapoi în camera de hotel, deja se întuneca. Bobby primise două mesaje. Cât a vorbit el la telefon, eu am deschis televizorul, i-am dat sonorul la minimum şi am urmărit canalul local de ştiri motivat de interesul sumbru de-a afla în cât timp ieşise la lumină povestea de mai devreme. Poate că în apropiere erau turişti care descoperiseră apoi cadavrele. Deşi nu exista nimic care să ne implice, voiam să plecăm cât mai repede din Hunter's Rock.

Am făcut un tur rapid al camerei, strângându-mi cele câteva lucruri personale.

— Christoase, zise Bobby cu o voce aspră şi ciudată. M-am întors şi l-am văzut tot la telefon. Deschide televizorul.

— E deschis.

— Nu la postul ăla local de rahat. La CNN sau ceva asemănător.

Am trecut de la un canal la altul până l-am găsit.

Imaginile erau filmate din mână şi tremurau. O clădire cenuşie dintr-un oraş cenuşiu. O şcoală. Fusese evident filmată mai devreme în aceeaşi zi, pentru că era încă lumină.

— L-am găsit, zise Bobby în receptor. Te sun eu. Am dat sonorul mai tare şi am ascultat o voce care spunea că numărul victimelor urcase la treizeci şi două, că multe persoane încă erau date dispărute şi că jumătate

din clădire nu fusese încă verificată. Nu se ştia precis dacă cei doi elevi împuşcaţi de poliţie erau singurii vinovaţi de acea atrocitate sau dacă mai era implicat încă unul. Folosiseră puşti şi un dispozitiv incendiar artizanal.

Aparatul de filmat s-a plimbat în jurul scenei dezastrului, surprinzând grupuri de copii şi profesori în spatele benzii de siguranţă, feţe şocate şi palide în lumina strălucitoare a reflectoarelor. Rumoarea din fundal fusese redusă la editare, dar încă se mai auzeau sirenele şi ţipetele. O femeie cu faţa complet acoperită de sânge s-a împleticit prin faţa obiectivului, susţinută de paramedici.

— Unde s-a întâmplat?

— În Evanston, Maine.

Bobby închise ochii.

Acum se transmitea în direct. Scena era mai liniştită, rămăseseră doar câţiva spectatori ţinuţi la distanţă de bariera poliţiei. Un bărbat într-o pelerină maro-deschis vorbea într-un microfon şi era luminat intermitent de girofaruri albastre. Mai fuseseră descoperite două cadavre. Jane Mathews şi Frances Lack, amândoi în vârstă de unsprezece ani.

Înapoi la imaginile filmate mai devreme. Maşini de pompieri, ambulanţe. Răniţi, deopotrivă copii şi adulţi, zăcând pe jos, primind îngrijiri. Alţii pe care nu-i ţinea nimeni de mână. Oameni pentru care nimeni nu mai putea face nimic.

— Futu-i mama *mă-sii,* am zis, arătând spre ecran. Camera a panoramat strada din faţa şcolii, luând în cadru oameni care se uitau la poarta iadului deschisă

în faţa lor. Printre ei se afla un bărbat înalt şi blond, cu o geantă mare de umăr, filmat din spate. Lucru neobişnuit, nu se ridicase pe vârfuri pentru a vedea mai bine, aşa cum făceau toţi în jurul lui, ci stătea calm şi nemişcat, privind scena cu o detaşare extremă. Cameramanul nu-l observă şi îşi continuă mişcarea, o panoramare lentă a expresiilor oripilate.

— L-am mai văzut undeva pe individul ăla, am zis.

Un bărbat blond, la The Halls, cu o geantă de umăr mare şi albastră.

•

Bobby a vorbit la telefon aproape tot drumul cu avionul. L-am auzit în treacăt că discută cu trei persoane diferite şi aranjează să fie trimise mai multe casete prin curier la aeroportul din Dyersburg. Apoi a tăcut şi s-a uitat o vreme în cana cu cafea.

— Cei de la Agenţie au idee despre ce s-a întâmplat?

— Nu e treaba lor până când nu e implicat cineva din afara ţării. Nu sunt mulţi terorişti internaţionali care poartă aparate de corecţie dentară.

Am clătinat din cap.

— Sunt siguri că au fost doar puştii ăia?

— În clipa de faţă, casele lor sunt întoarse cu fundu-n sus, dar până acum n-au găsit nimic. De data asta nu-i ceva la scară internaţională. Asta-i opera a doi tineri americani cu o poziţie bună în societate, din câte se ştie. Nu prea avem de ce să fim veseli.

Eram de acord. Atmosfera generală era sumbră, până şi discursul de bun venit al căpitanului fusese extrem de obosit.

— Nu te-am auzit pomenind cuiva despre ce ni s-a întâmplat azi.

Bobby râse aspru.

— Aşa-i. „Hei, tocma' ce-am omorât v'o doi tipi în pădure, iar când ne-am întors la hotel amicul cu care sunt a văzut la televizor un tip pe care crede că-l recunoaşte." Asta nu se face, Ward, iar tu n-ai lăsat o amintire tocmai plăcută. Agenția, prietene, a cam făcut curățenie. M-ar arunca afară şi mai repede decât te-au aruncat pe tine.

— Nu m-au aruncat ei. Am plecat pe picioarele mele.

— La un pas de mandatul pentru testul poligraf.

— Cum zici tu, am cedat. Bobby, el era.

— Ai spus că abia l-ai văzut acolo sus. Ai recunoscut că nu l-ai văzut la față.

— Ştiu. Dar el era.

— Te cred, zise el şi deveni brusc serios. Ciudat, mi s-a părut şi mie că-l recunosc.

— Cum? De unde?

— Nu ştiu. Christoase, până să mă dumiresc ce era acolo, dispăruse. Dar avea ceva familiar.

Când am aterizat era întuneric. Maşina pe care o lăsasem în parcarea aeroportului dispăruse, probabil recuperată de firma de închirieri. Bobby s-a dus la celălalt ghişeu şi-a făcut rost de o maşină. Nu aveau decât un Ford uriaş. L-am luat din parcarea lor, am ocolit şi-am oprit lângă ieşirea principală.

Bobby a apărut în cele din urmă din terminal cu o cutiuță la subsuoară.

— Mişto, zise el în doi peri, urcând în faţă. Avem loc pentru copii şi pentru haleală cât să ne ţină o săptămână. Hai să căutăm un supermagazin Publix.

— Măcar putem dormi în ea, dacă e cazul.

— Nici nu mă gândesc.

— Începi să te înmoi, soldat.

— Da, aşa-i, iar asta înseamnă că nu mai trebuie să mănânc broccoli, ca să parafrazez un stimat fost preşedinte.

— Stimat de cine?

— De mama lui.

Bobby încă mai avea cheile de la camera pe care o luase la Sacagawea. După ce a verificat dacă nu era ocupată de altcineva, s-a dus să negocieze la recepţie.

Am făcut rost de două cutii de *ice tea* şi-am intrat în cameră. Asta mi-a adus aminte vacanţele de demult chiar mai bine decât piscina din faţa motelului de lângă Hunter's Rock. Cincizeci de ani sau chiar mai mulţi, tot felul de oameni ocupaseră scurte perioade de timp acelaşi spaţiu, ridicându-şi tabăra în mijlocul unei călătorii. Scaunul pe care stăteam putea să fi fost folosit de unul care văzuse *Gilligan's Island* la prima lui difuzare, un om în urechile căruia melodia de generic nu suna ca o piesă de folclor rasist. Într-o bună zi altcineva avea să se aşeze acolo, îmbrăcat în haine spaţiale întărite cu silicon, sorbind dintr-o băutură marţiană fără zahăr, fără cofeină şi fără gust, şi avea să-şi spună acelaşi lucru despre *Prietenii tăi*: „Hei... ia uită-te cât erau de slabi. Şi cum îşi făceau *părul*?"

Bobby s-a întors cu un video solid la subsuoară.

— Ramolitul nici măcar nu şi-a dat seama că am plecat, zise. A fost totuşi destul de treaz la minte să-mi ceară garanţie pentru piesa asta de muzeu. Cred că merge la manivelă.

După ce conectă aparatul la televizorul care semăna şi el cu o piesă de colecţie, Bobby se aşeză pe marginea patului şi rupse ambalajul pachetului pe care-l luase de la aeroport. Înăuntru erau două casete VHS. Verifică repede etichetele şi introduse una în aparat.

— Asta-i varianta needitată, explică el, apăsând pe PLAY. Se recomandă discreţie din partea spectatorului.

Cameramanul ajunsese la scena atentatului cu bombă de la şcoală la foarte scurt timp după prima explozie. În majoritatea oraşelor mari din America există o piaţă specială pentru echipajele de ştiri liber-profesioniste, unităţi formate din două persoane care hoinăresc prin oraş ca nişte câini fără stăpân. Scanează lungimile de undă radio oficiale şi deseori ajung înaintea poliţiştilor la locul unei sinucideri, al unui accident în lanţ sau al unei răfuieli cu mână armată dintr-un bar, căutând imagini oribile care să umple spaţiul de emisie din ce în ce mai lung dedicat transmisiunilor de la faţa locului. Ceva din calitatea imaginii sugera că asta era explicaţia, dar m-aş fi putut înşela. Pus în faţa unor asemenea scene, e posibil să-mi fi tremurat şi mie mâinile. Când vezi atrocităţi la televizor e uşor să uiţi că – în ciuda aparenţei de verosimilitate – ştirile au fost deja periate pentru binele nostru. Vedem oameni stând în jurul gropilor comune din Bosnia şi calitatea brută a imaginilor ne ajută să uităm că nu ni se dezvăluie ce-i înăuntru sau ce

înseamnă acele rămăşiţe pentru oamenii care chiar sunt *acolo,* şi nu în siguranţa unui living din celălalt capăt al lumii, privind printr-o bucată groasă de sticlă. Până şi acoperirea non-stop a ororii de la World Trade Center pe care ne-au oferit-o mijloacele de informare în masă a evitat să ne arate ce-au văzut oamenii din serviciile de urgenţă. Suntem atât de obişnuiţi să fim manipulaţi, atât de infectaţi de trucurile media, încât suntem mai conştienţi de elementele care au fost adăugate decât de cele care au fost tăiate. Indiferent cât de multe documentare *making of* de aventuri avem la activ, în acel context monstrul de cauciuc continuă să ne sperie; iar când urmărim ştirile nu ne întrebăm de ce s-a întrerupt panoramarea la un moment dat, ce-a fost tăiat, ce n-am văzut. Sunt ştiri *softcore,* editate cu toate resursele pe care le au la dispoziţie. Ni se permite să auzim ţipetele, dar la un volum acceptabil şi contextualizat – în tot acest timp ascultăm o voce a cărei indignare sobră este un fel de asigurare implicită. „Asta-i greşit", ne spune vocea. „Asta-i rău, dar se întâmplă rareori şi totul va fi corectat. Va trece şi, în cele din urmă, totul va fi bine."

Imaginile pe care le vedeam nu aveau niciun comentariu. Nu se operase niciun montaj. Nu spuneau nimic. Pur şi simplu arătau.

Explozia distrusese faţada unei clădiri municipale scunde, cu două etaje. Propulsase în aer, cu o viteză ameţitoare, tone de ciment, sticlă şi metal. Aceste materiale se întâlniseră cu altele de felul lor, dar şi cu materie mai puţin solidă. O bună parte din ele fusese spulberată în aer şi căzuse ca o ploaie dincolo de gard.

Când sosise cameramanul – împreună cu un tehnician de sunet ale cărui exclamații de groază se auzeau la intervale regulate – se împleticise pur şi simplu prin parcarea din fața şcolii, pe o traiectorie sinuoasă, printre dărâmături. Din când în când făcuse scurte panorame ale clădirii din dreapta şi ale capătului îndepărtat al parcării, unde începuseră să se adune maşinile de poliție şi ambulanțele. Dar camera înregistrase mai ales doar ceea ce se afla în fața obiectivului:

O fată care aparent nu ştia că-şi pierduse un braț şi alerga în cerc, strigând numele cuiva. Părți din trupuri şi capete. Un băiețel – cu fața atât de însângerată, încât părea nou-născut – rătăcind prin fum şi scoțând un fel de mieunat. O suprafață acoperită cu bucăți de carne, ca un morman uriaş de vomă însângerată, în care apăreau ici-colo elemente identificabile şi bucăți de corpuri omeneşti. Un bărbat în vârstă, sau mare parte din el, zvârcolindu-se pe asfalt, cu fața complet arsă, doar o mască rozalie lipsită de trăsături în care se căsca o gaură inutilă şi mută. Jumătate dintr-o femeie tânără, cândva atrăgătoare, cu ochii deschişi, şi nimic sub cutia toracică decât un ciot de coloană vertebrală şi capota maşinii pe care aterizase.

Treptat, calitatea sunetului de fond a început să se schimbe pe măsură ce majoritatea sirenelor insistente au tăcut şi intensitatea suspinelor şi țipetelor a crescut, înlocuindu-le. Încet-încet, aparența ordinii a început să-i atingă pe oamenii din raza de acțiune a camerei. Mişcarea fără scop a fost înlocuită de o activitate mai direcționată, pe măsură ce globulele albe ale societății

intrau în acțiune şi încercau să impună o strategie. Câțiva bărbați şi câteva femei se mişcau cu hotărâre, arătau cu degetul, strigau, bandajau. Alții puteau fi confundați cu victimele.

Şi-atunci l-am văzut.

În clipa aceea, echipa de ştiri înregistrase suficient material *hardcore* şi fusese atrasă spre locul unde parcarea se îngusta în dreptul aleii de acces la stradă. Tehnicianul de sunet vomitase de două ori, cameramanul o dată. Mulțimea din partea opusă intrării în parcare nu avusese încă timp să se îndesească, însă banda galbenă a poliției era deja întinsă, scoțând evenimentul din realitate şi trecându-l în rândul întâmplărilor excepționale.

Bărbatul era deja acolo, mai mult sau mai puțin unde-l văzusem şi mai devreme. Înalt, cu păr blond tuns scurt, cu picioarele bine înfipte în pământ. Se uita la dărâmături, avea capul întors spre trâmbele de fum provocate de un incendiu care, în clipa aceea, nu era nici pe departe sub control. Bobby apăsă PAUSE.

Bărbatul nu zâmbea. Nu vreau să mint în privința asta. Imaginea sărea în toate părțile şi mi-era imposibil să-i disting detaliile feței. Pur şi simplu se uita.

N-am spus niciunul nimic. Bobby s-a întins după ceaiul lui cu gheață, a încercat să soarbă din el, dar şi-a dat seama că nu desfăcuse cutia. A deschis-o şi a dat pe gât jumătate din ea.

— Bine, a zis el încet. Partea care-a rămas e mai lungă.

A scos caseta, manevrând-o fără să vrea ca şi când ar fi fost contaminată. A introdus cealaltă casetă în aparat şi a apăsat PLAY.

— O am de la un tehnician de la analiza media, zise. E pentru uz intern, un memento pentru tipii de la Washington. Un instrument de marketing. E înregistrarea adusă permanent la zi a anumitor evenimente care-au avut loc în ultimii zece-cincisprezece ani.

Prima secvență arăta scene pe care le-am recunoscut repede, căci fusesem expus la ele în doze mici în mare parte din ultima săptămână. Erau momentele imediat următoare schimbului de focuri din Anglia. Lumina era puternică, avea strălucirea orbitoare a dimineții timpurii. Camera de luat vederi era aproape nemişcată, probabil mânuită de un individ bine antrenat de la BBC. Oameni care se susțineau unul pe celălalt. Medici strânşi ciorchine în jurul uşii pe care erau scoase corpurile, unele acoperite cu cearşafuri, altele doar cu sânge. Încă două echipe de ştiri bine educate. Un lanț de polițişti în jurul intersecției a două străzi aglomerate. Nu se auzeau multe strigăte şi gemete. Zgomotul cel mai puternic provenea de la traficul în mişcare: oameni care întârziaseră la întâlniri, care se întorceau de la sala de gimnastică, care se grăbeau spre casă, unde aveau de gând să dea pe gât litri de Cola dietetică.

N-a trebuit să aşteptăm mult, însă imaginea era începtoşată şi neconcludentă. O panoramare din interiorul curții împrejmuite cu gard de sârmă arătându-i pe oamenii care se strângeau dincolo de el. Printre ei un bărbat înalt, blond. Bobby îngheță

imaginea, o dădu înapoi şi înainte. Faţa era prea departe şi mişcarea camerei prea rapidă.

— El e, am spus totuşi. Mi-am frecat tâmplele, amintindu-mi brusc de eticheta cu literele LHR. London Heathrow.

În următoarele două ore, am urmărit restul materialului, un tablou al morţii cusut cu puncte de lumină. După o vreme, am pierdut numărătoarea, dar cel puţin treizeci de episoade de crime în masă au defilat prin faţa noastră, până când diferenţele dintre ele – locurile, sunetele, schimbările vestimentare în mai bine de zece ani – au devenit inconsistente în raport cu asemănările. În cele mai multe cazuri n-am observat nimic, dar de câteva ori am văzut un detaliu suficient de clar ca să-l adăugăm pe lista pe care Bobby o începuse pe o foaie de hârtie cu antetul hotelului:

O piaţă din Panama City, Florida, 1996. O stradă principală dintr-un oraş, nordul Franţei, 1989. Un centru comercial din Düsseldorf, 1994. O şcoală din New Mexico, chiar anul trecut. O alee dintr-un cartier din New Orleans, în 1987, unde o presupusă tranzacţie cu droguri se transformase într-un masacru cu şase morţi şi treizeci şi unu de răniţi.

— El e, am spus, iar şi iar. El e.

În cele din urmă, caseta s-a sfârşit fără mare tam-tam. Probabil că puţini reuşiseră să reziste până la capăt.

— Ne mai trebuie casete, zise Bobby.

— Ba nu ne mai trebuie, am spus. Nu, chiar nu ne trebuie.

— Ba da. Cu scenele în care nu a fost prins în film.

— Probabil că nici n-a fost acolo. Doar nu e singurul. Trebuie să mai fie şi alţii ca el.

M-am dus la baie şi am băut aproape un litru de apă călduţă cu un pahar foarte mic.

— Accidente aeriene, zise Bobby, când m-am întors. Atentate cu bombă în Irlanda de Nord şi Africa de Sud. Războaie civile din ultimii zece ani. Epidemii de gripă. Cineva trebuie să le amorseze. Poate am căutat unde nu trebuia. Poate că nu fundamentaliştii sunt vinovaţi, ci oamenii care-i urăsc *pe toţi.*

Am clătinat din cap, dar fără prea multă convingere.

Bobby a scos caseta din aparat şi-a învârtit-o în mâini.

— Dar de ce stă pur şi simplu acolo? Şi care sunt şansele de-a fi surprins pe peliculă de atâtea ori?

— Nu e vorba de şansă. E o semnătură pe care ar trebui s-o citească cei care ştiu. Ne spune că e opera Oamenilor de paie.

— Dar acum am pus mâna pe el.

— Crezi? Un tip blond care nici măcar o dată nu poate fi văzut cum trebuie şi o serie de evenimente fără legătură între ele risipite de-a lungul a mai bine de zece ani şi în jumătate din lumea occidentală? Vrei să suni la Langley, să vezi dacă e interesat cineva? Sau să încercăm la CNN? Nu suntem Woodward şi Bernstein şi, până să avem ceva mai mult decât nişte imagini neclare, treaba asta seamănă cu o porcărie de teorie a conspiraţiei. Ai putea pierde toată ziua la computer şi n-ai găsi informaţii nici despre jumătate din secvenţele pe care le-am văzut.

— Şi pagina web? Şi Manifestul?

— Nu mai e acolo, Bobby. L-am fi putut scrie chiar noi.

— Şi-atunci? Vrei să uiți totul?

— Nu, am răspuns. M-am aşezat pe marginea patului şi am ridicat receptorul. Poate e o persoană care să ne ajute. De fapt, două. Cei care ne-au urmărit până la Hunter's Rock.

— De ce? Ei caută un criminal în serie.

— Şi ce diferență vezi aici?

— În cazul ăsta e altceva. Nu e acelaşi lucru să omori o grămadă de oameni.

— Nu, am spus. De obicei nu e. Dar de data asta poate că e. Nu spune nimeni că un lucru îl exclude pe celălalt. Cred că blondul e ucigaşul pe care-l caută. În definitiv, el e adevăratul Om Drept.

28

Uneori i se părea că e moartă. Uneori i se părea că e altceva, un peşte, un copac, un nor sau un câine, un afurisit de câine. Câinii sunt proşti şi hoinăresc pe străzi, dar e mai bine să fii un afurisit de câine decât mort. Din ce în ce mai mult timp i se părea că nu e absolut nimic, doar un ghemotoc de nimic care pluteşte pe un râu sub un cer pe care nu zboară nicio pasăre.

Sarah era foarte bolnavă de-acum. Foarte rar îşi mai amintea unde şi cine era. Nu mai avea crampe la stomac. Încetase să mai acorde importanță senzațiilor. Îşi amintea vag că stomacul încă mai făcea parte din ea, ca şi brațele şi picioarele. Alteori avea dovada îngrozitoare a acestei apartenențe, o durere sfâşietoare care-i străbătea tot corpul, pornind de la degetele

picioarelor. Parcă ar fi împuns-o mii de ace, numai că erau incandescente şi lungi de treizeci de centimetri şi cineva i le vâra sub piele şi apoi le împingea adânc şi le lăsa acolo. Durerea se stingea într-un târziu, dar atunci Sarah nu mai era conştientă. Când se întâmpla asta, plutea din nou pe apele râului.

Uneori, în timp ce plutea, oamenii îi vorbeau. Auzea voci, în orice caz. Îşi auzea prietenii, uneori bunica şi sora, dar cel mai des îi auzea pe mama şi pe tata. De obicei, vorbeau despre fleacuri, ca şi când ea ar fi stat în camera de zi şi şi-ar fi făcut temele, iar ei s-ar fi aflat în camera alăturată, pălăvrăgind aşa cum făceau de obicei. Nu auzea toate cuvintele, nu de obicei. Erau jumătăţi de frază, propoziţii, frânturi. „Charles crede că Jeff va fi entuziasmat de versiunea asta." „Pentru o gustare înainte de prânz, dar s-ar putea să merite." „E doar o chestie în trei acte." Mama vorbea despre ziua aceea, despre unde se dusese şi cu cine se văzuse: „Poţi să-ţi întinzi faţa cât vrei, dar nu-ţi poţi ascunde dosul mâniilor." Apoi tatăl ei spunea ce-i trecea prin minte chiar atunci, iar ea auzea tot, de exemplu: „Ştii ce-aş face dacă aş fi celebru? Aş urmări oameni. Aş găsi vreun fiştecine şi aş tot apărea în viaţa lui. Cine l-ar crede? «Hei, domnule poliţist... Cameron Diaz nu mă lasă în pace.» Sau... «Uite, toate scrisorile astea le-am primit de la Tom Cruise. *Nu* glumesc. Mă persecută. Ăsta-i scrisul lui. Chiar *este*.» L-ai putea face să-şi piardă minţile de-a dreptul. Şi încă-n doi timpi şi trei mişcări".

Sarah nu ştia dacă-l auzise vreodată spunând aşa ceva înainte ca viaţa ei să înceapă să plutească în

derivă. Înclina să creadă că nu. Mai degrabă era ceva doar pentru ea, ceva care să-i țină tovărăşie în vreme ce plutea. Se jucau întotdeauna cu cuvintele împreună, spuneau ce le trecea prin minte. Mama nu-şi dădea seama de fiecare dată că erau glume şi, spre deosebire de Sarah, adesea nu le găsea comice.

După scurt timp, vocile se îndepărtau.

Alteori auzea paşi şi ştia că erau ei care veneau s-o salveze. Îi auzea cum se apropie din ce în ce mai mult şi începea să-şi mişte buzele, gata să spună ceva când capacul se va ridica şi va vedea chipul tatei. Ajungeau chiar deasupra ei, târându-şi picioarele pe scândurile care-o acopereau. Dar n-o găseau niciodată. Paşii se îndepărtau, după care ea reîncepea să plutească.

Din când în când, mai ales după ce Nokkon îi făcea o vizită, ceva îi intra în corp. Avea accese de vomă care-i tăiau abdomenul ca un cuțit scos de la gheață, până când era convinsă că se va despica pe din două. Nu avea ce să dea afară, nici măcar apă, pentru că organismul ei o absorbea cât putea de repede. Corpul ei se adaptase la program. Uneori îi vorbea şi o certa. Se străduia din răsputeri să-şi păstreze calmul, însă era foarte nemulțumit de situația în care se afla. Doar nu se aştepta să o suporte! Corpul ei avea vocea lui Gillian Anderson. Era foarte rațională şi vorbea în propoziții lungi pe care în mod sigur le pregătea foarte bine înainte. Dar nu era mulțumit şi nu mai spera că situația se va îmbunătăți. Sarah asculta ce avea el de spus şi încerca să pară interesată, dar nu credea că-l putea ajuta în vreun fel.

Nokkon era singurul ei prieten adevărat, şi acum nici măcar el nu mai venea atât de des. Sarah îşi închipuia că era dezamăgit de ea. Încă-i mai vorbea şi-i dădea apă şi-i spunea tot soiul de lucruri, dar avea senzaţia că o făcea doar pentru binele lui. Acum, Nokkon aducea uneori şi oameni. Cel puţin, aşa-i spunea el, deşi Sarah nu reuşea să înţeleagă de ce se obosea să mintă. Ea ştia ce erau ei. Erau drăcuşorii lui. Îi ascultau ordinele şi hoinăreau în lung şi-n lat, pândindu-i pe cei destul de proşti să se considere norocoşi, aşa cum fusese ea însăşi cândva. Îi ţineau sub supraveghere pe oamenii de pe toată planeta cu microfoane şi lilieci spioni care zburau peste case. Unii drăcuşori erau foarte mari şi călcau atât de apăsat, încât se scutura pământul şi provocau cutremure şi erupţii vulcanice. Alţii erau foarte, foarte mici şi zburau şi intrau prin porii oamenilor ca să le amestece celulele în aşa fel încât să le crească chestii negre în plămâni, în inimă sau în rinichi. Drăcuşorii cei mari aveau voci tunătoare. Cei mici vorbeau ca nişte velşi. Când tuşea, Sarah ţinea gura închisă, pentru că aşa ei nu puteau să intre. Alţii erau de dimensiuni normale, însă destul de puţini. Nu văzuse niciodată vreunul, dar ştia că erau acolo. Încerca să-i alunge lovind cu capul în lemnul de deasupra.

Apoi totul se ştergea şi se făcea din nou întuneric şi ea reîncepea să plutească. La început, parcă plutea cu faţa în sus pe apă şi era purtată de curent. De fapt, era destul de plăcut. Dar acum i se părea că apa o acoperă din ce în ce mai mult, ca şi când se scufunda treptat.

Urechile îi erau deja sub oglinda apei şi, nu peste mult timp, aveau să-i fie şi ochii.

Când apa îi va acoperi şi vârful nasului, va şti sigur că nu mai plutea.

29

Zandt stătea în faţa unei uşi în Dale Lawns. Când văzu că la primul ţârâit al soneriei nu primi niciun răspuns, apăsă din nou butonul, lăsându-se pe el cu toată greutatea până ce, prin geamul mat din partea de sus a uşii, văzu o siluetă care venea spre el, ieşind dintr-o pată de lumină lăptoasă.

Gloria Neiden era îmbrăcată la patru ace din cap până-n picioare, pentru o seară petrecută acasă. Şi totuşi, după primele ei cuvinte, Zandt a înţeles că era beată. Dar nu într-un fel benign, vesel sau cât să nu se poată ţine pe picioare. Era beată ca noaptea. Beată de singurătate.

— Cine dracu' eşti tu?

— Mă numesc John Zandt, răspunse el. Ne-am cunoscut acum trei ani.

— Regret, dar nu ţin minte. Şi sunt sigură că nu mi-am propus să ne întâlnim din nou.

Rostise cuvintele foarte clar, doar cu un mic defect de pronunţie.

Dădu să închidă uşa. Zandt o opri cu mâna.

— Eram unul dintre poliţiştii care au anchetat dispariţia lui Annette Mattison.

Doamna Neiden clipi şi fu ca şi când mişcarea ar fi provocat împrăştierea pe faţa sa a unei substanţe chimice cenuşii, ceva care-o îmbălsămă parţial.

— Da, zise ea, încrucişându-şi braţele la piept. Acum îmi amintesc de tine. Bine lucrat. Aţi pus totul cap la cap, nu-i aşa?

— Nu. Din cauza asta mă aflu aici.

— Fiică-mea a ieşit cu prietenele. Şi chiar dacă n-ar fi aşa, aş insista să nu stea de vorbă cu tine. Ne-a luat tuturor mult timp să ne liniştim.

— Sunt sigur de asta, zise Zandt. Şi aţi reuşit?

Se uită ţintă la el, pentru moment trează.

— Cum adică?

— *Adică,* zise el, şi fiica mea a dispărut, şi n-o să reuşesc niciodată să mă liniştesc. Vreau doar puţin din timpul dumneavoastră, câteva minute în care sper să mă ajutaţi să aflu cine ne-a distrus vieţile.

— Eşti sigur că n-ar trebui să vorbeşti mai degrabă cu soţii Mattison?

— Am o singură întrebare. Atâta tot.

Ea se întoarse cu spatele, de data asta împingând uşa cu mai multă hotărâre.

Zandt o ţinu deschisă şi continuă fără să-şi dea voie să gândească:

— O întrebare care l-ar putea împiedica pe soţul dumneavoastră să înceapă sau să continue o aventură. Care ar putea să schimbe hotărârea fiicei dumneavoastră de a nu-şi mai invita vreodată prietenele acasă. Care ar putea reduce riscul să intraţi cu maşina într-un zid pentru că aţi apreciat greşit o curbă sau pentru că pur şi simplu vi s-a părut o idee bună.

Gloria Neiden se uită în ochii lui. Îi trebuiră câteva secunde pentru a-şi regăsi vocea.

— Du-te-n mă-ta, zise ea, încet şi aspru. N-ai niciun *drept* să-mi vorbeşti aşa. Trebuia să-l găsiți. Nu e vina mea. Nimic din toate astea nu-i din vina mea.

— Ştiu, zise Zandt, observând că Gloria Neiden suferise încă o schimbare oribilă: fața ei se transformase din aceea a unei ființe sălbatice în aceea a unei fete înspăimântate şi-apoi redevenise a unei femei, ca o mască de chit strivită în mâinile unui copil rău. Nimic din ce s-a întâmplat nu e vina dumneavoastră. Ştiu. Familia dumneavoastră ştie. Toți ştiu, mai puțin dumneavoastră. O puteți spune, dar nu credeți cu adevărat. Şi asta o să vă ucidă.

Au stat aşa o vreme, de-o parte şi de alta a uşii, împingând amândoi. Apoi nu mai împinse niciunul şi rămaseră față în față.

•

O sună pe Nina când era în drum spre Santa Monica. Părea cu gândul aiurea, dar acceptă să se vadă cu el în Bel Air. Adresa era în dosar.

I-a deschis chiar Michael Becker şi a fost de acord să vină cu el fără să-i ceară nicio explicație. O lăsară pe Zoë în pragul uşii, ținând-o de mână pe fiica lor mai mică. Nu făcu o scenă şi nu ceru să i se spună ce se întâmpla. Zandt îşi dădea seama că la fel ar fi decurs lucrurile şi dacă i-ar fi cerut femeii să-l însoțească, şi dacă Michael ar fi fost cel care s-ar fi făcut tot mai mic în oglinda retrovizoare a maşinii familiei Becker. Soții Becker aveau încredere unul în altul, îşi transferau reciproc responsabilitățile după cum cereau împrejurările. Când nimic nu mai are logică, doar relația cu un om, cu unul singur, mai poate să te apere

de lumea de-afară. Îşi dorea să-şi fi dat seama de asta când încă mai era împreună cu Jennifer.

Când maşina se puse în mişcare, Zandt îi ceru lui Michael adresa. Îi spuse să meargă direct acolo şi refuză să-i răspundă la orice întrebare. „O să vezi cu ochii tăi”, doar atât voia să-i spună. „Aşteaptă să ajungem.”

Din cauza modului non-euclidian în care Michael abordase geometria Los Angeles-ului, le-au trebuit aproape patruzeci de minute pentru a ajunge în cealaltă parte a oraşului. Apoi începură să urce dealurile şi să treacă pe lângă case din ce în ce mai mari după fiecare curbă, până când deveniră atât de mari încât nici nu le mai vedeai din stradă.

În cele din urmă ajunseră într-o fundătură. Pe ambele laturi erau porți cu sisteme de alarmă. Razele farurilor scoaseră la iveală altă maşină parcată discret puțin mai în față. Nina stătea sprijinită de ea, cu brațele ferm încrucişate la piept şi o sprânceană ridicată. Poziția ei clasică.

— Aici e, zise Michael. Aici locuieşte.

Nu era prost. Începuse să priceapă, chiar dacă nu atinsese nivelul cunoaşterii depline.

— Ce trebuie să-i spun?

Zandt coborî din maşină. Nina era mai mult decât pregătită să-i pună câteva întrebări, dar el ridică o mână şi ea tăcu.

— Ajută-ne doar să intrăm, îi spuse lui Michael.

Becker înaintă spre stâlpul porții şi apăsă pe un buton. Vorbi scurt şi, după câteva momente, poarta se deschise.

O clipă mai târziu, Zandt mergea repede pe alee, iar Michael şi Nina se străduiau să ţină pasul cu el.

Când ajunseră aproape de intrare, uşa era deschisă şi în lumina ce răzbătea dinăuntru stătea un bărbat firav. Clădirea se afla în mijlocul unei proprietăţi vaste. Zandt îl apucă pe Michael de braţ şi-l împinse în faţă.

— Hei, Michael, zise bărbatul. Cine-i prietenul tău?

Zandt sări din spatele lui şi-l prinse pe Charles Wang de gât. Cu celălalt braţ îl lovi de două ori drept în faţă, lovituri precise, de la mică distanţă.

Nina era stupefiată.

— John, ce *naiba* faci?

— Închide uşa.

Zandt îl îmbrânci pe Wang în hol. Îi mai trase un pumn, izbindu-l de un perete placat cu marmură albă. Îl ridică şi-l aruncă într-o oglindă în stil francez. Jumătatea ei de sus se făcu ţăndări.

Un băiat în sacou alb ieşi în fugă printr-o uşă de sub scara care ducea din hol la etaj. Observă că Zandt avea un pistol şi că-l ţinea îndreptat chiar spre faţa lui.

— Du-te înapoi, Julio, zise Wang cu un glas care nu tremura.

— Da, Julio, întări Zandt. Du-te şi încearcă să rămâi *foarte tăcut.* Dacă ridici receptorul, când termin cu putoarea asta vin după tine şi-ţi smulg capul ăla caraghios.

Băiatul dispăru imediat.

Zandt întoarse pistolul spre Wang, care zăcea sprijinit într-un cot la baza oglinzii, îndoit de parcă ar fi avut coloana fracturată.

— Nu încerci să fugi? îl întrebă Zandt. Îl lovi puternic cu piciorul în coaste. Nu încerci să scapi?

— *Începe*ază, strigă Nina. *Spune-mi ce se întâmplă.*

Wang se mişcă fulgerător, ridicându-se pe braţe într-o mişcare fluidă. Zandt îl lovi în faţă cu patul pistolului. Wang emise un sunet scurt din gât şi căzu la loc.

Zandt îi ridică violent capul. Ochii bărbatului se uitau fix la el printre şuviţele de sânge care începuse să-i curgă dintr-o tăietură de pe frunte. Zandt văzu în ei doar slăbiciune şi viclenie.

— Am dat-o în bară, zise Zandt. Ne-am uitat la nivelul unu şi am uitat de nivelul doi. Nici măcar nu ne-am imaginat că ar exista şi un nivel trei.

Wang îi zâmbi de jos, ca şi când se întreba cât l-ar costa să-şi cumpere libertatea. Zandt îi dădu drumul şi-l pălmui puternic.

— Uită-te la *el,* strigă. Nu la mine. Uită-te la Michael.

O clipă, i se păru că Wang va încerca din nou ceva, dar o lovitură zdravănă de pistol în gât îl convinse să rămână nemişcat. Îşi întoarse încet capul spre Michael Becker.

— Nu l-am prins niciodată pe Omul Drept, zise Zandt, pentru că îl căutam pe răpitorul fetelor. Şi nu l-am găsit pe omul care le-a răpit pe fete pentru că nu există nicio legătură între răpiri, pentru că au fost răpite de oameni diferiţi. Azi am studiat alte câteva cazuri, victime cu semnalmente similare care au dispărut cam în acelaşi timp. La sfârşit, am examinat două în mod special. Două fete din New York care nu pot fi victimele Omului Drept, pentru că au dispărut în cealaltă parte a ţării exact când el opera aici.

Wang clipi şi încercă să se ferească de privirea fixă a lui Becker. Zandt apăsă mai adânc ţeava pistolului şi ochii lui Wang se întoarseră la Becker.

— Tatăl uneia dintre ele e director executiv la Miramax, pe Coasta de Est. Mama celeilalte are o poziţie bună într-o companie de brockeraj care face afaceri mai ales cu bănci din Elveţia, *dar* – un detaliu pe care l-am descoperit azi după-amiază – are şi o activitate colaterală: caută în listele de clienţi ai băncilor parteneri potenţiali pentru producţii cinematografice cu buget redus în Europa. Dar astea sunt fete din New York, nu? Noi căutăm fete de pe Coasta de Vest. Aşa că, înainte să te sun pe tine, am trecut pe la Gloria Neiden. Am rugat-o să-mi facă o listă cu toate persoanele cu care a lucrat în anul dinaintea morţii celei mai bune prietene a fiicei sale. Toţi partenerii, semipartenerii, agenţii, directorii executivi, investitorii faliţi sau aspiranţi. I-a luat ceva timp, pentru că acum doamna Neiden e cu nervii la pământ şi e greu să-i ceri unei persoane în starea ei să-şi aducă aminte. Dar am insistat mult şi, în cele din urmă, a apărut un nume.

Michael Becker stătea la câţiva metri în spatele lui Zandt, uitându-se ţintă în ochii bărbatului cu care lucrase în birouri însorite, căruia îi trimisese bancuri prin e-mail, pe care-l îmbrăţişase după aflarea rezultatelor victorioase ale ratingului unui serial sau altuia. Bărbatul care venise în vizită la el acasă de o sută de ori, care participase la mese în familie, care intrase în dormitorul fiicei sale şi care auzise din gura ei cât de minunată fusese vizita în Anglia. Cine şi-ar fi

închipuit că discuțiile despre Anglia erau o modalitate de a-i distrage atenția până la momentul potrivit pentru răpire?

Wang nu spuse nimic.

— Nu Charles le ucide, zise Zandt. Nici nu le răpeşte. Aşa ceva ar fi periculos. Charles nu vrea pericol adevărat. El vrea putere şi distracție şi senzația că se mişcă pe căi misterioase. Charles se mulțumeşte să transmită informații. Charles poate găsi fete speciale, fete *de calitate.* Charles lucrează pe bază de comision, sunt sigur, dar lucrează mai ales de plăcere.

— Charles, interveni Michael, spune ceva. Spune-mi că nu e adevărat.

— Da. Spune-ne cât primeşti pentru o fată, adăugă Zandt. Explică-ne de ce pentru persoanele astea e atât de important să ajungă la familii, când ar putea aduna femei de pe stradă. De ce să furi de la cei care se presupune că-ți sunt prieteni? Explică-ne ce satisfacție găseşti în asta, pentru că, fir-ar să fie, chiar vrem să ştim.

Pe nepusă masă, făcu un pas în spate şi-l lovi puternic pe Wang în piept. Apoi se aplecă iar spre el, urlând:

— Cine le ia? Cine le răpeşte? Unde le duc?

Cu ochii încă la Michael Becker, Wang se linse pe buze.

— Crezi că ştiu vreun nume?

— Descrie-i.

— Şi dacă n-o fac?

Zandt mişcă pistolul câțiva centimetri şi apăsă pe trăgaci. Glonțul lovi marmura chiar în spatele capului

lui Wang şi ricoşă violent prin cameră. Cioburi de marmură şi sticlă crestară faţa şi capul bărbatului. Ţeava pistolului i se lipi iar de gât.

Wang vorbi pe nerăsuflate:

— Din câte ştiu, sunt trei. Erau patru, dar unul a dispărut anul trecut. Niciunul nu seamănă cu celălalt – ce naiba vrei să-ţi spun? Crezi că ne întâlnim la o bere? Unul e gras, unul e înalt, altul e chel...

— Descrie-l pe cel care a răpit-o pe fiica lui Michael. Sunt sigur că te-ai întâlnit cu el.

— Totul s-a rezolvat prin e-mail şi la telefon.

— Prostii. E-mail-urile şi telefoanele pot fi urmărite. Dar doi tipi care se întâlnesc la barul unui hotel oarecare din Los Angeles, cine le-ar da atenţie?

Wang se linse iar pe buze. Zandt mişcă pistolul până ce gura ţevii ajunse exact în mijlocul frunţii lui Wang. Bărbatul putea să vadă cum trăgaciul era apăsat încet, foarte încet. Începu să mişte din buze, dar poliţistul ridică degetul.

— Să nu-mi spui doar ceea ce crezi că vreau să aud, zise Zandt. Dacă am cea mai mică bănuială că minţi, te omor.

— E un tip înalt. Blond, solid, zise. Îl cheamă Paul.

Zandt se ridică şi îşi şterse de pe mână sudoarea bărbatului. Făcu doi paşi în spate ca să ajungă lângă Nina, lăsându-l pe Michael faţă în faţă cu Wang.

— E adevărat? Vocea lui Becker abia se auzea. Cum? Cum ai putut. *De ce*? De ce, Charles? Adică...

Total dezorientat, stând într-o casă pe care nu şi-ar fi permis-o niciodată indiferent câte cururi de la studio ar

fi lins, se concentra asupra unui aspect inutil, dar concret.

— Nu poate fi pentru nişte blestemaţi de *bani.*

— Eşti un om mărunt cu idealuri mărunte, zise Wang cu amărăciune, ştergându-şi sângele de pe buze cu dosul palmei. Fete prostuţe care n-au fost niciodată futute. Ai imaginaţia unei domnişoare bătrâne. N-ai atins niciodată ceva măreţ, şi n-o s-o faci niciodată. În mod sigur n-ai s-o atingi niciodată pe *ea,* nu acum.

Îi zâmbi batjocoritor.

— N-o să ştii niciodată ce pierzi.

Zandt a fost mai rapid decât el. Îl opri pe Becker, prinzându-l de umeri şi încercă să-l împingă în spate. Chiar dacă nu era mult mai greu decât Wang, abia reuşi să-l ţină pe loc.

— Minte, Michael, zise el. Minte.

După o clipă, forţa lui Michael dispăru brusc. Zandt continuă să-l ţină cu fermitate, în timp ce Becker se uita ţintă peste umărul lui la bărbatul care-i zâmbea de pe podea.

— N-o să-l ucidem. Ai înţeles?

Întoarse capul lui Becker spre el, ca să-i prindă privirea. Ochii bărbatului erau larg deschişi, dar goi.

— Nu-ţi promit că-ţi voi da fiica înapoi. S-ar putea să fie moartă, iar dacă este, omul ăsta e şi el vinovat. Dar o să ieşim de-aici şi-o să plecăm. Asta e singura certitudine pe care ţi-o pot da: că n-o să pleci din casa asta ca un asasin.

Becker îşi recăpătă încet expresia. Corpul lui deveni flasc o clipă, apoi se încordă iar. Dar făcu un pas în spate şi lăsă mâinile pe lângă şolduri.

Zandt puse pistolul în toc. Se uitară toți trei la bărbatul care zăcea pe jos.

— Ai face bine să strângi pe-aici, zise Zandt. Curând o să ai vizitatori.

Apoi plecară, lăsându-l pe Wang să se uite lung după ei.

Nu spuseră nimic până când ajunseră la maşină. Michael ridică ochii spre casă.

— Ce ar trebui să fac?

Nina deschise gura să-i răspundă, dar Zandt i-o luă înainte:

— Nimic. Nu vorbi cu poliția. Nu vorbi nici cu soția ta. Ştiu că vrei s-o faci, dar deocamdată abține-te. Mai ales nu te întoarce aici. Ceea ce trebuie făcut va fi făcut.

— Cine?

— Urcă-te în maşină, Michael.

— Nu te las s-o faci în locul meu.

— Te rog, urcă-te în maşină.

În cele din urmă, Becker se urcă şi plecă, dar maşina abia se târa pe stradă, virând încet de pe-o parte pe alta.

Nina îşi scoase telefonul şi începu să formeze un număr. Zandt o lovi peste mână, iar aparatul sări pe asfalt şi alunecă la câțiva metri distanță pe şosea.

— Lasă-l acolo, zise el.

Ea îi aruncă o privire tăioasă, dar nu încercă să ia telefonul.

Zandt îşi aprinse o țigară şi aşteptară. Zece minute mai târziu, auziră zgomotul pe care-l aştepta Zandt, pocnetul înfundat fără de care el s-ar fi întors şi-ar fi

făcut ce trebuia să facă, indiferent cum ar fi încercat Nina să-l oprească.

Şi totuşi, o clipă mai târziu, se simţea epuizat şi nici pe departe triumfător. Dimpotrivă, pe măsură ce se apropia de originea evenimentelor, parcă nu reuşea decât să se compromită şi mai tare; i se părea că duhoarea care se ascundea dincolo de suprafaţa umanităţii era acum atât de puternică, încât nu va mai scăpa niciodată de ea.

Nina se întoarse cu faţa la el.

— Aşadar, e mort.

— N-a făcut altceva decât să dea fetele cuiva de pe treapta următoare. Am fi pierdut zile întregi interogându-l şi i-am fi dat ocazia să-şi bată joc de noi.

— Nu ţi-am spus că ai greşit. Te-am întrebat doar ce vrei să faci mai departe.

Zandt ridică din umeri.

— Bine, zise ea, aplecându-se să ridice telefonul. Pentru că nu mai e mult până să apară poliţia. Şi-atunci vreau să fiu departe.

Se îndreptă cu paşi mari spre maşină, adăugând peste umăr:

— Şi cunosc doi oameni care ne-ar putea spune unde este un bărbat blond care seamănă cu celălalt, a cărui descriere tocmai ai auzit-o.

Zandt se uită la ea cu interes.

— Poftim?

— Hopkins şi celălalt. M-au sunat chiar înainte să mă cauţi tu. Au o casetă video cu un bărbat care apare în cel puţin jumătate dintre atrocităţile de liga întâi din ultimii zece ani, inclusiv cea de azi-dimineaţă de la

şcoala din Maine. Un om pe care Ward crede că l-a mai văzut şi în alt loc, în munţi.

— Dacă ştiai asta, de ce nu m-ai oprit cu Wang?

Se uită la el peste acoperişul maşinii.

— Voiam la fel de mult ca tine să plătească.

30

Nici Zandt şi nici Nina nu ştiau că, deşi Wang îşi trăsese un glonţ în cap, n-o făcuse imediat.

Mai întâi se ridicase cu greu în picioare, pentru că mâinile îi alunecau în propriul lui sânge. Nu reuşise să stea perfect drept. Mai fusese bătut şi înainte, se oferise voluntar pentru asta nu o singură dată, dar acum era altfel. Poliţistului puţin îi păsa de el şi de plăcerea pe care ar simţi-o, şi acum avea câteva oase rupte.

Rămase nemişcat o clipă, uitându-se la imaginea lui în rămăşiţele oglinzii sub care îşi dezvăluise cel mai mare secret. Avea faţa umflată şi tăiată. Mai rău, acum părea bătrână. Lustrul costisitor obţinut cu diete şi exerciţii fizice, cu unguente şi narcisism, se crăpase sub violenţa loviturilor. Îşi arăta anii şi avea exact înfăţişarea cuiva care făcuse lucrurile pe care le făcuse el şi care păstrase secretele la fel de mult ca el.

Nu era un ucigaş. Nu luase niciodată o viaţă. Nici măcar nu rănise pe cineva vreodată. Nu cu propriile-i mâini. Dar asistase la episoade în care tineri fuseseră abandonaţi la capătul vieţii, în bălţi de urină şi alte secreţii corporale. Episoade în care el, împreună cu alţi bărbaţi ca el, plecaseră în maşinile lor costisitoare şi fuseseră norocoşi să nu ajungă complici la crimă. Avea o vastă colecţie de casete cu asemenea scene. Atât de

vastă, de fapt, încât era foarte puțin probabil că ar fi reuşit să le găsească pe toate, darămite să le distrugă, înainte să ajungă poliția acolo.

Tatăl lui n-ar fi înțeles niciodată.

Aşa cum n-ar fi înțeles, bănuia el, nici bărbații şi femeile cu care făcea afaceri legale – deşi ştia că şi unii dintre ei aveau secrete, că focul lăuntric care-i purtase spre celebritate şi succes îi împinsese totodată spre acte obscure, prin intermediul cărora încercau să se convingă singuri că erau diferiți şi mai buni decât ceilalți. Gloria nu e niciodată suficientă. Mai devreme sau mai târziu, simțim nevoia să ne idolatrizăm singuri, altfel stima celorlalți îşi pierde sensul. Materia primă fusese obținută, femeile înlăcrimate fuseseră cumpărate, uneori prin grija lui Wang însuşi, care încercase mereu să devină prietenul oamenilor. Un confident al oamenilor cu dorințe care transcend normele acceptate ale societății. Care voiau să trăiască mai intens şi mai repede şi mai plăcut. Care puteau să înțeleagă că a face sex cu un partener înspăimântat era o experiență unică.

Unul dintre aceşti oameni – un bărbat care avea motive să ştie cât de săritor putea fi Wang – îl recomandase câtorva dintre colegii săi. Reprezentantul lor era un tip înalt şi blond. Prezentarea avusese loc abia după câțiva ani şi mai trecuse o bună bucată de vreme până când Wang pricepuse că omul acela nu era ceea ce părea a fi şi că el – şi colegii lui – se gândea la ceva mai mult decât o plăcere ocazională. Nu fusese niciodată invitat să-i cunoască, lucru care-l supărase puțin. Dar fusese de acord să le ofere distracție, să-i

ajute pe intermediari să găsească plăceri speciale. Iar polițistul nu greşise: Banii nu aveau absolut nicio legătură cu asta.

Fiecare are propriul său drum şi se naşte de două ori. Pentru Wang, a doua venire pe lume se întâmplase cu treizeci şi cinci de ani în urmă, la vârsta de zece ani, când zărise din întâmplare pe geam trupul gol al unei servitoare. Într-o dimineață de primăvară, în altă țară, o scenă care-l făcuse să încremenească, orbindu-l cu neaşteptata revelație a tuturor plăcerilor ascunse ale lumii. Tatăl lui era acasă, în biroul din care plutea sunetul muzicii baroce, cadențată şi precisă, limpede şi veselă. Wang rămăsese nemişcat o clipă, pierdut într-un moment suav. Mulți oameni l-ar fi putut gusta fără ca asta să le schimbe viața, însă Charles nu mai fusese niciodată acelaşi. După întâmplarea aceea urmaseră pânde intenționate, apoi reviste şi casete video, călătorii în anumite cartiere din Hong Kong şi-apoi din Los Angeles, locuri pe care nu le ştia toată lumea. La fel, pentru majoritatea oamenilor ar fi fost de-ajuns, poate chiar prea mult. Păcatul nu consta în faptul fizic şi nici măcar în râvna după el. Stătea în necesitatea visceralã de a-l avea, de a-l avea înainte chiar să fi aflat de existența lui – de a-i simți atât de tare nevoia încât, dacă n-ar fi existat, l-ar fi creat cu mâinile sale. A condamna pornografia e ca şi cum ai critica o armă. Niciuna dintre ele nu s-a creat singură. Niciuna nu e capabilă să apese pe trăgaci. Se cere o mână. Mintea umană e acea mână iscoditoare, o mână cu degete destul de fine să găsească breşe mici şi destul de puternice să tragă afară ce găseşte în ele. Iar cele două

sunt asemănătoare prin faptul că, uneori, se formează încet-încet bătături, puncte dure datorate uzurii care atenuează senzațiile tactile. Puncte dure care pot însemna că, pentru a obține acelaşi efect, ai nevoie de ceva mai fierbinte sau mai ascuțit. Şi vine ziua când eşti atât de adânc cufundat în sânge, încât nu mai are nicio importanță ce ți se poate întâmpla apoi.

În ultima săptămână, Wang se gândise la soarta fiicei lui Michael Becker numai o singură dată. Ideea se ivise odată cu speranța că Michael se va întoarce repede la lucru, când se părea că studioul avea într-adevăr de gând să investească în *Dark Shift.* Oricât de ridicol era Becker în multe privințe, muncea pe brânci şi avea idei. Mai mult, idei pe gustul publicului obişnuit. Wang avea o versiune proprie a scenografiei lui *Dark Shift,* scrisă pentru deliciul lui personal. N-ar fi fost la fel de bine primită.

Nimic din toate astea n-ar fi fost bine primit. Nimic din ceea ce făcuse el vreodată de bunăvoie sau de plăcere. Şi, fără ele, rămânea prea puțin de înțeles şi nimic pentru care să trăieşti. Fără amintirea şi moştenirea unei dimineți de primăvară, a unei imagini întrezărite şi acompaniate de muzică şi de susurul apei care curgea într-o fântână din apropiere, pentru el nu exista nimic.

În timp ce Zandt îşi aprindea țigara afară, Wang se târâse până în birou. Şocul inițial începea să dispară, dar îl dureau coastele. Formă un număr şi-l avertiză pe un prieten că anumite persoane se apropiaseră prea mult de realitatea jocului pe care-l jucau ei, că poate ajunseseră să-l înțeleagă complet.

Apoi se sprijinise de spătarul scaunului. Julio dispăruse, deşi acum era limpede că vizitatorii plecaseră. Doar o clipă, Wang înțelese pentru prima oară ce important era să ai pe cineva aproape nu doar pentru că-l plăteşti. Fără îndoială, băiatul părăsise proprietatea sărind peste gardul din spate şi avea să alerge de-a lungul străzii până când avea să se introducă în viața altcuiva. Dispăruse ca un surâs de ieri.

Wang descuiase sertarul din mijloc al biroului şi luase pistolul. Avea patul făcut la comandă din lemn de cireş.

Era minunat. Măcar de-atât se putea bucura.

31

La opt patruzeci în dimineața următoare, aşteptam în maşină pe marginea străzii care porneşte de la Auntie's Pantry. Era frig şi de două ore cădea lapoviță, iar cerul era plin de nori negri. Îmi cumpărasem un pachet de țigări şi le aprindeam una de la alta. Bobby nu avea nimic de spus despre asta. Stătea cu pistolul în poală şi se uita drept în față.

— La ce oră ajung aici?

— Nu-i sigur că vin, am răspuns. Şi chiar dacă ar fi, s-ar putea să vină doar ea.

Bobby a clătinat din cap.

— Un polițist fără insignă şi-o *fată.* Ce dracu'. Suntem invincibili. Hai să invadăm Irakul.

— Alții nu mai avem, Bobby.

O maşină banală a apărut în capătul străzii. Am urmărit-o cu privirea când a trecut prin dreptul nostru,

dar la volan era o femeie de vârstă mijlocie şi nici măcar n-a întors capul. Noi aşteptam pe cineva care trebuia să vină la birou şi asta făceam încă de la opt dimineaţa. Aveam nervii întinşi la maxim şi tresăream din orice. Niciunul dintre noi nu dormise prea bine.

— Bun, a zis Bobby într-un târziu, arătând cu degetul peste drum. Tipul costeliv, cu păr roşcat. Ăsta-i omul pe care-l căutăm?

Am aşteptat până când Chip a intrat, apoi am coborât din maşină. Am lăsat portierele descuiate. Strada era aproape goală. Vremea nu era favorabilă plimbărilor, iar adevăratul trafic prin oraş era redirecţionat pe altă rută.

Am deschis larg uşa de la Farling Realty şi am intrat, urmat de Bobby. Chip dispăruse într-o cameră din spate. În biroul principal erau patru mese. Cele două din dreapta erau libere. La cele din stânga şedeau două femei coafate cu grijă, ambele cam de patruzeci de ani, în costume largi, unul verde, celălalt roşu. Amândouă şi-au ridicat avide privirea, pregătite să ne vândă visul de-o viaţă.

— Îl căutăm pe Chip, am zis.

Una dintre ele se ridică în picioare.

— Domnul Farling vine imediat, ciripi ea. Vă pot aduce până atunci o cafea?

— Nu cred că domnul Hopkins va rămâne mult.

Chip stătea în cadrul uşii dintre birouri. Pe un obraz şi pe frunte avea vânătăi urâte.

— De fapt, cred că va pleca imediat.

— Exact la asta ne gândeam şi noi, Chip. Numai că o să vii cu noi. Mergem sus, la The Halls, şi avem nevoie

de cineva care să ne deschidă poarta, în calitatea ta de unic agent imobiliar care-i reprezintă, te calificî pe primul loc. Poți veni cu noi fie de bunăvoie, fie te luăm pe sus şi te scoatem în stradă.

— Nu prea cred, zise el, cu o expresie iritată.

S-a auzit clinchetul unui clopoțel şi uşa agenției s-a deschis în spatele nostru. M-am întors şi am văzut doi polițişti. Unul era înalt şi brunet. Celălalt era mai scund şi blond. El a fost cel care-a vorbit:

— Bună dimineața, domnule Hopkins.

— Te cunosc de undeva?

— Am vorbit la telefon.

— Nu-mi amintesc cu ce ocazie.

— Ați sunat la secție. Am discutat despre moartea părinților dumneavoastră.

Am auzit în spatele meu foşnetul mâinii lui Bobby atunci când a strecurat-o în buzunarul jachetei.

— Ofițerul Spurling, am spus.

— A venit aici la cererea mea, zise Chip. V-am văzut pe tine şi pe prietenul tău aşteptând afară. Am dat deja o declarație despre felul în care m-ai agresat.

— Eu o consider o mică divergență de opinie, am zis. Ulterior ai fost cuprins de-un spasm subit.

— Eu nu. Şi nici poliția.

— Să terminăm cu prostiile, Ward, zise Bobby.

Chip s-a întors spre cele două femei, care urmăreau schimbul de replici ca două pisici curioase.

— Doreen? Julia? Mergeți, vă rog, în biroul din spate.

— Am venit după tine, Chip, am spus. Nu e nevoie să se mai mişte altcineva.

— Acum, zise Chip, uitându-se sever la femei.

S-au ridicat în picioare şi au trecut ţanţoşe pe lângă el, intrând în cealaltă cameră. Chip a închis uşa în urma lor.

— Ar fi mult mai bine dacă aţi veni la secţie, zise Spurling. Vorbea pe un ton calm şi foarte raţional. Nu ştiu dacă sunteţi la curent, dar casa părinţilor dumneavoastră a suferit unele daune, iar incendiul izbucnit la un hotel din apropiere pare să aibă legătură cu asta. Eu şi ofiţerul McGregor vrem doar să vă ajutăm.

— Vedeţi, am zis, problema e că pur şi simplu nu sunt sigur că vă cred.

— Partenerul tău are vreo problemă? îl întrebă Bobby pe Spurling. Nu e prea vorbăreţ, nu-i aşa?

Al doilea poliţist i-a aruncat o privire lui Bobby, dar n-a scos o vorbă. Atunci am început să nu mai am stare. Dacă un tip îl priveşte prea mult pe Bobby în ochi fără urmă de respect, e ori prost, ori extrem de periculos.

— Se numeşte repartizarea muncii, am zis, sperând că situaţia, chiar aşa cum se prezenta, putea fi îndreptată. Poate că McGregor aici de faţă este expert în completarea formularelor.

— Eşti un cretin, Hopkins, a zis Chip. Evident, însuşirea asta e transmisă genetic.

Spurling nu l-a băgat în seamă.

— Domnule Hopkins, aveţi de gând să veniţi cu noi?

— Nu, zise Bobby.

Chip a zâmbit. McGregor a scos pistolul.

— Hei, uşurel, am spus, acum foarte agitat.

Ofițerul Spurling părea şi mai surprins decât mine. Se uita cu ochi mari la arma din mâna partenerului său.

— Ăă, George..., apucă să spună, dar exact atunci McGregor deschise focul.

Ne-am pus în mişcare în momentul în care pe fața lui Chip a apărut rânjetul acela mic şi îngâmfat, dar am fost totuşi prea lenți. Nu aveam unde să ne refugiem în birou. Nu ne-ar fi folosit la nimic să ne ascundem.

Bobby avea deja pistolul în mână şi a tras în McGregor. Polițistul a încasat gloanțele în coapsă şi abdomen, dar a doua lovitură nu sunase cum ar fi trebuit şi mi-am dat seama că purta vestă antiglonț. Impactul a fost suficient de puternic să-l arunce pe biroul din spate, dar a sărit în picioare cât ai clipi. Spurling rămăsese încremenit, cu gura larg deschisă.

M-am aruncat la pământ şi în acelaşi timp m-am rostogolit, iar glonțul lui McGregor a trecut la o jumătate de metru de mine. M-am ridicat în spatele mesei lui Doreen şi am răspuns la foc. L-am nimerit în umăr. Ceva a vâjâit chiar pe lângă capul meu şi mi-am dat seama că şi Chip avea un pistol în mână. După aceea nu-mi amintesc prea multe. Mi-am golit încărcătorul în orice îmi ieşise în față. Dacă eşti implicat într-un schimb de focuri pe teren deschis, poate ai timp să evaluezi situația, să observi de unde vin gloanțele, să gândeşti. Dacă te afli într-un spațiu închis cu două persoane care trag în tine şi pierzi timpul gândind, nu mai apuci să-ți duci gândul la bun sfârşit.

Zece secunde mai târziu, s-a aşternut liniştea. În clipa aceea eram blocat în spatele biroului Juliei şi simțeam o durere ascuțită în obraz şi în frunte, unde mă tăiase ceva. Nu fusese un glonț, ci mai degrabă aşchiile care săriseră în urma impactului cu lemnul. M-am mirat că nu eram rănit mai grav. Creierul lui Chip era împrăştiat pe zidul din spate. McGregor dispăruse şi uşa agenției era deschisă.

Spurling fusese lovit şi se prăbuşise peste un birou. Se mişca, dar nu prea mult. Mai avea capul pe umeri. L-am lăsat aşa.

Bobby stătea cu spatele lipit de peretele dinspre stradă, strângându-şi brațul cu mâna. Printre degete i se scurgea sânge. Am alergat la el şi l-am tras după mine.

Am ieşit pe trotuar, ne-am împleticit peste drum, am deschis portiera şi l-am împins înăuntru. O pereche în trecere, amândoi în haine de schi de un portocaliu-deschis, se uita cu gura căscată când la noi, când la vitrinele sparte ale agenției imobiliare.

— E un film, a zis bărbatul. Pun pariu.

— N-am nimic, mormăi Bobby, când am urcat la volan şi am pornit motorul. Am apăsat pedala până la podea şi am demarat în trombă. Mă simt perfect.

— Te-au împuşcat, cretinule.

— Mergi *încet.*

În fața noastră era un semafor şi trafic intens. Am ridicat piciorul de pe accelerație şi, printr-un noroc chior, am reuşit să mă strecor într-un spațiu gol de pe banda a doua.

— Unde mergi?

— La spital, Bobby.

— Nu putem să mergem acolo, zise el. Nu după chestia asta.

— Spurling o să confirme povestea noastră.

— El ştie doar că s-au tras multe gloanţe. Amândoi au fost împuşcaţi şi-un civil a murit.

— Ştie că McGregor a început. O să ieşim pe autostradă şi-o să mergem la cel mai apropiat spital din afara oraşului.

— Unde oricum vor face un raport şi tot noi am tras în doi poliţişti.

— Bobby, *ai fost* împuşcat. Nu vreau să-ţi mai explic asta o dată.

În timp ce înaintam spre vest, făcând slalom printre şirurile de maşini, Bobby şi-a ridicat cu băgare de seamă mâna de pe braţ. Am aruncat o privire. Din rană a ţâşnit un val de sânge, dar nu atât de mult cum mă aşteptam. Strâmbându-se, a rupt mâneca în jurul găurii şi s-a uitat atent la ce era dedesubt.

— Lipseşte o bucată destul de mare, recunoscu el. Nu e tocmai ideal, dar o să supravieţuiesc. Pe deasupra, avem o urgenţă mai mare decât rana mea.

— Şi care ar fi ea?

— Armele, zise el, lăsându-se pe spate. Arme cât mai al dracului de mari.

•

L-am lăsat pe Bobby în maşină şi m-am dus peste drum, la magazin. Ploua torenţial acum şi norii erau tot mai negri. Înainte să deschid uşa, m-am oprit un moment încercând să mă adun. Multor comercianţi le place să cultive ideea că vând obiecte care doar teoretic

sunt arme şi nu e bine să dai buzna într-un magazin de felul ăsta ca şi când ai avea intenția să foloseşti marfa imediat.

Am intrat într-o încăpere îngustă şi lungă. Sub tejgheaua de sticlă, armele de mână erau expuse ca şi când ar fi fost bijuterii, iar pe peretele din spatele ei erau numai rastele cu puşti. Nu se vedeau nici clienți, nici ecrane de protecție din sticlă securizată. Doar un tip gras cu păr cărunt, într-o cămaşă de un albastru-închis, care aştepta să vândă ceva.

— Vă pot ajuta?

Bărbatul a pus pe tejghea două mâini mari. În spatele lui erau două afişe care înfățişau fețele a doi bine-cunoscuți terorişti din Orientul Mijlociu. „Căutați morți”, spunea legenda. „Sau vii” fusese tăiat.

— Vreau să cumpăr nişte arme, am spus.

— Aici vindem doar iaurt la gheață. Ar trebui să dau odată jos firma aia blestemată de la intrare.

Am râs din tot sufletul. A râs şi el. Totul era foarte normal. Ne distram de minune.

— Deci... Ce fel de arme căutați?

— Două puşti cu opt sute de gloanțe, patruzeci de încărcătoare cu calibru 45 soft, nu-mi pasă de ce tip sunt, orice e mai ieftin. Două veste antiglonț de calitate, una mare şi una medie.

— Hei, a făcut el, încă vesel. Vă pregătiți să porniți un război?

— Nu. Dar avem o mare problemă cu rozătoarele.

Zâmbetul i s-a şters şi mi-am dat seama că se uita la obrazul meu. Am dus mâna acolo şi l-am atins. Pe degete mi-a rămas sânge.

— După cum vedeți, începem să pierdem controlul situației.

De data asta n-a mai râs.

— Nu ştiu dacă vă pot vinde toate astea.

Am scos cardul Gold American Express şi, cât ai zice peşte, bărbatul zâmbea din nou. A făcut de mână suma prețurilor, acordându-mi o reducere la muniție. Atunci când cumperi în cantități mari, prețul cu amănuntul a opt sute de cadavre potențiale este, de fapt, foarte rezonabil.

Mi-a zis totalul şi eu am fluturat din mână, nerăbdător să se termine odată. Am aruncat o privire afară, prin vitrină. Bobby îşi dăduse jos jacheta şi-şi lega rana cu bandajul pe care-l cumpărasem mai devreme, împreună cu nişte ace de siguranță, de la un magazin de articole veterinare peste care dăduserăm în oraş. Se strâmba neîncetat. M-am întors exact la timp.

— Nu face asta, am zis, scoțând pistolul şi îndreptându-l spre pieptul bărbatului.

Încremenise cu ochii la mine şi cu mâna la câțiva centimetri de telefon.

— Lasă-mă să ghicesc. Acum vreo două zile a venit un polițist şi ți-a spus să nu-i vinzi nimic unuia pe care-l cheamă Ward Hopkins?

— Aşa-i.

— Dar tot o să-mi vinzi, nu?

— Nu, domnule. N-o să vând.

M-am apropiat cu un pas şi am ridicat pistolul până la fruntea lui. Eram stors de vlagă şi speriat. El a clătinat din cap şi-a întins din nou mâna spre telefon.

— Nu vă vând nimic.

Telefonul era de tip vechi şi a emis un sunet bizar când glonțul l-a spulberat. Bărbatul a sărit în spate, de data asta zdruncinat bine.

— Ba o să-mi vinzi, am început pe un ton didactic. Altfel o să te împuşc şi-o să iau singur ce-mi trebuie, iar tu n-ai niciun motiv să te plângi, pentru că pistolul pe care-l țin în mână a fost cumpărat chiar din magazinul ăsta. Şi ştii de ce? Pentru că de-asta există magazinul.

Bărbatul a rămas nemişcat câteva clipe, incapabil să se hotărască în ce direcție să sară. Speram din tot sufletul să facă ce-i spusesem, fiindcă nu aveam de gând să-l împuşc şi probabil că ştia asta.

Apoi ochii i-au scăpărat. M-am întors şi am văzut un băiat care venea spre magazin. Avea în mână o pungă cu sendvişuri şi era îmbrăcat cu acelaşi model de tricou pe care-l purta şi grasul din fața mea.

Am înjurat, m-am întins în față şi am apucat cât de multe cutii cu cartuşe am putut.

— Nu mi-ai fost de niciun ajutor, m-am răstit şi am țâşnit pe uşă, lovindu-mă de băiat şi trântindu-l drept într-o băltoacă.

Am sărit în maşină, aruncând cutiile cu cartuşe în poala lui Bobby.

— N-a mers deloc bine.

— Am văzut, a zis Bobby, uitându-se la bărbatul care ieşea din magazin cu o puşcă impunătoare în mâini.

Am strivit accelerația şi m-am îndepărtat de magazin în marşarier tocmai când primul glonț şuiera peste maşină. Băiatul reuşise să se ridice şi dăduse fuga în magazin, împingându-l într-o parte pe celălalt. Am

frânat şi am rotit maşina într-un derapaj controlat, apoi am ţâşnit pe stradă în clipa când un glonţ făcea ţăndări unul dintre geamurile din spate.

— Individul din magazin avea numele meu pe-o listă.

Am virat brusc la dreapta. Nu mergeam nicăieri în mod special. Voiam doar să ies din centrul oraşului.

— Măcar am rezolvat o problemă. Acum ştim cum au reuşit Oamenii de paie să ajungă la casa alor mei atât de repede după ce l-am şifonat pe Chip. Nici n-au fost obligaţi să vină personal. Îl aveau pe McGregor aici, în oraş.

— Are logică.

— Mai e un aspect care are logică: McGregor şi Spurling au fost poliţiştii prezenţi la locul accidentului părinţilor mei. Numai că McGregor a ajuns acolo primul.

— Iar acum trebuie să se fi întors la secţia din Dyersburg, şiroind de sânge şi strigându-ne numele în gura mare. Suntem în căcat până la gât, Ward... ba chiar până peste cap. Ce facem?

În oraş era o singură persoană care, credeam eu, ne putea ajuta. I-am rostit numele.

— Bună idee, a încuviinţat Bobby, sprijinindu-se iar de spătar. După cum merg lucrurile, un avocat ne-ar fi de folos.

•

Potrivit cărţii de vizită pe care mi-o dăduse după înmormântare, casa lui Harold Davids era exact în cealaltă parte a oraşului. Spre deosebire de cartierul în care locuiseră părinţii mei, cu dealurile lui domoale şi străzile şerpuitoare, casele de-aici erau dispuse

conform unei rețele precise, dar o rețea prevăzută cu piațete destul de mari spre care dădeau fațade cu aspect plăcut.

Când am tras la bordură, am observat că era aprinsă o lumină pe verandă şi una înăuntru. O maşină, care semăna cu aceea în care-l văzusem pe Davids, era parcată puțin mai în față, pe stradă. Am rămas aşa câteva clipe, cât să ne asigurăm că nu suntem urmăriți, apoi am coborât.

Am apăsat pe butonul soneriei. N-am primit niciun răspuns. Evident.

— Rahat, am zis. Acum ce facem?

— Dă-i un telefon, mă sfătui Bobby, aruncând o privire de-a lungul străzii.

Am scos mobilul şi-am încercat la numărul lui Davids de la birou. Apoi numărul de acasă, în caz că seara n-avea chef să răspundă sau era cufundat în mai ştiu eu ce serial. Am auzit cel puțin două aparate sunând, unul la parter şi celălalt la etaj, dar după opt țârâituri a răspuns robotul. Înregistrarea ne oferea numărul lui de la birou, însă nu pomenea nimic despre vreun mobil.

— Nu putem să stăm aici, am zis. Într-un cartier ca ăsta, cineva o să sune la poliție.

Bobby a încercat uşa. Era încuiată. A băgat mâna în buzunar şi a scos o unealtă mică. Eram pe punctul de a protesta, dar m-am abținut. Nu aveam unde să mergem. Abia începuse să lucreze la yală, când am auzit brusc zgomotul uşii care era descuiată pe dinăuntru. Am tresărit amândoi.

Uşa s-a mişcat zece centimetri. Faţa lui Harold Davids era abia vizibilă prin deschizătură.

— Harold, am zis.

— Ward? Tu eşti?

Uşa s-a mai deschis puţin. Davids părea extrem de agitat.

— Dumnezeule mare, zise. El ce-a păţit?

— A fost împuşcat, am zis.

— Împuşcat, repetă el precaut. Cine l-a împuşcat?

— Băieţii răi, am spus. Uite, ştiu că nu la asta te gândeai când mi-ai spus că pot să te caut oricând, dar avem probleme. Şi nu mai am pe nimeni.

— Ward, eu...

— Te rog, am insistat. Dacă nu pentru mine, fă-o pentru tata.

S-a uitat lung şi serios la mine, apoi s-a dat la o parte şi ne-a lăsat înăuntru.

Casa lui era mult mai mică decât a părinţilor mei, însă numai antreul părea să conţină de trei ori mai multe obiecte. Stampe, piese de artă locală, cărţi aranjate într-o bibliotecă din stejar care părea să fi fost făcută la comandă. Se auzea susurul discret al unei piese clasice pentru pian solo. Bach, cred.

— Mergeţi drept înainte, zise el. Şi aveţi grijă la covor. Pierdeţi sânge amândoi.

Pereţii camerei de zi erau acoperiţi cu reproduceri, dar n-am recunoscut niciuna. Lumina era zgârcită: doar două lămpi banale cu picior risipeau umbrele. Niciun televizor, doar un CD-player mic şi, după aspect, scump, de unde se auzea muzica. Mai era un pian cu aspect antic, cu capacul plin de fotografii, unele

înrămate, altele doar sprijinite în picioare. În fața canapelei era întins un covor cu model complicat şi cu marginile puțin destrămate.

— Aduc imediat un prosop, zise Davids.

A ezitat o clipă în pragul uşii, apoi s-a făcut nevăzut.

Cât timp a lipsit Davids, Bobby a rămas în mijlocul camerei, ținându-se de braț şi asigurându-se că tot sângele ajungea pe scândurile podelei. Eu m-am uitat în jur. Lucrurile altora sunt atât de misterioase. Mai ales ale oamenilor bătrâni. Mi-am amintit că o dată, de Crăciun, sub impulsul momentului, i-am cumpărat tatei un calculator vechi, îl văzusem într-un magazin de antichități şi mi se păruse că arăta drăguț şi că i-ar plăcea să-l aibă. După ce îl despachetase, se uitase la mine cu ochi mari şi-mi mulțumise într-un fel ciudat. I-am spus că nu-mi lăsase impresia că ar fi fost cel mai frumos cadou pe care l-a primit vreodată. Fără niciun cuvânt, m-a dus la biroul lui şi a deschis un sertar. Acolo, sub stilourile şi cutiile cu agrafe strânse de-a lungul anilor, se afla un calculator vechi. Era chiar acelaşi model. Şi viața lui Davids era, din punctul meu de vedere, o colecție de antichități. Ceea ce pentru mine era retro, pentru tata fusese odinioară ultramodern. Bariera care ne desparte de oamenii la care ținem este alcătuită din decenii imuabile, ca un geam transparent care are însă o grosime de treizeci de centimetri şi este incasabil. Ai impresia că eşti chiar acolo, alături de ei, dar când încerci să-i atingi, mâna nu reuşeşte nici măcar să se apropie.

Davids s-a întors cu un prosop pe care Bobby şi l-a înfăşurat în jurul brațului, apoi s-a aşezat pe un fotoliu

şi şi-a lăsat capul în mâini. Era palid, părea obosit şi mult mai bătrân decât atunci când îl văzusem ultima dată. Una dintre lămpi era chiar lângă fotoliu şi lumina îi grava riduri adânci pe frunte, accentuându-i trăsăturile.

— Trebuie să-mi povesteşti ce s-a întâmplat, Ward, dar nu-ţi pot garanta că sunt în stare să te ajut. Eu mă ocup de contracte, nu de... schimburi de focuri.

Şi-a trecut mâinile prin păr şi s-a uitat la mine, şi în clipa aceea mi s-a aprins în minte o luminiţă palidă.

M-am întors, m-am uitat la capacul pianului, apoi din nou la Davids.

— Ce-ai văzut, Ward?

Am deschis gura să spun ceva, dar nu ştiam ce. Am închis-o la loc.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat cu tine?

Cuvintele pe care le folosise, sunt sigur că întâmplător, mă convinseseră cumva. Felul în care expresia rima cu „ce s-a ales de tine”.

Într-un târziu, am reuşit să vorbesc.

— Când i-ai cunoscut pe ai mei, mai exact?

— În 1995, răspunse prompt. În anul când s-au mutat aici.

— Nu înainte?

— Nu. Cum puteam să-i cunosc înainte?

— Poate te-ai întâlnit cu ei cândva. Undeva. Drumurile oamenilor se încrucişează în multe feluri misterioase. Uneori se întâmplă ceva şi ei nici măcar nu ştiu.

Davids şi-a plecat iar privirea.

— Te porţi ciudat, Ward.

— De când stai în Dyersburg?

— De când m-am născut, ştii bine.

— Deci numele de Lazy Ed nu-ți spune nimic?

— Nu.

Nu se uitase la mine, dar îmi răspunsese prompt şi pe un ton normal.

— Ciudat nume, dacă mă-ntrebi pe mine, adăugă el.

Acum Bobby se uita fix la mine.

— Îngrozitor, am zis. Nu i-am aflat niciodată numele de familie. L-am cunoscut doar ca Lazy. Nu-i cine ştie ce epitaf, dar presupun că nu mai contează acum, după ce a murit.

— Îmi pare rău să aflu că un prieten de-al tău a murit, Ward, dar chiar nu înțeleg unde bați.

Am luat o fotografie de pe pian. Nu era o poză de grup. Erau doar câteva de felul ăsta, şi toate alb-negru, amintiri palide ale unor oameni de mult dispăruți, încremeniți în fața unei tehnologii în care nu prea aveau încredere. Cea pe care o aveam în mână era un portret color neceremonios, făcut cu mult timp în urmă de cine ştie ce prieten, având efectul acela spălăcit şi pastelat în care tonurile de roşu îşi mențin focul şi cele de albastru rămân bogate, dar toate celelalte par blocate într-o altă dimensiune temporală, ca şi când lumina reflectată de acele suprafețe s-ar fi stins treptat şi n-ar mai fi fost destul de puternică să răzbată până în prezent; ca şi când însăşi acea epocă s-ar fi destrămat pe măsură ce rămâneau în viață tot mai puțini oameni care-şi puteau aminti atingerea acelui soare pe fețele lor. Un tânăr într-o pădure.

— Pune piesa cu sodomia, am zis, uitându-mă la un Harold din urmă cu mulți ani. Hai, Don, mare Don de om Don ăsta, pune-o, Don, apasă *on.*

— Încetează, Ward.

De data asta am simțit în vocea lui un tremur uşor.

Bobby mi-a luat fotografia.

— Poza asta trebuie să fi fost făcută cu câțiva ani mai devreme, am spus. Harold e mai tânăr şi mai slab decât în film. Nu şi-a lăsat încă părul să crească.

M-am întors spre Davids.

— Trebuie să fi fost, cu cât... cu cinci-şase ani mai mare ca ei şi ca Ed, cam de aceeaşi vârstă cu Mary. Şi-acum eşti singurul rămas în viață. Din cauza asta n-ai răspuns când am sunat la uşă şi la telefon.

Davids se uita țintă la mine. Părea să aibă o sută de ani şi era foarte înspăimântat.

— O, fir-ar să fie, zise el, iar cuvintele se amestecară cu un oftat tremurat.

Îmi venea să-l apuc de umeri şi să-l scutur până când se hotăra să vorbească, până când avea să-mi explice ce se întâmpla, până când avea să-mi dea un capăt de fir care să mă ajute să-mi înțeleg viața. Dar aşa cum în ultimii treizeci de ani slăbise patruzeci de kilograme, în douăzeci de secunde fața lui îşi pierdu toate trăsăturile pe care le văzusem înainte, inclusiv privirea pe care o capeți după ce o viață întreagă le-ai spus oamenilor care e poziția lor în fața legilor scrise. Părea slab şi fragil şi chiar mai speriat decât mine.

— Spune-mi, a fost tot ce-am mai reuşit să rostesc.

În cele din urmă a vorbit şi nu i-a luat mult timp.

Mi-a spus că, de mult, erau cinci prieteni.

32

Harold, Mary şi Ed se născuseră în Hunter's Rock şi crescuseră împreună. Duseseră viaţa tipică unui orăşel de provincie – există şi lucruri mai rele – dar apoi cunoscuseră din întâmplare într-un bar doi nou-veniţi şi din clipa aceea cei cinci rămăseseră mereu împreună.

Părinţii mei erau deja căsătoriţi, dar au descoperit repede că nu puteau avea copii. Treptat, şi-au dat seama că lumea nu se sfârşeşte cu asta. Se aveau unul pe celălalt, se bucurau de viaţă ca prieteni şi iubiţi. Mai aveau multe de făcut şi de descoperit: anii nu puteau să treacă încet şi nici ei nu puteau să rămână cu orice preţ nefericiţi doar pentru că seara, închizând uşa în urma lor, aveau să fie mereu doar ei doi într-un refugiu. Şi-au văzut mai departe de viaţă, au acceptat cărţile pe care le primiseră. Au trecut doi ani, împărţiţi între muncă, somn, seri de vineri şi lungi partide de biliard pe care nu le pierdea nimeni.

Apoi lucrurile s-au schimbat şi au ajuns să priceapă că transmiterea moştenirii genetice nu e singurul mod de a lăsa o urmă a trecerii tale prin lume. Brusc, a început o epocă pe care nu cred că am înţeles-o vreodată cu adevărat. Pe o câmpie culturală plată au apărut munţi şi văi care-au despicat pământul pe care călcau oamenii. Manifestaţii de stradă. Cercuri de discuţii în campusuri, studenţi şi profesori prima dată laolaltă. Încăierări în localurile în care cei de culoare nu aveau voie să mănânce la aceeaşi masă cu albii. Poliţişti care trăgeau în civili, copii care se răzvrăteau împotriva părinţilor. Marşuri. Urlete de genul iubitori de cioroi, fascişti, pederaşti, comunişti – idealuri

transformate în arme. Seri lungi petrecute în case în care toți se drogau, discutau despre ce trebuie făcut, despre noi moduri de viață, despre discuții despre discuții.

Ei erau mai în vârstă ca majoritatea activiştilor. Aveau timp şi energie de prisos şi aveau o perspectivă mai bună decât adolescenții sau victimele discriminărilor de tot felul. Philippa Hopkins s-a implicat în organizarea unui sindicat al lucrătoarelor domestice de culoare. Harold dădea consultații juridice gratuite celor care nu şi le permiteau sau a căror rasă îi condamnase să fie loviți mereu cu tăişul sabiei. Don Hopkins a pus pe picioare o campanie de protest împotriva demolării unor cartiere pentru a face loc şoselelor de centură care au reprezentat primul pas spre oraşul american postmodern, unde indezirabilii sunt izolați de centru prin fluvii cu şase benzi de trafic din oțel scânteietor, iar inegalitatea e cultivată cu evlavie în peisaj. Mary şi Ed erau simpli secunzi, dar dădeau o mână de ajutor ori de câte ori puteau sau când Ed nu era beat. Mary îl iubea pe Harold, iar Ed voia doar nişte oameni în compania cărora să-şi omoare timpul. Îşi păstraseră serviciile şi participau la toate evenimentele în timpul lor liber, războinici maturi, cetățeni care deja depăşiseră înfiorătoarea vârstă de treizeci de ani şi erau capabili să-şi tempereze entuziasmul cu luciditatea celor care ştiu ce-i important: să se concentreze asupra acțiunilor care chiar îi ajutau pe oameni şi nu să se lase în voia oricărui fior fierbinte şi oricărei ocazii de a-i da o lecție altei tinere creaturi excitate de adrenalina rebeliunii.

Vreme de doi ani au fluturat în aer steaguri şi pumni şi şi-au pus la bătaie timpul, banii şi sufletul. Câteva lucruri se schimbaseră. Cele mai multe rămăseseră la fel. *Status quo*-ul are vână. Chitarele la volum maxim şi sexul liber nu puteau schimba chiar totul. Treptat, aroma timpurilor s-a înăsprit, şi aceleaşi forţe au fiert la foc mocnit încă un an. Harold a observat primul ce se schimbase. Şi-a dat seama că oamenii care îi cereau consultaţii juridice, veterani ai după-amiezilor toride de urlat la poliţişti, erau într-o stare din ce în ce mai gravă când se prezentau la uşa lui; şi-a dat seama că, pe măsură ce lunile treceau, rezistenţa paşnică provoca tot mai multe răni şi că vânătăile şi cicatricele pe care le vedea nu erau doar opera poliţiştilor; că în oastea oamenilor minunaţi existau tot felul de facţiuni şi că divergenţele interne deveneau mai energice şi mai violente decât cele cu autorităţile; că erau grupuri ale căror ţeluri păreau mult mai simple, dar că acestea conduceau la regres, nu la progres, grupuri ale căror agende nu prevedeau nicio acţiune pozitivă, ci doar întuneric.

La început, ceilalţi l-au contrazis. Era doar un vis care se stingea, o tendinţă pe care Don o prezisese cu mult timp înainte. Diviziunile naturale ieşeau la suprafaţă, atâta tot, alimentate de conştientizarea frustrantă a adevărului că Republica Populară a Americii era mai departe ca niciodată. Dar apoi au început crimele. Demonstraţiile în care poliţişti şi studenţi deopotrivă erau găsiţi cu sticle sparte înfipte în faţă. Luptele de stradă care aparent se aprindeau din nimic. Concertele rock la care începea o încăierare şi,

după ce mulțimea se risipea, erau găsite cadavre şi arme. Exploziile care luau viețile spectatorilor nevinovați fără ca astfel vreo cauză legitimă să facă măcar un pas înainte. Unele evenimente erau opera unor oameni care credeau că fac un bine, că lupta armată era singurul mod de a obține ceva. Dar incidentele cele mai grave erau instrumentate de alții, care aveau cu totul alte planuri. Cei cu dinamită şi pistoale erau mai bine organizați decât luptătorii pentru libertate, şi-i vânau atât pe ei, cât şi idealurile lor. În cuibul devastat se aciuase un cuc care-şi freca aripile şi se pregătea să-şi ia zborul.

În acel moment, mulți au făcut un pas înapoi. Vara Dragostei se stingea deja în Toamna Apatiei Istovitoare, iar drogurile îi lăsaseră pe mulți fără suflare. Ed voia să se retragă. La fel şi Mary. În definitiv, se implicaseră numai din amuzament, din ideea de a face ceva împreună cu prietenii lor. Politica trebuia să fie viață socială, sloganurile un accesoriu la modă. Până şi Harold şovăia. El era avocat. Sufletul lui tânjea după ordine.

— Dar Pip şi Don..., zise Harold cu o voce uscată şi slabă, ei n-au reuşit să renunțe.

Ei au pus întrebări, au căutat originile conflictului. Au dat de urma tipografiilor în care fuseseră multiplicate anumite fascicule rasiste, au dat de urma autorilor şi au aflat că greşelile gramaticale şi indiciile de psihoză erau adesea false. Au căutat prietenul unui prieten unui prieten, cel pe care unii îl bănuiau că adusese pistolul la manifestație sau spărsese prima sticlă sau putea să te prezinte persoanelor care făceau

într-adevăr ceva, nu se mulțumeau să dea din gură. Au căutat şi au găsit.

Apoi au început amenințările. Doi dintre prietenii lor au fost bătuți la sânge şi închişi în portbagajul unei maşini. Altul a dispărut într-o după-amiază şi n-a mai fost văzut niciodată. Harold s-a trezit fără slujbă, primul semn că oamenii aceia aveau mult mai multe relații decât studenții şi hippioții cărora le boicotau protestele.

În cele din urmă, într-o seară, mama a fost urmărită, răpită, dusă într-un loc izolat şi ținută într-o maşină sub amenințarea cuțitului, în vreme ce un individ a cărei față n-o putea vedea îi explica răspicat că, dacă nu încetau cu scormonitul, următoarele lor locuințe aveau să fie adânci, eterne şi situate într-o pădure în care nu se plimba nimeni. A fost violată de patru bărbați înainte să fie aruncată din maşină la marginea oraşului, goală şi cu părul tăiat de la rădăcină.

Din acel moment, tata n-a mai fost niciodată acelaşi. A pornit pe urmele lor. Timp de patru luni, el şi mama au rupt orice legătură cu lumea şi au coborât tot mai adânc în abis până când, la capătul lui, au găsit o lumânare aprinsă. Ceilalți n-au aflat niciodată amănuntele, doar că părinții mei se schimbaseră. Încă se mai întâlneau cu familia Hopkins, dar acum, când nu mai purtau lupta cea dreaptă, nu păreau să mai fi rămas destule motive care să țină grupul unit. Don a început să vorbească despre lucruri ciudate. Ceilalți trei nu l-au ascultat, nu la început. Semănau prea mult cu fanteziile unui cuplu care nu mai avea un control sigur asupra realității.

Apoi, într-o noapte, au intrat în barul unde se întâlneau de obicei. După o ceartă cu Davids, Mary băuse şi nici măcar n-a vorbit cu ei. Tata l-a luat pe Harold deoparte şi i-a spus repede ceva. La început, Harold s-a împotrivit, dar în cele din urmă au plecat toţi trei, lăsând-o pe Mary la bar cu Lazy Ed. Mary şi Ed au făcut ce era de aşteptat: s-au îmbătat criţă, după care s-au dus în pădure şi au făcut dragoste. Chiar lângă Iazul Pierdut, de fapt. Nu peste mult timp, de altfel, Harold şi Mary s-au despărţit.

Ceilalţi trei au condus patru ore, până la o vale între dealurile din sudul Oregonului. Erau înarmaţi şi au intrat fără să facă cel mai mic zgomot. În punctul acela, mama şi tata îşi pierduseră luciditatea, deşi probabil credeau că tocmai o găsiseră, că învăţaseră lecţia dură: când e vorba de lupta dintre unii care cred în viaţă şi alţii care cred în moarte, bătălia trebuie purtată după regulile celor din urmă.

Tabăra era într-un luminiş, la mai puţin de-un kilometru de şosea, în adâncul pădurii. Un grup de cabane, construite cu mâinile goale şi aranjate în cerc, aşa cum se făcea în trecut. După ce mama s-a uitat la fiecare bărbat în parte şi a confirmat implicarea lor în răpire, cei trei s-au mişcat repede şi i-au împuşcat pe toţi.

•

În camera de zi a lui Harold se lăsase o tăcere deplină.

— Aţi intrat în tabără şi i-aţi împuşcat pe toţi? *Părinţii* mei *au împuşcat oameni*?

— Nu pe femei şi pe copii, zise Davids. Şi n-am tras cu intenţia să-i ucidem. Dar i-am împuşcat pe bărbaţi. Pe toţi. În picioare, în umeri, în boaşe. Cum ne-a venit.

— Nu-i învinovăţesc, am spus. Nu ştiam dacă eram sincer sau nu. Probabil că eram. Dacă spui adevărul, nu-l învinovăţesc pe niciunul dintre ei pentru ce-a făcut.

— O, e adevărat, întări el. Am fost de faţă. Ultimul pe care l-am găsit a fost cel care ţinuse cuţitul la gâtul mamei tale. Atunci nu ne-am dat seama, dar nu era un simplu grupuleţ de rasişti care trăiau pe cont propriu. Fuseseră dintotdeauna acolo. Părinţii tăi l-au găsit pe nenorocit singur într-o cabană. Şi tatăl tău, marele Don Hopkins, tânărul agent imobiliar, i-a pus pistolul la tâmplă şi l-a curăţat.

Am încercat să-mi imaginez noaptea aceea, să-l văd pe tata în postura aceea, şi mi-am dat seama că nu-l cunoscusem niciodată cu adevărat. Aveam impresia că tot ce ştiam mi se scurgea printre degete.

— Apoi au auzit un zgomot în altă cameră şi Pip s-a dus să vadă. Soţia plecase sau a omorât-o el. În orice caz, copiii rămăseseră acolo. Doi gemeni care nu împliniseră şase luni, înfăşuraţi împreună într-un pătuţ, acum orfani. Doi copii, exact ce-şi dorea Pip cel mai mult şi nu putea avea. Davids clătină din cap. Mă rog, asta mi-au spus ei. N-am asistat direct la evenimente. Poate au văzut mai întâi copiii. Poate că Pip i-a găsit şi tatăl tău a crezut că aşa îi oferă o compensaţie pentru tot ce îndurase ea. Poate au hotărât că le era permisă o lovitură mortală.

— Părinţii mei n-au fost mincinoşi, am spus.

— Adică ştiai toate astea, nu?

— Nu erau mincinoşi, am repetat inutil. Sunt numai poveşti.

— Ce s-a întâmplat cu copiii? întrebă Bobby.

— I-am adus înapoi în Hunter's Rock. Don şi Pip i-au ţinut o vreme, dar în cele din urmă s-a hotărât că trebuie să fie despărţiţi. Pip a fost foarte, foarte nefericită când a auzit asta, la fel şi tatăl tău, dar noi ceilalţi am hotărât că pur şi simplu nu era sigur. Copiii nu erau singurele trofee luate din cabana bărbatului. Am găsit o mulţime de hârtii şi cărţi. Unele erau foarte vechi. Erau în ele dovezi că părinţii tăi aveau dreptate. Pip şi Don credeau că îţi vor putea schimba destinul, că mediul e mai important. Pe-atunci teoria asta era la modă. Acum nu mai e atât de populară, bineînţeles, după tot tam-tamul despre ADN şi genetică. Acum toată lumea crede că substanţele chimice explică orice.

— Copiii au fost despărţiţi, zise Bobby.

— Au păstrat unul, iar celălalt a fost dus departe. Ideea era că aveau şanse mai mari să se dezvolte normal dacă nu puteau să-şi consolideze reciproc însuşirile native. Cine ştie, poate că era doar un mic experiment inventat de tatăl tău, Ward. Educaţia împotriva naturii. N-am înţeles niciodată.

— Împotriva *cărei* naturi, Harold? Dacă-i adevărat ce spui şi toate s-au întâmplat aşa, de unde teama asta profundă faţă de moştenirea genetică?

— Păi, zise el, din cauza cromozomilor, evident. Pentru că eraţi atât de non-virali. Atât de puri.

— Isuse Christoase, am strigat, doar nu *crezi* porcăriile astea, nu? Doar nu crezi că...

M-am oprit brusc, străfulgerat de o revelație.

— Stai o clipă. Are vreo legătură cu teoria virusului?

— Sigur că are. De unde ştii?

— Am găsit site-ul Oamenilor de paie.

— Şi cum ai aflat de existența lor?

— Tata a lăsat o casetă video, am zis. Abia o găsisem când ai intrat tu în casă atunci. Erați toți în film, deşi nu mi-am dat seama la început. Mi-a lăsat şi un mesaj. Mi-a spus că nu sunt morți.

Davids clătină din cap şi zâmbi slab.

— Don, zise. Totdeauna îşi făcea planuri din timp.

Zâmbetul îi era afectuos, dar nu numai.

— Dacă toate astea s-au întâmplat în Hunter's Rock, interveni Bobby, cum ați ajuns aici?

— Am mai rămas împreună câțiva ani. Am avut parte de câteva seri plăcute, dar n-a mai fost la fel. După o vreme, am plecat. Am venit în Dyersburg hotărât s-o iau de la capăt. Mary a venit şi ea după câțiva ani. N-a mers între noi, dar a rămas în oraş. Multă vreme n-am avut nicio legătură cu ceilalți. Credeam că e mai bine aşa. Pe deasupra... tăcuserăm nişte lucruri de-a dreptul oribile. În noaptea aceea ni se păruse că asta trebuia să facem. Ne-am lăsat duşi de val, cred. Eram frustrați că nu se schimbase nimic în lume, în ciuda eforturilor noastre, şi că stăteam încă la mila oamenilor de soiul acela. Dar, după, niciunul dintre noi n-a mai vrut să-şi aducă aminte. Pentru Mary şi Ed n-a fost chiar atât de rău, ei nu participaseră la acțiunea propriu-zisă. Erau totuşi prietenii noştri, aşa că o parte din vină le revenea şi lor. Ştiau ce se întâmplase şi păstraseră secretul împreună cu noi.

— Tata şi Ed s-au întâlnit din întâmplare, cu mult timp în urmă, am zis. Eram acolo. S-au prefăcut că nu se cunosc.

— Nu mă surprinde, zise Davids. Nu cred că tatăl tău îşi făcea iluzii că Ed va păstra tăcerea. Chiar dacă a făcut-o până la urmă.

— Ştiai că a murit?

— Nu înainte să-mi spuneţi voi, recunoscu el. Ştiam de Mary, dar nu credeam că se vor întoarce după el. Nici măcar n-a fost acolo.

Pe stradă trecu o maşină şi Davids întoarse capul de parcă ar fi fost legat de ea cu un fir invizibil. Aşteptă să se stingă huruitul motorului. Nu văzusem niciodată un om atât de sigur că necazurile îi vor bate la uşă.

— Dacă trebuia să rămâneţi despărţiţi, de ce s-au mutat părinţii mei aici?

— După ce mai bine de douăzeci de ani nu s-a întâmplat nimic, Don a început să creadă că s-a terminat. Mi-a făcut vreo două vizite şi am jucat biliard, am discutat despre vremurile de demult, dinaintea nopţii aceleia îngrozitoare. Ne-am amintit cât de bine ne distram. Ne-am amintit de epoca în care credeam că vom schimba lumea. La început a fost ciudat, apoi parcă ceilalţi ani nici n-ar fi existat. A adus-o aici pe mama ta şi, până la urmă, s-au hotărât să se mute definitiv. Ne-am gândit să reunim vechea gaşcă. Să fim iarăşi tineri.

— Atunci de ce nu mi-au spus niciodată că vă cunoşteaţi dinainte?

— Pentru că..., Davids oftă. Pentru că au început construcţiile la The Halls cu puţin înainte să se

stabilească ei aici, şi vestea a ajuns la urechile lui Don. A luat legătura cu ei, s-a ţinut scai de ei. Voia afacerea şi a obţinut-o. Şi, după o vreme, a început să creadă că se întâmplă ceva straniu. Atunci ne-a spus că era mai bine să ne prefacem din nou. Nu îmbătrânise cu adevărat, Don. Nu ca noi ceilalţi. Cred că nici mama ta. Pentru mulţi dintre noi vine un timp când suntem pregătiţi să lăsăm lucrurile în pace. Don nu era aşa. Dacă-l puneai faţă în faţă cu un mister, trebuia să afle despre ce era vorba. Trebuia să înţeleagă.

I-am dat dreptate. Aşa era.

— Şi ce s-a întâmplat?

— A început să-şi bage nasul acolo, a încercat să afle cine era în spatele afacerii, ce puneau la cale. A început să creadă că erau aceiaşi oameni, cei din Oregon, de-acum treizeci de ani. Că făceau parte dintr-o mişcare mondială, o organizaţie clandestină care operează în culise.

Clătină din cap.

— Dar tu nu credeai asta?

— Nu mai ştiu ce credeam. Voiam doar să-i lase în pace. Unii dau prea mare importanţă adevărului, Ward. Uneori, adevărul nu e ceea ce ai vrea să afli. Uneori, e mai bine să laşi adevărul de capul lui.

— Şi ei l-au descoperit.

— Şi-au dat seama că cineva îşi bagă nasul unde nu-i fierbe oala. N-aveau cum să dovedească implicarea lui, însă numărul suspecţilor era limitat. Viaţa lui Don a început să fie tot mai grea. Lucruri mărunte. Cred că aveau pe cineva aici, în oraş.

— Aşa e, am zis. E tipul care l-a rănit pe Bobby, un poliţist.

— Dumnezeule, făcu Davids. Spune-mi că e mort.

— Ce s-a întâmplat cu părinţii mei, Harold? Ce s-a întâmplat în noaptea aia?

— Don şi-a dat seama că trebuie să plece, să dispară. Nu era o poveste pe care s-o poţi spune oricui. Chiar dacă l-ar fi crezut cineva, şi el ar fi fost obligat să recunoască o crimă. Dar am impresia că s-a hotărât să termine cu ei o dată pentru totdeauna. Habar n-am cum naiba credea că o să reuşească. Dacă făceam adunarea, noi patru aveam în total două sute cincizeci de ani. Dar... Trebuia să le înscenăm moartea, să dăm impresia că au ieşit din scenă, să-i convingem pe Oamenii de paie că s-a sfârşit. Totul a fost bine organizat.

Inima mi s-a oprit o secundă când mi-am amintit de biletul din fotoliul tatei. Am înţeles că lichidase UnRealty pentru a-i face pe Oamenii de paie să creadă că totul se sfârşise, dar că avea de gând să se întoarcă şi să regleze conturile în cine ştie ce fel. Făcuse asta pentru a mă proteja, nu pentru că n-ar fi avut încredere în mine, şi consecinţa...

Davids mi-a remarcat expresia şi a clătinat din cap.

— Ei s-au mişcat mai repede, cu două zile înaintea noastră. Era vorba să meargă duminică după-amiaza la Lake Ely pentru o plimbare cu barca. Acolo urma să aibă un accident. Cadavrele lor n-ar fi fost găsite niciodată. Dar vineri... ştii ce s-a întâmplat. Sunt morţi, Ward. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să moară, dar chiar

au murit. Şi curând, probabil în seara asta, voi muri şi eu. Şi-atunci totul se va sfârşi.

— Futu-i, zise Bobby. Futu-i mama mă-sii.

Şi-a desfăcut prosopul de pe braţ. Era plin de sânge, dar hemoragia se oprise.

— Simt gata de drum. Să mergem acolo sus şi să le tragem o mamă de bătaie.

Davids a clătinat din cap. Nu părea să-şi mai găsească locul.

— E mai bine să rămânem aici.

— Cu tot respectul, domnule, dar nu cred, zise Bobby. În ultimele două zile am asistat la eliminarea sistematică a vechii voastre echipe. Dacă au aflat de Lazy Ed, e sigur cum te văd şi cum mă vezi că au aflat şi de tine.

Eram doar vag conştient de prezenţa lor. Încercam să asimilez ce auzisem, încercam să rearanjez tot ceea ce crezusem că ştiu despre familia mea. Despre mine. Davids îmi caută privirea.

— Totul e adevărat, zise el. Am dovezi, dă-mi un minut şi-ţi dovedesc.

S-a ridicat şi a ieşit din cameră.

— Asta-i o porcărie cât casa, zise Bobby când Davids nu ne mai putea auzi. Crezi vreun cuvânt din ce-a spus?

— De ce nu? am mormăit, deşi nu ştiam ce să cred. Se potriveşte, oarecum. Şi de ce-ar minţi? El e tipul din film, fără discuţie, aşa că-i cunoştea de-atunci. Ştim că nu m-am născut în Hunter's Rock. Nu-l văd în stare să inventeze totul pe loc.

Am auzit zgomotul unei maşini care trecea pe stradă, dar nu s-a întâmplat nimic. M-am uitat țintă la peretele din față până când am început să văd scântei.

— Cu o săptămână înainte de accident m-a căutat mama.

— A făcut vreo aluzie la toate astea?

— N-am vorbit cu ea, mi-a lăsat un mesaj. N-am apucat s-o sun, dar de obicei nu mă căuta ea. Dacă erau împreună îmi telefona tata. De cele mai multe ori aşteptau să le dau eu un semn de viață.

— Deci crezi că...

— Nu ştiu ce să cred, Bobby, şi e prea târziu să mai aflu.

— Şi-acum ce facem?

— Nu ştiu.

Bobby se ridică de pe canapea.

— Mă duc să văd dacă găsesc nişte cafea. Începe să mă doară brațul de-mi vine să-l tai şi să-l dau la câini.

Am ascultat zgomotul paşilor lui îndepărtându-se pe coridor. O parte din mine, neinvitată şi împotriva tuturor evidențelor, îşi păstrase speranța că totul, absolut totul, de la telefonul lui Mary când stăteam pe o verandă în Santa Barbara, fusese o mare greşeală. Partea aceasta construise visul de lângă piscină, încercase să mă mintă că aveam un motiv să mă grăbesc, că mai aveam şanse să-i salvez. Acum ştiam că nu era aşa, că efortul final era inutil. Sigur, tata avusese un plan. Totdeauna avea. Dar biletul pe care-l găsisem era tot ce mai rămăsese din el.

Mi-a sunat telefonul şi m-a speriat de moarte. Numărul de pe afişaj nu-mi era cunoscut.

— Cine e?

— Nina Baynam. Ţi-e rău? Ai o voce ciudată.

— Nu mă simt prea bine. Ce vrei?

Eram amorţit şi nu aveam chef să discut despre criminali în serie sau orice altceva.

— Am ajuns în Dyersburg. Voi unde sunteţi?

— North Batten Drive 34, am zis.

Au trecut câteva clipe înainte să-mi răspundă.

— Poţi să repeţi?

Vorbea pe un ton bizar.

— Mi s-a părut că ai spus North Batten Drive 34.

— Exact.

— Asta-i adresa unui anume Harold Davids, zise.

Inima mea îşi dublă ritmul.

— De unde naiba ştii?

— Rămâneţi acolo şi aveţi grijă. Venim acum.

A închis. M-am întors spre uşă când l-am auzit pe Bobby, dar expresia lui m-a lăsat fără cuvinte.

— Davids nu mai e aici. A plecat.

— Unde a plecat?

— A plecat pur şi simplu. Pe uşa din spate.

Am alergat la fereastra din faţă şi am tras draperia. Acolo unde fusese parcată o maşină lungă şi neagră acum nu mai era nimic.

Am răscolit toată casa. N-am găsit nimic – nimic care să ne spună ceva. Era doar o casă veche şi îngrijită, plină de lucruri vechi şi îngrijite.

După zece minute, am auzit bătăi în uşă.

33

Nina încă mai bătea când uşa s-a deschis brusc. Dincolo de ea era Ward Hopkins. Zandt trecu pe lângă el şi începu să controleze cu paşi mari camerele de la parter. Cu o mişcare lentă şi nesigură, Ward se întoarse să se uite în urma lui.

— Ce face?

Nina nu-l luă în seamă.

— Unde-i Davids?

— A dispărut, zise Ward.

Avea ochii larg deschişi şi cearcăne întunecate. Nu părea să fi dormit de câteva zile bune.

— A dispărut? strigă ea. De ce dracu' l-aţi lăsat să plece?

Aproape că bătuse cu piciorul în pământ de frustrare. Tipul pe nume Bobby ieşi din ceea ce părea să fie bucătăria.

— Nu l-am lăsat să plece, zise el, pur şi simplu a dispărut. Oricum, ce-ţi pasă? De unde-ai auzit de el?

Femeia scoase un carneţel din poşetă şi i-l deschise în faţă. În el erau notate informaţiile obţinute la telefon în timpul zborului de la Los Angeles.

— Constructorii lui The Halls se ascund după un milion de companii fantomă, îi explică ea. Între timp ne-am apropiat destul de mult. Cea care pare a fi compania administrativă se numeşte Antiviral Global Inc. şi e înregistrată în Insulele Cayman. Domnul Harold Davids, care locuieşte la această adresă, este reprezentantul ei legal în Montana.

— La dracu', zise Bobby, palid la faţă. Se întoarse şi intră furios în bucătărie.

Ward se uită surprins la Nina.

— Ai înțeles greşit, zise el. Tocmai am stat de vorbă cu Davids. Mi-a spus... În fine, mi-a spus o mulțime de lucruri. Ştie de The Halls, da. Sigur că ştie, dar din afară. Nu are nicio legătură cu ei. A încercat să-i *salveze* pe ai mei de nenorociții ăştia.

— Nu ştiu ce ți-a spus ție... Îşi ridică privirea când îl auzi pe Zandt care se întorcea în cameră; polițistul clătină din cap şi urcă grăbit scara. Dar cred că domnul Davids nu este ce pare a fi.

— Ce naiba caută Zandt?

— Un corp, răspunse ea sec. Vocea îi era ciudat de inexpresivă şi Ward îşi dădu seama că, dincolo de fațada greu întreținută de profesionalism fără fisură, femeia vibra de tensiune. Să sperăm că nu un cadavru.

Ultimă tentativă de a-şi demonstra detaşarea nu fusese deloc convingătoare.

— N-o s-o găsiți aici. Nu Harold e ucigaşul pe care-l căutați, zise Ward. E prea bătrân. E...

— Nina... ai vreun număr de telefon de la The Halls?

Bobby stătea în uşa bucătăriei, cu telefonul fix în mână.

Femeia aruncă o privire în carnețel, apoi întoarse o pagină.

— Da, 406-555-1689, dar am auzit doar mesaje înregistrate şi un meniu cu opțiuni peste opțiuni. De ce?

Bobby îşi schimonosi fața într-un soi de zâmbet. În orice caz, îşi schimbă expresia.

— Harold a sunat la numărul ăsta. E în lista de apeluri de-acum douăzeci de minute. Când eram aici, cu el.

— Dar..., începu Ward. Câteva clipe, cât timp încercă să-şi formuleze obiecţiile, gura i se mişcă fără să scoată vreun sunet. Părea îngrozit. L-ai văzut şi tu. Stătea aici şi aştepta, ştia că vor veni după el cum au venit după Mary şi Ed. L-ai văzut cu ochii tăi, pentru numele lui Dumnezeu. Ai văzut cum arăta.

— Sigur că părea îngrozit, Ward. Dar de noi. De *noi.* Credea că am aflat totul despre el. Credea că *noi* o să-l lichidăm.

Zandt se întoarse în hol.

— Nu e aici.

Hopkins era complet dezorientat.

— De ce mi-a spus tot dacă e de partea lor?

— Ai descoperit că făcea parte din grupul din Hunter's Rock. Ai pomenit de înregistrarea video, de bilet. L-ai recunoscut. N-avea idee ce altceva mai ştiai. Ai fi putut să blufezi. Cel mai simplu era să-ţi spună adevărul şi-apoi s-o întoarcă în final.

Bobby înjură scurt şi urât: părea că luase înşelătoria ca pe-un afront personal.

— Şi dacă nu e implicat, nu ţi se pare totuşi o coincidenţă ciudată că The Halls se află la o jumătate de oră de oraşul în care locuiau toţi?

Pe faţa Ninei se citeau numai semne de întrebare.

— Ce-i cu grupul ăsta din Hunter's Rock?

— Mai târziu, zise Ward, dar acum nu mai părea dezorientat. Mai întâi trebuie să-l găsim pe Davids.

Se auzi un mobil. Se mişcară toţi odată, ca nişte pistolari drogaţi, dar sunase numai telefonul lui Zandt.

— Da?

— Bună seara, domnule poliţist, zise o voce. Părea foarte calmă şi detaşată.

Zandt se uită la Nina.

— Cine e?

— Un prieten, zise vocea, deşi recunosc că încă nu ne cunoaştem personal. Dar nu din vina mea. N-ai fost suficient de abil să ne oferi ocazia unei întâlniri.

— Cu cine vorbesc?

Zandt simţi că i se ridică părul pe ceafă. De la celălalt capăt al firului se auzi un chicotit.

— Credeam că eşti în stare să ghiceşti. Sunt Omul Drept, John.

— Aiurea.

— Deloc. Te felicit că l-ai găsit pe Wang. Te felicit că l-ai încurajat să facă ceea ce trebuia să facă. Îţi rămânem datori.

Zandt avea gura uscată şi, când vorbi, scoase fără să vrea un sunet sec.

— Dacă eşti Omul Drept, dovedeşte-mi.

Nina rămase cu gura căscată. Ceilalţi doi se holbară la el.

— Nu trebuie să-ţi dovedesc nimic, zise vocea. Dar îţi spun ceva care s-ar putea să vă fie de folos. Dacă nu ieşiţi din casă în aproximativ două minute, veţi muri.

Legătura se întrerupse.

— Afară din casă, zise Zandt. Acum.

Când ajunseră în stradă, auziră sirene care se apropiau. O mulțime de sirene. Ward descuie portiera unei berline mari şi sări la volan.

Nina nu voia să se dea bătută.

— Sunt agent FBI, nu trebuie să plecăm nicăieri.

— Mda, sigur, zise Bobby. Am împuşcat nişte polițişti mai devreme. Nu sunt morți, dar tot i-am împuşcat. Dacă vrei să stai în mijlocul drumului cu insigna la vedere, n-ai decât. Aici nu e HBO, prințeso, or să-ți spulbere dracului capu'.

Polițiştii nu reuşiră să-i prindă din nicio direcție, şi cvartetul ajunse fără incidente la strada principală. Acolo, Ward viră la dreapta şi apăsă pedala de accelerație până la podea. În douăzeci de minute, erau afară din oraş şi mergeau pe şoseaua care şerpuia încet spre poalele dealurilor. Nimeni nu întrebase unde se duceau. Toți ştiau.

Nina le povesti ce se întâmplase în Los Angeles. Ward le spuse ce aflase de la Davids. Zandt le dezvălui, nu în detaliu dar destul de clar, antecedentele sale cu Omul Drept. Bobby se uita țintă la el şi Nina observă că Hopkins îi aruncase o privire lui John în oglinda retrovizoare.

Bobby se încruntă.

— De unde a făcut rost de numărul tău de mobil?

— Dacă are vreo legătură cu Oamenii de paie, ştii bine că nimic nu-i imposibil. Au pus la punct un sistem de aprovizionare în serie cu victime. Aruncă în aer tot ce au chef, oriunde au chef. Urmărirea unui mobil e un fleac.

— Bine, şi-atunci de ce a sunat? Ce rost avea să te scoată de-acolo înainte să apară poliția?

— Degeaba încerci să înțelegi motivele lui. Dar nu se gândea doar la mine. Ştia că nu sunt singur.

— Davids le-a spus cine e în casă, zise Ward. Ne-a turnat.

Vocea lui era plină de amărăciune şi avea o expresie sumbră.

— Nu vi se pare ciudat că Oamenii de paie mi-au eliminat părinții cu două zile înaintea plănuitei lor dispariții? Organizaseră totul, se gândiseră la fiecare detaliu şi, din senin, chiar înainte să scape definitiv de pericol, vine McGregor şi regizează accidentul?

— Adică Davids le-a vândut pontul? De ce?

— A ştiut de la bun început ce era The Halls. Un refugiu aurit, o legitimație universală, un izvor de bani nesecat. Apoi tata a aflat despre construcție, a crezut că are ocazia să facă o afacere bună, dar a descoperit că realitatea era alta şi l-a pus pe Davids într-o poziție foarte dificilă. Să admitem să sunt aceleaşi persoane – sau acelaşi gen de persoane – cu care s-au confruntat acum treizeci de ani. Davids mi-a spus că numai şeful lor a fost ucis. Putem să presupunem că restul au supraviețuit şi s-ar putea chiar să dirijeze evenimentele care se petrec aici, în munți. Ar fi putut afla că Davids a participat la expediția punitivă – poate chiar din acest motiv l-au contactat şi i-au propus să-i reprezinte. Lucrează pentru noi, altfel se va afla ce-ai făcut într-o noapte, acum mai bine de treizeci de ani. Sau, trântit verde-n față, eşti mort. Ce putea să facă Davids?

— Apoi tatăl tău se apropie prea mult de adevăr, iar Davids ştie că e terminat dacă nu-i avertizează pe Oamenii de paie. Şi le spune că soții Hopkins sunt pe cale să-şi ia zborul.

Câteva clipe, în maşină s-a lăsat tăcerea.

Nina se hotărî prima să vorbească:

— E vinovat de moartea lor. Singurul om în care aveau încredere fără rezerve.

— E un mort ambulant, zise Ward ca pentru el. Puteți să fiți siguri.

•

Când au ajuns în munți, începuse deja să plouă, dâre reci, de un argintiu palid în bezna de dincolo de geamuri. Râul de lângă drum era acum un torent. Nu se mai vedeau alte maşini.

— Suntem numai noi patru, zise Nina.

Ward îi aruncă o privire:

— Atunci cheamă întăriri.

— N-ar ridica elicopterele de la sol doar pentru că le spun eu. Am primi cel mult, şi asta după vreo oră, o maşină cu doi agenți plictisiți, care ar face orice să demonstreze că nu sunt bună de nimic.

Se uită pe geam câteva clipe.

— Are cineva o țigară? Mi se pare o idee bună să mă apuc de fumat.

Ward vârî mâna în buzunarul hainei, scoase un pachet mototolit şi-l aşează pe bord.

— Nu te sfătuiesc, zise el.

Nina îi răspunse cu un zâmbet firav, dar nu se atinse de țigări.

Cincizeci de minute după ce ieşiseră din casa lui Davids, maşina intră într-o curbă lungă, în urcare. Hopkins încetini şi Bobby se îndreptă în scaun ca să poată supraveghea mai bine versanţii care flancau şoseaua.

— Ne apropiem, zise Ward.

Nina se uită la Bobby şi Zandt care îşi încărcau pistoalele, apoi îşi verifică fără tragere de inimă arma. Îi tremurau mâinile. Ceilalţi nu păreau să simtă ce simţea ea, dar îi era imposibil să ghicească ce le trecea băieţilor prin minte. Nu era unul din generaţia ei care să nu poată cita replica: „Păi, sincer să fiu, în toată agitaţia am pierdut şi eu numărătoarea" din filmul *Dirty Harry.* Fiecare avea impresia că e propriul lui Clint Eastwood portabil. Şi toţi credeau că cineva, undeva, s-ar uita de sus la ei dacă nu s-ar ridica la înălţimea aşteptărilor.

Apoi Zandt se întoarse spre ea. Îi făcu cu ochiul şi ea înţelese că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Poate că filmele chiar te învaţă ce să faci, dar sentimentele au rădăcini mult mai adânci, datează din timpurile imemoriale când nimeni nu purta haine şi fiecare juca un rol precis – unii aveau grijă de foc şi alţii mergeau la vânătoare. Singura diferenţă rezida în dimensiunile grupului din care simţeau că fac parte şi în intensitatea relaţiilor cu persoanele pe care le-ar fi apărat cu preţul vieţii. Zandt era la fel de nervos ca ea.

Ward trase maşina pe dreapta.

— Am ajuns, zise el.

Se uitară toţi prin parbriz cu ochii mijiţi. Cam la cincizeci de metri în faţă se vedea o poartă mică.

— Nu e nimeni acolo, spuse Bobby. Mai spune-mi o dată cum se intră.

— Treci de poartă şi mergi pe iarbă, o iei la stânga şi acolo dai de un drum mascat, ascuns printre copaci, care duce sus, pe un platou.

— Vasăzică ar putea să ne-aştepte în pădure sau oriunde de-a lungul drumului de acces.

— Mai mult sau mai puțin.

— Atunci, să ne grăbim.

Ward dădu din cap.

— Sunteți toți pregătiți?

— Mai pregătiți de-atât nu se poate, răspunse Zandt.

Ward apăsă pe accelerație.

Roțile patinară pe şoseaua udă, apoi maşina țâşni în față. Parcurse cu viteză distanța rămasă, apoi vină drept spre poartă.

— Capul jos, zise Bobby.

Nina şi Zandt îl ascultară. Bobby se ținu puternic de spătarul scaunului şi de portieră, cu pistolul în mână. O clipă mai târziu, poarta se făcu fărâme şi bucăți de lemn loviră parbrizul, țesând o pânză de păianjen pe partea Ninei. Maşina plonjă în iarba înaltă şi începu să derapeze. Ward se luptă cu ea şi reuşi s-o echilibreze.

Se asigură că o avea sub control, apoi se îndreptă spre şirul de copaci, accelerând treptat. Trecu peste o ridicătură şi Nina se simți o clipă suspendată în aer. Nici nu ateriză bine, că se trezi din nou plutind. Auzi un icnet în spate când Zandt păți acelaşi lucru. Ward şi Bobby păreau lipiți de scaune.

Trecură peste o movilă mai mică, după care, brusc, terenul de sub roți redeveni plat.

Maşina gonea pe lângă copaci şi Ward se strâmbă.

— Aţi văzut pe cineva?

— Nu, dar nu încetini, răspunse Bobby.

După o sută de metri, drumul coti brusc la dreapta şi maşina începu să urce o pantă din ce în ce mai abruptă. În vreme ce Ward smucea volanul după fiecare curbă, Bobby se întorcea dintr-o parte în alta, dar nu era nimeni acolo. Nu se auzi niciun foc de armă. Totuşi, când observă că Zandt îşi ridică încet capul, întinse mâna şi-l apăsă la loc. Îl durea umărul de la mişcarea prea bruscă, dar senzaţia părea îndepărtată şi irelevantă. Deocamdată.

— Unde naiba or fi? întrebă Ward.

— Probabil în vârf, aliniaţi.

— Ai un umor de tot rahatul, dar mă bucur că eşti aici.

— E ca şi când am fi prieteni, zise Bobby. Oricum, dacă treaba asta iese rău, o să mă-ntorc să te bântui.

— Deja mă bântui, zise Ward. De ani întregi încerc să scap de tine.

Depăşiră şi ultima curbă, după care poarta uriaşă a complexului The Halls se ivi ameninţătoare pe culmea povârnişului.

— Tot nu se vede nimic, zise Ward, încetinind.

— Şi-acum?

— Dincolo de poartă drumul face la stânga. Sunt două clădiri mari, un fel de recepţie şi ceva care pare să fie o magazie. Luminişul e închis cu un gard înalt. Casele sunt acolo.

Ceilalţi doi îşi ridicară prudent capetele.

— Cum intrăm?

— Pe poarta principală, zise Bobby. Nu putem trece peste gardul ăla.

— Exact la intrare or să ne aştepte.

— N-avem de ales.

Maşina trecu pe sub arcada de piatră şi se îndreptă spre grupul de clădiri din lemn. Un bec puternic fixat pe una dintre ele arunca în parcare o lumină albă, bolnăvicioasă, ca de lună plină. Când se apropiară suficient, Ward ridică iar piciorul de pe pedală. Maşina rulă spre mijlocul spațiului deschis şi se opri. Era palid la față.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nina.

Bărbatul nu se uită la ea.

— Nicio maşină. Înainte, când am mai fost aici, era plin de maşini.

Se uitară în jur. Parcarea era complet goală. Ward opri motorul, dar lăsă cheia în contact.

Zandt deschise portiera şi coborî fără să mai aştepte instrucțiuni. Bobby înjură şi ieşi pe partea cealaltă, cu pistolul pregătit. Lumina puternică făcea din ei ținte uşoare, dar le arăta în acelaşi timp că nu era nimeni pe acoperişul clădirii. Nu-i aştepta nimeni. Doar două clădiri mari din lemn, cu un gard între ele. Ward şi Nina coborâră cu mai multă prudență. Nina avea impresia că pistolul din mâna ei era prea mare şi nelalocul lui.

— Pe-acolo se intră, spuse Ward, făcând un semn spre clădirea din dreapta. Îl urmară acolo şi se opriră de-o parte şi de cealaltă a uşilor de sticlă. Bobby se întinse încet şi se uită înăuntru.

— Nu e nimeni la recepție, zise.

— Intrăm?

— Aşa cred. După tine.

Ward se aplecă în faţă şi împinse încet una dintre uşi. Nu se declanşă nicio alarmă. Nu trase nimeni în el. Deschise uşa şi făcu câţiva paşi înăuntru, precaut, cu ceilalţi pe urmele lui.

Holul de la intrare era pustiu. Muzica nu se mai auzea şi în şemineul din piatră de râu nu mai ardea focul. Tabloul cel mare care fusese atârnat în spatele mesei de recepţie dispăruse. Avea senzaţia că încăperea fusese pusă la naftalină.

— Fir-ar să fie, zise Ward. Au plecat.

— Fii serios, sări Bobby. N-a trecut decât o oră. Nu e posibil să fi avut timp să cureţe totul.

— Au avut ceva mai mult timp, zise Zandt. După ce am plecat de la Wang, au trecut poate cinci sau zece minute până să se împuşte. Ar fi putut să le dea un telefon de avertizare.

— Nu e suficient, nu ca să strângi tot.

— Atunci poate că erau deja pe picior de plecare, zise Nina. L-ai scuturat bine pe agentul imobiliar. Poate că a fost un mesaj destul de clar, ceea ce înseamnă că au avut două zile la dispoziţie. Nu contează. Oricum o să mergem să vedem ce-i pe-aici.

Porni cu paşi mari spre uşa din celălalt capăt al încăperii, cea care trebuia să se deschidă în spaţiul interior al complexului. Nina era copleşită de o furie teribilă şi de spaima că era posibil să fi ajuns prea târziu, că fantoma pe care o urmărise până când devenise singura lumină de la capătul tunelului se îndepărtase iar de ea în paşi de dans. Ceilalţi nu se

mişcaseră. Nu-i păsa dacă o însoțeau sau nu. Ea, una, trebuia să meargă acolo. Trebuia să vadă.

Nu auzi împuşcătura.

Când sunetul îi ajunse la urechi, deja cădea, aruncată brusc într-o parte, apoi se lovi de una dintre mesele scunde. Pieptul parcă-i explodase şi o ardea cumplit. Gura i se deschise pentru un strigăt, dar nu auzi nimic. Îşi dădu seama că Zandt alerga spre ea.

Ward se întoarse şi văzu un bărbat în cadrul uşii. Era McGregor. Bobby, în schimb, văzu o femeie adăpostită după biroul de recepție. În spatele ei, un tânăr plin de muşchi ieşea pe-o uşă din perete, construită în aşa fel încât să se confunde cu lambriurile de lemn.

Toți trei erau înarmați. Şi toți trăgeau.

Tânărul muri primul. Nu era obişnuit cu armele şi tehnica lui era împrumutată din filme: ținea pistolul lateral, în stil mafiot. Bobby îl doborî dintr-un singur foc.

Ward se aruncă în spatele unui stâlp şi sări imediat mai departe, trăgând din mişcare. Îl atinse pe McGregor mai întâi în coapsă, apoi în piept. El, în schimb, evită la mustață să încaseze un glonț în față, doar îi auzi vâjâitul când îi trecea pe deasupra capului. Se lăsă într-un genunchi şi se ghemui în spatele unui colț al recepției, rugându-se ca femeia să nu-l fi văzut. Reuşi să-şi încarce pistolul abia după ce scăpă gloanțele pe jos.

Zandt îngenunche lângă Nina, care zăcea pe podea, cu genunchii la piept şi icnind după aer. Cu o mână

tremurândă încerca să ajungă la rana din piept. Era sus, chiar sub clavicula dreaptă.

— O, Nina, şopti el, fără să-i pese de bubuiturile armelor şi de şuierul gloanțelor care despicau aerul deasupra lui.

Femeia tuşi, cu chipul crispat între surpriză şi negare.

— Mă doare, zise ea.

McGregor încă mai trăgea. Femeia din spatele mesei aproape că-l doborî pe Bobby înainte ca Ward să-şi revină şi să se ridice în picioare, golind jumătate din încărcător în ea. Abia când căzu în spate peste băiatul musculos el îşi dădu seama că era femeia care-i explicase falsele proceduri de admitere. Încă nu-i aflase numele.

Bobby stătea deasupra lui McGregor, cu o gheată peste încheietura mâinii lui. Un pistol zăcea pe podea la câțiva metri.

— Unde s-au dus? îl întrebă. Şi când? Spune-mi ce ştii, altfel te ia dracu'.

— Du-te-n mă-ta, zise polițistul.

— Cum vrei, ridică Bobby din umeri şi-l împuşcă în cap.

În vreme ce Bobby îi verifica pe ceilalți, asigurându-se că nu se va ridica nimeni, Ward alergă la Nina. Zandt îi ținea mâna apăsată ferm peste rana din piept. Sângele încă i se mai revărsa printre degete.

— Să plecăm de-aici, zise Ward.

— Nu, se împotrivi Nina, cu o voce surprinzător de puternică şi încercând să se ridice.

— Nina, ai încurcat-o rău de tot. Trebuie să te ducem la un spital, altfel o să sângerezi până mori.

Ea se agață cu o mână de piciorul unei mese şi cu cealaltă îl apucă de încheietură.

— Grăbiți-vă, dar mergeți să vedeți.

Ward ezită. Încercă să găsească o încurajare în privirea lui Zandt, dar ochii Ninei erau pironiți asupra lui.

Bobby se opri în spatele lor.

— O, la dracu', Nina.

— Eu rămân aici şi voi mergeți acolo, zise ea, vorbindu-i doar lui Zandt. Era amețită şi se simțea foarte ciudat. Voia să-i spună de ce era atât de important. Te rog, John. Spune-le să se ducă. Mergeți toți. Vă rog, vedeți dacă fata e acolo. Trebuie să verificați. O să mă duceți şi la spital.

Zandt mai aşteptă câteva secunde, apoi se aplecă şi o sărută repede pe frunte.

— Eu o să fac ce mi-a spus.

Ward clătină din cap, dar începu să-şi încarce pistolul.

— Bobby, rămâi aici, zise el. Prietenul lui încercă să protesteze, însă Ward continuă repede: S-ar putea să mai fie şi alții ca ăştia trei. Încearcă să-i opreşti hemoragia şi doboară pe oricine vezi – în afară de noi, bineînțeles. Îi eşti mai de folos ei decât nouă.

Bobby îngenunche lângă Nina.

— Ai grijă, amice.

Ward şi Zandt porniră aproape în fugă spre uşile din capătul sălii.

— Orice s-ar întâmpla, zise Ward, rămânem împreună. S-a înțeles?

Zandt dădu din cap şi deschise uşa. Afară era o potecă pe care lumina argintie din spatele lor o dezvăluia perfect pe o lungime de aproximativ cincizeci de metri, suficient cât să intuiască siluetele masive ale caselor aflate la jumătatea drumului. Nu se vedea nicio lumină la ferestre. Începură să alerge.

34

— Trebuia să fi adus o lanternă.

— Trebuia să fi adus o mulțime de lucruri, zise Ward. Arme mai puternice, oameni în plus, o idee precisă despre ce avem de făcut.

Se opriseră la prima intersecție de poteci. Semăna cu strada principală dintr-un orăşel în care nimeni nu avea maşină. Iarba din jur era proaspăt tunsă. Pajiştea dintre versanți, cu o suprafață de aproximativ zece acri, fusese folosită în aşa fel încât să ofere fiecărei reşedințe cât mai multă intimitate şi vedere spre un povârniş blând. Părea foarte puțin probabil să fie suficient spațiu pentru un teren de golf, ceea ce însemna că nici măcar agentului lor imobiliar preferat – răposatul Chip – nu-i dăduseră voie să intre acolo. De-o parte şi de cealaltă a potecii, dar retrase mult în spate, erau două case. Poteca se pierdea în bezna din fața lor şi ducea, printr-o serie de alte răscruci, la alte vile pe care încă nu puteau să le vadă.

— Tu ia-o pe cea din stânga.

— Ai auzit ce-am spus? Nu ne despărțim.

— Ward, vezi câte case sunt? Nina e în pericol acolo unde am lăsat-o.

— N-o ajutăm deloc dacă ne lăsăm omorâți. Vrei să arunci o privire acolo? Mergem împreună. De unde începem?

Zandt înaintă repede pe poteca din dreapta. Apropiindu-se de casă, Ward recunoscu liniile pe care le văzuse în planuri. Cabana s-ar fi potrivit perfect într-o suburbie din Chicago – Oak Park – în care fuseseră construite multe reşedințe caracteristice perioadei de mijloc a carierei lui Wright. Era o casă frumoasă, dar el îi ura pe cei care-şi însuşiseră fără niciun drept proiectele. Idealurile lui Wright vorbeau despre viață şi comunitate, nu despre izolare şi moarte.

Lui Zandt nu-i păsa deloc de subtilitățile arhitecturii.

— Unde naiba e uşa?

Ward îl conduse după colț, printr-o terasă joasă, spre o potecă ce şerpuia către stânga şi ajungea sub un balcon. Un şir de trepte ducea după colț, la o uşă mare din lemn. Era întredeschisă.

Se uitară unul la celălalt.

— Intrarea principală?

Ward dădu din cap. Trase aer în piept, apoi împinse uşor uşa cu piciorul. Nu se întâmplă nimic.

Îi făcu semn lui Zandt, care intră primul. În calitatea lui de polițist, avea mai multă experiență în asemenea acțiuni, cel puțin aşa spera Ward.

Un coridor scurt, lumină slabă în tonuri de verde rece, filtrată printr-o lucarnă de sticlă colorată. La capăt, un panou cu vitraliu ascundea următoarea încăpere.

Trecură cu grijă de el şi descoperiră o cameră lungă, cu tavanul jos. Alte vitralii şi, deasupra, luminatoare. Un şemineu în stânga. O bibliotecă şi fotolii. Rafturile erau goale. Mobila era la locul ei, dar covoarele fuseseră luate.

Străbătură camera fără a scoate cel mai mic sunet. Casa era cufundată într-o tăcere adâncă. Ward ridică o mână, arătându-i ceva; Zandt se uită în direcţia aceea şi văzu intrarea în altă cameră, parţial ascunsă în spatele unui panou din lemn. Dădu din cap şi se întoarse lângă Ward. Se apropiară împreună de ea, Zandt aruncând câte-o privire peste umăr.

Uşa dădea într-o bucătărie întunecoasă – lipseau luminatoarele. Era construită pe două niveluri şi spaţiul pentru micul-dejun era în capătul îndepărtat. Ward înaintă încet. Pe masă era o singură cană, chiar în mijloc. Interiorul ei era uscat şi nu mai avea toartă. Deschise un dulap, apoi un sertar. Amândouă erau goale.

— Casa asta a fost curăţată, şopti el.

Zandt dădu din cap.

— Poate, dar trebuie s-o controlăm.

Ward îşi dădu ochii peste cap. Apoi căutară în restul casei.

•

— E cineva afară, zise Nina.

Se ghemuise într-unul din fotoliile mari de piele, iar Bobby stătea lângă ea. Sala era cufundată în beznă. În privinţa asta Bobby avea dubii: găsiseră luminile aprinse, şi a le stinge acum ar fi însemnat să anunţe prezenţa lor oricui mai era ascuns în complex. Era

totuşi greu de crezut că persoana sau persoanele respective nu auziseră schimbul de focuri, aşa că în cele din urmă acceptase, dibuise în spatele mesei de recepţie şi le stinsese una câte una. Părea mai sigur aşa, chiar dacă nu era soluţia ideală. Peretele din spate nu avea ferestre pe toată lungimea lui şi, chiar dacă în poziţia aceea nu riscau prea mult să fie văzuţi, tot se simţea ca o ţintă fixă. Sala era mare, întunecată şi în ea erau trei morţi.

— Am auzit ceva acum un minut, recunoscu el. Speram să fie ei.

Nina clătină din cap.

— Jack vrea să verifice toate casele. O să dureze o vreme, chiar dacă nu e nimic acolo. Dar mai ales dacă e. Iar zgomotul venea din faţă, nu din spate.

Bobby dădu din cap.

— Ward mă omoară dacă află că te-am lăsat singură, dar trebuie să mă duc.

— Dacă vrei, n-o să-i spun, dar să nu stai mult.

Bobby se asigură că pistolul ei era încărcat, apoi se duse la peretele din faţă. Continuă să meargă pe lângă el, cât mai aplecat posibil şi, când ajunse la uşa principală, scoase capul afară cu precauţie. Maşina lor era încă singura din parcare. Nu se vedea nici urmă de altcineva şi se gândi să rămână pur şi simplu unde se afla.

Dar apoi auzi iar un zgomot. Nu era puternic, dar în mod sigur nu era nici natural. În niciun caz ploaia. Era un sunet mecanic, un fel de *pop* scurt şi sec. Părea să vină din capătul celălalt al parcării, unde se afla a doua clădire.

— Ce-a fost?

Acum, când Bobby nu era acolo să se uite la ea, Nina putea să nu mai lupte împotriva durerii. Dar aşa nu mai reuşea să gândească limpede şi nu-şi mai controla bine vocea.

— Nu ştiu, răspunse el.

Se întoarse şi văzu că Nina era bine ascunsă în fotoliu. Oricum, mai bine de-atât nu se putea.

— Apasă în continuare pe rană.

Stând tot aplecat, împinse uşa. Îl lovi în faţă un curent de aer foarte rece, aducând cu el răpăitul ploii.

•

Casa era pustie. Patru dormitoare, un birou mic, o bibliotecă şi ceea ce părea a fi o cameră de audiţii. Toate goale şi curate. Eliberate de orice trăsătură distinctivă, deşi era clar că până de curând acolo trăiseră oameni. Ward şi Zandt coborâră pe scara principală, acum mai puţin atenţi să nu facă zgomot, şi se duseră în partea din spate a parterului. Acolo era a doua zonă de recepţie, ceva mai puţin pretenţioasă decât cea din faţă. Un şir de ferestre orizontale dădea spre o jumătate de acru de curte înverzită. Ward îşi asigură pistolul.

— Verificăm casa următoare?

Era clar că aici nu era nimic care să-i trezească interesul. Fusese de acord să-l ajute pe Zandt s-o caute pe fată, dacă asta voia, însă scopul lui principal era să găsească măcar un Om de paie. Să-l pună să stea jos şi să stoarcă de la el câteva explicaţii. Nu mai era convins că asta avea să se întâmple. Nu acolo, în orice caz. Nu-l interesa nimic altceva.

— Mă uit puțin în spate, zise Zandt, pe urmă cred că putem să plecăm. Deşi nu-mi face plăcere.

Deschise uşa tăiată în mijlocul geamului uriaş al ferestrei şi dispăru în ploaie. Ward ieşi după el, dar rămase lângă zid. Începea să creadă că Nina nu greşea: poate că Wang grăbise lucrurile, însă evacuarea începuse chiar din clipa când Ward îl scuturase pe Chip după prima vizită la The Halls. Făcuse o mare prostie, cu alte cuvinte. Le dăduse timp să scape. Nu se aştepta ca ei să reacționeze aşa. Erau la loc sigur, erau bogați, se aflau pe teritoriul lor. Însă tot o dăduse în bară. Nu discutaseră încă problema, dar avea impresia că şi Zandt credea acelaşi lucru. Privirea lui era din ce în ce mai sălbatică.

Ascultând zgomotele pe care le făcea Zandt în noapte, observă un fir lung care trecea pe la baza zidului. Apărea de după colț şi era pe jumătate mascat de arbuştii care creşteau lângă perete. Un cablu electric, probabil. Poate mult-lăudatul Internet ADSL. Era gata să arunce o privire mai de-aproape, când din direcția lui Zandt se auzi brusc un sunet ca o tuse.

Ward se grăbi să ajungă în curte. Zandt stătea chiar în mijloc, drept ca o lumânare.

— Ce-i?

Polițistul nu-i răspunse. Îi arăta ceva cu degetul.

La început, Ward nu reuşi să distingă nimic, dar apoi văzu că o porțiune de teren puțin mai la dreapta lor părea uşor bombată. Se duse acolo şi o examină atent. Se linse pe buze.

— Spune-mi că aici e îngropat un câine sau aşa ceva.

Zandt clătină din cap, şi Ward observă abia acum că poliţistul încă nu-şi lăsase braţul jos. Arăta în altă direcţie.

Spre altă movilă.

— O, Christoase, şopti Ward, cu un nod în gât. Uită-te aici.

De unde stătea acum, vedea acum că în curte erau mai multe movile. Trei şiruri scurte. Douăsprezece în total.

Zandt îngenunche şi începu să sape cu mâinile în movila cea mai apropiată. Iarba îi aluneca printre degete, dar reuşi să smulgă un smoc. Dedesubt pământul era clisos şi greu. Ward se grăbi să-l ajute, şi smulseră şi săpară amândoi. Nu era uşor şi abia după trei minute au ajuns la ceva care nu mai era pământ. Mirosul era îngrozitor. Ward sări în spate, dar Zandt mai smulse două mâini de pământ înainte să renunţe şi el.

— Ne trebuie o lopată, zise Ward.

Zandt clătină din cap.

— Orice-ar fi aici, e mort. Sarah poate mai e în viaţă.

— Recunoaşte, amice... o s-o găsim într-unul din mormintele astea.

Zandt mărşăluia deja înapoi spre casă. Ward îl urmă, încercând să evite movilele de pământ, dar ştia că trecuse cel puţin peste una din ele.

Ajunşi înăuntru, Zandt se duse cu paşi hotărâţi în prima cameră din faţă.

— Trebuie să ne mai uităm o dată. Ne-a scăpat ceva.

— Nu văd unde, zise Ward.

— Atunci să începem de-aici.

Se despărțiră şi începură din colțurile opuse ale camerei, răsturnară biblioteca, mutară mobilele din loc. Ward se convinse repede că nu era nimic acolo, dar Zandt nu voia să renunțe şi scotocea fiecare centimetru.

— O să ne ia ore, zise Ward. Nu ştiu...

Se opri. Zandt îşi ridică privirea.

— Ce s-a întâmplat?

Ward nu se uita la ceva din cameră, ci drept prin ferestrele principale din față. Zandt se apropie repede de el.

— Vezi?

Se uita la bifurcația potecii, care se afla cam la douăzeci de metri de casă. Acolo, în locul unde se despărțea în alte poteci care duceau la alte case, se vedea ceva pe jos. Nu era un obiect prea mare şi, de la distanța aceea, era imposibil să-ți dai seama ce putea fi. Un mănunchi de bețe, poate.

— Văd, zise Zandt.

— Nu era acolo când am venit.

Ridicară din nou siguranțele pistoalelor şi ieşiră pe uşa din față. Ward porni încet de-a lungul potecii; Zandt rămase lângă uşă, uitându-se atent la celelalte case.

Chiar semăna cu un mănunchi de bețe. Bețe scurte, curbate, foarte albe. Foarte curate. Ward înțelese ce erau abia când ajunse la doi metri de ele. Se aplecă şi ridică unul. Se întoarse şi-i făcu semn lui Zandt să vină şi el. În timp ce polițistul se apropia, preluă sarcina de a trage în oricine ar fi apărut. Pentru că acolo era

cineva, fără îndoială. Cineva care ştia că şi ei erau acolo.

După o scurtă analiză, Zandt spuse:

— Sunt coaste.

— La fel mă gândeam şi eu. Umane?

— Da.

— Şi cine le-a pus aici?

— Ward...

La cinci metri mai încolo, tot pe potecă, mai era un os.

Ward se duse acolo şi se aplecă să-l ridice.

— De femeie sau de bărbat?

Zandt luă femurul din mâna lui. Asemenea coastelor, şi el era curat şi alb, ca şi cum abia fusese pregătit cu grijă pentru a fi expus într-un muzeu.

— Nu-mi dau seama, dar n-a fost un adult. Mai degrabă un adolescent.

Rămaseră umăr la umăr, privind de-o parte şi de alta a potecii.

— Cineva ne conduce undeva, zise Ward.

— Se pune întrebarea dacă trebuie să-i urmăm indicațiile.

— Nu cred că avem de ales.

— Dar am găsit deja casa cu cadavrele.

— O casă. Prima în care ne-am uitat. Fie este o coincidență fericită, fie mai sunt şi alte cadavre.

La următoarea răscruce era încă un os, pus pe marginea din stânga a potecii, ca pentru a le arăta drumul spre casa de pe partea aceea. O verificară repede. De data asta, mormintele erau plasate pe o singură latură a curții şi ascunse mai bine – sau cu mai

multă plăcere. Abia când Zandt spuse că micile cuburi de piatră aşezate în iarbă nu puteau fi marcajul unui traseu, înțeleseră amândoi că erau echivalentul unor lespezi funerare.

Lângă casă mai găsiră un os, indicându-le o direcție care ducea spre interiorul complexului. Osul era o jumătate dintr-un pelvis.

Niciunul dintre ei nu avea cunoştințele necesare pentru a ghici sexul victimei, dar aspectul osului şi lățimea scobiturii sciatice ar fi fost de-ajuns să-i spună Ninei că era al unei fete cam de vârsta lui Sarah Becker.

•

Bobby aşteptase aproape zece minute în spatele maşinii. Nu mai auzise niciun zgomot de când ieşise din clădire, nu văzuse niciun semn de mişcare. Asta nu însemna nimic. Cineva provocase semețele de mai devreme şi era puțin probabil ca problema să fi dispărut de la sine. Rămăsese încremenit doar pentru a vedea dacă arătarea îşi va face apariția, îi dăduse posibilitatea să se prezinte singură şi să-l scutească de un efort. Era totuşi posibil să fi fost doar un animal. Poate un cerb. Improbabil, dar posibil.

După alte două-trei minute, se mişcă prudent. Nina avea să-şi facă griji dacă rămânea acolo prea mult, şi de-acum era foarte ud şi i se făcuse foarte frig. Îl durea umărul de nu se vedea. Dar nu putea să facă stânga-mprejur şi să se întoarcă înăuntru. Trebuia să verifice cealaltă clădire.

Înaintă de-a lungul şirului de stâlpi înfipți în asfalt care marcau locurile de parcare. Ca să facă asta trebuia

să străbată zona luminată, dar nu avea cum să se apropie altfel. Clădirea semăna cu un depozit uriaş: îi lipseau detaliile arhitecturale ale celeilalte construcţii şi, din câte vedea, nu avea nicio fereastră. Merse de-a lungul faţadei până la capătul din stânga şi în cele din urmă găsi o uşă.

Pe ea atârna un lacăt solid, dar era deschisă. O clipă se gândi să-l strige pe Ward, să verifice dacă era acolo, dar ştia că era imposibil. Ca să ajungă acolo, Ward ar fi trebuit să treacă din nou prin sala în care aştepta Nina. Era altcineva. Împinse încet uşa şi făcu un pas înăuntru.

Se afla într-un coridor scurt. Pereţii se înălţau doar la un metru deasupra capului său, în rest, spaţiul înalt era gol. Aproape ca un grajd. Simţea un miros ciudat, dar nu-i amintea de cai. O lumină difuză venea de undeva din interior, de la celălalt capăt. La trei metri în faţă, coridorul se intersecta perpendicular cu altul.

Înainte de intersecţie erau două uşi, şi le deschise pe amândouă. Prima dădea într-o cameră cu materiale de întreţinere pe care te-ai fi aşteptat să le găseşti într-un complex rezidenţial, dar un perete era acoperit cu rafturi pline de dosare. Cealaltă se deschidea într-o cameră mai mică, care părea să fie o cramă. Rastelele pentru sticle erau goale – semn rău, pentru că, dacă găsiseră timp să ia cu ei sticlele de Chateau Lafite, plecaseră de mult. Caz în care părea ciudat că lăsaseră acolo dosarele. Se întoarse şi mai aruncă o privire în prima cameră. Scoase un biblioraft la întâmplare. În el nu era niciun dosar, doar două cartuşe Zip, amândouă

etichetate „Scottsdale”. Le puse în buzunar şi aşează biblioraftul la loc.

Se întoarse pe coridor şi înaintă până la intersecție. Rămase complet nemişcat câteva clipe înainte să meargă mai departe – cu gura deschisă. Aşa auzeai mai bine, percepeai până şi cele mai slabe sunete. E un fenomen care are de-a face cu trompele lui Eustache. Nu auzi nimic, dar observă un cablu întins pe podea în fața lui. Dacă alimenta lămpile din capătul celălalt, era mai bine să-l taie. În orice caz, nu părea să facă parte din structura proiectată a clădirii, era un adaos recent. Se aplecă puțin în față şi văzu că firul traversa coridorul prin mijloc şi dispărea la stânga. Dădu colțul şi porni de-a lungul lui să vadă unde ducea. Abia făcuse doi paşi, când îi atrase atenția altceva.

Partea aceea era într-adevăr împărțită în spații care semănau cu staulele. Spații mici, închise, dispuse de-o parte şi de cealaltă a coridorului, cuşti pătrate cu latura de nici doi metri. În prima se vedea o umbră. Semăna cu un om. Un omuleț.

Bobby se lăsă în genunchi în fața gratiilor. Era un băiat de cinci ani, poate şase. Gol. Mâinile şi picioarele îi erau legate cu bandă adezivă. Poate că şi gura îi fusese acoperită cu bandă, dar era greu să fii sigur pentru că-i mai rămăsese foarte puțin din cap. Sângele de pe paiele staulului era încă proaspăt. De zăbrele era lipită o fotografie, făcută undeva unde era cald, portretul unui copil frumos. În momentul acela nu se uitase la obiectiv, nici măcar nu părea să-şi dea seama că i se face o poză. Era o fotografie din prima lui viață, dinaintea răpirii. Numele lui fusese Keanu.

Bobby îşi feri privirea. Se duse la următorul staul. Alt băiat, puţin mai mare de data asta, dar la fel de mort. Altă etichetă pe cuşcă. Aici fotografia înfăţişa un copil care zâmbea, dar puţin nesigur. Zâmbea ca şi când cineva l-ar fi oprit la colţul unei străzi când se întorcea de la şcoală şi l-ar fi întrebat dacă-l deranjează să-i facă o poză, iar el spusese că nu, deşi crezuse că era cam ciudat.

Se auzi un foşnet slab şi lui Bobby aproape că îi stătu inima în loc. Încremeni, până când îşi dădu seama că zgomotul venea din partea cealaltă a coridorului, la câţiva metri mai în faţă.

În cuşca de-acolo era o fată, cam de opt ani. Şi ea avea o etichetă şi o fotografie. Se numea Ginny Wilkins. Nu murise încă, deşi fusese împuşcată într-un ochi. Celălalt era uscat şi mat, dar partea inferioară a corpului ei se mişca încet. O porţiune a sistemului nervos mai funcţiona, dar nu pentru mult timp.

Bobby ştia că mai erau şi alte staule. Cel puţin încă două. Şi ştia că uşa clădirii nu fusese lăsată deschisă din întâmplare. Chiar şi atunci când The Halls nu era pustiu fusese extrem de bine păzit şi nimeni nu putea pătrunde acolo, cu excepţia puţinilor aleşi. Dar continuă să se uite la fata care zăcea în cuşca ei, în locul unde fusese târâtă şi depozitată şi apoi pregătită pentru clientul din The Halls care o comandase.

Se simţea prost, neînsemnat şi îngreţoşat. Se simţea ignorant şi naiv. Crezuse că ororile lumii nu mai aveau secrete pentru el, că explorase tărâmul întunecat alături de cei mai buni ghizi, că se mânjise de sânge cât pentru o viaţă întreagă. Prietenia cu Ward îl ajutase.

Ward, chiar dacă se descurca foarte bine într-o luptă, ducea o viață foarte liniştită în comparație cu a lui. Simțea că Ward îl respectă, că-i apreciază experiența tumultuoasă, iar asta-l ajuta să se împace cu gândul că îmbătrânise, că nu mai hoinărea prin tărâmul întunecat. Uitându-se în cuşcă, incapabil să-şi ia ochii de la bucata de carne abia însuflețită care pulsa şi zvâcnea cu ultimele forțe, îşi dădu seama că nici măcar nu zgâriase vreodată suprafața imaginabilului; că războaiele şi crimele anunțate la ştiri erau doar simple jurnale sportive, tragedii pentru scenă, un sistem degenerat de gratificații pentru curaj fizic care diferă doar prin dimensiuni şi gradul de responsabilitate publică; că până şi terorişti pe care-i interogase erau nişte diletanți ai faunei întunericului. Terorişti, cel puțin, voiau ca oamenii să ştie ce făcuseră. Nu țineau nimic doar pentru ei înşişi. Bobby înțelese că era un aspect important şi totodată că, dacă aparținem cu toții aceleiaşi specii, speranțele de salvare sunt puține, că nimic din ceea ce unii fac la lumina zilei nu poate să şteargă atrocitățile de care alții sunt capabili în timpul nopții. Anumite aspecte ale comportamentului uman sunt inevitabile, dar ce vedea aici cu siguranță nu era. Dacă ar fi crezut asta ar fi însemnat să accepte că nu există nicio limită inferioară. Simplul fapt că suntem capabili să creăm artă nu însemna că ceea ce zăcea în fața lui putea fi expediat drept o aberație, că putem numi realizare umană doar ceea ce admirăm, expediind restul cu eticheta de monstruozitate. Aceleaşi mâini le făceau pe amândouă. Intelectul nu subminează sălbăticia, ci ne face mai apți de săvârşirea ei. Specia

noastră era răspunzătoare de toate şi purta ascunsă în ea tărâmul ei întunecat.

Auzi atunci alt zgomot în spate. Nu ridică ochii imediat. Ginny îi ajungea. Încerca să se hotărască dacă trebuia s-o împuşte, să-i curme – ori să-şi curme – chinurile, sau dacă ar fi supravieţuit drumului de întoarcere la civilizaţie şi ar mai fi rămas ceva de salvat din ea. Nu credea că ar mai fi putut suporta încă o hotărâre de felul acesta.

Pierduse prea mult timp gândindu-se. În spatele lui nu era alt copil, ci Harold Davids, care-l împuşcă în ceafă.

După ce Robert Nygard muri, picioarele lui Ginny Wilkins continuară să se mişte câteva minute, să se întindă şi să zvâcnească încet la mii de kilometri de casă şi de cei care-i duceau dorul.

•

Lui Zandt nu-i mai păsa de ploaie şi alergase prin ultima casă fără să mai verifice camerele. Urmărea acum doar şirul de oase şi de cinci minute nu mai rostise niciun cuvânt. Ward se ţinea după el. Şirul nu mai era doar un joc, nu le mai arăta unde ajunseseră, ci îi conducea pur şi simplu prin mijlocul potecii. Un pătrat mic, format din oase metacarpiene, cu o rotulă în mijloc. O linie lungă şi şerpuitoare de vertebre, aşezate la intervale de jumătate de metru – în ordinea corectă, din câte ştia Ward. Omul Drept le aranjase cu mult înainte, adăugând la urmă doar prima lor descoperire, mănunchiul de coaste, atunci când ştiuse că erau acolo să poată fi conduşi. Restul ceruse timp, fusese realizat cu migală. Ucigaşul nu-i scosese din casa lui Davids cu

intenția să-i salveze, ci din alt motiv: organizase deja întâlnirea şi nu voia ca munca lui să fi fost zadarnică. Într-un fel sau altul, le dirija mişcările de mult mai mult timp.

În cele din urmă, o pereche de clavicule, aranjate într-un V inversat față de poziția anatomică, cu al doilea femur folosit să le transforme într-o săgeată. O săgeată îndreptată spre ultima răscruce a potecii, spre o casă aflată la treizeci de metri.

Ward îl ajunse pe Zandt şi-l apucă de umăr.

— Nu intrăm acolo, zise el.

Polițistul nu-i răspunse, îi dădu mâna la o parte şi porni cu paşi mari de-a lungul potecii, spre treptele care urcau pe terasă.

Ward îl apucă de braț.

— Ne aşteaptă, John, ştii bine. A omorât-o deja pe fată şi-o să ne omoare şi pe noi, apoi o să-i găsească pe ceilalți şi-o să-i ucidă şi pe ei. Ştiu că țineai la ea, dar nu te las...

Zandt se întoarse brusc şi-l lovi în față.

Ward căzu pe spate, pe poteca udă, mai mult şocat decât rănit, şi începu să se întrebe dacă-i scăpase ceva. Zandt nici măcar nu părea să-l vadă, nu părea să-l recunoască.

Alunecă în noroi, se ridică greoi în picioare şi alergă după el.

Zandt urca hotărât scara. Spre deosebire de celelalte case, aici uşa era chiar în mijlocul fațadei. Treptele duceau direct la ea, iar perspectiva îi dădea impresia falsă că străbate o pâlnie lungă şi întunecoasă. Avea senzația că mandibula era pe punctul să i se retragă în

gât, că numai încordarea muşchilor şi pielea feţei o ţineau pe loc.

Sus era ceva.

Îl auzi pe Ward care venea în fugă spre el. De data asta nu mai încercă să-l oprească, ci înaintă în acelaşi ritm cu el. Era doar la o treaptă în spatele lui când Zandt ajunse la ultimul element al şirului.

Puloverul unei fete, acum îmbibat cu apă, dar împăturit cu grijă. Un nume brodat pe piept. Puloverul era de culoarea piersicii. Numele era Karen Zandt.

35

O voce interioară îi şopti Ninei să păstreze tăcerea. Să nu scoată niciun sunet după ce auzi uşa deschizându-se încet. Pieptul o ardea cu o intensitate dincolo de orice închipuire, iar durerea i se răspândise acum prin tot corpul, măcinându-i abdomenul şi umărul, până şi mâna dreaptă în care ţinea pistolul.

Uşa se închise cu un fâsâit. Câţiva paşi, dar nimeni nu-i rosti numele. Înţelese atunci că Bobby murise. Nu putea să vadă partea dinspre intrare fără să se ridice puţin şi să se întoarcă, o mişcare ce-ar fi fost în acelaşi timp extrem de dureroasă şi fatală. Încercă să se afunde mai adânc în fotoliul uriaş şi moale. Paşii se apropiau, însoţiţi de alt zgomot. Ceva care se rostogolea. Apoi ceva aşezat pe podea. Tăcerea dură o clipă.

— Ştiu că eşti aici.

Ninei i se întoarse stomacul pe dos şi se stăpâni în ultima clipă să vorbească, să se dea de gol, să-i spună că da, era acolo, aşa cum fusese constrânsă să facă în

copilărie. Dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă, iar acum buzele i se lipiră şi strânse pistolul şi mai tare. Mâna n-o mai asculta aşa cum ar fi trebuit.

— Nu l-ar fi lăsat pe Bobby aici, spuse vocea, dacă nu trebuia să aibă grijă de cineva.

Paşi de tatonare. Nu ştia unde se ascunde Nina. Dar era acolo şi avea să facă ce i se spusese. Ca întotdeauna. Chiar dacă aparent era puternic şi capabil, un conducător, în realitate mereu executase ordine. Se simţea vinovat şi prizonier de atât de mult timp, încât puţine alte lucruri mai aveau sens pentru el. Tatăl lui Hopkins îi făcuse asta. Luase o viaţă liniştită şi decentă şi o transformase într-o nebunie.

— Poate ai murit deja, dar nu cred. În orice caz, trebuie să mă asigur.

Nina încercă să se lase şi mai jos, dar pieptul o durea prea tare. Şi orice mişcare suficient de amplă să-i ofere un avantaj ar fi făcut fotoliul să scârţâie.

— Bobby e mort, zise bărbatul. Vocea lui părea bătrână, dar plină de încredere. Curând vor muri şi ceilalţi. Te-am putea lăsa în viaţă, dar conturile neîncheiate trebuie reglate şi asta e specialitatea mea.

Paşii au fost înlocuiţi treptat de un târşâit, pe măsură ce omul se apropia precaut cu câţiva centimetri odată, mascându-şi direcţia de înaintare. Nina era atât de speriată încât începu să plângă, o reacţie involuntară declanşată din adâncul fiinţei sale şi din adâncul timpului, o reacţie de care nici măcar nu era conştientă.

Întinse încet braţul stâng în spate şi apucă marginea fotoliului. Îşi trase picioarele spre ea, milimetru cu

milimetru. Îi tremura mâna şi nervii din braţ parcă-i luaseră foc.

— O noapte potrivită pentru moarte, zise bărbatul încet, şi acum vocea lui era mai aproape. Nu e sfârşitul. E un nou început. O lume absolut nouă care începe cu un *bang.* – Râse scurt. – Hei, frumos spus.

Zgomotul paşilor se întrerupse.

Nina împinse cu toată forţa şi corpul îi alunecă din fotoliu. Mişcarea fusese stângace. Se blocă, apoi sări înainte, lovindu-se de masa de sticlă din faţa fotoliului. Ştia că făcuse o greşeală, dar acum măcar reuşea să vadă o umbră în dreapta ei.

Davids dădu din cap.

— A! Acolo erai.

Ea ridică lent mâna şi apăsă pe trăgaci. O dată, de două ori, de trei ori.

Auzi doar un singur foc de răspuns, şi glonţul n-o nimeri.

Aşteptă un moment care dură o veşnicie, aşteptă a doua bubuitură. Nimic. Îşi propti un genunchi în podea, se împinse în sus, se întoarse.

La doi metri de ea era un trup întins pe jos. Acum, după ce reuşise să se ridice, ideea că se putea mişca părea aproape credibilă, chiar dacă era înecată în lumina uluitor de albă a durerii.

Puse un picior în faţă şi înaintă clătinându-se.

Acolo zăcea un bătrân cu părul alb. Nu murise încă. Ajunse lângă el şi se aplecă încet de la mijloc. Harold Davids se uita la ea.

— Tu nu schimbi absolut nimic, zise el, apoi tăcu.

Nina nu-l asculta. Văzuse ceva lângă masa de recepție. Nu reuşea să distingă ce era acolo, aşa că înaintă câțiva paşi.

Era o cutie cilindrică nu prea mare de la care pornea un cablu. Ducea la câțiva conectori fixați pe masa de la recepție, după care dispărea afară pe sub uşă.

Începutul unei noi lumi.

Se sprijini de masă şi se uită în spatele ei, dar nu găsi nimic care să semene cu un detonator. Trebuia să fie cu declanşare de la distanță.

Ştia că nu avea şanse să iasă din The Halls pe jos. Reuşi să ajungă în parcare înainte ca un picior s-o lase. Căzu pe asfaltul dur.

Durerea reîmprospătată şi picăturile reci care-i ricoşau pe față o ajutară să-şi revină. Începu să se târască spre maşină.

•

Ward îl trase pe Zandt în spate, oprindu-l să intre pe uşă. Polițistul era aproape imposibil de stăpânit, dar Ward ştia că nu trebuia să intre în casă pe-acolo. Deja îl împiedicase să se întoarcă şi să adune câteva oase, fusese obligat să-i strige în față numele lui Sarah Becker ca să-i aducă aminte că aveau datoria să mai facă ceva. Acum nu mai conta dacă şi ea murise. Era doar un obiect pe care trebuia să-l găsească. Ward se răzgândi brusc. Aveau să intre în casă. Dacă omul era acolo, cu atât mai bine, dar pista trebuia urmată până la capăt.

Îl împinse pe Zandt dincolo de colțul casei, unde găsiră altă uşă. Era încuiată. Ward îşi dorea ca Bobby să fi fost cu ei: el ar fi putut s-o descuie fără zgomot.

Lui Ward îi lipsea talentul acesta, aşa că-l avertiză pe Zandt cu un semn, apoi o lovi cu piciorul.

Intrară în fugă. Înăuntru nu-i aştepta nimeni. Ieşiră şi o luară la stânga, apoi urcară cele câteva trepte care duceau în faţa casei, unde cineva ar fi putut pândi în spatele uşii principale. În cameră nu era nimeni, doar un fotoliu mare şi vechi cu spătarul întors spre uşă şi un birou elegant. Începură să alerge, acoperindu-se unul pe celălalt, printr-un decor care acum li se părea familiar. Ezitară în salonul din spate, întunecos, rece şi tăcut. Dar nu complet tăcut.

De sus se auzi un zgomot. Un sunet slab. Un bufnet înfundat şi îndepărtat. Se întoarseră prin bucătărie la scara principală.

La etaj. Patru dormitoare, covoare pe jos. Nimic. Băile. Nimic. Biroul. Nimic. Dar zgomotul tot se auzea de undeva. Înapoi în primul dormitor. Sunetul era mai puternic, dar acum părea să vină de la parter. Al doilea dormitor: se auzea mai încet, însă tot de la parter. Ward se răsuci în loc, fluturând pistolul în faţa lui, conştient că în orice clipă cineva putea să apară din beznă, că nimeni n-ar fi pregătit o asemenea capcană fără să vrea să fie prezent la declanşarea ei.

Zandt se întoarse repede în primul dormitor şi se lăsă în genunchi pe podea.

— Vine de aici, de dedesubt.

— Suntem la etaj, şuieră Ward, dar apoi auzi zgomotul şi înţelese că Zandt avea dreptate.

Dădură covorul într-o parte. Scânduri obişnuite. Între ele fusese tăiată o deschizătură strâmtă. Zandt îşi însângeră degetele trăgând de ea.

Dedesubt, fața unei fete. Palidă, slăbită. Avea fruntea vânătă, lovise cu ea scândurile de deasupra Dumnezeu ştie cât de mult timp. Era în viață.

Sarah clipi. Adânc în mintea ei avea impresia că o mână îi ridicase capul, îl ridicase doar atât cât apa să nu-i mai intre în nas. Buzele i se mişcară.

Zandt îşi strecură mâna prin deschizătură şi o mângâie pe față. Îi spuse numele şi ea încuviință, mişcându-şi imperceptibil capul. Avea ochii roşii şi inflamați. Zandt se aplecă mai aproape. Fata încercă să vorbească, iar Ward auzi doar o şoaptă răguşită.

— Ce spune?

— Să ne ferim să batem în lemn.

Zandt se aplecă şi mai tare şi îşi lipi fruntea de a ei, ca şi când ar fi încercat să-i transmită căldura vieții. Fata începu să plângă.

Ward îşi strecură mâinile sub marginile scândurilor de deasupra gâtului ei şi trase. La început nu se clintiră.

— Le-a bătut în cuie, zise. Christoase. Ajută-mă, Zandt.

Le desprinseră, dar greu, una câte una. Fata încerca să împingă, dar era mult prea slăbită şi, dacă ar fi putut face ceva din poziția în care stătea, ar fi făcut-o deja de mult timp.

După ce se desprinseră şi ultimele două, Zandt se întinse, îşi strecură mâinile sub corpul ei şi-o ridică. O puse peste umăr şi în clipa aceea ea văzu fața lui Ward şi începu să strige.

•

Nina trebuia să se ridice. Ştia că trebuia s-o facă. Nu reuşea să ajungă la mânerul portierei de-acolo de jos, darămite s-o mai şi deschidă. Să se urce în maşină nici atât. Remarcase deja, din poziția în care se afla, că firul gros pe care-l desfăşurase Davids traversa parcarea şi dispărea în cealaltă clădire. Era clădirea în care probabil intrase Bobby. Ştia că acelaşi cablu se întindea şi în restul complexului, că era ultima măsură de apărare şi probabil mai mult decât atât.

Îşi lăsă din nou capul pe asfalt şi tresări de durere. Brațul drept, brațul care o slujise perfect atâția ani, care făcuse toate lucrurile pe care i le ceruse, era acum în grevă. Era al altcuiva, cineva care nu lupta în aceeaşi tabără cu ea şi nu asculta ce avea ea de spus. Avea alternativ senzația că poartă o mănuşă de bucătărie plină de gelatină şi că încearcă să mişte o gheară carbonizată. Probabil că nu era un semn bun.

Înghiți de două ori, apoi îşi ridică fruntea. Asfaltul de sub maşină părea uscat, în orice caz mai uscat decât cel din jur. Putea să se târască acolo şi să se odihnească o vreme. E o idee bună, zise corpul ei, e o idee foarte, foarte bună. Până şi brațul drept parcă se învioră la gândul acesta.

Se sprijini pe cotul drept şi cu mâna stângă se trase în sus. Un fulger de durere îi străpunse creierul o clipă, după care, brusc, se pomeni în picioare. Pipăi portiera cu stânga, nu reuşi s-o deschidă, apoi încercă s-o deschidă cu dreapta – şi constată uimită că mâna o asculta. Portiera se deschise.

Căzu în față, încercă să se tragă pe locul şoferului. Imposibil. Împinse cu picioarele în spate, apucă volanul şi sări. De data asta, măcar căzu pe scaun.

Se ridică, îşi îndreptă cât de cât spatele şi închise portiera. Căută cheile pe pipăite.

Nu erau acolo.

•

— John, ascultă-mă. Îi e rău. Nu ştie ce spune.

Zandt coborî scările cu spatele, ținând pistolul îndreptat spre uşă. Sarah era în spatele lui, agățată de el cu amândouă brațele, în acelaşi timp pentru a se apăra şi a se ține pe picioare. Se împiedică şi aproape căzu. Zandt trebui să se întoarcă şi s-o susțină. Îşi petrecu un braț pe după umerii ei şi o trase lângă el. Fata încetase să mai strige, dar numai pentru că vocea i se uscase şi devenise un hârâit. Sunetul ascuțit era încă acolo, în mintea ei.

Ward cobora încet scările spre ei. Îşi ridicase mâinile deasupra capului şi vorbea calm şi fără să ridice tonul:

— N-am răpit-o eu. Nu eram eu în Santa Monica atunci. Eram în Santa Barbara. Pot să dovedesc. Am chitanțele de la hotel.

— E un drum doar de-o jumătate de oră cu maşina.

— Ştiu, John. Ştiu. Dar, dacă aş minți, de ce aş face-o atât de aiurea? Fir-ar să fie, ți-aş putea spune că eram în Florida. John, ce naiba-ți trece prin minte? Crezi că aş fi venit aici cu tine, crezi că i-aş fi urmărit pe oamenii ăştia dacă eram unul dintre ei?

Ajunseră la baza scării. Susținând-o pe Sarah care încă mai încerca să se ascundă după el, Zandt străbătu

coridorul tot cu spatele. De data asta trebuia să iasă pe uşa principală.

— Nu ştii niciodată de ce sunt în stare oamenii, zise Zandt. Inclusiv eu. Fă o singură mişcare şi-ți spulber capul.

— N-am fost acolo.

— Ea spune că tu ai fost. Spune că erai acolo, în Santa Monica.

Ward se opri brusc.

— Bine, zise el. Bine. Uite ce-o să facem: eu rămân aici, voi plecați. O duci de aici, apoi te întorci şi discutăm.

— O să mă întorc, zise Zandt. Dar n-o să discutăm.

Sarah simți că-i cedează picioarele, dar bărbatul o sprijini din nou. Nokkon Wud dădea înapoi acum. Rămăsese lângă scară. Îi păcălea, ea ştia asta. Le dădea speranța că puteau scăpa, apoi avea să vină după ei. El nu trebuia să meargă. Putea să sară prin acoperiş şi să dispară în cer. Putea să zboare peste casele oamenilor, putea să plonjeze de sus şi să-i omoare. Nu era o ființă obişnuită. Nu era ca toți ceilalți.

Încercă să-i spună asta omului bun, dar îi era prea greu. Încercă să-i spună să-l împuşte acum pe Nokkon, dar nu reuşi, şi el nu apăsă pe trăgaci. Continua s-o tragă după el şi acum ajunseseră în camera din față. Sarah nu putea nici măcar să fugă. Picioarele n-o ascultau. Trebuia pur şi simplu să meargă unde era dusă.

•

Nina credea că el nu mai era acolo. În timp ce se împleticea prin parcare, în timp ce împingea uşa

recepției şi îşi croia drum printre carcasele abandonate ale fotoliilor şi canapelelor uriaşe, aproape se convinsese că Davids dispăruse, că nu va găsi decât podeaua goală. Asta nu schimba nimic. Nu putea porni maşina fără chei. Fie le luase Bobby, fie Davids. Nu ştia unde era Bobby, aşa că trebuia să-l găsească pe Davids şi trebuia să-l caute mai întâi acolo unde se prăbuşise.

Acolo şi era. Aproape că nu-i venea să creadă, dar se aplecă şi începu să-i scotocească buzunarele. I-ar fi fost mai uşor să îngenuncheze, dar se temea că nu se va mai ridica niciodată. Reuşise să străbată parcarea şi să intre în clădire, dar nu ştia câtă forță îi mai rămăsese.

Mâna lui sări ca un arc şi-o apucă de încheietură. Deschise gura.

— Mary, zise el.

Nina se uită îngrozită în ochii lui. Bărbatul o trase şi ea căzu.

Îl lovi cu genunchiul drept în față. Gâtul lui se răsuci cu un pocnet, însă abia era conştientă, fiindcă se lovise cu capul de podea.

Pipăi cu mâinile pe podeaua alunecoasă, nu găsi niciun punct de sprijin, apoi îşi dădu seama că el n-o mai trăgea. Se răsuci. Căută iar în haina lui. Bărbatul rămase nemişcat.

Trebuia să găsească cheile. Dacă era ultimul lucru pe care avea să-l facă vreodată, aşa să fie.

Le găsi în buzunarul din dreapta al pantalonilor. Găsi trei legături. Le luă pe toate. Se târî pe podea, încercând să rămână cât mai departe de el, până ajunse lângă fotoliu. Poate era chiar fotoliul pe care se aşezase mai devreme, se gândi, deşi nu era sigură. I se

părea că asta se întâmplase cu foarte mult timp în urmă.

Triumfătoare după reuşita misiunii, îi mai trebuiră doar treizeci de secunde să se ridice în picioare. Apoi se întoarse, trecu prin sala din față, trecu şi peste cadavrul polițistului, ieşi pe uşă şi ajunse înapoi în parcare. Vigoarea abia regăsită se stingea treptat şi ea ştia asta – nu pentru că durerea era mai puternică, ci pentru că durerea fluctua. Din cauza hemoragiei şi a şocului. Trupul ei ridica podul mobil. Avea nevoie de energie, iar ea o irosea.

Ajunse la maşină şi se felicită că nu închisese portiera. Căzu pe scaunul care acum era îmbibat cu apă de ploaie.

O cheie din al doilea set se potrivea în contact. Abia atunci închise portiera, uşurată că nu era obligată să-l caute pe Bobby.

Motorul pomi de la prima încercare şi ea binecuvântă firma Ford şi pe viclenii ei proiectanți. Nu mai era ca în copilărie. Atunci trebuia să le convingi să pornească şi oamenii le iubeau şi le dădeau nume. Pe ploaie sau pe soare, în ziua de azi porneau de fiecare dată. Nu mai avea rost să le botezi ca să le faci să funcționeze. Trebuia doar să ştii încotro mergi.

Îşi sprijini capul de volan, doar o secundă, şi simți că leşină. Se ridică imediat.

Apoi trecu în *Drive,* apăsă pedala până la podea şi țâşni drept spre gard.

•

Ward se ținu de cuvânt, chiar dacă îi era frică şi era derutat şi nu voia să rămână singur în casă. Se opri la

baza scării şi se uită la cablul gros care urca treptele, până când auzi vocea lui Zandt din camera din față.

— O, Isuse Christoase, zise el, şi fata reuşi să țipe din nou. Apoi un zgomot înfundat.

Ward alergă înăuntru. În cameră era aprinsă doar o veioză, care arunca o pată de lumină difuză lângă fereastră. Fata era ghemuită în colț şi scâncea ca o pisică. Zandt era întins pe spate, iar pistolul se afla la câțiva metri buni de el. Polițistul avea o expresie foarte bizară.

Deasupra lui stătea un bărbat înarmat. Pistolul necunoscutului era îndreptat spre capul lui Zandt.

— Îndepărtează-te de el, strigă Ward, cu brațele întinse drept în față şi pregătit să tragă. Dă-te dracului la o parte.

— Altfel? zise omul, fără să ridice măcar privirea. Altfel?

— Altfel o să-ți găuresc capul.

— Zău?

Bărbatul se întoarse în sfârşit spre el.

— Salut, Ward, zise el. Nu ne-am văzut de mult.

Şi Ward îşi văzu propria față.

Părul era mai lung şi de altă culoare, vopsit într-un blond ruginiu. Trăsăturile aveau ceva schimbat, însă era doar un efect, erau însuflețite de altă minte. În afară de asta, nu era nicio diferență. Până şi siluetele lor erau identice. Clipi.

— Da, da.

Omul Drept dădu din cap binevoitor.

— Bine... Crezi că acum poți? Poți să ucizi singura rudă de sânge pe care ai avut-o vreodată?

Degetul i se încordă pe trăgaciul pistolului.

— Mă interesează sincer să ştiu. Faptul că-l vei ucide şi pe John nu trebuie să-ți influențeze în niciun fel decizia.

Se uită iar la Zandt.

— Ți-a plăcut „livrarea” de-afară? Ți-am spus că ți-o voi da înapoi mai devreme sau mai târziu.

Îl lovi cu piciorul în față.

Capul lui Zandt zvâcni în spate atât de violent, încât o clipă Ward se temu că îi rupsese gâtul, încercă să apese pe trăgaci. Nu reuşi.

Zandt îşi roti încet gâtul şi inspiră pe nas pentru a-şi potoli durerea.

— Nu-mi pasă cum îți spui, zise el pe un ton plat. Nu mi-a păsat niciodată. Împuşcă-l pe nenorocitul ăsta, Ward.

Ward avea gura deschisă şi uscată. Brațele nu-i tremurau deloc, dimpotrivă, parcă erau de piatră, îi era imposibil să-şi mişte degetele.

Omul Drept rânji.

— Avem multe de discutat, zise el. Dar ştiu că eşti puțin nervos şi, sincer să fiu, ar trebui să plecăm. În semn de bună credință, o să-l las pe unul dintre ei în viață. Poți să alegi pe care şi pe celălalt lichidează-l. Nu eşti nici pe departe obişnuit cu moartea, prietene. Trebuie să te instruim din mers.

— FBI-ul e pe drum, zise Ward.

Vocea îi era nesigură şi goală, până şi el îşi dădea seama de asta.

— Nu prea cred, zise Omul Drept. Dacă ştiau, ar fi venit cu tine.

— De ce? De ce mi-ai omorât părinții?

— Nu erau părinții tăi, prostule. L-au omorât pe tata şi ne-au întors pe dos viețile. Trebuia să fim împreună încă de la început. Gândeşte-te ce-am fi putut face până acum. Oamenii de paie au bani, fratele meu, însă cei puri suntem noi.

În colț, Sarah îşi ținea mâinile peste urechi şi ochii strâns închişi. Tot auzea vocea bărbatului. Vocea lui odioasă, atât de odioasă, vocea pe care o auzise întruna, spunând lucru după lucru după lucru până când crezuse că asta o va ucide în cele din urmă, nu foamea, că mai devreme sau mai târziu va spune ceva şi ei i se va despica pur şi simplu capul.

— Sfatul meu e să-l omori pe John aici. Oricum, lui nu i-a mai rămas nimic în viață. Aşa poți păstra fata. E cam jigărită, dar, hei... ne-am putea distra puțin.

— Împuşcă-l, Ward, zise Zandt. Omoară-l şi gata.

— Începi să mă calci pe nervi, John, spuse Omul Drept, lovindu-l din nou cu piciorul. Şi tu, Ward. E timpul să plecăm. Lucrarea mea pe muntele ăsta a fost înfăptuită. E timpul să ne luăm zborul.

În mintea lui Sarah totul era confuz. Bărbatul despre care crezuse că ar fi tatăl ei nu era, şi ea zăcea pe jos. Celălalt... nu ştia cine era. O imagine în oglindă.

Nokkon vorbea cu omul din oglindă, care nu se mişca.

— Hai, prietene, hai să terminăm. Omoară jigodia. Ştii că vrei s-o faci.

Nokkon îndreptă pistolul spre capul bărbatului de pe podea. Voia să-l omoare şi să-şi ia zborul. Chiar el o spusese. Iar dacă bărbatul întins pe spate nu era tata...

tata era acasă cu mama şi sora ei. Dar problema era că locuinţa lor avea acoperiş. Şi dacă avea acoperiş, Nokkon putea zbura prin el, iar dacă-i făcuse ei toate astea, cine ştie ce le-ar fi făcut lor.

Sarah îşi luă mâinile de la urechi. Oricum n-o ajutau deloc.

— Ai asta în sânge, zise Omul Drept. Ştiu că ai citit Manifestul. L-ai citit şi vei învăţa că e adevărat.

— E o porcărie, zise Zandt. Piciorul Omului Drept ţâşni imediat şi-i strivi mâna.

— Ward, îmi anulez oferta, zise el, pe un ton care pentru prima dată fusese nesigur. Dacă vrei să omori pe cineva, o omori pe ea. El e al meu de prea mult timp.

Îndreptă ţeava armei spre faţa lui Zandt.

Dar în clipa următoare îşi ridică brusc capul, ca şi când auzise ceva afară.

Sarah nu mai stătu pe gânduri. Sări din colţ.

Trupul ei nu avea forţa necesară şi saltul i-a fost compromis înainte să reuşească să se ridice complet. Dar avântul o purtase dincolo de picioarele omului căzut la pământ şi drept în Nokkon Wud.

Nokkon se aplecă în spate, o lovi în tâmplă şi se feri în acelaşi timp de dinţii care încercau să-l muşte.

Un pumn în plină faţă şi Sarah căzu pe spate, dar vraja care-l ţinea prizonier pe Ward fusese spulberată.

Trase o dată, rată, apoi Zandt se repezi la Omul Drept şi Ward nu mai putu trage.

Se rostogoliră pe podea, lovindu-se cu picioarele şi cu pumnii. Ward stătea pregătit, aşteptând o ocazie, aşteptând să-i dea lovitura de graţie pe care spera că i-o

poate da, pe care ştia că trebuia să i-o dea cu orice preţ.

Apoi auzi şi el zgomotul de-afară, huruitul unui motor turat, un claxon care nu se mai oprea. Bobby.

O văzu şi pe Sarah, întinsă pe jos, cu sânge curgându-i din nas. Alergă la ea, ştiind că Zandt ar fi făcut acelaşi lucru. O trase în picioare, îi petrecu un braţ în jurul taliei şi se împletici spre uşa principală.

O împinse cu piciorul şi lumina îl orbi. În prima clipă nu reuşi să înţeleagă ce se întâmplase, apoi îşi dădu seama că erau farurile maşinii pe care o închiriase la aeroport cu o zi în urmă. O trase pe Sarah pe scară după el, întrebându-se ce joc dat naibii juca Bobby, dar binecuvântându-l. Apoi văzu că în maşină era o singură persoană şi nu era Bobby, ci agentul FBI, şi că femeia arăta ca moartea.

Alergă la geamul din partea ei.

— Unde-i Bobby?

— Urcă, zise Nina. Ea e Sarah?

— Da. Unde-i Bobby?

— Unde-i Zandt?

— Înăuntru. Vrei să-mi spui unde mama mă-sii e Bobby?

— Bobby e *mort,* strigă ea. L-a omorât Davids. Îmi pare rău, Ward, dar, te rog, adu-l pe John, trebuie să plecăm. Tot complexul e minat *şi trebuie să plecăm.*

Cabluri. Peste tot.

Ward deschise portiera din spate şi-o împinse pe fată înăuntru cu toată blândeţea de care mai era capabil. Lăsă portiera aşa şi se repezi înapoi în casă, strigându-l pe Zandt.

În prima cameră nu mai era nimeni. Pistolul lui Zandt dispăruse şi el. Ward aleargă prin casă, încă strigând, cu pistolul în faţă şi cu o parte suficient de mare din minte încă blocată în lumea de-acum două minute încât să simtă că roşeşte de ruşine. Nu reuşise, nu-l împuşcase. Dar putea să-l împuşte acum. Ştia că putea. Acum putea.

Auzi pe cineva alergând în spatele lui, apoi într-o parte, şi se întoarse pentru a-l intercepta în salonul din spate. Zandt intră şi se năpusti drept la el. Ward îşi aminti în ultima clipă şi strigă:

— Eu sunt, John, nu el, eu sunt.

Faţa lui Zandt şiroia de sânge. Se opri, cu pistolul la câţiva centimetri de capul lui Ward.

— Uită-te la haine, John, uită-te la hainele mele afurisite.

O ezitare, apoi Zandt îl împinse şi încercă să treacă pe lângă el. Ward îl apucă de gât.

— Nina e afară. Bobby a murit. Trebuie să mergem.

Zandt îl lovi cu cotul în stomac, aruncându-l în spate. Ward îl prinse imediat şi-i încolăci un braţ în jurul gâtului.

— Toată zona e minată, John. Dacă nu plecăm, murim toţi. Moare şi Sarah.

Rezistenţa lui Zandt slăbi o fracţiune de secundă şi Ward îl trase după el. Îl trase prin cameră spre uşa principală, apoi în lumina care se revărsa prin ea. Afară, Nina ambala motorul, dar Zandt continua să se opună, luptându-se din răsputeri cu braţul care-l strângea de gât. O fracţiune de secundă, Ward crezu că

vede o umbră în pragul unei uşi, dar silueta dispăru aşa cum apăruse.

Când ajunseră afară, Zandt păru să-şi dea seama că mai erau şi alţi oameni pe lume. Parcă se uitase o clipă printr-o fereastră dincolo de care nu se vedea doar monstrul pe care trebuia să-l ucidă. Ward îl împinse spre maşină, apoi se aplecă să ridice ceva de pe jos.

Zandt se urcă în spate, dar striga şi înjura şi lovea spătarul scaunului din faţă cu pumnii.

Ward sări pe locul pasagerului.

— Hai, Nina. Hai.

Nina ezită o clipă, dar apoi se sprijini pe acceleraţie ca şi când ar fi încercat să se ridice în picioare. Maşina derapă în marşarier pe iarba udă şi ea o răsuci cu o sută optzeci de grade, fără să-şi dea seama că gemea ritmic de durere.

— Ţine-o pe fată, ţipă Ward la Zandt în timp ce-şi fixa centura de siguranţă, apoi ţâşniră înapoi prin The Halls, trecând în goană pe lângă toate casele tăcute şi secretele lor. Lui Ward i se părea că aude scrâşnet de oase sub cauciucuri, dar era probabil numai o închipuire şi spera ca Zandt să nu-l fi auzit. Mai spera şi că nu văzuse ceea ce el crezuse o clipă că vede: silueta unui bărbat stând pe creasta dealului care domina pajiştea.

Mergeau prea repede. Era imposibil să-l fi văzut cu adevărat.

Nina îndreptă maşina spre gaura pe care o făcuseră la venire şi reuşi cu greu să treacă prin ea. Câteva scânduri zburară inofensive pe lângă parbriz. Mai rău era zgomotul ascuţit de metal chinuit în punctul unde

şasiul lovise unul dintre stâlpii parcării, dar maşina îşi continuă drumul. Aproape că se răsturnă într-o curbă spre stânga, imediat după ieşire, şi o clipă Nina crezu că totul fusese în zadar, dar reuşi să pună iar roţile pe pământ şi acceleră de-a lungul drumului de acces, trecu pe sub arcada porţii şi ieşi cu bine pe şoseaua care cobora din munţi. Aproape că se răsturnară iar la următorul viraj, acolo unde Davids îşi ascunsese maşina, dar reuşiră să treacă în derapaj pe lângă ea.

După o succesiune de curbe periculoase, maşina acceleră constant pe porţiunea lungă şi dreaptă care ducea la pâlcul de copaci care masca şoseaua. De data asta Nina nu mai avea şanse să ia curba, ştia că nici măcar n-avea rost să încerce, aşa că se îndreptă direct spre copaci, găsi un spaţiu suficient de mare prin care să se strecoare şi maşina ieşi în partea cealaltă, tresăltând şi cutremurându-se, derapând pe iarba udă.

Undeva, de acolo şi până la şosea, o piatră ascuţită a spart un cauciuc din spate şi, în vreme ce Nina încerca să corecteze derapajul, maşina se ridică într-o parte şi se răsturnă. Urmă un şir de căderi, şocuri violente şi scrâşnete, apoi ţipătul metalului sfâşiat în timp ce patina pe drum cu roţile în sus şi se oprea în cele din urmă dincolo, în apele puţin adânci, rapide şi reci ale râului Gallatin.

Un moment de nemişcare, în care înţeleseră că erau încă în viaţă. Apoi lumea întreagă păru să explodeze. În poziţia în care încremenise, cu capul în jos şi îndoit de la mijloc, Ward reuşi să vadă doar strălucirea unui nou soare, care se înălţa dintre munţi ca şi cum ar fi răsărit.

HOUMA, LOUISIANA

E un hotel mic, fără room-service. Am o cameră mică, aşezată la capătul unui şir de camere la fel de mici care începe de la un birou plin de praf, şi el mic. Televizorul e vechi şi rablagit. Piscina e plină, dar nimeni nu înoată în ea. Eu nici atât.

Mâine dimineaţă, devreme, plec mai departe. Ştiu numele oraşului în care locuieşte mama lui Bobby şi îmi amintesc vag cum mi-a descris strada pe care a crescut. Cred că voi reuşi s-o găsesc. Aş vrea să-i pot vorbi despre fiul ei. Cum era, ce om bun era, şi cum a murit. Poate voi găsi şi cimitirul în care e înmormântat tatăl lui, poate-am să-i spun şi lui povestea. E singurul monument pe care-l va avea vreodată prietenul meu.

•

Cu zece zile în urmă stăteam într-o maşină în Santa Monica şi mă uitam cum John şi Nina conduceau o fată la uşa unei case. Sarah îi ţinea de mână pe amândoi: pe Nina de stânga, pentru că dreapta o avea în ghips. Era încă foarte palidă şi slăbită, dar arăta mult mai bine decât atunci când o dusesem, împreună cu Nina, la un spital în Utah. Doctorul de gardă se repezise să sune la poliţie. Din câte-şi dădea seama, Sarah nu primise altceva decât apă cu plumb şi un amestec de alte substanţe chimice, inclusiv anumiţi agenţi biologici folosiţi în terapia genetică. Care putea fi rezultatul acestui tratament, în afara otrăvirii acute, doctorul nici măcar n-a reuşit să presupună. John ştia însă, aşa cum înţelegea acum că – dacă interpretase dovezile corect – cadavrele celorlalte victime demonstrau că

Omul Drept încercase de fiecare dată să remodeleze fetele după propria sa imagine, aplicându-le o combinație de traume craniene şi violență sexuală. Nina îşi folosise insigna, blocând povestea înainte să facă turul țării. Doctorii le-au internat pe Sarah şi pe Nina pentru o săptămână, dar a doua zi John şi cu mine le-am luat de-acolo. Da, încă mai aveau nevoie de tratament, dar era un risc prea mare să rămână în acelaşi loc. Zandt l-a sunat pe Michael Becker să-l anunțe că venim, apoi ne-am urcat în maşină şi-am plecat la drum.

Am traversat Utah, Nevada şi California, apoi Los Angeles până la Santa Monica, conducând când eu, când Zandt. Deşi a dormit o bună parte din drum, am avut ocazia s-o cunosc cât de cât pe Sarah. Era prietenoasă şi mi-a spus că sunt foarte diferit, ceea ce m-a ajutat. Cu timpul, cred că se va face bine şi, personal, pun pariu că următoarea dată când va ieşi în oraş (nu înainte de 2045, dacă ar fi după tatăl ei) va fi o femeie care nu va cere o salată Cobb, ci un burger, aşa cum îi place.

Când au ajuns în pragul casei Becker, Nina a dat drumul mâinii lui Sarah şi a sunat. O clipă au arătat ca personajele dintr-un tablou, apoi uşa s-a deschis şi a urmat atât de multă iubire, încât a trebuit să-mi feresc privirea. M-am uitat o vreme drept în față, amintindu-mi ultimele cuvinte ale fetei.

Când am fost în stare să privesc din nou, Nina se întorcea, cu capul plecat. Zandt era încă acolo. Sarah s-a desprins în sfârşit de el şi s-a dus la părinții ei.

Michael Becker i-a strâns mâna lui Zandt şi între ei s-a petrecut ceva, dar nu mi-am dat seama ce.

John a făcut un pas în spate şi i-a lăsat să se întoarcă în casă. A mai rămas acolo o vreme, chiar şi după ce uşa s-a închis. Apoi s-a întors, s-a urcat în maşină şi-am plecat. Acum e în Florida, în vizită la fosta lui soție.

Acolo, când s-a uitat la pulover şi i-am văzut reacția, mi-am dorit să fi ridicat de pe jos unul dintre oase. Nu gândeam limpede – fusese un gest inconştient, îmi închipuiam că şi-ar dori să ia cu el ceva. Poate că un os ar fi fost mai potrivit, ceva care odată a făcut parte din ea. Dar cred că puloverul le va aduce liniştea sufletească. Am stabilit să ne întâlnim după un timp. Am făcut schimb de numere de mobil. Nu pare să mă învinovățească pentru că n-am fost în stare să-mi folosesc pistolul la The Halls.

Dar orice reuniune va trebui să mai aştepte, aşa cred. Sper ca prioritatea lui să fie o întâlnire cu Nina, după ce ea îşi va strânge lucrurile din Los Angeles. Văzându-i pe amândoi în pragul uşii, am înțeles ceva şi sper să înțeleagă şi ei. Sunt făcuți unul pentru celălalt.

•

Când conduc, perioade lungi de timp, pur şi simplu privesc drept în față. Nu văd mare lucru dincolo de parbriz, doar las imaginile să-mi treacă în goană prin minte ca o peliculă nesfârşită. Uneori mă gândesc la Oamenii de paie, încerc să înțeleg ce e adevărat şi ce nu. Vreau să cred că explicația acestei poveşti e mai profundă decât Manifestul Omului; că ideile din Manifest sunt doar soluția pe care a găsit-o un psihopat

pentru a justifica diferențele de care părem dependenți. Dar apoi îmi spun că volumul pe care mulți îl consideră primul roman din literatura universală, *Jurnal din anii ciumei* de Daniel Defoe, a fost scris după stingerea unei epidemii care a măturat întreaga Europă şi care ar putea fi imputată sistemului nostru de viață gregară, umăr la umăr; că formele principale de amuzament din societatea noastră, filmul şi televiziunea, au înregistrat o reală dezvoltare imediat după cele două războaie mondiale. Încep să mă întreb dacă peisajele imaginare şi utopiile au devenit importante abia după ce am început să trăim împreună în sate şi oraşe, şi dacă asta explică naşterea religiilor organizate cam în acelaşi timp. Cu cât modul nostru de viață e mai înghesuit, cu atât suntem mai interdependenți şi cu atât visurile noastre devin mai importante – ca şi când toate ar concura să ne unească, să ne ajute să aspirăm la ceva ce ne lipseşte şi să ne conducă astfel spre o umanitate care depăşeşte cu mult simpla existență umană. Acum, când Internetul conectează lumea şi anulează distanțele, mă întreb dacă poate fi o simplă coincidență că asta se întâmplă tocmai când am descifrat codul genetic şi începem să-l manipulăm. Cu cât ne apropiem mai mult unul de celălalt, cu atât avem nevoie să înțelegem mai bine ce suntem. Sper într-adevăr că ştim ce facem cu genele noastre şi că, atunci când vom începe să eliminăm părțile care ni se par imperfecte, nu vom distruge şi caracteristicile care ne fac viabili. Sper că viitorul şi nu trecutul nostru este cel care ne determină hotărârile. Şi sper că acum, când îmi dau seama că lipseşte ceva din viața mea, voi continua să

caut; chiar dacă ştiu că este o speranţă care, poate, nu se va împlini niciodată. Altfel devenim oameni de paie, oameni de umbre, lăsaţi în mijlocul câmpiilor pustii unde nu ajung nici măcar păsările, aşteptând o vară nesfârşită când iarna a sosit deja. Dat fiind cum trăim, atât de departe de ceea ce odată era autentic, este uluitor că ne descurcăm aşa de bine. Ne visăm visele pentru a ne păstra minţile întregi, dar şi pentru a rămâne în viaţă. Cum a spus tata cândva, nu e important să câştigi, ci să crezi că există ceva de câştigat.

Mă gândesc deseori la el şi la mama, doi oameni care nu mai sunt printre noi. Moartea lor, ca orice altă moarte, nu este o situaţie care poate fi schimbată în bine. Nu poţi să prinzi moartea şi să-i ţii un discurs, la fel cum nu poţi să prinzi nefericirea sau dezamăgirea, şi la fel cum noi nu i-am prins încă pe Omul Drept şi grupul pe care a ajuns să-l conducă. Poate că vom reuşi într-o zi, poate că nu. Poate că unii ca ei vor exista întotdeauna. Mi-e imposibil să spun asta acum, exact cum în momentul de faţă nu ştiu dacă distrugerea lui The Halls a fost doar o încercare reuşită de a distruge toate dovezile sau dacă explozia trebuia să trezească giganticul lac de rocă topită care acumulează energie sub Yellowstone – şi astfel să anihileze cultura occidentală, obligându-ne să ne întoarcem la stilul de viaţă pe care-l propovăduiesc Oamenii de paie. Să ne ducă înapoi în timp sau înainte la distrugere.

Bazându-se pe ce i-a spus Davids, Nina crede că aşa este, că Oamenii de paie s-au convins singuri că sunt cei mai buni vânători-culegători, că averea lor se

datorează „purității” lăuntrice şi nu destinului, că vor ieşi victorioşi în orice condiții. Nu ştiu ce să zic. E o problemă pe care deocamdată n-o pot discuta cu nimeni.

Coletul a fost trimis la hotelul meu din Los Angeles la o zi după ce Sarah Becker s-a întors acasă. Era de la fratele meu. Nu ştiu cum m-a găsit. O oră mai târziu, am ieşit din hotel şi de-atunci nu m-am oprit.

Mesajul era sub forma unei casete video. Prima parte fusese înregistrată după întâlnirea noastră. Era evident foarte nervos, însă era la fel de limpede că nu renunțase la speranța unei reîntâlniri. Mi-a povestit despre anii pe care nu-i trăiserăm împreună. Cum a fost găsit pe străzile din San Francisco, un băiețel fără niciun semn de identificare cu excepția unui nume cusut pe hăinuță. Despre familiile adoptive, despre prima crimă – o perioadă pe care nu mi-a descris-o în detaliu. Despre activitatea lui de intermediar pentru milionari şi sociopați, despre descoperirea unei legături între angajatori şi trecutul lui, despre acceptarea lui într-un grup secret şi primul triumf, în 1991, într-un McDonald’s dintr-un orăşel din Pennsylvania. Despre începerea propriilor lui experimente de evoluție accelerată prin intermediul violenței şi abuzului, despre planul de a-şi creşte o mireasă pură şi a crea împreună cu ea o rasă non-virală. Un plan despre care mi-a vorbit cu o emoție ce semăna neplăcut de mult cu iubirea.

Restul casetei este greu de descris. E ceva foarte neliniştitor în privința ei, şi nu numai datorită conținutului sau a implicațiilor existenței sale. Văzând un bărbat identic cu mine în pozițiile acelea şi făcând

lucrurile acelea, parcă aş avea acces la o lume onirică întunecată, un spaţiu în care ceea ce cred că sunt este negat şi în care devin omul care sper să nu fiu. Tot ceea ce eu şi Bobby văzuserăm erau imagini defocalizate filmate de departe. Omul Drept – sau Paul, cum cred că ar trebui să-i spun – se asigurase că exista o înregistrare perfectă a participării sale la fiecare dintre evenimentele acelea. Înregistrare făcută de el însuşi. În timp ce stătea în picioare, zâmbind, în parcări cuprinse de flăcări, în timp ce desfăşura cabluri şi plasa bombe, în timp ce înarma atentatori sinucigaşi în camere întunecate din America, Anglia şi Europa. În timp ce stătea pe vine, gol, deasupra cadavrelor eviscerate ale copiilor dispăruţi. În timp ce mânca ceva.

Aşadar, scene cu mine făcând toate astea. Cu mine în vârful unei impunătoare piramide a vinovăţiei. O jumătate de oră de dovezi.

Nici măcar caseta pe care mi-a trimis-o nu-mi este de folos. Nu pot merge la nimeni cu ea, şi nu numai pentru că acum poliţia din Dyersburg şi probabil din întregul stat Montana s-au adăugat pe lista de persoane şi instituţii pe care trebuie să le evit. Caseta nu face altceva decât să mă implice. Nu există niciun document care să arate că am un frate geamăn. Nu există niciun document care să-mi dovedească existenţa, cu excepţia imaginilor de pe casetă şi din mintea mea.

Înainte să coborâm din maşină în Santa Monica, Sarah Becker s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit ceva:

— Trebuie s-o faci. Numai tu îl poţi ucide pe Nokkon Wud.

Are dreptate. Nu pot să fac decât ce vrea el să fac. Nu pot decât să merg pe urmele lui.

•

Între timp, în vreme ce adun kilometri, ascult voci din trecut şi mă gândesc la tot ce-a fost făcut pentru binele meu şi la iubirea care mi-a fost oferită. Nu cunosc răspunsul la întrebarea cine am devenit şi poate că nu-l voi cunoaşte niciodată, dar măcar ştiu că nu e atât de rău pe cât ar fi putut să fie. Biletul pe care mi l-a lăsat tata, cel în care-mi spunea că nu sunt morţi, rămâne adevărat într-un fel la care el nu s-a gândit niciodată. Vor trăi atât timp cât voi trăi şi eu. Îmi doresc să-i fi cunoscut mai bine, dar, ca în cazul tuturor dorinţelor de felul acesta, esenţa problemei nu este, că ar fi venit prea târziu, ci că niciodată n-ar fi fost prea devreme.

Imaginea lor pe care mi-o amintesc cel mai bine este cea pe care am văzut-o pe ecranul unui televizor. Un bărbat şi o femeie, amândoi tineri, amândoi cu câte un tac în mână, stând cu spatele la obiectiv şi ţinându-se pe după mijloc. Când se întorc, surâsul tatei, degetul lui mijlociu ridicat spre obiectiv şi mama scoţând limba.

Şi, mai târziu, cum a dansat.

MICH
MARS
oa
de

virtual-project.eu